

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

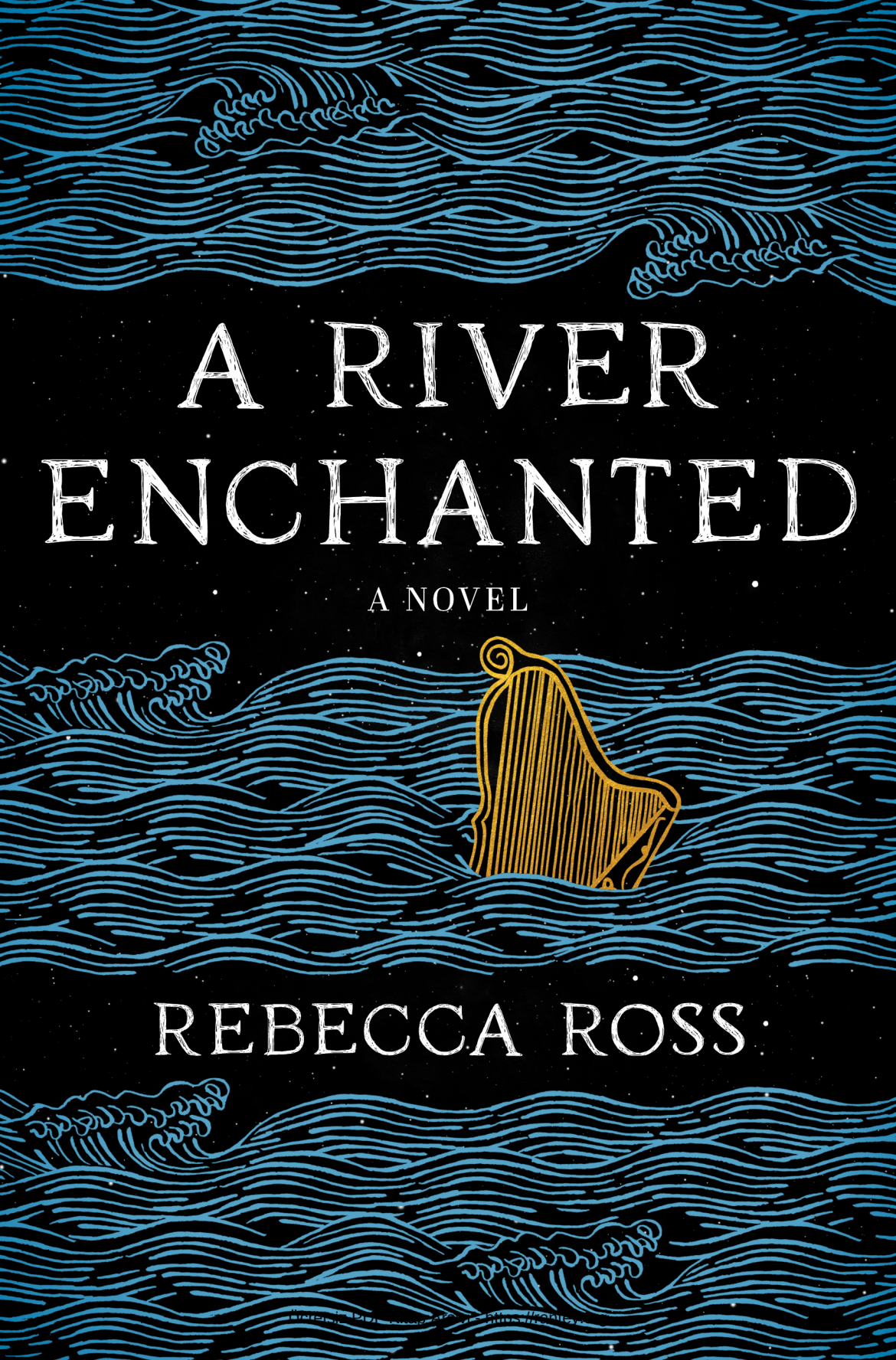
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

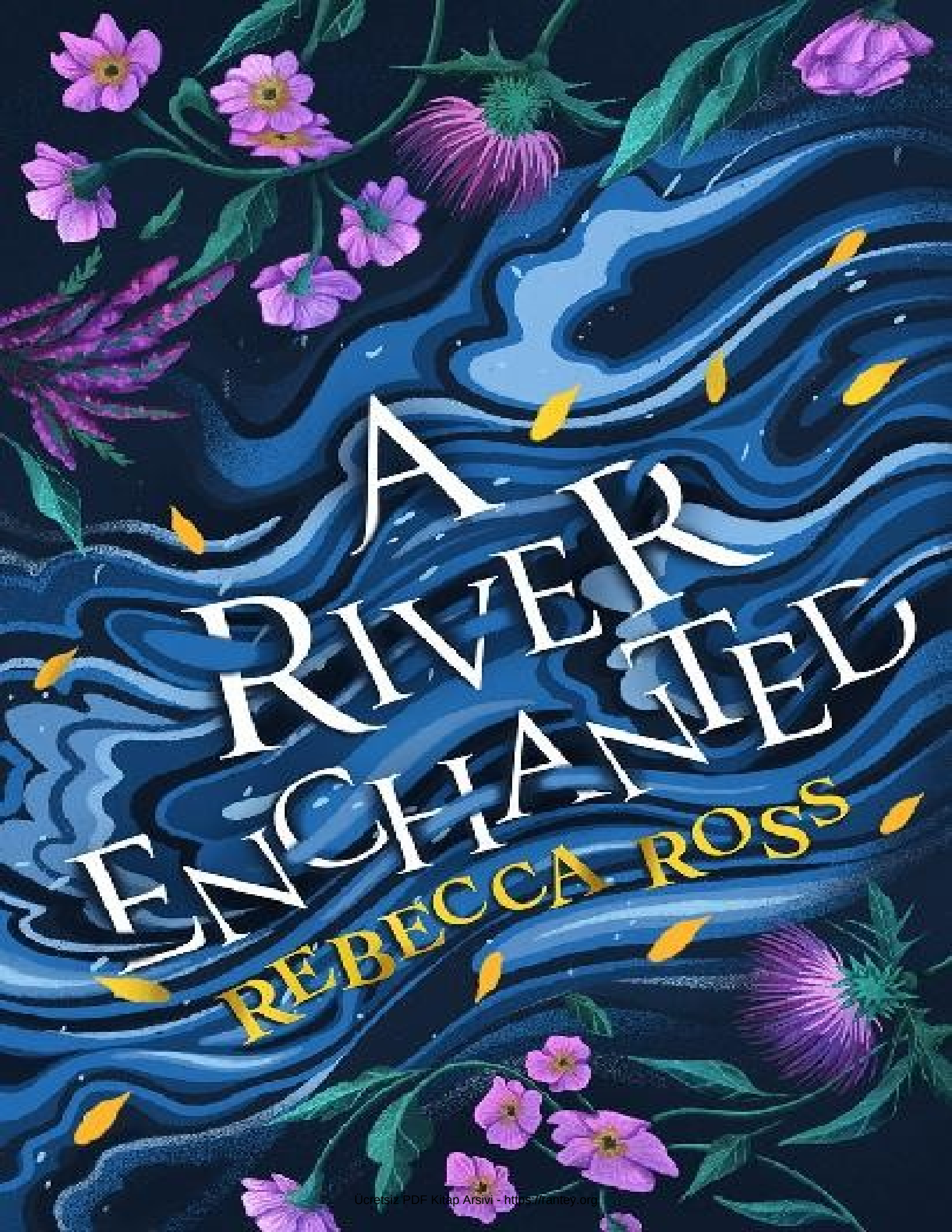
The background of the entire cover is a black field filled with intricate, hand-drawn blue wavy lines that represent water. These waves are layered, with some appearing more prominent than others, creating a sense of depth and movement. The lines are of varying lengths and curves, some forming small, cresting waves.

A RIVER ENCHANTED

A NOVEL

REBECCA ROSS

A RIVER ENCHANTED

REBECCA ROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜLENMİŞ BİR NEHIR

Rebecca Ross

Telif Hakkı

HarperCollinsPublisher
s 1 London Bridge
Street London SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

HarperCollinsPublisher

s

1. Kat, Watermarque Binası, Ringsend Yolu
Dublin 4, İrlanda

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers* 2022
tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © Rebecca Ross LTD 2022

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Ali Al ©
HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Rebecca Ross, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir
hak olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu tasvir edilen
isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün
ürünüdür. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008514631

E-kitap Baskısı© Aralık 2021 ISBN: 9780008514662 Sürüm:
2021-12-13

Adanmışlık

*KARDEŞLERİM CALEB,
GABRIEL VE LUKE'A,
HER ZAMAN EN İYİ HİKAYELERE SAHİP OLAN*

Harita

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Harita](#)

[Birinci Bölüm: Su İçin Bir Şarkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[İkinci Bölüm: Dünya İçin Bir Şarkı](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Üçüncü Bölüm: Rüzgar İçin Bir](#)

[Şarkı Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Rebecca Ross](#)

[tarafından Yayıncı](#)

[Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Su İçin Bir Şarkı

BÖLÜM 1

Okyanusu geçmek için en güvenli zaman geceydi. ve yıldızlar suyun üzerinde parlıyordu. En azından Jack buna inanacak şekilde yetiştirilmişti. Bu eski inançların bugünlerde hâlâ geçerli olup olmadığından emin değildi.

Saat gece yarısıydı ve anakaranın kuzey kıyısında bir balıkçı köyü olan Woe'ya yeni varmıştı. Jack burnunu kapatırken bu ismin uygun olduğunu düşündü; yer Ringa balığı kokuyordu. Demir avlu kapıları pas rengine bürünmüştü ve evler, rüzgârın amansız uğultusuna karşı tüm kepenkleri sürgülenmiş halde, kazıklar üzerinde eğri büğrü duruyordu. Meyhane bile kapalıydı, ateşi sönmüş, bira fıçıları çoktan mantarlanmıştı. Bu

Tek hareket, kapı bırakılan sütleri yalayan sokak kedilerinden, rihtimdaki çarkların ve kayıkların sallantılı dansından geliyordu.

Burası karanlık ve rüyalarla dolu sessiz bir yerdi.

On yıl önce ilk ve tek okyanus geçişini yapmıştı. Adadan anakaraya, rüzgâr elverişli olduğunda iki saat süren bir geçiş yapmıştı. Yaşlı bir denizci tarafından yıldızların aydınlattığı suyun üzerinde taşınarak tam da bu köye varmıştı.

Adam yıllarca rüzgâr ve güneşin etkisiyle yıpranmış ve sıırım gibi olmuştu ama kayığıyla adaya yaklaşma düşüncesi onu yıldırmamıştı.

Jack bunu çok iyi hatırlıyordu: anakara topraklarına ilk adım attığı anı. On bir ve ilk izlenimi buranın farklı koktuğu yönündeydi.

Gecenin karanlığında. Nemli ip, balık ve odun dumanı gibi. Çürüyen bir hikaye kitabı gibi. Botlarının altındaki toprak bile

Garipti, sanki güneye gittikçe daha sert ve kuru oluyordu.

"Rüzgârdaki sesler nerede?" diye sormuŗtu denizci.

"Burada halk konuŗmaz delikanlı," demiŗti adam,
Jack'in bakmadığını d ŗ nd đ nde kafasını sallıyordu.

Jack'in Cadence Adası'nda doğup büyüyen çocukların yarı vahŗi ve tuhaf olduklarına dair söylentiler olduğunu öğrenmesi için birkaç hafta daha geçmesi gerekti. Çok fazla kiŗi gelmedi Jack'in yaptığı gibi anakara. Çok daha azı onun kadar uzun süre kaldı.

On yıl sonra bile, Jack'in yediği o ilk anakara yemeğini, tadının ne kadar kuru ve berbat olduğunu unutması imkânsızdı. Üniversiteye ilk kez adım attığında, geniŗliđinden ve dolambaçlı koridorlarında yankılanan müzikten dehŗete d ŗm ŗt . Adadaki evine asla geri dönemeyeceğini anladığı an.

Jack içini çekti ve anılar toza d n ŗt . Geç olmuŗtu. Bir gecedir yolculuk ediyordu ve ŗimdi buradaydı, tüm mantığa meydan okuyordu ve tekrar karŗıya geçmeye hazırdı. Sadece yaŗlı denizciyi bulması gerekiyordu.

Sokaklardan birinde yürüdü, daha önce kendisini suyun üzerinde taŗıyan gözü pek adamı nerede bulacağını hatırlamaya  alıŗıyordu. Kediler etrafa saçıldı ve boŗ bir tonik ŗiŗesi onu takip ediyor gibi görünerek uyumsuz kaldırım taŗlarının üzerinde yuvarlandı. Sonunda kasabanın hemen kenarında, tanıda  gelen bir kapı fark etti. Verandada asılı bir fener, soyulmuŗ kırmızı bir kapının üzerine ılık bir ıŗık saçıyordu. Evet, kırmızı bir kapı vardı, diye hatırladı Jack. Ve pirinçten yapılmıŗ, ahtapot ŗeklinde bir kapı tokmağı. Burası korkusuz denizcinin eviydi.

Jack bir zamanlar tam da bu yerde durmuŗtu ve neredeyse ge miŗteki halini görüyordu; cılız, rüzgârda savrulan, kaŗlarını çatarak saklanmaya  alıŗan bir  ocuk. gözlerindeki yaŗlar.

"Beni takip et delikanlı," demiŗti denizci teknesini yanaŗtırdıktan sonra, Jack'i merdivenlerden kırmızı kapıya doğru götürürken. Bu kapı

Gecenin köründe ve çok soğuk. Tam bir anakara karşılaması. "Burada ve sabahleyin otobüsle güneye, üniversiteye gideceksin."

Jack başını salladı ama o gece hiç uyumamıştı. Denizcinin evinin zeminine uzanmış, ekosesine sarınmış ve gözlerini kapatmıştı. Tek düşünebildiği adaydı. Ay dikenleri yakında çiçek açacaktı ve onu uzaklara gönderdiği için annesinden nefret ediyordu.

Her nasılsa, o acı verici andan sonra büyümüştü, Yabancı bir yerde kök salmak. Gerçeği söylemek gerekirse, kendini hâlâ cılız ve annesine kızgın hissediyordu.

Cılız sundurma merdivenlerini çıktı, saçları gözlerine . Acıkmıştı ve gece yarısı kapıyı çalıyor olsa bile sabrı tükenmişti. Pirinç ahtapotu tekrar tekrar kapıya vurdu. Tahtaların arasından bir küfür ve kilitlerin dönme sesini duyana kadar vazgeçmedi. Bir adam kapıyı araladı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Ne istiyorsun?"

Jack aradığı denizcinin bu olmadığını hemen anladı. Bu adam çok gençti.

etkisini yüzüne kazıymıştı. Evinden yayılan istiridye, duman ve ucuz bira kokusuna bakılırsa, büyük olasılıkla bir balıkçıydı.

"Beni Cadence'a götürecek bir denizci arıyorum," dedi Jack. "Biri yıllar önce burada yaşamış ve beni adadan anakaraya ."

"O benim babam olurdu," diye sertçe cevap verdi balıkçı. "Ve o öldü, yani seni alamaz." Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama Jack ayağını yere vurarak tahtayı yakaladı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bana yol gösterebilir misiniz?"

Adamın kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü; bir kahkaha attı. "Cadence'e mi? Hayır, hayır yapamam."

"Korkuyor musun?"

"Korkuyor musun?" Balıkçının mizahı eski bir ip gibi koptu. "Son on ya da iki yıldır neredeydin bilmiyorum ama Adadaki klanlar bölgecidir ve bu durumdan hiç hoşlanmazlar.

tüm ziyaretçilere. Eğer gidip ziyaret edecek kadar aptalsanız bir kuzgunla istek göndermeniz gerekir. Sonra da rahatsız etmek istediğiniz laird tarafından geçişin onaylanmasını beklemeniz . Ve adanın lairleri kendi zaman çizelgelerine göre hareket ettiklerinden... bir süre beklemeyi bekleyin. Ya da daha iyisi, sonbahar ekinoksunu bekleyebilirsiniz. bir sonraki ticaret gerçekleşir. Aslında o zamana kadar beklemenizi tavsiye ederim."

Jack sözünü sakınmadan pelerininin cebinden katlanmış bir parşömen çıkardı. Mektubu balıkçıya uzattı, o da fener ışığında mektuba göz atarken kaşlarını çatı.

Jack mesajı ezberlemişti. Bir önceki hafta geldiğinden beri sayısız kez okumuş, hayatını en derin şekilde kesintiye uğratmıştı.

Acil bir iş için hemen hazır bulunmanız gerekiyor. Lütfen teslim aldıktan sonra arpmızla birlikte Cadence'e iade edin.

Durgun el yazısının altında lordunun imzası, onun altında da Alastair Tamerlaine'in mühür yüzüğünün şarap rengi mürekkeple basılmış hali vardı ve bu isteği bir emre dönüştürüyordu.

Klanıyla neredeyse hiç temas kurmadan geçirdiği on yılın ardından Jack eve çağırılmıştı.

"Bir Tamerlaine'siniz, değil mi?" dedi balıkçı mektubu geri . Jack geç de olsa adamın muhtemelen Okuma yazma bilmiyordu ama armayı tanımıştı.

Jack başını salladı ve balıkçı onu dikkatle inceledi.

Görünüşünde olağanüstü bir şey olmadığını bildiği için incelemeye katlandı. Uzun boylu ve zayıftı, sanki yıllarca yetersiz beslenmiş gibiydi, keskin açılarla inşa edilmişti ve inatçı bir gururu vardı. Gözleri koyu renk, saçları kahverengiydi. Cildi, içeride ders vererek ve beste yaparak geçirdiği onca saatten dolayı solgun ve solgundu. Alışlagelmiş gri gömleği ve pantolonunu giymişti; bu artık yağlı taverna yemeklerinden lekelenmişti.

"Bizden birine benziyorsun," dedi balıkçı.

Jack memnun mu yoksa kırgın mı olması gerektiğini bilmiyordu.

"Sırtındaki ne?" diye ısrar etti balıkçı, Jack'in taşıdığı tek çantaya bakarak.

"Arpım," diye yanıtladı Jack ters bir şekilde.

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman. Buraya eğitim almaya mı geldin?" "Kesinlikle. Ben bir ozanım. Üniversitede eğitim aldım.

Faldare. Şimdi, beni adaya taşır mısın?" "Bir bedel karşılığında."

"Ne kadar?"

"Paranı istemiyorum. Cadence dövmesi bir dirsek istiyorum," dedi balıkçı. "Her şeyi kesebilecek bir hançer istiyorum: ipleri, ağları, pulları... rakibimin iyi talihini."

Jack onun büyülü bir kılıç istemesine şaşırmamıştı. Böyle şeyler sadece Cadence'ta dövülebiliyordu ama çok yüksek bir bedel karşılığında üretiliyorlardı.

Jack bir anlık tereddütten sonra, "Evet, bunu senin için ayarlayabilirim," dedi. bir köşesinde annesinin gümüş kabızalı dirseğini ve onu nasıl sakladığını düşündü Jack onun hançeri kullandığını hiç görmemişti. Ama hançerin büyülü olduğunu biliyordu; silaha doğrudan bakılmadığında büyü açıkça görülüyordu. Sanki çeliğe ateş ışığı vurulmuş gibi hafif bir pus yayıyordu.

Annesinin Una Carlow'a onu dövmesi için ne kadar ödediğini kimse bilemezdi. Ya da Una'nın kılıcı yapmak için ne kadar acı çektiğini.

Elini uzattı. Balıkçı elini sıktı.

"Pekâlâ," dedi adam. "Şafakta yola çıkacağız." Kapıyı tekrar kapatmaya gitti ama Jack ayağını çekmeyi reddetti.

"Şimdi gitmeliyiz," dedi. "Hava . Geçiş yapmak için en güvenli zaman bu."

Balıkçının gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aptal mısın sen? Bana yüz dolar versen bile geceleyin o sulardan geçmem. büyülü dirkler!"

"Bu konuda bana güvenmelisin," diye yanıtladı Jack.

"Kuzgunlar gündüzleri lairdlere mesaj taşıyabilir ve ticaret çarkı

ama karşıya geçmek için en iyi zaman okyanusun ay ve yıldızları yansıttığı gecedir."

Suyun ruhları kolayca yatıştığında, Jack içine ekledi.

Balıkçı bön bön baktı. Jack bekledi -gerekirse bütün gece ve ertesi gün boyunca burada durabilirdi- ve balıkçı bunu hissetmiş olmalıydı. Pes etti.

"Pekala. *İki* Cadence dirk karşılığında, seni karşıya geçireceğim.

bu gece suda. Birkaç dakika içinde teknemin yanında buluşalım. Şu, en sağdaki rıhtımda."

Jack omzunun üzerinden bakarak karanlıkta kalan Rıhtım. Zayıf ay ışığı teknelerin ve direklerin üzerinde parıldıyordu ve balıkçının teknesini buldu, mütevazı bir tekneydi.

bir zamanlar babasınınındı. Jack'i ilk geçişinde taşıyan teknenin ta kendisiydi.

Merdivenden indi ve kapı arkasından kilitlendi. Bir an için balıkçının kendisini kandırıp kandırmadığını, Jack'i verandasından çıkarmayı kabul edip etmediğini merak etti, ama Jack iyi niyetle iskeleye doğru hızlı adımlarla yürüdü, rüzgâr neredeyse

Nemli yolda ilerlerken onu aşağı itiyordu.

Gözlerini karanlığa doğru kaldırdı. Okyanusun üzerinde, balıkçının Cadence'e ulaşmak için izlemesi gereken gümüş patikayı oluşturan göksel ışıktan dalgalı bir iz vardı. Gökyüzünde bir gülümseme gibi asılı duran orak ay, yıldız çilleriyle çevriliydi. Ayın dolunay olması ideal olurdu ama Jack dolunayın ağarmasını bekleyemezdi.

Laird'inin onu neden eve çağırdığını bilmiyordu ama bunun neşeli bir buluşma için olmadığını hissediyordu.

Fener ışığının bir ateş böceğinin yaklaştığını görene kadar sanki bir saat beklemiş hissetti. Balıkçı rüzgara karşı kamburlaşarak yürüyordu, balmumundan bir üstlük onu koruyordu.

Yüzü çatıktı.

"Sözünde dursan iyi edersin ozan," dedi. "Tüm bu zahmete karşılık iki Cadence dirki istiyorum."

"Evet, eğer değilsem beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Jack kaba bir sesle.

Balıkçı ona baktı, bir gözü diğerinden daha büyüktü. Sonra kabul ederek teknesine başıyla işaret etti ve "Atlayın" dedi. Ve Jack anakaradan ilk adımını attı.

Okyanus ilk başta dalgalıydı.

Jack teknenin küpeştesini kavradı, gemi tehlikeli bir dansla yükselip alçalırken midesi çalkalanıyordu. Dalgalar yuvarlandı ama iri yarı balıkçı dalgaları yararak ikisini denizin daha da açığına götürdü. Jack'in önerdiği gibi ay ışığının izini takip etti ve kısa süre sonra okyanus daha yumuşak. Rüzgâr uğuldamaya devam ediyordu ama bu hâlâ anakaranın rüzgârıydı ve nefesinde soğuk tuzdan başka bir şey taşımıyordu.

Jack omzunun üzerinden baktı, Woe'nun fenerlerinin küçük ışık zerreciklerine dönüşmesini izledi, gözleri parladı ve adanın sularına girmek üzere olduklarını biliyordu. Sanki Cadence'ın bir bakışı varmış da onu karanlıkta bulup sabitlemiş gibi hissedebiliyordu.

"Bir ay önce kıyıya bir ceset vurdu," dedi balıkçı, Jack'in hayalini bozarak. "Woe'da hepimizi biraz korkuttu."

"Pardon?"

"Şişmiş derisindeki dövmelere bakılırsa bir Breccan. Mavi ekosesi ondan kısa bir süre sonra geldi." Adam konuşmasına ara verdi ama kürek çekmeye devam etti. büyüleyici bir ritimle suya vuruyor. "Kesik bir boğaz. Sanırım bu, klan üyelerinizden birinin işiydi ve talihsiz ruhu okyanusa attı. Gelgitler cesedi kıyılarımıza getirdiğinde pisliği temizleyelim diye."

Jack balıkçıya bakarken sessizdi ama içini bir ürperti kapladı. Bunca yıl uzak kaldıktan sonra bile

Düşmanın adını duyunca içine bir korku mızrağı saplandı.

"Belki de bunu ona kendi içlerinden biri yapmıştır," dedi Jack. "Breccanlar kana susamışlıklarıyla tanınırlar."

Balıkçı kıkırdadı. "Bir Tamerlaine'in tarafsız olduğuna inanmaya cesaret edebilir miyim?"

Jack ona baskın hikâyeleri anlatabilirdi. Breccanların kış aylarında sık sık klan sınırını nasıl aştıklarını ve Tamerlaine'lerden nasıl çaldıklarını. Yağmalamışlar ve yaralamışlardı; vicdan azabı duymadan yağmalamışlardı ve Jack onlardan korkan genç bir çocuk olduğunu hatırladıkça nefretinin duman gibi yükseldiğini hissetti.

"Bu kan davası nasıl başladı ozan?" diye devam etti balıkçı. "Birbirinizden neden nefret ettiğinizi hatırlayanınız var mı, yoksa sadece atalarınızın sizin için çizdiği yolu mu takip ediyorsunuz?"

Jack iç çekti. Sadece suyun üzerinden hızlı ve *sessiz* bir geçiş yapmak istiyordu. Ama hikayeyi biliyordu. Bu eski, kanlı bir hikayeydi.

takımyıldızları gibi değişen, kimin anlattığına bağlı olarak - doğu ya da batı, Tampliyeler ya da Brekanlar - değişen bir destan.

Üzerinde . Suyun akıntısı yumuşadı ve Rüzgârın tıslaması ikna edici bir fısıltıya dönüştü. Ay bile alçalmış, onun efsaneyi paylaşmasını bekliyordu. Balıkçı da bunu hissetmişti. Sessizdi, daha yavaş bir tempoda kürek çekiyordu,

Jack'in hikayeye nefes vermesini bekliyor.

"Klanlardan önce halk vardı," diye başladı Jack. "Toprak, hava, su ve ateş. Onlar hayat verdi ve Cadence için denge. Ama çok geçmeden ruhlar yalnızlaştı ve Kendi seslerini duymaktan, kendi yüzlerini görmekten yoruldu.

Kuzey rüzgârı bir gemiyi rotasından saptırdı ve gemi adanın kayalıklarına . Karaya vuran parçaların arasında, sahiplenecek yeni bir toprak arayışında olan Breccanlar adlı vahşi ve kibirli bir klan vardı.

"Bundan kısa bir süre sonra güney rüzgârı bir gemiyi rotasından saptırdı ve gemi adayı buldu. Bunlar Tamerlaine klanıydı ve onlar da Cadence'de bir yuva kurdular. Ada, batıda Breccanlar ve doğuda Tamerlaine'ler olmak üzere aralarında dengelendi. Ve ruhlar ellerinin eserini kutsadı.

"Başlangıçta her şey huzurluydu. Ancak çok geçmeden, iki klan birbirleriyle daha fazla münakaşa ve itiş kakış başladı, ta ki savaş fısıltıları havada dolaşmaya başlayana kadar.

Joan Tamerlaine, Doğu'nun Laird'i, umuyordu ki adayı tek bir ada olarak birleştirerek çatışmayı önleyecekti. Barış olduğu sürece Breccan lairdiyle evlenmeyi kabul edecekti.

farklılıklarına rağmen klanlar arasında empati teşvik edildi ve desteklendi. Fingal Breccan onun güzelliğini gördüğünde, kendisinin de uyum istediğine karar verdi. 'Gel ve karım ol,' dedi, 've iki klanımız tek bir klan olarak birleşsin.

"Joan onunla evlendi ve batıda Fingal'le birlikte yaşadı, ama Günler geçtikçe Fingal resmi olarak bir barış anlaşmasına varmayı geciktirmeye devam etti. Joan kısa süre sonra Breccalıların yöntemleri katı ve acımasızdı ve o bunlara uyum sağlayamadı. Kan dökülmesinden dolayı cesareti kırılmıştı, batıda da yer bulabilecekleri ve klana iyilik getirebilecekleri umuduyla doğunun geleneklerini paylaşmaya çalıştı. Ama Fingal onun arzularına kızdı, sadece batıyı zayıflatacağını düşündü ve onu görmeyi reddetti. Tamerlaine'in yolları kutlandı.

"Çok geçmeden barış pamuk ipliğine bağlıydı ve Joan, Fingal'in birleşmeye niyeti olmadığını anladı. Adaya. Bir şey söyledi ama arkasından başka bir şey yaptı ve Breccanlar doğuya akın etmeye, Tamerlaine'çalmaya başladılar. Evini ve Fingal'den kurtulmayı özleyen Joan kısa süre sonra yola çıktı, ancak Fingal ona yetişmeden önce adanın merkezine kadar gidebildi.

"Tartıştılar, kavga ettiler. Joan dirgenini çekti ve kendini ondan ayırdı -adını, yeminini, ruhunu ve bedenini, ama kalbini değil, çünkü hiçbir zaman onun olmamıştı. Adamın boğazına küçük bir çentik attı, tam da bir zamanlar Gece rüyasında doğuyu gördüğünde onu öpmüştü. Küçük yara onu hızla tüketti ve Fingal hayatının çekilip gittiğini hissetti. Yere düştüğünde onu da yanında götürdü, asla kazanamayacağı kalbini delmek için kendi hançerini onun göğsüne sapladı.

"Birbirlerini ve klanlarını lanetlediler ve doğunun batıyla buluştuğu birbirlerinin kanına bulanmış bir şekilde sarmaş dolaş öldüler. Klan çizgisi çizilirken ruhlar yarılmayı hissetti ve yeryüzü ölümlülerin kanını, kavgasını ve şiddetli sonunu içti. Barış uzak bir hayal haline geldi ve işte bu yüzden Breccanlar kendilerine ait olmayana sahip olmak için aç bir şekilde yağmalamaya ve çalmaya devam ediyor ve bu yüzden Tamerlainler

kendilerini savunmaya, boğazlarını kesmeye ve kalplerini bıçaklarla delmeye devam ediyorlar."

Masala doğru eğilen balıkçı kürek çekmeyi bırakmıştı. Jack sustuğunda, adam kendini silkeledi ve kaşlarını çatarak küreklerine döndü. Orak ay gökyüzünde yay çizmeye devam etti, yıldızlar ateşlerini söndürdü ve Hikâye bittiği için rüzgâr ulumaya başladı.

Jack gözlerini uzaktaki adaya diktiğinde okyanus yeniden dalgalanmaya başladı, on uzun yıldan sonra ilk kez onu görüyordu.

Cadence geceden daha karanlıktı, okyanusa ve yıldızlı gökyüzüne karşı bir gölgeydi. Uzun ve engebeli, dalgaların üzerinde uyuyan yayılmış bir ejderha gibi önlerinde uzanıyordu. Jack'in kalbi bu manzara karşısında kıpır kıpır oldu. Yakında, üzerinde büyüdüğü topraklarda yürüyecekti ve hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordu.

Üç yıldır annesine yazmamıştı.

Balıkçı, "Siz kafayı , ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı. "Bütün bu saçmalıklar ve ruhlardan bahsetmek."

"Halka saygı duymuyor musun?" Jack sordu ama cevabı . Anakarada hiç peri ruhu yoktu. Sadece Tanrıların ve azizlerin patinası, kirklerin kutsal alanlarına oyulmuştur.

Balıkçı homurdandı. "Sen hiç ruh gördün mü delikanlı?"

"Onlara dair kanıtlar gördüm," diye yanıtladı Jack dikkatle.

"Kendilerini ölümlü gözlere pek göstermezler." Kaçınılmaz olarak

Çocukken tepelerde dolaşarak geçirdiği sayısız saati hatırladı, fundalıkların arasında bir ruh yakalamaya hevesliydi. Tabii ki hiç yakalayamamıştı.

"Bana bir kova yem gibi geldi."

Gemi yaklaşırken Jack cevap vermedi.

Doğudaki kayaların üzerinde ışıldayan altın rengi likenleri görebiliyordu. Tamerlaine kıyı şeridini işaret ediyorlardı ve Jack'in anıları canlandı. Adada yetişen şeylerin ne kadar tuhaf olduğunu, büyülenmeye meyilli olduklarını hatırladı. Mirin'in büyük hayal kırıklığı ve endişesine rağmen sahili sayısız kez keşfetmişti. Ama her kız ve erkek çocuğı sahilin girdaplarına, anaforlarına ve gizli mağaralarına çekilmişti. Gündüz ve gece, likenler kayaların üzerinde güneş ışığından arta kalan altın gibi parladığında.

Sürüklendiklerini fark etti. Balıkçı kürek çekiyordu ama sanki tekne batı sahilinin karanlık kısmına takılmış gibi likenlerden uzaklaşmışlardı.

"Breccan sularına doğru yelken açıyoruz," dedi Jack, boğazında bir endişe düğümüyle. "Al, kürekleri doğruya doğru çek."

Balıkçı tekneyi Jack'in söylediğı şekilde yönlendirerek kürek çekti ama ilerlemeleri acı verecek kadar yavaştı. Jack bir şeylerin ters gittiğini fark etti ve bir sorun olduğunu anda rüzgâr kesildi ve okyanus cam gibi oldu, bir ayna gibi pürüzsüzdü. Ortalık sessizdi, Jack'in tüylerini diken diken eden kükreyen bir sessizlik.

Dokun.

Balıkçı kürek çekmeyi bıraktı, gözleri dolunay gibi açılmıştı. "Bunu duydun mu?"

Jack elini kaldırdı. *Sessiz ol*, demek istedi ama dilini tuttu, uyarının tekrar gelmesini bekledi.

Tap. Tap. Dokun.

Ayakkabılarının tabanında hissetti. Suyun içinde bir şey vardı ve uzun tırnaklarını gövdenin alt tarafına geçiriyordu. Zayıf nokta testi.

"Tanrıların anası," diye fısıldadı balıkçı, yüzünde ter parlıyordu. "Bu gürültüyü yapan ne?"

Jack yutkundu. Kendi terini hissedebiliyordu. Alnı boncuk boncuk, altındaki pençeler vurmaya devam ederken içindeki gerilim bir arp teli gibi gergindi.

Anakaralının küçümsemesi buna neden olmuştu. Jack'in efsanesini dinlemek için denizin köpükleri arasında toplanmış olması gereken su halkını gücendirmişti. Ve şimdi her iki adam da bunun bedelini batan bir tekne ve sulu bir mezarla ödeyecekti.

"Ruhlara saygı duyuyor musun?" Jack alçak bir ses tonuyla balıkçıya bakarak sordu.

Adam sadece bön bön baktı ve sonra yüzünde bir korku titreşimi belirdi. Kayığı başladı ve büyük bir hızla Woe'ya doğru kürek çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Jack ağladı.

"Daha ileri gitmeyeceğim," dedi balıkçı. "Adanızla ve bu sulara dadanan her neyse onunla hiçbir yok."

Jack gözlerini kıstı. "Bir anlaşmamız vardı." "Ya denize atlar ve yüzerek kıyıya çıkarsınız ya da benimle geri geleceksin."

"O zaman sanırım dirseklerinizi yolun dörtte üçünde dövdüreceğim. Buna ne dersiniz?"

"Dirkleriniz sizde kalsın."

Jack'in nutku tutulmuştu. Balıkçı onları neredeyse adanın sularından çekip çıkarmıştı ve Jack anakaraya geri dönemezdi. Evine kadar yakinken, likenleri görebiliyorken ve dağların soğuk tatlılığını tadabiliyorken olmazdı.

Ayağa ve kayığın içinde döndü, umursamazca salladı. Pelerinini ve deri kıyafet çantasını geride bırakırsa bu mesafeyi yüzebilirdi. Kıyıya kadar yüzebilirdi ama düşman sularında olacaktı.

Ve arpına ihtiyacı vardı. Laird Alastair istemişti. Hemen çantasını açtı ve içinde arpını buldu, yağ derisinden bir kılıfın içinde saklanıyordu. Tuzlu su enstrümanı mahvedecekti ve Jack'in aklına bir fikir geldi. Daha derine kazdı.

Çantasını karıştırdı ve adadan ayrıldığı günden beri giymediği Tamerlaine ekosesini buldu.

Sekiz yaşındayken, Ada'daki okulda yumruk yumruğa kavgalara karışmaya başladığında annesi onun için örmüştü. Annesi bir sırrı onu büyüledi ve

Düşmanı Jack'in karnına bir yumruk daha atmaya çalıştığında kırık bir elle ödüllendirildiğinde çok sevinmişti.

Jack şimdi masum görünen ekose parçasına bakıyordu. Yere serildiğinde yumuşaktı ama bir kalp ya da bir çift akciğer gibi bir şeyi korumak için kullanıldığında çelik kadar sağlamdı. Ya da bu çaresiz durumda, suya batmak üzere olan bir arpa.

Jack enstrümanını kareli yüne sardı ve tekrar kılıfına soktu. Balıkçı onu daha da uzağa sürüklemekten önce kıyıya yüzmesi gerekiyordu.

Pelerinini çıkardı, arpını kucakladı ve denize atladı.

Su çok soğuktu. Okyanus onu bütünüyle yutarken yaşadığı şok nefesini kesti. Kırdı

Bir solukla yüzeye çıktı, saçları yüzüne yapışmıştı, çatlamış dudakları tuzdan yanıyordu. Balıkçı, yüzeyde bir korku dalgası bırakarak daha da uzağa kürek çekmeye devam etti.

Jack adaya dönmeden önce anakaralının arkasından tükürdü. Cadence'a doğru yüzmeye başlarken suyun ruhlarının kendisine iyi davranması için dua etti. Gözlerini likenlerin ışıltısına dikmiş, kendini Tamerlaine kıyısının güvenliğine çekmeye çalışıyordu. Ancak okyanusa ayak bastığı anda dalgalar yuvarlandı ve gelgit bir kahkahayla geri döndü. Akıntıya kapıldı, sarsıldı.

Korku damarlarında dolaştı, ta ki her yüzeyi kıldığını fark edene kadar. Üçüncü ciğer dolusu havayı soluduğunda, Jack ruhların onunla oynuyorlar. Eğer onu boğmak isteselerdi, bunu şimdiye kadar yaparlardı.

Tabii ki, diye düşündü, gelgit gibi yüzmeye çabalayarak onu tekrar aşağı çekti. Elbette dönüşü zahmetsiz olmayacaktı. Bu tür bir eve dönüşü beklemeliydi.

Avucunu kayalıklara sürttü. Sol ayakkabısı ayağından çıkmıştı. Arpını bir eliyle kavradı ve diğer elini uzattı, yüzeyi bulmayı umuyordu. Bu sefer onu sadece su karşıladı, parmaklarının arasından dalgalanıyordu. Karanlıkta gözlerini açtı ve uzun saçları yüzünü gıdıklayan, pırıl pırıl pullarıyla suyun içinde yanından hızla geçen bir kadın gördüğünde irkildi.

Titredi ve neredeyse yüzmeyi unutuyordu.

Dalgalar sonunda ondan bıkmış ve onu kumlu bir sahile fırlatmış. Ona verdikleri tek merhamet buydu. Kumların üzerinde sıçradı ve süründü. Breccan topraklarında olduğunu hemen anladı ve bu düşünce kemiklerinin balmumu gibi erimesine neden oldu. Jack'in ayağa kalkıp yönünü bulması bir an aldı.

Klan çizgisini görebiliyordu. Kumsalda diş gibi sıralanmış, okyanusa kadar uzanan ve tepeleri sonunda derinliklere inen kayalar tarafından işaretlenmişti. Yaklaşık bir kilometre uzaktaydı ve likenlerin uzaktaki parıltısı onu acele etmeye çağırıyordu.

Jack ayağı çıplak ve soğuk, diğeri ıslak ayakkabısının içinde ezilerek koşuyordu. Dalgaların sürüklediği odunların ve kırılmak üzere olan bir rüya gibi parıldayan küçük bir girdabın etrafından dolaştı. Bir kaya kemerinin altından sürünerek geçti, başka bir kayanın üzerinden kaydı. yosunlarla kırıışmış ve sonunda klan çizgisine ulaşmış.

Kendini deniz sisinden nemlenmiş kayaların üzerine attı. Soluk soluğa Tamerlaine bölgesine tökezledi. Ama sonunda nefes alabiliyordu ve kumların üzerinde durup derin ve yavaş nefesler almaya başladı. Bir an, gelgitin akıntısı dışında sessiz ve huzurluydu. Sıradaki? Jack ayakları yerden kesildi. Yere düştü, arp uçuyordu. Dişleri dudağından içeri girdi ve kendisini itip kakan birinin ağırlığı altında debelendi.

Tamerlaine topraklarına ulaşma umutsuzluğu içinde Doğu Muhafızları hakkındaki şeyi unutmuştu.

"Onu yakaladım!" diye bağırdı saldırgan, aslında sesi daha çok gayretli bir delikanlıya benziyordu.

Jack hırıldadı ama sesini bulamadı. Göğsündeki ağırlık kalktı ve demir kelepçeler gibi sert iki elin ayak bileklerine yapışıp onu kumsal boyunca sürüklediğini hissetti. Çaresizlik içinde arpını almak için uzandı. Kim olduğunu kanıtlamak için Mirin'in ekosesini göstermesi gerekeceğinden hiç şüphesi yoktu, çünkü laird'in mektubu pelerininin içindeydi ve şimdi kayıpta terk edilmişti. Ama kolları çok ağırdı. Öfkelenerek, taşınmaya razı oldu.

"Onu öldürebilir miyim kaptan?" diye sordu Jack'i sürükleyen delikanlı, fazlasıyla hevesli bir şekilde.

"Olabilir. Onu şuraya getirin."

O ses. Bir uçurum kadar derin ve neşenin izi var. Bunca yıl uzak kaldıktan sonra bile korkunç derecede tanıdık.

Sadece benim şansım, diye düşündü Jack, kum yüzüne batarken gözlerini kapatarak.

Sonunda sürüklenme kesildi ve bitkin bir halde sırt üstü yattı.

"Yalnız mı?"

"Evet,

Yüzbaşı."

"Silahlı mı?"

"Hayır, efendim."

Sessizlik. Sonra Jack kumda botların çıtırtısını duydu ve birinin ona doğru yaklaştığını hissetti. Dikkatlice gözlerini açtı. Karanlıkta, yıldız ışığından başka hiçbir şey muhafızın yüzünü aydınlatmasa bile Jack onu tanıdı.

Torin Tamerlaine, Jack'e bakarken takımyıldızlar onu taçlandırıyordu.

Torin, "Bana dirseğini ver Roban," deyince Jack'in şaşkınlığı dehşete dönüştü.

Torin onu tanımadı. Ama neden yapsın ki? Torin onu en son gördüğünde ve konuştuğunda Jack on yaşındaydı. yaşı, yüzünde on üç iğnesi ile ağlıyordu.

"Torin," diye hırıldadı Jack.

Torin durakladı ama dirsek artık elindeydi. "Ne dedin sen?"

Jack ellerini kaldırdı, kekeleyerek. "Benim... Jack Tam... erlaine."

Torin kayaya dönüşmüş gibiydi. Hareket etmedi, bıçak Jack'in üzerinde, düşmek üzere olan bir kehanet gibi duruyordu. Ve sonra havladı, "Bana bir fener getir, Roban."

Delikanlı Roban koşarak uzaklaştı, sonra elinde sallanan bir fenerle geri döndü. Torin feneri aldı ve ışığı Jack'in yüzüne vuracak şekilde indirdi.

Jack gözlerini kısarak aydınlığa baktı. Beklerken dilindeki kanın tadını aldı, dudağı neredeyse utancı kadar şişti.

"Ruhlar adına," dedi Torin. Işık sonunda Jack'in görüş alanında lekeler bırakarak geri çekildi. "Buna inanamıyorum."

Ve Jack'in on yıl önceki halinden bir iz görmüş olmalıydı. Huysuz, kara gözlü bir çocuk. Çünkü Torin Tamerlaine başını geriye attı ve güldü.

"Orada öylece yatma. Ayağa kalk ve sana daha iyi bakmama izin ver, delikanlı."

Jack isteksizce Torin'in isteğine itaat etti. Ayağa kalktı ve Sırılsıklam olmuş kumları fırçaladı ve avuç içi yandıkça yüzünü buruşturdu.

Kaçınılmaz olanı erteledi, bir zamanlar olmayı arzuladığı muhafıza bakmaya korkuyordu. Jack uyumsuz ayaklarını ve elindeki kesiği inceledi. Bu sırada Torin'in bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti ve sonunda cevap vermek zorunda kaldı.

Artık aynı boyda olduklarını fark edince şaşırdı. Ama benzerlikleri burada sona eriyordu.

Torin ada için yaratılmıştı: geniş omuzlu ve kalın belli, sağlam, hafifçe eğilmiş bacakları ve kaslarla dolu kolları vardı. Elleri kocaman, sağ eli hâlâ dirk kabzasını rahatça tutuyordu ve yüzü kare şeklinde kesilmiş ve düzgün bir sakalla sabitlenmişti. Mavi gözleri kocaman açılmıştı, Çok fazla kürek çekmekten burnu yamulmuştu. Saçları uzundu ve iki örgüyle arkadan bağlanmıştı, gece yarısı bile bir buğday tarlası kadar sarıydı. Jack'le aynı giysileri giyiyordu.

onu hatırlıyordu: dizlerine kadar uzanan koyu yönlü bir tunik, gmle süslenmiş deri bir cüppe, ggsnde Tamerlaine armalı bir brola tutturulmuş kahverengi ve kırmızı bir av . Pantolonu yoktu ama Adadaki pek çok erkek onlarla uğraşıyordu. Torin, tabaklanmamı deriden yapılmış geleneksel diz boyu çizmeler , Bacaklarına göre ekillendirilmi ve deri kayılarla yerinde tutulmuş.

Jack, karşıılığında Torin'in onun hakkında ne düşündüğünü merak etti.

Belki de çok zayıftı ya da zayıf görünüyordu. cılız. Kapalı yerde oturmaktan rengi solmutu. Giysileri sıkıcı ve berbattı, gözleri de solgundu.

Ama Torin başıyla onayladı. "Bymsn delikanlı. Şimdi kaç yaşındasın?"

"Bu sonbahar yirmi iki yaşında olacağım," dedi Jack.

"Güzel, güzel." Torin, yakınında durmuş Jack'i inceleyen Roban'a baktı. " yok, Roban. O bizden biri. Aslında Mirin'in oğlu."

Bu Roban'ı çok etmiş gibiydi. On be yaşıdan büyük olamazdı ve sesi çatallaşarak, "Sen Mirin'in oğlu musun? Senden sık sık bahseder. Sen bir ozansın!"

Jack temkinli bir şekilde başını salladı.

"Bir ozan görmeyeli uzun zaman oldu," diye devam etti Roban.

"Evet, şey," dedi Jack, biraz da kızgınlıkla, "umarım klan sınırında arpımı kırmamısındır."

Roban'ın orantısız gülümsemesi soldu. Torin ona aleti bulmasını emredinceye kadar donakaldı. Roban gitmiş, alçakgönüllülükle ararken, Jack Torin'i bir deniz mağarasının ağzındaki küçük kamp ateşine kadar takip etti.

"Otur, Jack," dedi Torin. Ekosesini çözdü ve ateşin üzerinden Jack'e doğru fırlattı. "Kurulan."

Jack onu beceriksizce yakaladı. O an biliyordu ki ekoseye dokunduğunda bunun Mirin'in büyülü dokumalarından biri olduğunu anladı. Torin'in hangi sırrını dokumutu acaba, diye merak etti Jack sinirlenerek, ama bunu yapamayacak kadar şm ve ıslanmıtı.

karşı koydu. Kareli yünü üzerine örttü ve ellerini ateşe doğru uzattı.

"Aç mısın?" Torin sordu.

"Hayır, ben iyiyim." Jack'in midesi su boyunca yaptığı yolculuktan, gemide olmanın verdiği dehşetten dolayı hâlâ kazınıyordu.

Breccan toprak, Roban tarafından neredeyse tüm dişleri kırılmıştı. Ellerin titrediğini fark etti. Torin de fark etti ve ateşin karşısına yerleşmeden önce Jack'e bir şişe uzattı.

"Batıdan geldiğinizi fark ettim," dedi Torin biraz şüpheyile.

"Ne yazık ki evet," diye yanıtladı Jack. "Beni adaya götüren anakaralı korkak çıktı. Yüzmekten başka seçeneğim yoktu, ve akıntı beni batıya getirdi."

Şişeden canlandırıcı bir yudum aldı. Funda birası ferahlatıcıydı, kanını kaynatıyordu. İkincibir yudum daha aldı ve kendini daha dengeli, daha güçlü hissetti.

adada demlenmiş bir şey. Buradaki yiyecek ve içecekler anakaranın on katı lezzete sahipti.

Torin'e baktı. Şimdi ışığa çıktıklarına göre, kaptanın broşundaki armayı görebiliyordu. Sıçrayan bir geyik Gözünde bir yakut vardı. Torin'in sol avucundaki yara izini de fark etti.

"Kaptanlığa terfi ettin," dedi Jack. Gerçi bu sürpriz değildi. Torin çok genç yaştan beri muhafızların en gözdesi olmuştu.

"Üç yıl önce," diye yanıtladı Torin. Yüzü yumuşadı, sanki eski anıları dün kadar yakınmış gibi. "Seni son gördüğümde Jack, kafan iyiydi ve üzerinde-"

"Yüzüme on üç devedikenin iğnesi battı," diye bitirdi Jack . "Doğu Muhafızları hâlâ bu meydan okumayı sürdürüyor mu?"

"Her üç bahar ekinoksunda bir. Ancak henüz sizinki gibi bir yaralanma görmedim."

Jack gözlerini ateşe dikti. "Biliyor musun, her zaman muhafızlardan biri olmak istemişimdir. O gece Doğu'ya layık olduğumu kanıtlayabileceğimi düşündüm."

"Bir kucak dolusu devedikeninin üzerine düşerek mi?"

"Ben onların üzerine *düşmedim*. Yüzüme doğru *itildiler*."

Torin alay etti. "Kim tarafından?"

Sevgili kuzenin adına, diye cevap vermek istedi Jack ama Torin'in Adaira'ya şiddetle bağlı olduğunu ve büyük ihtimalle onun bu kadar şeytani olamayacağını düşündüğünü hatırladı.

"Önemli biri değil," diye yanıtladı Jack, Adaira'nın Doğu'nun Varisi olduğu gerçeğine rağmen.

Neredeyse Torin'e onu soracaktı ama vazgeçti.

Jack çocukluktaki rakibini yıllardır hayal etmemişti ama şimdi Adaira'yı evli ve belki de birkaç çocuğu biri olarak hayal ediyordu. gençliğinde olduğundan çok daha fazla sevildiğini hayal ediyordu.

Onun üzerinde düşünmek Jack'e bilgisinde bir boşluk olduğunu hatırlattı. O uzaklardayken, müziğe dalmışken adada neler olup bittiğini bilmiyordu. Bilmiyordu.

Laird Alastair'in onu neden çağırdığını bilmiyordu. Kaç tane baskın olduğunu bilmiyordu, eğer Breccanlar hala bir Buz geldiğinde yaklaşan tehdit.

Cesaretlenerek Torin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Klan sınırını geçen her anında ölümle mi karşılıyorsun?"

"Seni öldürmezdim, delikanlı."

"İstediğim bu değildi."

Torin sessizdi ama bakışlarını ayırmadı. Ateşin ışığı sert yüz hatlarında titreşiyordu ama içinde ne bir pişmanlık ne de bir utanç belirtisi vardı. "Duruma göre değişir. Bazı başıboş Breccanlar ruhların yaramazlıklarına gerçekten kanıyor. Onlar Yanlış adım atarlar ve zarar vermek istemezler. Diğerleri keşif yapıyor." "Son zamanlarda hiç baskın oldu mu?" Jack sordu, Mirin'in geçmiş mektuplarında ona yalan söyleyip söylemediğini öğrenmekten korkuyordu. Annesi batı bölgesine yakın bir yerde yaşıyordu.

"Geçen kıştan beri bir baskın olmadı. Ama yakında bir tane geleceğini umuyorum. Soğuk geldiğinde."

"Bu son baskın nerede oldu?"

"Elliott'ların çiftliği," diye cevap verdi Torin, ama gözleri keskindi, sanki Jack'in eksikliğini anlamaya başlamıştı.

Bilgi. "Annen için mi endişeleniyorsun? Mirin'in çiftliği sen çocukluğundan beri hiç basılmadı."

Jack o kadar genç olmasına rağmen hatırlıyordu ki bazen rüya görüp görmediğini merak ediyordu. Bir kış gecesi bir grup Breccalı gelmişti, atları avludaki karı çamura çevirmişti. Mirin, Jack'i evlerinin bir köşesinde tutmuş, bir eliyle yüzünü göğsüne bastırarak görememesini sağlamış, diğer eliyle de kılıcını tutmuştu. Jack

Breccalıların istediklerini almalarını dinlemişti; kışlık erzak, çiftlik hayvanları ve birkaç gümüş mark. Çömlekleri kırdılar, Mirin'in dokuma yığınlarını devirdiler. Sanki suyun altındaymışlar gibi hızla gittiler,

Doğu Muhafızları gelmeden önce sadece bir dakikaları olduğunu bildiklerinden nefeslerini tutuyorlardı.

Mirin ya da Jack'e dokunmamış ya da onlarla konuşmamışlardı. de önemsizdi. Mirin de onlara meydan okumamıştı. Sakindi, uzun uzun nefes alıyordu ama Jack onun kanat gibi hızlı atan kalbinin sesini duyduğunu hatırlıyordu.

"Neden eve geldin, Jack?" Torin sessizce sordu. "Hiçbirimiz senin geri döneceğini düşünmemiştik. Anakarada bir ozan olarak kendine yeni bir hayat kurduğunu san."

"Buraya sadece kısa bir ziyaret için geldim," diye cevap verdi Jack. "Laird Alastair geri dönmemi istedi."

Torin'in kaşları çatıldı. "Şimdi mi?"

"Evet. Nedenini biliyor musun?"

"Sanırım sizi neden çağırdığını biliyorum," dedi Torin.

"Korkunç bir sorunla karşı karşıyayız. Tüm klanı ağır bir yük altında bırakıyor."

Jack'in nabızı hızlandı. "Breccalıların baskınları konusunda nasıl bir şey yapabileceğimi bilmiyorum."

"Sorun baskınlar değil," diye yanıtladı Torin. Gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi donuklaşmıştı. "Hayır, bundan çok daha kötü bir şey."

Jack soğuğun tenine hissetmeye başladı. O artık adada yetişen korkunun tadını, kaybolmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak

toprak değiştiğinde. Fırtınaların bir anda nasıl kopabildiğini. Halkın bir gün nasıl iyiliksever, ertesi gün nasıl k t l ksever olabildiğini. Kaprisli doğalarının nasıl bir nehir gibi aktığını.

Burası her zaman tehlikeli ve öngörülemez olmuştu. Korkuların yanında mucizeler de  i ek açmıştı. Ama hiçbir şey onu Torin'in bir sonraki sözüne hazırlayamazdı.

"Bunlar bizim kızlar, Jack," dedi. "Kızlarımız kayboluyor."

BÖLÜM 2

Sidra bazen masada oturan Torin'in ilk karısının hayaletini . Ziyaretler, bir mevsim bitip diğeri başladığında, değişim havada hissedildiğinde gerçekleşiyordu. Donella Tamerlaine'in hayaleti sabah ışığının tadını çıkarmayı severdi, Deri zırh ve ekose giysiler içinde, Sidra mutfakta ateşin başında durmuş Maisie için kahvaltı hazırlarken onu izliyordu.

Bazen Sidra kendini değersiz hissediyordu, sanki Donella onu değerlendirdiyordu. Sidra geride bıraktığı kızına ve kocasına ne kadar iyi bakıyordu? Ama çoğu zaman Sidra sanki Donella ona eşlik ediyormuş gibi hissediyordu, ruhu buraya, bu toprağa o kadar bağlıydı ki. Sidra'nın Biri ölü, diğeri yaşayan kadınlar birbirlerine aşk, kan ve toprakla bağlıydı. Bu üç bağ öylesine iç içe geçmişti ki Sidra, Donella'nın sadece ve sadece ona görünmesine şaşırمامıştı.

"Maisie'yi bu sonbahar okula göndermek zorundayım," dedi Sidra parritch'i karıştırırken. Kulübe sessizdi, şafakla birlikte tozlanmıştı ve rüzgâr sabah dedikodularını ulumaya yeni başlamıştı. Donella sustuğunda Sidra ona . Hayalet masadaki en sevdiği sandalyede oturuyordu.

Kumral saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Zırhı ışıktaki akkor gibi parlıyordu, tamamen yarı saydam olmaktan bir nefes uzaktaydı.

Donella o kadar güzeldi ki bazen Sidra'nın göğsünün ağırmasına neden oluyordu.

Hayalet isteksizce başını salladı.

"Biliyorum," dedi Sidra iç çekerek. "Ona harfleri ve okumayı öğretiyorum." Ama gerçek şuydu ki, tüm ada

çocukların Sloane'daki derslere katılmaları gerekiyordu. altı yaşına girdiler. Son beş yıldır ölü olmasına rağmen Donella bunu biliyordu.

"Bunu geciktirmenin bir yolu var Sidra," dedi Donella. Sesi cılızdı, bir zamanlar hayattayken olduğu gibi bir dal parçasıydı, ancak Sidra o zamanlar onun bir tanıdık bile değildi. İki kadın hayatlarında çok farklı yollar seçmişlerdi ama yine de bu yollar garip bir şekilde ikisini de aynı yere götürmüştü.

"Sence ona zanaatımı öğretmeye başlamalı mıyım?" Sidra sordu ama Donella'nın aklından geçenin bu olduğunu biliyordu ve onu şaşırtmıştı. "Her zaman Maisie'nin senin mirasını takip etmesini isteyeceğini düşünmüşümdür, Donella."

Hayalet gülümsedi ama gün doğumu onu aydınlatırken bile tavrı melankolikti. "Maisie'nin geleceğinde kılıç değil, başka bir şey görüyorum."

Sidra kıpırdanışını yavaşlattı. Aklına ister istemez bir öküz kadar inatçı olan Torin geldi. Düşün gecelerinde yataklarında karşılıklı oturmuşlar, saatlerce Maisie ve geleceği hakkında konuşmuşlardı. Nasıl onu birlikte büyüteceklerdi. Kızının adadaki okula gitmesini istiyordu. Ona her şey öğretilene: nasıl ok ve yay kullanmayı, okuma yazmayı, kılıç bilemeyi, sayı saymayı, bir adamı yere sermeyi, yulaf ve arpa öğütmeyi, şarkı söylemeyi ve dans etmek ve avlanmak. Torin, Maisie'nin Sidra'nın şifalı bitkiler ve şifa zanaatını öğrendiğinden bir kez bile bahsetmemişti.

Donella onun şüphesini sezmiş gibi, "Maisie seni izleyerek çoktan öğrendi Sidra. Senin yanında bahçeyle ilgilenmekten hoşlanıyor. Merhemlerini ve toniklerini yaparken sana yardım etmekten hoşlanıyor. Senin eğitimin altında harika bir şifacı olabilir."

"Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum," diye itiraf etti Sidra. "Ama bu konuyu Torin'le konuşmam gerekecek." Ve onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu.

Bildiği tek şey Torin'in Doğu Muhafızları'na olan bağlılığıydı. Gece tercih ediyordu ve gündüzleri kalenin karanlık, sessiz bağırsaklarında uyuyordu çünkü diğer muhafızlarla birlikte kışlada olmak istedi. O da bağlılığını, zihnini yönlendiren düşünceleri anladı. Neden o, kaptan olmasına rağmen Muhafızları kışlada uyurken evinde mi uyuyordu?

Arada sırada akşam yemeğini onunla ve Maisie ile birlikte yiyordu, bu da onların kahvaltısı anlamına geliyordu. Ama o zaman bile sevgisini ve ilgisini kızına veriyordu ve Sidra Onunla her şey için evlenmişti; çiftliği elinde tutmak ve çocuğunu büyütmesine yardım etmek için. Arada sırada, ay tam olarak ağarıp solmadan önce ve Maisie büyükbabasını onlarınkinin yanındaki çiftlikte ziyaret ederken, Torin ona gelirdi. Çiftleşmeleri her zaman Sanki Torin'in sadece birkaç dakikası varmış gibi spontane ve kısaydı. Ama ona karşı her zaman nazik ve özenliydi ve bazen yatakta onunla oyalanıyor, saçlarının vahşi düğümlerini takip ediyordu.

"Sanırım onu düşündüğünden daha kısa bir süre sonra tekrar göreceksin," dedi Donella. "Ve seni hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktır Sidra."

Sidra bu fikir karşısında afallamış, hayaletin abarttığını düşünmüştü. Ama sonra Sidra, *Torin'den ne zaman bir şey istediğimi* merak etti. Ve bunu nadiren yaptığını fark etti.

"," dedi. "Ona soracağım. Yakında."

Ön kapı pat diye açıldı. Donella gözden kayboldu ve Sidra irkilerek döndüğünde Torin'den başkasının rüzgârla savrulmuş ve kızarmış bir halde kulübeye girmediğini gördü. Tuniği çiyden nemlenmiş, çizmeleri kumla ve bakışları anında onu buldu, sanki tam olarak nerede olacağını biliyormuş gibi, ateşin yanında kızının kahvaltısını karıştırıyordu.

"konuşuyordun Sid?" sordu kaşlarını çatarak, gözleri odayı tararken.

"Hiç kimse," dedi kız telaşla. Torin'in Donella'yı görebildiğinden ve onunla konuşabildiğinden haberi yoktu ve Sidra da onun

ona söyleyecek kadar cesur olamayacağını düşündü.

"Evdesin. Neden?"

Torin tereddüt etti. Onun *neden* ziyarete geldiğini hiç sorgulamamıştı. Elbette, eğer buradaysa, bütün gece çalıştıktan sonra acıkmıştır. Akşam yemeğini yemek ve kızını kucağına almak istiyordu.

"Seninle ve Maisie'yle yemek yerim diye düşündüm," dedi sesi alçalarak. "Ve yanımda bir ziyaretçim var."

"Bir ziyaretçi mi?" Sidra kaşığını bıraktı, meraklanmıştı. Eğer o sabah rüzgârı dinlemiş olsaydı, rüzgârın dağların üzerinden taşıdığı dedikoduları duyabilirdi. Ama Torin'in ilk aşkının hayaletiyle meşguldü.

Masanın etrafında yürüdü, cereyan onu heyecanlandırıyordu. ve ancak genç bir adam kulübeye girdiğinde durdu, omuzları belirgin bir rahatsızlıkla kamburlaşmıştı. Kollarında bir şey tutuyordu; muşamba bir kılıfın içine saklanmış bir enstrümana benziyordu ve Sidra'nın kalbi, adamın ne kadar dağınık olduğunu fark edene kadar sevinçle çarptı. Üzerinde Torin'in

Ekose kumaş omuzlarına dökülmüştü ama altındaki giysiler sadeydi ve talihsiz bir servet gibi üzerinden sarkıyordu.

Üzerinde endişe ve kızgınlıktan oluşan uzun bir gölge vardı.

Ama Sidra bu anlar için yaşıyordu. Yardım etmek, iyileştirmek ve gizemleri çözmek için.

"Seni tanıyorum," diye gülümseyerek nefes aldı. "Sen Mirin'in oğlusun."

Yabancı gözlerini kırıştırdı ve onu tanımış olmanın şaşkınlığıyla doğruldu.

"Jack Tamerlaine," diye devam etti Sidra, onun adını anımsayarak. "Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama yıllar önce annenizle birlikte Stonehaven Vadisi'ndeki ailemin çiftliğini yün almak için ziyaret etmişsiniz. Kedim kendini Kail bahçemizdeki yaşlı karaağaçta mahsur kaldı ve sen de peşinden tırmanıp onu sağ salim bana getirecek kadar naziktin."

Jack hâlâ şaşkın görünüyordu ama sonra yüzündeki çizgiler hafifledi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hatırlıyorum. Kediniz neredeyse gözlerimi oyuyordu."

Sidra güldü ve oda bir anda aydınlandı. "Evet, huysuz, yaşlı bir tekirdi. Ama daha sonra çiziklerine bakım yaptım ve görünüşe göre bunda iyi iş çıkarmışım."

Oda sessizliğe gömüldü. Sidra hâlâ gülümsüyordu ve Torin'in bakışlarını üzerinde hissetti. Dikkatini Torin'e çevirdiğinde onun kendisine gururla baktığını gördü ve bu onu şaşırttı. Torin onun iyileştirme becerilerine hiç önem vermiyor gibiydi. Bu onun işiydi, tıpkı Doğu Muhafızları'nın da onun işi olduğu gibi. Bu parçalar birbirinden ayrı. Torin'in dikiş atılması ya da burnunun düzeltilmesi gereken nadir anlar dışında. O zaman isteksizce de olsa onun ellerine ve bakımına boyun eğiyordu.

Sidra, Jack'e hoş karşılandığını hissettirmeye çalışarak, "İçeri gel Jack," diye davet etti ve Torin ön kapıyı kapattı. "Birazdan kahvaltayı masaya koyacağım, ama bu arada.. Torin, neden Jack'e giyecek bir şeyler bulmuyorsun?"

Torin, Jack'e kendisini yedek odaya kadar takip etmesini işaret etti. Torin'in giysilerinin çoğu kışladaydı ama en iyi kıyafetlerini kulübede, ardıc dallarıyla kaplı bir sandıkta saklıyordu; tunikler, jerkinler, nadir pantolon takımları ve birkaç ekose.

Sidra masayı hazırlamak için acele etti ve Torin'e karşı her zaman elinin altında bulundurduğu yedeklerini çıkardı. beklenmedik bir şekilde onlara katıldı. Haşlanmış yumurtalar, çömllekler dolusu tereyağı ve şekerli kaymak, bir tekerlek keçi peyniri ve bir tencere kır çiçeği balı, bir tabak soğuk jambon ve Tuzlanmış ringa balığı, bir somun ekmek ve bir kavanoz frenk üzümü jölesi ve son olarak da bir tencere parritch. Torin, Jack'in aletini ısıracakmış gibi tutarak yeniden ana odaya girdiğinde Sidra çay dolduruyordu. Sidra ağzını açtı Jack'in nasıl onun himayesine girdiğini sormak üzereyken yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Maisie dışarı fırladı.

kahverengi bukleleri uykudan birbirine karışmış, çıplak ayakları yere vuruyor.

"Babacığım!" diye bağırdı ve aleti umursamadan Torin'in kollarına atladı.

"İşte benim tatlı kızım!" Torin onu tek koluyla yakaladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Maisie onun kalçasına yerleşti, sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi kollarını ve bacaklarını ona doladı.

Sidra onlara doğru yürüdü, Jack'in enstrümanını Torin'den dikkatle aldı, baba ve kızın birbirleriyle şarkı söyler gibi konuşmalarını dinledi. Torin, Maisie'nin kail bahçesine diktiği çiçekleri, yazı derslerinin nasıl ilerlediğini sordu ve sonra Sidra'nın bekliyorum.

"Baba, tahmin et ne oldu?" "Ne oldu, tatlım?"

Maisie omzunun üzerinden bakıp Sidra'nın bakışlarıyla buluştu ve çapkınca gülümsedi. *Aşağıdaki ruhlar, bu gülümseme,* diye düşündü Sidra, Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Maisie'ye olan aşkını kadar güçlü hissediyordu ki bir an nefes alamadı. Genç kız kendi etinden ve kanından yapılmamış olsa da Sidra Maisie ruhundan koparılmıştı.

"Ön dişini kaybetmişsin!" Torin, Maisie'nin sırtı üzerindeki boşluğu fark ederek sevinçle konuştu.

"Evet, baba. Ama sana söyleyeceğim şey bu değildi." Maisie gülümsemesini ona yöneltti ve Sidra kendini hazırladı.

"Flossie'nin yavruları oldu."

Torin'in kaşları kalktı. Doğruca Sidra'ya baktı. Bir bataklıkta durduğunu hisseden bir baba.

"Şimdi mi?" dedi ama Sidra'ya bakmaya devam etti, ona bu uygun tuzağı kurduğunu biliyordu. "Ne kadar harika, Maisie."

"Evet, babacığım. Sidra hepsini alıp alamayacağımı sana sormam gerektiğini söyledi."

"Sidra mı söyledi bunu?" Torin sonunda kızına dönüp baktı. Sidra yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu ama

Jack'in aletini sandalyesine koydu ve çay doldurmaya devam etti. "Kedilerini çok seviyor, değil mi?"

"Ben de onları seviyorum," dedi Maisie canlı bir sesle. "ok tatlılar, Babacığım! Ve bütün yavru kedileri almak istiyorum. Yapabilir , yapabilir miyim?
Lt fen?"

Torin bir süre sessiz . Sidra ay fincanından çay fincanına geçerken Torin'in bakışlarının sıcaklığını bir kez daha üzerinde hissetti.

"Kaç tane yavru kedi var Maisie?" "Beş, babacık."

"*Beş mi?* Ben... Hepsini tutabileceğinizi sanmıyorum, Tatlım," dedi Torin ve Maisie mızdılandı. "Beni dinle Maisie. Peki ya avlularını korumak için iyi bir kediye ihtiyaç duyan diğer çiftlikler ne olacak? Kucağına alıp sevecek yavru kedisi olmayan diğer kızlar ne olacak? Neden paylaşımdırsun? Dört yavruyu diğer kızlara ver ve birini kendine sakla."

Maisie kaşlarını çatarak yere yığıldı.

Sidra, "Bence bu harika bir plan Maisie. Ve her zaman gidip diğer yavru kedileri ziyaret edebilirsin."

"Söz veriyor musun Sidra?" Maisie sordu. "Söz veriyorum."

Maisie tekrar gülümsedi ve kıpırdanarak Torin'in kollarından indi. Torin kahvaltı için sabırsızlanarak sandalyesine oturdu ve Sidra aydanlığı kancaya takmak için ateşe döndü. Torin' yaklaştığını hissetti, sonra da saçlarının arasına fısıldadığını duydu, "Burada bir bekçi köpeği nasıl olacak? Croft'u kediler mi istila etti?"

Sidra doğruldu, havanın çekildiğini hissetti. "Sana söyledim Torin. Bekçi köpeğine ihtiyacım yok."

"Yüzüncü kez söylüyorum Sid... Bir köpeğin olsun *istiyorum.*

Ben geceleri seni ve Maisie'yi korumak için."

Bütün bir sezon boyunca bu konuda .

Sidra, Torin'in neden bu kadar ısrarcı olduğunu biliyordu. Geçen her sıcak gece, olası bir baskınla ilgili endişelerini daha da artırıyordu. Ve eğer endişelerini tetikleyen Breccanlar değilse

kötü niyetli halktı. Bela, bölgede dolaşıp duruyordu. Son zamanlarda adada, rüzgârda, suda, toprakta ve ateşte. İki genç kız kaybolmuştu ve Torin'in neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıştı. Ne o ne de Torin Maisie'nin bir peri ruhu tarafından götürülme riskiyle karşı karşıya kalmasını istemiyordu. Ama Sidra bir bekçi köpeğinin çözüm olduğuna inanmıyordu.

Bir köpek, iyi ruhları bile bahçeden uzaklaştırabilirdi. Ve yeryüzü halkına olan inancı çok derindi. Bu bağlılık sayesinde Sidra doğudaki en kötü yaraları ve hastalıkları iyileştirebiliyordu. Otları, çiçekleri ve sebzeleri bu yüzden yeşerir, toplumu ve ailesini beslemesi ve iyileştirmesi için ona güç verirdi. Sidra bir köpek getirmeye cüret ederse, bu ruhları onlara olan inancının zayıf olduğuna ikna edebilirdi ve bunun hayatına ne tür sonuçlar doğuracağını bilmiyordu.

Ruhların iyiliğine inanarak büyümüştü. Torin'in inancı yıllar içinde giderek azalmıştı ve bugünlerde halk hakkında neredeyse tek bir iyi söz söylemiyor, hepsini kötü niyetli birkaç kişi tarafından yargılamaya kararlıydı. Her zaman Sidra ona ruhlar konusunu açtığında Torin sanki onu sadece yarım yamalak dinliyormuş gibi soğuk davrandı.

Donella'nın zamansız ölümü için ruhları mı suçladığını merak etti.

Sidra dönüp onun bakışlarıyla buluştu. "İhtiyacım olan tüm korumalara sahibim."

"Peki ben buna ne diyeceğim?" diye sordu alçak sesle ve öfkeyle. Nadiren orada olduğu için, onun kendisinden bahsetmediğini biliyordu.

"Ortada bir şey alınıyorsun," dedi nazikçe. "Baban yan . Eğer bir sorun çıkarsa ona giderim."

Torin derin bir nefes aldı ama bu konuda tek kelime etmedi. Adam sadece onu inceledi ve Sidra onun yüzünü ve duygularının eğimini okuyabildiği hissine kapıldı. Torin uzaklaşmadan önce bir an geçti, Bu savaşı şimdilik kabullenmişti. Hasır sırtlı koltuğuna oturdu.

Masanın başındaki sandalyeye oturdu ve Maisie yavru kediler hakkında konuşurken onu dinledi ama gözleri Sidra'nın üzerindeydi, sanki onu köpek konusunda ikna etmenin bir yolunu arıyordu.

Yedek odanın kapısı gıcırdayarak açılana ve Maisie ziyaretçiye bakarak konuşmasını yarıda kesene kadar Jack'i neredeyse unutmuştu.

"Kimsin sen?" diye ağzından kaçırdı.

Jack kızın açık sözlülüğünden rahatsız olmamış gibiydi. Masaya geldi, enstrümanın beklediği sandalyesini buldu ve Torin'in giysileri içinde kaskatı kesilmiş bir halde oturdu. Ekose ağırdı

ve garip bir şekilde omzundan bağlanmıştı. Tunik cömert bedenine iki kişi sığabilirdi. "Ben Jack. Ya sen?"

"Maisie. Bu benim babam ve bu da Sidra."

Sidra Jack'in ona baktığını hissetti. "Sidra," "Anne" ya da "Anneciğim." Ama Maisie ne kadar genç ve hassas olursa olsun, ona hiçbir zaman annesiymiş gibi davranmamıştı. Bu Sidra'nın Torin'le yaptığı pazarlığın bir parçasıydı: Maisie'yi büyütecek ve onu tüm kalbiyle sevecekti ama yalan söylemeyecek ve kızın öz annesiymiş gibi davranmayacaktı.

Sidra her bahar Maisie'yi bir avuç çiçekle birlikte Donella'nın mezarına götürür ve genç kıza sevimli, cesur ve kılıç konusunda yetenekli olan annesini anlatırdı. Bazen Sidra'nın boğazında bir yumru bıraksa da, Maisie'ye babasıyla annesinin kale arazisinde önce rakip, sonra arkadaş, daha sonra da sevgili olarak nasıl antrenman ve dövüş yaptıklarını anlatırdı.

"Peki babamla nasıl tanıştın?" Maisie her zaman sorar, hikayelerin tadını çıkarırdı.

Sidra bazen güneş ışığında ve uzun otların arasında otururken ona anlatır, bazen de Torin ve Donella'nın türküsü kadar etkileyici olmayan bu destanı saklardı.

Ama bu başka bir günün hikayesiydi.

"Nedir o?" Maisie, Jack'in enstrümanını işaret ederek sordu.

"Bir arp."

Sidra Jack'in sol elini tuttuğunu fark etti. "Yaralı mısın, Jack?"

Torin, "Evet, onunla ilgilenebilir misin Sid?" dediği sırada Jack, "Önemli bir şey değil," diye yanıtladı.

"Elbette," dedi Sidra, şifa malzemelerinden oluşan sepetine uzanırken.

"Maisie, neden babana yavru kedileri göstermiyorsun?" Maisie çok sevindi. Torin'in elini tuttu ve onu arka kapıdan dışarı çekti. Onların gidişyle ev yeniden sessizliğe büründü. Sidra elinde merhem ve çamaşır dolu sepetiyle Jack'e yaklaştı.

"Elinize bakabilir miyim?"

Jack avucunu gökyüzüne doğru çevirdi. "Evet. Teşekkür ."

Sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve bakımına başladı. Nazikçe kumu ve kiri temizledi ve Jack konuştuğunda kesiği iyileştirici merhemle doldurmaya başlamıştı.

"Torin'le ne zamandır birliktesiniz?" "Neredeyse dört yıl , " diye yanıtladı Sidra. "Onunla evlendim Maisie henüz bir yaşındayken." Elini ketenle sarmaya başladı ve onun içinde yükselen sorguları hissedebiliyordu. O, evine yeni dönmüş bir gezgindi, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. Sidra onun iyiliği için devam etti: "Torin önce Donella Reid'le evliydi. Kendisi muhafız birliğinin bir üyesiydi. Maisie'nin doğumundan sonra vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet. Zor bir kayıptı." Sidra Donella'yı hayal etti ve Jack'in hayaletin sandalyesinde oturduğunu fark etti, güneş ışığı uzak duvardaki pencereden içeri akıyordu. Daha önce Donella'nın yüzünü aydınlatan ışık şimdi Jack'i yaldızlıyordu. Tıpkı Mirin'e benziyordu, diye düşündü Sidra. Bu da onun gizemli babasını hiç de sevmediği anlamına geliyordu. Dedikoducuların hâlâ hakkında spekülasyon yapmaya aç olduğu bir baba.

"İşte," dedi Sidra, bakımını bitirirken. "Seni bu merhem ve bal şişesiyle göndereceğim. Giyinmelisin

Üç gün boyunca sabah akşam yarayı iyileştir."

"Teşekkür ," dedi Jack, ikramı kabul ederken. "Nezaketinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

Sidra gülümsedi. "Elin iyileştikten sonra bir şarkının yeterli olacağını düşünüyorum. Maisie müziğinizi dinlemeyi çok ister. Uzun zamandır böyle bir lükse sahip olmamıştık."

Jack parmaklarını dikkatle bükerek başını salladı. "Onur duyarım."

Arka kapı açıldı ve Maisie ile Torin olan rüzgâr fırtınası geri döndü. Sidra, Torin'in parmak eklemlerinde yavru kediler yüzünden oluştuğuna şüphe olmayan birkaç yeni çizik olduğunu ve gözlerinde huysuz bir parıltı olduğunu fark etti. O da yavru kedilerden.

Acelesi varmış gibi huysuzca, "Hadi yiyelim," dedi.

Sidra oturdu ve yemekleri masanın etrafında dolaştırmaya başladılar. Jack'in çok az yediğini, ellerinin titrediğini ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü gözlemledi. Torin adadan bahsederken onu dinledi ve Jack'in güncel haberlerin hiçbirini bilmediğini fark etti. Uysalca Laird Alastair'i, ekinleri, muhafızları ve batıyla olan gerilimi sordu.

"Klan sınırına bu kadar yakın bir yerde tek başına yaşayan annem için sık sık endişeleniyorum," dedi. "Burada her şeyin huzur içinde olduğunu duymak güzel."

Sidra durakladı ama Torin'in bakışlarına karşılık verdi. *Jack bilmiyor mu...?* Bunu söylemek için ağzını açmıştı ki Torin boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. Sidra, eğer Jack bilmiyorsa onu bilgilendirmenin kendisine düşmeyeceğini fark ederek rahatladı, her ne kadar daha sonra öğrenmesinden endişe etse de.

Yemek biter bitmez Torin ayağa kalktı.

"Gel, Jack," dedi. "Şehre gidiyorum ve seninle oraya kadar yürüyebilirim. Rüzgar senin hakkında daha fazla dedikodu yapmadan önce laird'i, sonra da anneni görmem en iyisi."

Jack başını salladı.

Maisie çatal bıçakları ve fincanları yıkama variline taşıma işine başladı ve Sidra da adamları eşiğe kadar takip etti.

Jack kail geçerek yola doğru yürüdü ama Torin oyalandı.

"Umarım ben dönene kadar o yavru kedilerden dördü yeni yuvalarını bulmuş olur," dedi biraz da alay ederek.

Sidra kapının pervazına yaslandı, rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyordu. "Annelerinden ayrılmak için çok küçükler."

" ne kadar sürecek?"

"En azından bir ay daha." Kollarını kavuşturdu ve onun sabit bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Elbette onu test ediyordu. Bir daha ne zaman kendisine gelmesini bekleyebileceğini görmek için. Maisie'yi evde tutmak için savunmasını hazırlamak için ne kadar zamanı olduğunu görmek için.

"Bu çok uzun bir süre," dedi.

"Pek sayılmaz."

Ama sanki gibi ona baktı. "Belki sen ve Maisie yavru kedileri isteyen insanları bulmaya başlayabilirsiniz."

"Elbette," dedi Sidra gülümseyerek. "Zamanımızı en iyi şekilde değerlendireceğiz."

Torin'in bakışları kızın ağzına, dudaklarının o alaycı eğimine kaydı. Ama başka bir şey söylemeden döndü, otların arasındaki patikayı yürüdü ve kapıda durup elini saçlarının arasından geçirdi. Torin ona dönüp bakmasa da Sidra bunu biliyordu.

Bir ay geçmeden ona geri dönecekti.

Jack, on yıl aradan sonra bile Sloane şehrine giden yolu hatırlıyordu ama kibarca Torin'in yolda kendisine katılmasını bekledi, aygırı arkasında tepiniyordu. İki adam dostça bir sessizlik içinde yürürken Jack, Torin'in giysilerinin onu yutmasından rahatsız oldu. İçten içe homurdandı ama aynı zamanda minnettardı. Giysiler doğudan esen, kuru, soğuk ve fısıltılarla dolu rüzgâra karşı dayanıklıydı. Jack kulaklarını dedikodulara kapattı ama bir ya da iki kez, *Tanrı*'yı duyduğunu hayal etti.
Wayward Bard burada.

Yakında herkes onun adaya döndüğünü öğrenecekti. Annesi de dahil. Ve bu Jack'in korktuğu bir buluşmaydı.

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Torin yan gözle ona bakarak sordu.

Jack yoldaki bir çakıl taşını tekmelerken, "Yaz için," diye cevap verdi. Yine de burada ne kadar kalmaya zorlanacağından emin değildi. Torin son iki hafta içinde iki kızın ortadan kaybolduğundan bahsetmişti ve Jack hâlâ böyle bir şey için kendisine nasıl ihtiyaç duyulduğunu anlamıyordu. Tabii Laird Alastair, Jack'in kayıpların yasını tutmak için klan için arpını çalmasını istemediyse... Ama Torin, ruhlar yaramazlıklarına son verip onları ölümlüler âlemine teslim ettiklerinde kızların bulunacağına hâlâ inandığını söylemişti.

Laird ona ne için ihtiyaç duyarsa duysun, Jack bunu çabucak yapacak ve sonra ait olduğu yere, üniversiteye dönecekti.

"Anakarada sorumlulukların mı var?" Torin sanki Jack'in düşüncelerini sezmiş gibi sordu.

". Öğretmenlik asistanlığımın ortasındayım ve önümüzdeki beş yıl içinde profesör olmayı umuyorum." Tabii Cadence'ta geçirdiği bu süre şansını mahvetmezse. Jack pozisyona gelebilmek için uzun süre ve çok çalışmış, haftada yüz öğrenciye ders vermiş ve kompozisyonlarını notlandırmıştı. Beklenmedik bir şekilde bir dönem izin alması, başka bir asistanın onun derslerini çalmasına ve muhtemelen onun yerine geçmesine kapı açacaktı.

Bu düşünce bile midesini .

Torin'in babası, laird'in kardeşi Graeme Tamerlaine'in çiftliğinin yanından geçtiler. Jack avlunun dikenlerle kaplı olduğunu ve kulübenin kasvetli görüldüğünü fark etti. Ön kapının etrafı sarmaşıklarla çevriliydi. Sarmaşıklar Jack, Torin'in babasının hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını ya da vefat edip etmediğini merak etti. Sonra Graeme Tamerlaine'in yaşlılığında inzivaya çekildiğini hatırladı

ve çiftliğini nadiren terk ederdi. Tüm Doğu Kadans'ın kutlama yapmak için toplandığı kale salonundaki bayram günlerinde bile.

"Baban...?" Jack kararsız bir şekilde sordu.

"Gayet iyi," dedi Torin ama sesi sertti, sanki babasından bahsetmek istemiyormuş gibiydi. Sanki Graeme Tamerlaine'in çiftliğinin haraplığı normalmiş gibi.

Yol, bahar fırtınaları yüzünden yemyeşil olan tepelerin uzanışıyla yükselip alçalırken ilerlemeye devam ettiler. Yüksükotu güneşin altında yabani bir şekilde büyüyor, rüzgârla dans ediyor ve sığırcık kuşları alçak bir bulut kümesine karşı süzülüp ötüyordu. Uzakta, sabah sisi dağılmaya başlamış, sonsuz mavilikte ve ışıkla parıldayan okyanus bir an için görünmüştü.

Jack bu güzelliği içine çekti ama yine de ona karşı temkinli davrandı. Uzaktan bir gözlemci olarak kalmak isterken, adanın kendisini canlı ve bütün, sanki onun bir parçasıymış gibi hissettirmesinden hoşlanmıyordu. İsteddiği gibi gelip gidebilen ve bunun için hiçbir acı çekmeyen bir ölümlü.

Yine derslerini düşündü. Öğrencilerini. Yaz için çağrıldığı haberini paylaştığında birkaç gözyaşlarına boğulmuştu. Diğerleri rahatlamıştı, çünkü en katı öğretmenlerden biri olarak biliniyordu.

öğretim asistanları. Ancak bir öğrenci onun dersini alacaksa, dersin sonunda becerilerinin geliştiğinden emin olmak istiyordu.

Torin'le birlikte Sloane'a vardıklarında düşünceleri hâlâ anakaradaydı. Şehir tıpkı Jack'in hatırladığı gibiydi. Yol, binalar arasında pürüzsüz Arnavut kaldırımlarına dönüşmüştü, evler birbirine yakın inşa edilmişti, duvarları taştan ve sazdan yapılmış çatıları vardı. Demirhanelerden dumanlar yükseliyor, çarşı hareketlilikle dolup taşıyor ve kale, sancaklarla süslenmiş kara taşlardan yapılmış bir kale olarak tüm bunların tam ortasında yer alıyordu. Tamerlaine'lerin arması korkuluklardan sarkıyor ve hangi

O öğleden sonra rüzgar esti.

Torin, "Sanırım birkaç kişi seni gördüğüne sevindi, Jack," dedi.

Bu açıklama karşısında hazırlıksız yakalanan Jack dikkatini vermeye başladı.

O geçerken insanlar onu fark ediyordu. Yaşlı balıkçılar gölgeliklerin altında oturmuş, budaklı elleriyle ağlarını onarıyorlardı. Sıcak ekmek sepetleri taşıyan fırıncılar. Sallanan kovalarıyla sütanneler. Tahta kılıçlı delikanlılar, kitap ve ok sadakları taşıyan genç kızlar. Demirciler örslerinin üzerinde vuruşlar arasında.

Hızını yavaşlatmadı ve kimse onu durdurmaya cesaret edemedi. Hepsinden önemlisi, onun geçişini izlerken duydukları heyecana, gülümsemelerine tanık olmayı beklemiyordu.

Jack, Torin'e kuru bir sesle, "Nedenini hiç bilmiyorum," dedi.

Çocukken statüsü sevilmemiş ve kötü muamele görmüştü. Eğer Mirin onu ekmek alması için kasabaya göndermişse, fırıncı ona yanmış somunu verirdi. Eğer Mirin Pazarda yeni bir çift çizme için pazarlık yapmasını istediğinde, ayakkabıcı ona kış karları erimeden önce kırılacak olan yıpranmış deri kayışları olan kullanılmış bir çift verirdi. Mirin ona ballı kek alması için gümüş bir mark verse, tatlı yere düştükten sonra kendisine verilirdi.

Piç, kendi adından daha çok fısıltılarla onu takip ediyordu. Pazardaki kadınlardan bazıları Jack'in yüzünü kocalarınıninkiyle karşılaştırmak için inceliyor, Jack'in annesinin affetmez bir yansıması olmasına ve Cadence'de sadakatsizliğin nadir görülmesine rağmen merak ve şüpheyile bakıyorlardı.

Mirin büyüğü örtüler dokumaya başladığında, Jack'i küçümseyen insanlar aniden biraz daha nazik oldular, Çünkü Mirin'in el işlerine kimse rakip olamazdı. Onlar henüz sırlarını öğrenmemişken, o aniden herkesin en karanlık sırlarını öğrenmişti. Ama o zamana kadar her ufaklığı ruhunda bir çürük gibi taşımaya başlamıştı. Okulda kavgaları kışkırtmış, taşlarla camları kırmış, okuldan kaçmayı reddetmişti.

Mirin onu pazara gönderdiğinde bazı insanlarla pazarlık yaptı.

Klanın onu görmek için ne kadar olduğunu, sanki bir ozan olarak eve döneceği günü beklediklerini şimdi fark etmek ona tuhaf geliyordu.

Kalenin avlusuna vardıklarında Torin, "Seni burada bırakıyorum Jack," dedi. "Ama sanırım seni yakında tekrar göreğim?"

Jack sinirden kaskatı kesilmiş bir halde başını salladı. "Kahvaltı için tekrar teşekkür ederim. Ve giysiler için. Mümkün olan en kısa sürede onları geri getireceğim."

Torin onun minnettarlığını elinin tersiyle itti ve atını ahıra götürdü. Jack bir dizi muhafız tarafından kaleye alındı.

Salon ıssız ve sessizdi, hayaletlerin toplandığı bir yerdi. Kirişlerde ve köşelerde kalın gölgeler asılı duruyordu. Sadece kemerli pencerelerden içeri süzülen ışık, zeminde parlak kareler oluşturuyordu. Sehpalar tozla kaplanmış, banklar altlarına sıkışmıştı. Ocak soğuk ve küllerden temizlenmiş. Jack her dolunayda Mirin'le birlikte ziyafet çektiklerini ve Doğu'nun Ozanı ve lordun karısı Lorna Tamerlaine'in arpını çalıp şarkı söylemesini dinlediklerini hatırlıyordu. Ayda bir kez bu salon cıvılcıvılcı bir yer olurdu, klanın iş gününden sonra dostluk için bir araya geldiği bir yer.

Beş yıl önceki beklenmedik ölümüyle bu gelenek sona ermiş olmalı, diye düşündü Jack kederle. Ve adada onun yerini alacak, klanın şarkılarını ve efsanelerini taşıyacak bir ozan yoktu.

Salon boyunca kürsünün basamaklarına doğru yürüdü, lordun orada durup yaklaşmasını izlediğini fark etmemişti. Aylar, hartlar ve dağlardan oluşan büyük bir duvar halısı, muhteşem renkler ve karmaşık detaylarla duvarı kaplıyordu. Alastair, Jack'i gafil avlayacak şekilde hareket edene kadar dokunun içine işlemiş gibiydi.

"Jack Tamerlaine," dedi laird selamlayarak. "Ben yapmadım bu sabahki rüzgara inanamıyorum, ama söylemeliyim ki

hoş geldiniz." Jack boyun eğerek diz çöktü.

Laird'i en son ayrılışının arifesinde görmüştü. Alastair kıyıda onun yanında durmuş, anakaraya geçmek için denizcinin teknesine binmeye hazırlanırken elini Jack'in omzuna koymuştu. Jack o sırada laird'inin huzurunda korkmuş görünmek istemiyordu-Alastair büyük bir adamdı, boyu posu ve karakteriyle, gülümsemeye eğilimli ve çabuk gülen biri olmasına rağmen heybetliydi ve bu yüzden Jack denizcinin teknesine binmiş, ada gözden kaybolup gece gökyüzünde eriyene kadar gözyaşlarını tutmuştu.

Jack'i karşılayan adam bu değildi.

Alastair Tamerlaine zayıf ve çelimsizdi, giysileri Dar gövdesinden sarkıyordu. Bir zamanlar kuzgun tüyleri kadar koyu olan saçları dağılmış, grinin donuk bir tonuna dönüşmüştü ve Jack'e gülümserken bile gözleri parlaklığını kaybetmişti. Gürleyen sesi kısıktı, nefesi daralmıştı. Yıllardır hiç ara vermeden savaşıyor bir adam gibi yorgun görünüyordu.

Jack tereddütlü bir ses tonuyla, "Lordum," dedi. Bu o muydu çağırılmasının amacı neydi? Ölüm doğunun hükümdarını takip ettiği için mi?

Alastair yaklaşırken Jack başını eğerek bekledi. Laird'in elini omzunda hissetti ve gözlerini kaldırdı. şok belli olmuş olmalıydı, çünkü Alastair bir kahkaha attı.

"Biliyorum, beni son gördüğünden beri çok değiştim Jack. Yıllar bunu yapabiliyor. Gerçi anakarada geçirdiğin zaman sana iyi gelmiş."

Jack gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. O sabah kahvaltıda Jack onu sorduğunda laird'in sağlığından bahsetmesi gereken Torin'e karşı bir öfke patlaması hissetti.

"istediğiniz gibi döndüm efendim. Size nasıl hizmet edebilir?"

Alastair sessizdi. Gözlerini kırptırdı, alnında bir şaşkınlık kırışıklığı vardı ve o sessizlik dalgası içinde Jack'in içine bir korku düştü.

"Seni beklemiyordum, Jack. Dönmeni ben istemedim."

Jack'in kollarındaki arp bir değirmen taşına dönüştü. Diz çökmeye devam etti, boş gözlerle lorda bakıyordu, düşünceleri dağılıyordu.

Alastair değildi, ancak mektupta onun mühür yüzüğü kullanılmıştı.

Beni kim çağırdı?

Hayal kırıklıklarını koridorda haykırmak istese de sessiz kaldı. Ama bir hareket parıltısı ona cevap verdi.

Göz , sanki ay ışığıyla aydınlanmış dağlarından gelmiş gibi birinin kürsüye çıktığını gördü. Uzun boylu ve ince kadın fırtına bulutları renginde bir elbise giymiş, omuzlarını kırmızı ekoseli bir şal çerçevelemişti.

Hareket ederken giysisi fısıldadı ve adamın diz çöktüğü yere yaklaştı.

Jack'in bakışları ona perçinlenmişti.

Yüzü çilli ve köşeli, yüksek yanakları keskin bir çeneye oyulmuş, güzelliği değil saygıyı çağırıyordu.

Yüzü kızarmıştı.

rüzgara meydan okuyordu. Saçları ay ve bir taç gibi birbirine tutturulmuş bir dizi örgüyle bağlanmıştı. Örgülerin küçük devedikeni çiçekleri vardı, sanki üzerine yıldızlar düşmüş gibiydi. Sanki onların iğnelerinden korkmuyormuş gibi.

Bir zamanlar olduğu kızın gölgesini gördü. Karmakarışık bir bahar gecesi tepelerde kovaladığı ve bir avuç devedikeni için meydan okuduğu kız.

Adaira.

Hâlâ dizinin üzerinde duran adama bakarken, adam da ona bakıyordu.

Yaşadığı şok geçip gitmiş, yerini eve dönmek için nelerden vazgeçtiğini düşündüğünde nefes alamayacağı kadar şiddetli bir öfke almıştı. Unvanını, itibarını,

Yıllarca süren özveri ve sıkı çalışmanın doruk noktası. Rüzgârdaki duman gibi uçup gitti. Tüm bunlardan lordu için değil, ki bunu haklı bulabilirdi, *kadın* ve onun kaprisleri için vazgeçmişti.

Onda bunu hissetti; kendisini kovalayan vahşi çocuğun kalbi, şimdi daha yaşlı ve daha sertti. Artan öfkesini.

Adaira soğuk, muzaffer bir gülümsemeyle karşılık verdi.

BÖLÜM 3

Jack Tamerlaine," diye selamladı Adaira onu. Onun sesi Hatırladığı gibi değildi; karanlıkta duymuş olsaydı, onun bir yabancı olduğunu düşünürdü. "Ne kadar Sizi burada görmek sürpriz oldu."

Jack hiçbir şey söylemedi. Konuşmak için kendine güvenmiyordu ama kadının onu zorlamaya hevesli görüldüğü gibi bakışlarını ayırmayı da reddetti.

"Ah, ikinizin eski arkadaş olduğunuzu unutmuşum," dedi Alastair memnuniyetle. Kolunu kızına doğru uzattı ve kız daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki gölgesi neredeyse Jack'in itaatkâr duruşunun üzerine düşecekti.

"Gerçekten de öyle," dedi Adaira, Jack'le bakışmasını kesip babasına daha yumuşak, içten bir gülümseme bahşetti. "Uzun zamandır uzakta olduğu için onu adayla yeniden tanıştırmalıyım."

"Sanmıyorum-" diye itiraz etmeye başladı Jack, Alastair kaşlarını kaldırarak ona bakana kadar meydan okurcasına.

"Bence bu harika bir plan," dedi laird. "Tabii sen karşı çıkmazsan Jack?"

Jack buna karşı çıktı. Ama başını salladı ve boğazına diken gibi batan sözcükleri yuttu.

"Mükemmel." Adaira yine o keskin gülümsemesini ona çevirdi. Adamın sesindeki kıvrımı fark etmişti, yani verdiği rahatsızlığı. Umursuyor gibi görünmüyordu. Hayır, öyle görünüyordu.

ve sanki ona emretme gücüne sahipmiş gibi Jack'e ayağa kalkmasını işaret etti. Oysa öyle değil miydi? Jack'in daha önce verdiği sözleri bozup eve koşmasını sağlamıştı.

Son on yıldır anakarada olabilir, kendini bir ozan kalıbına sokmuş ve Cadence'la olan bağlarını unutmuş olabilir. Ama o anda, Adaira'ya bakarken, yetiştirilme tarzını hatırladı. Taşıdığı soyadını bir pelerin gibi hissediyordu -en kötü anında bile onu sahiplenecek tek isim- ve en derin bağlılığının ona ve ailesine olduğunu biliyordu.

Ayağa kalktı.

"Umarım yakında salonumu müziğinle şereflendirirsin Jack," dedi Alastair, derin ve ıslak bir öksürüğü bastırarak.

"Benim için bir onur olur," diye Jack. Onun endişesi Alastair bir eklemine dudaklarına bastırıldığında gözleri göğsü ağrıyormuş gibi kapandı.

Adaira onun koluna dokunarak, "Git ve dinlen, baba," dedi. Alastair kendine geldi ve elini indirdi, kızına gülümsüyordu. Ama bu yorgun bir gülümsemeydi, göstermelikti ve ayrılmadan önce Adaira'nın alnına bir öpücük kondurdu.

"Benimle gel, Jack." Adaira döndü ve onun asla fark edemeyeceği gizli bir kapıdan içeri girdi. Öfkeden çılgına dönen Jack'in, dallanıp budaklanan koridorlarda onun peşinden gitmekten başka çaresi kalmamıştı; gözleri Adaira'nın güzel saç örgülerine ve mücevher gibi taktığı devedikenleri.

O olduğunu bilmeliydim.

Neredeyse sert bir kahkaha atacaktı ama Adaira onu iç bahçeye götürürken kahkahasını bastırdı. Yosunlarla kaplı kaldırım taşlarının üzerinde aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordu. Bir zamanlar ondan daha uzun boyluydu. Şimdi ondan tam bir el genişliğinde uzun olduğunu keşfetmekten memnundu.

Onunla yüzleşmesini ağırlaştırmış gözlerle izledi. Sessizdiler, gergin bir hava vardı.

"Ben olduğumu bilmiyordun," dedi sonunda, eğlenerek.

"Aklımın ucundan bile geçmedin," diye cevap verdi kısık bir sesle

tonda. "Her ne kadar senin bu konuda Babanın imzasını taklit etmek utanç verici. Sanırım sen de Mühür yüzüğünü onun elinden mi çaldın? Bunu baban uyurken mi yaptın? Yoksa ona ilaç mı verdin? Çok titizdin.

Suçunuzla ilgili olarak söylemeliyim ki, aksi takdirde burada duruyor olmazdım."

"O zaman ne kadar rahatladım," dedi, o kadar sakindi ki adamın dengesi bozuldu. Adam onun Sanki yeniden on bir yaşındaymış gibi davranıyordu ve bunun şoku, pişman olacağı bir şey söyleyeceğinden endişe ederek öfkeli bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. Ta ki kadın, "Senin için bir amacım olmasaydı seni eve çağırmazdım," diye ekleyene kadar.

"Bir amaçtan mı bahsediyorsun?" diye karşı çıkarak ona . Kadının tenindeki belli belirsiz lavanta kokusunu alabiliyordu. Mavi gözlerindeki ela halkayı görebiliyordu. "Beni yükümlülüklerimden ve görevlerimden uzaklaştırmışken bana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin? Ne zaman Vicdan azabı duymadan hayatımı mı böldün? Benden ne istiyorsun, Adaira? Ne *istiyorsun benden?* Söyle ki yapabileyim ve buradan gidebileyim."

Soğukkanlılığını koruyarak dikkatle ona baktı. Neredeyse onun içini, etin, kemiklerin ve damarların ötesini, özüne kadar görebiliyormuş gibi hissediyordu. Sanki o onun değerini ölçüyordu. Jack, onun dikkatinden ve sessizliğinden rahatsız başka yöne kaydı. Onun için için yanan öfkesi karşısında ne kadar soğuk ve sakindi, sanki tepkisi planladığı gibi geliyordu.

"Sana anlatacak çok şeyim var, Jack. Ama hiçbirisi açıkta konuşulamaz, rüzgar kelimeleri benden çalabilir. Dudaklar," dedi ve dolambaçlı bahçe yolunda yürümeye başlarken onu kendisine ayak uydurmaya davet etti. "Seni son gördüğümünden beri epey zaman geçti."

Aralarındaki o son anı düşünmek istemiyordu ama bu kaçınılmazdı, çünkü kız ona bakıyor ve bu anı tekrar canlandırması için ona meydan okuyordu. Ve onu *buraya*, bahçeye, olayın olduğu yere.

Adaira'yı en son Cadence'tan ayrılmadan önceki gece görmüştü. Mirin şatoda Alastair ve Lorna ile konuşuyordu ve Jack asık suratla dolaşıyordu.

Yıldızların aydınlattığı bahçeye. Elbette Adaira da oradaydı ve Jack güllerin arasından ona çakıl taşları fırlatmaktan, saklandığı yeri bulana kadar onu önce korkutup sonra sinirlendirmekten zevk alıyordu.

Ama kız beklediği gibi karşılık vermemiştir, kaçıp onu ispiyonlamıştır. Kız onun tuniğini tutmuş ve ona meydan okumuştur; sarmaşıkların ve çiçeklerin arasında gürleşmişler, çiçekleri ezmişler ve giysilerini çamura bulamışlardır. Jack onun ne kadar güçlü olduğuna, ne kadar acımasızca dövüştüğüne şaşırmıştır.

Onunla boy ölçüşecek birini. Tırnakları kanını çekti, dirsekleri kaburgalarını zedeledi. Saçları yüzüne battı.

Bu onun içinde garip duygular uyandırmıştır. Adaira onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyormuş gibi, sanki birbirlerinin aynasıymışlar gibi savaşmıştır. Ama bu çok saçmaydı, çünkü onda olmayan her şey onda vardı. O tapılan biriydi, o ise aşağılanan. O klanın neşesiyle, adam baş belasıydı. Ve bunu hatırladığında, maçı zafer kazanmak için çabalamış, onu bahçe yolunda altına sıkıştırmıştır. Ama öfkesinin onun gözlerine yansıdığını görünce geri çekildi. O zaman ona şöyle demiştir-

"Bana veda ederken 'varlığımı küçümsediğini', 'Tamerlaine adını lekelediğimi' ve 'adaya bir daha dönmememi' umduğunu söylemiştin." Jack, sanki bu sözler o zamanlar ona hiçbir şey ifade etmemiş gibi söylendi. Garip bir nedenden ötürü, Adaira'nın vedası sanki kemiklerine işlemiş gibi, bu sözler şimdi içini sızlatıyordu. Ama yine de hiçbir zaman kolay affeden ve unutan biri olmamıştır.

Adaira yürürken sessizdi, onu dinliyordu. "O gece söylediğim sözler için özür dilerim," dedi, onu hazırlıksız yakaladı. "Ve şimdi neden babamın emrini taklit etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorsun, çünkü benim için asla geri dönmeyecektin."

"Haklısın," dedi ve kızın gözleri kısıldı. Onun güvensizliğinin dürüstlüğünden mi yoksa gerçeklerden mi kaynaklandığından emin değildi.

Ona hak veriyordu. "Yalnız senin için asla geri dönmezdim Adaira."

"Az önce söylediğim gibi," diye dişlerinin arasından konuştu. *Sonunda,* diye düşündü Jack adımlarını yavaşlatırken. Sonunda onun öfkesini uyandırmıştı. Kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Ama sadece

Çünkü anakarada kendime bir hayat kurdum." Adaira yolda durakladı. "Ozan olarak bir hayat mı?"

"Evet, ama bundan daha fazlası var. Yakında üniversitede profesör olacağım."

"Şimdi de öğretmenlik mi yapıyorsun?"

"Her dönem yüzlerce öğrenci," diye yanıtladı. "Son on yılda elimden sayısız müzik geçti, kendim yarattım."

"Bu büyük bir başarı," dedi kadın, ama adam gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü fark etti. "Öğretmekten hoşlanıyor musunuz?"

"Elbette seviyorum," dedi, ama bazen bundan nefret ettiğini de düşünüyordu. Sevilen asistanlardan biri değildi ve her kırk yılda bir, üzerine çöken tüm beklentilerden kurtulmayı hayal ediyordu. Bazen de

ilim içen ve onu şarkıya dönüştüren gezgin bir ozan olmayı hayal etti. Hikâyeleri bir araya getirmeyi ve yarı ölü ve unutulmuş yerleri yeniden uyandırmayı hayal etti. Ve üniversitede kalıp kalmayacağını merak etti.

Taş, cam ve yapı, demir bir kafeste tutsak tutulan bir kuş olmaya daha çok benziyordu.

Ama bunlar tehlikeli düşüncelerdi.

İçindeki ada olmalı. Riskli ve az sorumluluk gerektiren bir hayatı arzulamak. Rüzgarın onu bir yerden bir yere taşımasına izin vermek.

Jack, Adaira'nın yüz ifadesinde bunları görebileceğinden endişelenerek aniden bu bir kenara bıraktı. "Yani şimdi Hayatımın işini gizemli bir amaç uğruna bırakmanın benim için neden çok zor olduğunu anlamak istiyorum. Ve beni neden eve çağırdığınızı bilmek istiyorum. Benden ne istiyorsun, varis?"

"Önce şunu söylememe izin ver," dedi ve Jack kendini destekledi. "Sen bir ozansın ve ben senin bakıcın değilim. Bana bağlı değilsin. İstedğin gibi gelip gitmekte özgürsün ve eğer bu gece adadan ayrılıp anakaraya dönmek istiyorsan, o zaman git Jack. İsteğimi yerine getirecek başka birini bulurum."

Kadın ama Jack daha fazlası olduğunu hissetti. Sabırla bekledi.

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Adaira, onun bakışlarını tutarak, "*sana* ihtiyacım var. Klanın sana ihtiyacı var. On yıldır seni bekliyoruz.

Bize dönmen için uzun yıllar geçmesi gerekecek, bu yüzden senden kalmanı ve ihtiyaç duyduğumuz anda bize yardım etmeni rica ediyorum."

Jack onun sözleri karşısında şaşkına döndü. Donup kalmıştı, ona bakıyordu. İçinden korkunç bir ses "*Gît*" diye fısıldadı. Üniversitenin ışık ve müzik dolu dolambaçlı koridorlarını düşündü. Öğrencilerini, onların gülümsemelerini ve ellerine tutuşturduğu enstrümanlarda ustalaşmak için gösterdikleri kararlılığı düşündü.

Gît.

Çok cazipti ama sözleri çok daha baştan çıkarıcıydı. Ona özellikle ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve şimdi merak ediyordu. Nedenini bilmek istiyordu ve bir kez daha onu takip ederek bir adım öne çıktı.

Onu penceresiz, küçük bir iç odaya götürdü. Hassas konuların konuşulacağı bir oda olduğunu biliyordu, çünkü orada konuşulanları rüzgârın çalma ihtimali yoktu. Bir masanın üzerinde bir dizi mum yanıyordu, ve ocaktaki alevler çıtırdayarak ışık saçıyordu. Adaira bir masaya yaklaşıp ikisine de birer kadeh viski doldururken Jack kapalı kapının yanında durdu. İçkiyi getirdiğinde Ateş ışığı cama vurup elini kehribar rengine boyarken bile tereddüt etti.

"Bu bir barış teklifi mi yoksa rüşvet mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Adaira gülümsedi. , gözlerinin kenarları kırışıyordu. "İkisinden de biraz, belki? Düşündüm ki, biraz

Ada'nın tadı. Anakara yemeklerinin oldukça sıkıcı olduğunu duydum."

Jack ikramı kabul etti ama sonra onun kadeh kaldırmasını beklediğini fark etti.

Boğazını temizledi ve biraz sert bir sesle, "Doğuya," dedi.

"Doğuya doğru," diye , kadehini onunkiyle tokuşturarakVe "Evine hoş geldin, benim eski tehdidim." diye eklemek için, adamın boğazından eski bir ateş alevi gibi kıvrılan viskiden ilk yudumunu almasını bekledi.

Jack öksürdü. Gözleri sulandı ve burnu yandı, ama kendini tuttu ve sadece ona bakarak yüzünü buruşturdu.

Burası artık benim evim değil, neredeyse ama kız ona tekrar gülümseyince kelimeler eridi.

Adaira deri koltuğa oturmak için hareket etti ve kendi koltuğunun karşısındaki boş koltuğu işaret etti.

"Otursana Jack."

Ondan isteyeceği şey her ne ise, eğer ona viski içirmek ve oturmasını emretmek zorundaysa, gerçekten berbat bir şey olmalıydı. Jack, her an kaçması gerekecekmiş gibi minderin kenarına oturarak rahatladı. Arpını kucağına koydu, onu taşımaktan yorulmuştu.

Yine ona bakıyordu, parmak uçları bardağının kenarında geziniyordu. O sessiz anı onu incelemek için kullandı. Özellikle de ellerini. Parmaklarında hiç yüzük yoktu. Ama bazen eşler yeminlerini simgelemek için yüzük takmazlardı. Bazen altın bir sikkeyi kırarlar ve her biri yarısını boynuna takardı ve bu yüzden Jack'in gözleri yukarı doğru uzanıyordu. Elbisesi kare şeklinde kesilmişti ve köprücük kemiklerinin vadilerini ortaya çıkarıyordu. Boğazı çıplaktı; boynunda kolye yoktu. Adaira'nın hâlâ bekâr olduğunu tahmin etti. onu şaşırttı.

"Tam da hayal ettiğim Jack," dedi ve adamın gözleri tekrar onunkilere kaydı.

"Ben değişmedim mi?" diye sordu.

"Bazı açılardan, evet. Ama diğer açılardan... Sanırım seni her yerde tanıyabilirim." Sanki itirafı onu savunmasız hissettirmiş gibi viskisini yudumladı. Jack onun yutkunmasını izledi, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

İçkisinin geri kalanını boşaltırken yüzünü sabit tuttu. "Biraz daha?" diye sordu.

"Hayır."

"Elin sargılı. Yaralandın mı?"

Jack onu esnetti. Sidra'nın ilgisi sayesinde kesiğin acısı önemli ölçüde azalmıştı. "Sadece bir çizik. Deniz halkı pek misafirperver değildi."

Adaira sanki başka bir şey söylemek istiyormuş ama vazgeçmiş gibi dudaklarını birbirine doladı.

"Bana şimdi mi söylemelisiniz, varis?" Jack sordu. Adaira'nın ona neden ihtiyaç duyduğunu merak ettiği için midesi ağrımaya başlamıştı.

Bu işi bitirip gitmek istiyordu.

"Evet," dedi Adaira bacak bacak üstüne atarak. Kadının baldırına, çizmelerindeki çamura bir an göz attı. "Bizi burada hiç ziyaret etmediğiniz için anakaradaki hayatınızdan hoşlandığınızdan şüpheleniyordum, ve üniversitenizde birçok sorumluluğunuz olduğu için... açık konuşmama izin verin. Sana ne kadar ihtiyacım olacağını bilmiyorum."

"Eminim bir fikriniz vardır," dedi öfkesini bastırarak. Bir programa göre yaşıyordu ve bu programı hayal etmekten nefret ediyordu.

zamanın içinde süzülüyor. "Bir hafta mı? Bir ay mı? Sonbahar dönemi için zamanında dönmezsem, okuldaki pozisyonumu kaybedeceğim.

üniversite."

"Gerçekten bilmiyorum Jack," diye yanıtladı Adaira.

"Kontrolüm dışında olan pek çok faktör var."

Jack'in ilk varsayımı, laird ağır hasta görüldüğü için onu babasına çalması için eve çağırdığı yönündeydi.

Bu da Adaira'nın lair olarak yükselmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Jack onun taç giydiğini hayal ederken bir korku hissetti.

Gözleri, saç örgülerinin arasına sıkışmış devedikeni çiçeklerini izledi.

"Torin'i daha önce gördün, değil mi?" Adaira

sordu. Jack kaşlarını çattı. "Gördüm. Sen nasıl-?"

"Rüzgâr," dedi, sanki rüzgârın nasıl dedikodu yaptığını

hatırlaması gerekiyormuş gibi. "Kuzenim sana kaybolan iki genç bahsetti mi?"

"Evet. Ama ruhların hatalı olduğuna inandığı dışında fazla ayrıntı vermedi."

Adaira odanın diğer ucuna baktı, yüzü ciddiydi. "İki hafta önce, sekiz yaşındaki Eliza Elliott okuldan eve dönerken kayboldu. Okuldan ailesinin tarlasına kadar dönüşümlerce araziyi aradık ama ondan çok az iz bulduk.

Sadece otların ve fundaların arasında birkaç yerde yürümüş gibi görünüyordu ama sonra kayboldu." Durakladı, gözleri Jack'e döndü. "Eminim adanın yollarını hatırlıyoursundur, Jack."

O yaptı.

Hem avantajlarını hem de tehlikelerini hatırlıyordu. Cadence yollarından saparak. Yollar büyülere direnen patikalardı. Ruhlar yolları etkileyemezdi ama adadaki otlarla, kayalarla, rüzgârla, suyla ve ağaçlarla oynayabilirlerdi. Üç tepeyi

Bir tepe bir tepeye, bir tepe de dört tepeye dönüşüyordu ama o zaman bile arazinin yapısını, hangi kısımlarının kaymaya meyilli olduğunu ve hangi işaretlerin sabit kaldığını bilmenin yolları vardı. Bu gizli haritayı bilmeyen pek çok çocuk, yoldan saptıklarında saatlerce kaybolurlardı.

"Halkın onu kandırdığını mı düşünüyorsun?" Jack sordu.

Adaira başını salladı. "Kaybolmasının üzerinden bir hafta bile geçmedi,

Bir genç kız daha kayboldu. Annabel Ranald. Annesi bir öğleden sonra koyunlara bakmaya gittiğini ve bir daha dönmediğini söylüyor. Sadece on yaşındaymış. Ve kuzey sahiline kadar her yeri aradık. Çiftliklerini aradık.

Mağara ve , tepeler ve kayalıklar, ama ondan hiçbir iz yok, bir fundalıkta aniden biten bir iz dışında.

Tıpkı Eliza'nın kayboluşunda olduğu gibi, sanki onlara bir kapı açılmıştı."

Jack elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu rahatsız edici, ve bunu duyduğuma üzüldüm. Ancak bu çabaya nasıl yardımcı bilmiyorum."

Adaira tereddüt etti. "Sana söylemek üzere olduğum şey aramızda kalmalı Jack. Bunu saklamayı kabul ediyor musun?

güven?"

"Katılıyorum

."

Ama yine de bocaladı, kuşkuluydu. Bu onu ve "Bana güvenmiyor musun?" dedi.

"Sana güvenmeseydim, bunun için seni eve çağırmazdım," diye karşı çıktı.

Adam tüm dikkatini ona vererek bekledi ve kadın derin bir iç çekti.

"Annem hayattayken bana çok canlı hikâyeler anlatırdı," diye söze başladı Adaira. "Ruhlar, toprak ve su halkları hakkında hikayeler. Anlattığı masallar çok hoşuma giderdi ve onları kalbime yakın tutardım, ama hiçbir zaman Onlar hakkında derin düşüncelere sahiptim. Ta ki o öldükten ve babam hastalandıktan sonra kanımdan kalan son kişi olarak yalnız kalmak üzere olduğumu fark edene kadar. Eliza Elliott kaybolana kadar değil.

"Torin ve ben ikimiz de tavsiye almak için babama gittik. Çünkü klandan birinin, babamla birlikte Ruhları üzecek bir şey yapmış ve halk da bizi cezalandırmak için içimizden birini almıştı. Babam Torin'e ölümlü gücüyle - gözleri, kulakları ve elleriyle- doğuyu aramaya devam etmesini, her an bir ruh geçidinin açılıp onu diğer tarafa götürmesine hazır olmasını söyledi. Ama Torin gittikten sonra babam benimle yalnız konuştu. Benden annemin hikayelerinden birini, annemin bize sık sık söylediği Denizin Leydisi Ream efsanesini istedi.

Salon.

"Ben de öyle yaptım, annemin hikâyelerini yıllardır düşünmemiş olmama rağmen, bana verdikleri acıdan dolayı. Yine de Ream'in gelgitlerin köpüğünden yükseldiğini düşündüğümde bile, babamın kendi başıma anlamamı umduğu şeyi hâlâ kavrayamamıştım.

Bunu görebilmem için birkaç hikâye daha dinlemem gerekti."

Durakladı. Jack donup kalmıştı. "Peki neydi o, Adaira?"

"Annemin hikayelerinde ve şarkılarında ruhları mükemmel detaylarla tarif eder. Nasıl göründüklerini

Görünüşleri. Seslerinin nasıl . Nasıl hareket ettiklerini ve dans ettiklerini. Sanki onları tecelli *ederken görmüş* gibi."

Jack'aklına hemen denizdeki kadın geldi, saçları yüzünü nasıl gıdıklamıştı. Ürperdi. "Peki ya o?"

"Evet," diye fısıldadı Adaira. "Bu sadece onun ve babamın bildiğı bir şeydi. Bir ozan ruhları kendine çekebilir. Ancak bir arp ve ölümlü sesleriyle. Adada uzun yıllar boyunca aktarılan eski bilgiler, laird ve bard tarafından halka saygıdan dolayı saklı tutulmuştur."

"Annen neden onlar için şarkı söyleme ihtiyacı duysun ki?" Jack avuçlarının terlemeye başladığını söyledi.

"Babama tam da bu soruyu sordum ve bana bunun doğuda hayatta kalmamızı sağlamanın bir yolu olduğunu söyledi. Ruhların gözüne girmeye devam ettik, dedi, çünkü onun ibadeti onları memnun ediyordu ve onlar da ekinlerimizin iki kat büyümesini ve suyun dağlardan temiz akmasını sağlıyorlardı.

ve ateş en karanlık ve soğuk gecelerde bile hep yandı ve rüzgâr sözlerimizi klan hattından düşmanlarımıza taşımadı."

Jack . Kadının sözlerinin ağırlığını hissetti. Onu neden şimdi çağırdığını biliyordu ama yine de bunu ona söylemesini istiyordu. "Beni neden eve çağırdın Adaira?"

Yüzü kızararak onun bakışlarını tuttu. "Arpında annemin türkülerinden birini çalmanı istiyorum. Sana ihtiyacım var Denizin ruhlarını tezahür davet ediyorum, böylece onlarla kayıp kızlar hakkında konuşabilirim. Annabel ve Eliza'yı bulmama yardım edebileceklerine inanıyorum."

Sessizdi ama kalbi gök gürültüsü gibi yankılanıyor ve zihni kasırgaya yakalanmış yapraklar gibi dönüyordu.

"Bu konuda bazı endişelerim var Adaira," dedi Jack.

"Anlat o zaman."

"Ya ruhlar müziğe cevap veriyorsa ama bize karşı kötü niyetliyseler?" diye sordu. Kendi iyiliğı için endişelenirken, onun iyiliğı için daha da fazla endişe duyuyordu. Tek varis oydu, kraliyet ailesinin tek çocuğuydu.

Laird. Eğer bir şey gelirse, doğu şaşkına dönecekti. Jack denizin ruhlarının onu boğmasına tanık olmak istemiyordu.

"Gece oynayacağız. Ay ve yıldızlar suyun üzerinde parladığında," dedi Adaira, sanki bunu soracağını tahmin etmiş gibi.

Denizin ruhları kolayca yatıştığında.

Jack'in dehşeti azalmadı; balıkçı teknesinin gövdesine vuran tırnakların sesini hatırladı,

zayıf bir nokta arıyordu. Umutsuzca kıyıya doğru yüzerken sudaki kadının loş figürü ona gülüyordu. O ruhu oltaya takılmış balık gibi kendisine çekmeyi gerçekten arzuluyor muydu? O tehlikeli varlığa şarkı söylemek için mi?

Bir kez daha denedi ve sordu: "Ya müziğime, sesime gelmezlerse? Ya annene duydukları sevgi ve saygıyı hatırlarlarsa ve

Klan tarafından kovulmuş bir ozan olarak bana cevap vermeyi reddediyor musun?"

Adaira dikkatle onu izleyerek, "Sen bizim tarafımızdan asla devrilmedin," dedi. Ve sonra fısıldadı, "Korkuyor musun, Jack?"

Evet, diye düşündü, umutsuzca. "Hayır," dedi.

"Çünkü ben orada, senin yanında olacağım," dedi. "Annem oynarken babam hep yanındaydı. Başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Sorunlu geçmişleri göz önüne alındığında, o anda ona bu kadar inanması garipti. Ama onun güveni şarap gibiydi, onu yumuşatıyordu. Klanın neden ona taptığını, onu takip ettiğini, ona taptığını anlayabiliyordu.

"Belki bu size açıklık getirir," diye devam etti Adaira.

"Babam bana bunu şöyle açıklamıştı: Annem şüpheci bir kalple çalamazdı. Halk sadece müziği dinlemek için değil, ona hayran olmak için gelirdi. Çünkü bizden istedikleri şey bu. Övgümüzü, inancımızı. Onlara olan güvenimiz."

Jack'in ilk tepkisi alay etmek oldu. Kızları çalan varlıkları nasıl ? Ama tepkisini yuttu,

Mirin'in eski hikayelerini hatırlayarak. Bütün ruhlar kötü değildi.
Bütün ruhlar iyi değildi. Güvende olmak için hepsinden
korkmak akıllıcaydı.

Adaira'nın ona söylediklerine inanmak istemedi ve zihninde anakara fikirleri yükseldi. Ama sonra şöyle düşündü: *Eğer o haklıysa ve ruhlar genç kızları bırakırsa, bir hafta içinde üniversiteye dönebilirim.*

"Çok iyi," dedi. "Bunu senin için ve klan için çalacağım. Kayıp iki genç kız için. Annenin müziği nerede?"

Adaira ayağa kalktı ve onu kalenin güney kulesine, bir merdiven boşluğuna ve Jack'in daha önce hiç görmediği geniş bir odaya götürdü.

Duvarlar derinlemesine oyulmuş raflarla, ışıklı kitaplarla doluydu ve zemin siyah-beyazdı.

Kareli mermer, o kadar ince cilalanmıştı ki, sanki suyun üzerinde duruyormuş gibi yansımaları yakalıyordu. Üç büyük pencereden içeri güneş ışığı giriyordu ve parşömen, hokka ve tüy kalemlerle kaplı meşe bir masa vardı. Odanın ortasında zarifçe işlenmiş büyük bir arp duruyordu. Teller ışıktaydı, parıldıyor, çalınmak için can atıyordu.

Jack ona doğru yürüdü, gözlerini aletten ayıramıyordu. Bir zamanlar kime olduğunu biliyordu. Çocukken, onun salonda çaldığı şarkıyı dinlemişti. Saygıyla.

Arpın omzunu izledi ve Lorna'yı düşündü. "Bu arpın bakımı çok iyi yapılmış," dedi. O da

tozlanmış, tellerin ağırlığından çerçevesi çatlamış bir halde bulmayı umuyordu. "Çalıyor musun?" Adaira'yı bu arpın başında oturmuş, parmaklarıyla müzik yaparken düşünmenin bile nefesini kesmesine neden olduğunu açıklayamıyordu.

"Çok az," diye itiraf etti Adaira. "Yıllar önce annem bana enstrümana nasıl bakacağımı, birkaç gam koparmayı öğretti. Ne yazık ki müzik hiçbir zaman benim eller."

Jack, kadının masanın üzerindeki parşömen yığınlarını karıştırmalarını izledi ve sonunda birkaç sayfayı ona getirdi.

Bu bir baladdı, "Gelgitlerin Şarkısı." Notalar ve sözler parşömen üzerinde sessiz dursa da, nefesin, sesin ve parmakların onları canlandırmasını beklese de, müziği aklında tuttukça içinde bir uyarı kabarıyordu.

Bu konuda tehlikeli bir şeyler hissediyordu. Tam olarak yapamadı
tarif edemese de kanı tehdidi çabucak fark etti, bilinmeyen gücünün ısırtığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu.

"Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım olacak," dedi. "Ne kadar zaman?" Adaira sordu.

"İçin bana iki gün verin. Böylece elimin iyileşmesi için zamanım olacak ve o zamana kadar oynamaya hazır hale geleceğim."

Başını salladı. Memnun olup olmadığını anlayamadı. Verdiği cevapla hayal kırıklığına uğramıştı ama Doğu'nun Varisi olarak taşıdığı ağırlığın kısmını hissetmişti.

Bir zamanlar olduğu gibi onun statüsünü ya da gücünü kıskanmıyordu. "Peki bunu nerede oynayacağım?" diye sordu.

"Kıyıda," diye yanıtladı Adaira. "İki gece sonra, gece yarısı Kelpie Kayası'nda buluşabiliriz. Nerede olduğunu hatırlıyorsun bulmak için?"

Bir zamanlar çocukken sayısız saatler boyunca yüzdükleri yerdi. Jack, Adaira'nın burayı seçmesinin nedeninin kayanın her ikisi için de güçlü anılar barındırması olup olmadığını merak etti. Çocukken dalgaların üzerinde salındığını ve onu yenmek için can atarak kıyıya kadar onunla yarıştığını hatırlıyordu.

"Elbette," dedi. "Adadaki unutmuş değilim."

Sadece gülümsedi.

Adaira, "Sanırım Mirin'i görmek için sabırsızlanıyorsun?" dediğinde Jack, Lorna'nın müziğini dikkatle arp çantasına yerleştiriyordu.

Alaycı bir karşılık verdi. "Evet. Benimle işin bittiğine göre, onu ziyaret etmek için o tarafa gideceğim."

"Sizi gördüğüne çok sevinecek," dedi Adaira.

Jack hiçbir şey söylemedi ama kalbi taş gibi atıyordu. Anakaradaki okula ilk geldiğinde annesi ona ayda bir mektup yazmıştı. Bir süpürge dolabına gitmişti.

ve sözleri her ulaştığında ağladı. Okumak Ada, eve dönme arzusunu uyandırdı ve profesörlerinin onu geri göndereceğini umarak sık sık müzik derslerine girmede. Elbette yapmadılar, çünkü onun orada geliştiğini görmeye kararlıydılar. Adada doğan vahşi delikanlı eğer lordunun cömertliği olmasaydı, doğru dürüst bir soyadı bile olmayacaktı.

Yıllar geçtikçe, Jack sonunda kendini müziğe vermiş, o dünyanın derinliklerine dalmıştı ve Mirin'in mektupları gittikçe seyrekleşmişti, ta ki

Sadece her yıl, yapraklar altın rengine döndüğünde, don düştüğünde ve o bir yıl daha yaşlandığında gelirlerdi.

"Hiç şüphem yok," dedi Jack ve bu kez sesine alaycılık karışmıştı.

Adaira fark etmiş olmalıydı ama bir şey . "Yardıma için teşekkür ederim Jack," dedi. "Yarın öğle vakti benimle tekrar buluşabilir misin?"

"Neden olmasın anlamıyorum."

Adaira başını eğerek ona baktı. "Sen *oldukça* Eve döndüğün için çok , değil mi, benim yaşlı tehdidim?"

"Burası hiçbir zaman benim evim olmadı," dedi.

Bu yoruma cevap vermedi ama gözleri yumuşadı. "O zaman yarın görüşürüz."

Onun gidişini izledi. Yalnızlığın tadını çıkarmak için birkaç dakika daha müzik odasında durdu.

Işık solmaya başlamıştı. Saatin ne kadar geç olduğunu hissetti ve kaçınılmaz olanı erteleyemeyeceğini biliyordu.

Mirin'i görme vakti gelmişti.

Jack bir zamanlar tepe yolculuğunun hızlılığından zevk alırdı. Çocukken, hangi zirvelerin düzleştiğini ve hangilerinin çoğaldığını, hangi nehirlerin yatağını değiştirdiğini ve hangi göllerin yok olduğunu, hangi ağaçların hareket ettiğini ve hangilerinin Sabit. Halk onu kandırmayı başarırca yola nasıl döneceğini biliyordu.

Ancak on yıl sonra durumun hala böyle olacağını düşünmesi aptalca olabilirdi.

Ada hiç de hatırladığı gibi görünmüyordu. Torin'in botları topuklarını su toplatırken batıya doğru ilerledi ve birden etrafındaki arazi vahşi ve uçsuz bucaksız gelmeye başladı. Bir zamanlar burayı ve birçok yüzünü sevmiş olabilirdi, ama şimdi ona yabancıydı.

Bir kilometre iki kilometreye uzanıyordu. Tepeler dik ve acımasız bir hal aldı. Şistli bir yamaçta kaydı ve dizlerini kesti. Saatler gibi gelen bir süre boyunca yürüdü. öğleden sonra yerini akşama bırakana ve etrafındaki gölgeler soğuk ve maviye dönene kadar.

Yıldızlar yanmaya başladığında nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Güney rüzgârı esiyor, bir fısıltı karmaşası taşıyordu.

Jack dikkatini veremeyecek kadar dalgındı, tepesinde bir fırtına koparken kalbi boğazında atıyordu. Çamur birikintilerinin ve derelerin arasından ilerledi.

Genç bir kızın burada kaybolmasının kolay olacağını düşündü.

Kendisine bu yerden ve öngörülemezliğinden ne kadar nefret etmeye başladığını hatırlattı ve sonunda sıırıslıkam ve kızgın bir halde durdu.

"Al beni!" Kendisiyle oynayan ruhlara meydan okudu. Rüzgâra, toprağa, suya ve ateşe. Kayalıklara, dağlara, dipsiz akan havuzlara, önünde uzanan adanın her köşesine meydan okudu, yağmurla parıldayan. Yıldızlardaki ateş, rüzgarın fısıltısı.

Eğer kızları kendi eğlenceleri için uzaklaştırmışlarsa, neden ondan çekiniyorlardı? Bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Fırtına bulutları kovaladı ve gökyüzü sanki fırtına hiç olmamış gibi yeniden takımyıldızlarla .

Jack ilerlemeye devam etti. Yavaş yavaş çevresini tanımaya başladı ve batı yolunu bir kez daha buldu.

Neredeyse Mirin'in evine varmak üzereydi.

Annesi, yaz aylarında bile baskın tehdidinin sürekli olduğu topluluğun sınırında yaşıyordu. Brekanların oluşturduğu riske rağmen Mirin orada kalmakta ısrar etmişti. Dul bir kadın onu dokuma zanaatını öğretmek üzere yanına çırak olarak alana kadar yetim büyümüştü. Bu Ev ve arazi artık onundu, tek mirasıydı, dul kadın uzun zaman önce ölmüştü.

Jack çok geçmeden uzakta, kapalı panjurların arasından sızan ateş ışığını görebiliyordu.

Bu onu yoldan uzaklaştırdı ve Mirin'in ön bahçesine giden dar patikayı sanki dün yürümüş gibi kolaylıkla buldu, çimenler dizlerine çarpıyordu. Hava

Bataklık mersininden tatlı, bacadan çıkan ve yıldızları lekeleyen dumandan keskin bir koku geliyordu.

Çok geçmeden avlu kapısına ulaştı. Jack içeri adım attı, gözleri loş ışıktaki yeri taradı. Yapabilirdi Sıcak günlerin olgunlaştırdığı sıra sıra sebzeleri gördü. Çocukken bu toprakta diz çökerek, toprağı sürerek, ekerek ve hasat ederek geçirdiğı onca saati hatırladı. Mirin'in ondan yapmasını istediğı her şeye karşı çıkarak bundan nasıl şikâyet ettiğini.

Kapısına yaklaşırken sinirleri gerilmişti.

Eşikte topraktan gelenler için bir sunu vardı; yağmurdan vıcık vıcık olmuş küçük bir çörek ve iki meşe palamudu kabı reçel ve tereyağı. Jack, bir şey yememeye özen gösterdi. Dindar Mirin'in bir hediye hazırlamış olmasına şaşırmadan onları çarptı.

Titreyerek kapıyı çaldı.

Bir an geçti ve içeride uyumayı düşünmeye başladı. kulübenin yanındaki ahırda. Ya da kışlık erzakların bulunduğu ambarda. Annesi kapıyı açtığı anda geri çekilmek üzereydi.

Bakışları buluştu.

O donmuş saniye içinde Jack'in aklından yüzlerce şey geçti. Tabii ki onu gördüğüne sevinmeyecekti. Bütün vahşi bir çocukken ona yaşattığı kalp ağrısı, tüm sıkıntılar, tüm-

"Jack," diye nefes aldı Mirin, sanki bütün gün onun kapıyı çalmasını beklemişti.

Rüzgârın ondan bahsettiğini duymuş olmalıydı. Jack onu ilk görmeye gelmediği için bir suçluluk duygusu hissetti.

Ne söyleyeceğinden emin olamadan onun önünde beceriksizce durdu,

Onu gördüğünde boğazının neden daraldığını merak ediyordu. Hâlâ önceki günlerdeki kadar zayıftı ama yüzü zayıf, yanakları çukur görünüyordu. Kendisiyle aynı tonda saçlarının şakaklarında daha fazla gümüş rengi vardı.

"Gerçekten sen misin, Jack?" diye sordu. "Evet anne," dedi Jack.

"Benim."

Kapıyı daha geniş açtı, böylece ışık onun üzerine yayılacaktı. Onu o kadar sıkı kucakladı ki, kopacağını sandı ve sevincinden şaşkına döndü.

Sakladığı sırlar yüzünden ona kızarak sayısız yıl geçirmişti. Babasının kim olduğunu ona hiç söylemediği için. Ama kız ona sarıldıkça göğsündeki düğüm çözülmeye başladı. Onun sıcak tepkisi karşısında ezici bir rahatlamayla sarktı, ama arpi sanki bir kalkanmış gibi aralarında kaldı.

Mirin geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Dur sana bir bakayım." Gözleri ışıldayarak onu inceledi ve adam ne kadar değiştiğini merak etti. Artık onda kendini mi görüyordu, yoksa belki de İsimsiz babasının izi.

"Biliyorum, çok zayıfım," dedi yüzü kızararak.

"Hayır, Jack. Sen mükemmelsin. Yine de sana daha iyi giysiler giydirmeliyim!" Kadın sevinçle güldü. "Seni gördüğüme çok şaşırdım. Ziyarete gelmeni beklemiyordum. öğretmenlik yardımınızı bitirdiniz. Seni eve getiren nedir?"

"Laird tarafından çağırıldım," diye cevap verdi Jack. Tam olarak

Yalan söyledi ama Adaira'dan bahsetmek istemedi.

"Çok , Jack. İçeri gel, içeri gel," seslendi. "Görünüşe göre fırtına seni yakalamış."

"Evet," dedi. "Buraya gelirken yolda kayboldum, yoksa daha erken varırdım."

"Belki de bir süre tepeden seyahat etmemelisin," dedi Mirin, kapıyı arkasından kapatarak.

Jack sadece homurdandı.

Annesinin kulübesinin hiç değişmemiş olması çok garipti. Tıpkı gittiği günkü gibi görünüyordu.

Dokuma tezgâhı hâlâ ana odaya hükmediyordu. Kulübeden önce de buradaydı, dokuma tezgâhı keresteden yapılmıştı. yakındaki Aithwood'dan toplanmıştı. Jack'in dikkati ondan uzaklaştı, dokuma çimenlerden yapılmış kilime, uyumsuz mobilyaların dağınıklığına, sepetlere boyalı iplik ve yeni dokunmuş ekose ve şalların kıvrımları. Ocak, kurutulmuş çiçeklerden oluşan bir zincirle süslenmişti. gümüş şamdanlardan oluşan bir aile. Ateşin üzerinde bir kazan çorba kaynıyordu. Tavan kirişleri Jack'in sapanının izlerini taşıyordu; ahşap kirişlerdeki küçük baktı ve nehir taşlarıyla tavana ateş ederken nasıl hasırın üzerine yayıldığını sevgiyle hatırladı.

Mirin öksürüğünü bastırarak, "Jack," dedi.

Bu ıslak öksürük sesi Jack'in kötü anılarını canlandırdı ve ona baktı. Ellerini sıkıyordu; yüzü ateş ışığında birdenbire solgun göründü.

"Ne oldu anne?"

Onun yutkunmasını izledi. "Tanışmanı istediğim biri var." Mirin durakladı ve kapalı olan eski yatak odasının kapısına baktı. "Dışarı çık Frae."

Jack yatak odasının kapısını izlerken donup kalmıştı. sallanarak açıldı. Dışarı yalınayak, utangaç bir şekilde gülümseyen, uzun kumral saçları iki örgüyle toplanmış genç bir kız çıktı.

Jack'in ilk düşüncesi kızın Mirin'in çırağı olduğuydu. Ama kız hemen Mirin'in yanına geldi ve kollarını son derece tanıdık bir şekilde annesine doladı. Küçük yabancı Jack'e gülümsedi, gözleri merakla parlıyordu.

Hayır. Hayır, bu olamaz.. Genç kıza baktıkça kalbi şokla çılgınca çarpıyordu.

Bakışları Mirin'e doğru yükseldi. Annesi onun bakışlarını tutamadı; kızın bakır rengini okşarken eli titredi

örgüler.

Ve sonra onun sözleri geldi, Jack'i bir kılıç gibi delip sözler ve Mirin, "Jack? Bu senin küçük kız kardeşin, Fraedah."

BÖLÜM 4

Jack'in kemikleri, kız kardeşine bakarken kurşun gibi olmuştu.

-"Tanıştığımıza memnun oldum, Fraedah. Ben Jack."

"Merhaba." Frae gülümsedi, yanaklarında iki gamze vardı.

"Bana Frae diyebilirsin aslında. Bütün arkadaşlarım öyle der."

Jack başını salladı. Yüzü sıcacıktı; yutkunamıyordu.

"Annem bana ozan bir ağabeyim olduğunu söyledi."

Kız kardeş devam etti. "Yakında döneceğini söyledi ama ne zaman döneceğini bilmiyorduk. Seninle tanışmayı hayal etmiştim!"

Jack zorla gülümsedi. Daha çok yüzünü buruşturmuş gibi hissetti ve gözlerini, sonunda yüzünde acı dolu bir ifadeyle ona bakan Mirin'e dikti.

"Frae?" dedi boğazını temizleyerek. "Neden gitmiyorsun ve bu gece benim odamda uyur musun? Jack'i yarın kahvaltıda görebilirsin."

"Peki anne," diye cevap verdi Frae, kollarını Mirin'in belinden ayırarak. "İyi geceler, Jack."

Cevap vermedi. Kadın ona bir kez daha, sanki yıllardır dinlediği bir hikâyenin kahramanıymış gibi sırtırken bile kelimeleri zamanında bulamadı.

Frae, Mirin'in yatak odasına girip kapıyı arkasından kilitledi.

Jack taş gibi sessiz bir şekilde durmuş, onun olduğu bakıyordu.

"Aç mısın?" Mirin çekingen bir tavırla sordu. "Senin için ateşe çorba bıraktım."

"Hayır."

O ana kadar *açlıktan* ölüyordu. Şimdi midesi çalkalanıyor, iştahı kaçıyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar rahatsız ve yersiz hissetmemişti ve gözleri bir kaçış yolu aramak için ön kapıya doğru kaydı. "Bu gece ambarda uyuyabilirim."

"Ne? Hayır, Jack," dedi Mirin kararlı bir şekilde, yoluna dikilerek. "Eski odanı alabilirsin."

"Ama artık Frae'ye ait."

Frae. Mirin'in tüm varlığını kendisinden gizlediği küçük kız kardeşi. Dişlerini sıktı, parmakları içe doğru kıvrılırken avucunun acıdığını hissetti.

Annesi tekrar konuşmadan Jack tısladı: "Neden bana ondan bahsetmedin?"

Mirin alçak bir sesle, "İstedim Jack," diye cevap verdi. Kadın Frae'nin onları duyabileceğinden endişe ediyor gibiydi. "İstedim. Sadece... sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Ona soğuk bir şekilde bakmaya devam etti. Gitmek istiyordu ve Mirin bunu hissetmiş olmalıydı.

Elini ona doğru uzattı ve nazikçe yüzüne dokundu.

Onun kendisine olan sevgisini görmeyi ve hissetmeyi arzulasa da irkildi. Ellerinde gördüğü sevgiyi Frae'nin saçına dokundu. Zahmetsiz ve doğal.

Aralarında kaybolan yılları şimdi kopan bir uzuv gibi hissediyordu. Asla geri kazanılamayacak bir zaman, zaman onları ayrı büyümeye teşvik etmişti. Mirin ona hayat vermiş ve ilk on bir yıl boyunca onu büyütmüş olabilirdi ama anakara profesörleri ve onların müziği onu şimdiki haline getirmişti.

Mirin'in eli geri çekildi. Koyu renk gözleri kederle parlıyordu ve Mirin'in ağlamak üzere olduğundan endişeleniyordu.

Boğazı hâlâ ağrıyordu ama "Varsa kuru giysileriniz çok iyi olur," diyebildi.

"Evet, elbette," dedi Mirin, sanki nefesini tutuyormuş gibi duruşu gözle görülür bir rahatlama ile gevşedi. "*Evet*, ben

kıyafetlerini hazırladım. Hep geri döneceğini ummuştum ve bu yüzden... buraya, Jack..." Yatak odasına doğru yürüdü.

Jack sertçe takip etti.

Mirin'in yatağın ayak ucundaki tahta sandığı açmasını izledi. Mükemmel bir şekilde katlanmış bir yığın giysi çıkardı. Açık kahverengi bir tunik ve yeşil bir ekose.

"Bunları senin için yaptım," dedi, kıyafetlere bakarak. "Boyunun ne kadar olacağını tahmin etmem gerekiyordu ama sanırım doğru tahmin ettim."

Jack giysileri kabul etti. "Teşekkür ederim," dedi, sözcükler kesik kesikti. Bütün gün Torin'in büyük boy, sırlıslıkam giysilerini giydiği için şoktan uyuşmuş ve sinirlenmişti. Aç ve yorgundu ve Frae'yi tanımaktan, Adaira'nın kendisinden yaptığı istekten bunalmıştı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Mirin bunu hissetmiş olmalıydı. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Jack iç çekerek kılık değiştirdi. Yüzü acıyla inledi ve gözlerini kapatıp uzun, derin nefesler alarak kendini eski odasını inceleyecek kadar güçlü hissetti.

Yazı masasının üzerinde yanan bir mum, taş duvarları soluk bir ışıkla yıkıyordu. Çocukluk hikâye kitapları bir sıra halinde ; Frae'nin şimdiye kadar onları okuyup okumadığını merak etti. Kendisi

Sapanını hâlâ duvardaki bir çivide, kız kardeşine olması gereken küçük bir duvar halısının yanında asılı görünce şaşırdı. Zemini kamıştan bir hasır kaplıyordu ve yatağın bir köşesinde çocukluk battaniyesi seriliydi. Mirin bunu onun için dokumuştum, adanın soğuk gecelerinden korunmak için sıcak bir örtü.

Gözleri onu takip ederken yastığın yanında beklenmedik bir şeye takıldı.

Jack kaşlarını çattı ve bir buket kır çiçeği olduğunu fark ederek yaklaştı. Frae bunları *onun* için mi toplamıştı? Kesinlikle hayır, diye düşündü. Ama annesinin ve kız kardeşinin bütün gün onun gelmesini beklediklerini edemedi. gün. Rüzgarda onun varlığını duyduklarından beri.

Arpını yere koydu.

Soyundu ve Mirin'in onun için diktiği giysileri giydi. Şok olmuştu ama giysiler üzerine oturmuştu. Yün sıcak ve tenine karşı yumuşaktı, ekose ise onu bir kucak gibi sarıyordu.

Jack odasında bir süre daha oyalandı ve hissettiği duyguyu çözmeye çalıştı. O sırada Kendini toparlayıp ortak döndüğünde Mirin bir kase akşam yemeği hazırlamış onu bekliyordu.

Bu kez ateşin yanındaki hasır sandalyeye otururken kabul etti. Çorba ilik, soğan, biber ve Mirin'in bahçesinde yetiştirdiği tüm yeşil canlıların kokusunu taşıyordu. Yemeye başlamadan önce buharın hafiflemesine izin verdi, yemeğin zengin lezzetlerinin tadını çıkarıyordu. Çocukluğunun tadını. Ve bir an için zamanın etraflarında dalgalandığına, ona geçmişten bir anlık bir görüntü verdiğine yemin etti.

"Eve temelli mi döndün Jack?" Mirin onun karşısındaki sandalyeye oturarak sordu.

Jack tereddüt etti. Zihni hâlâ Frae'yle ilgili sorularla ve öğrenmeye hevesli olduğu cevaplarla doluydu. Ama o beklemeye karar verdi. Eski günlerde olduğunu düşünerek neredeyse kendini kandırabilirdi. Mirin ona ocak başında hikâyeler anlatırken.

Adaira'nın uyarısına rağmen, "Sonbahar dönemi için anakaraya zamanında döneceğim," dedi.

"Bir süreliğine de olsa evde olmana sevindim," dedi Mirin parmaklarını birbirine geçirerek. "Üniversiten hakkında daha fazla şey duymayı merak ediyordum. Orası nasıl bir yer? Orada hoşuna gidiyor mu?"

Ona birçok şey söyleyebilirdi. Anlatabilirdi. En başından başladı ve o ilk günlerde üniversiteden nasıl nefret ettiğini anlattı. Müzik öğrenmenin nasıl geldiğini yavaşça ona. Enstrümanlarını parçalayıp eve dönmeyi nasıl da istemişti.

Ama belki de ona yazdığı mektupların satır aralarını okuduğu için bunu zaten biliyordu.

Ona her şeyin değiştiği, üçüncü yılında, en sabırlı profesörlerin ona arp çalmayı öğretmeye başladığı ve Jack'in sonunda amacını bulduğu anı anlatabilirdi. Jack'e, okulda Elllerine büyük özen gösteriyor, sanki yeni bir yaratığa dönüşüyormuş gibi tırnaklarının uzamasına izin veriyordu.

"Burayı sevdim," dedi. "Hava güzel. Yemekler ortalama. Şirket iyi."

"Orada mutlu musun?"

"Evet." Cevap hızlı ve refleksifti.

"Güzel." Mirin dedi ki. "Lorna bana senin anakarada başarılı olacağını söylediğinde ona inanmak istememiştim. Ama ne kadar haklıymış."

Jack, Tamerlaine'lerin onun eğitimini finanse ettiğini biliyordu. Üniversite pahalıydı ve Mirin tek başına bunu karşılayamazdı. Hâlâ bazen adadaki diğer çocuklar arasından neden kendisinin seçildiğini merak ediyordu. Çoğu gün Babasız, sorunlu ve vahşi olduğu için seçildiğini tahmin ediyordu ve laird evden uzaktaki eğitimin onu evcilleştireceğini düşünüyordu.

Ama belki de Lorna, Jack'in doğu için çalmaya hazır bir ozan olarak döneceğini ummuştu. Bir zamanlar yaptığı gibi.

Böyle şeylerin üzerinde durmak istemiyordu. Ve Mirin'e doğrudan hitap etme zamanı gelmişti. Kasesini bir kenara bıraktı ve

ateşten dönüp onunla yüzleşti.

"Frae kaç yaşında?"

Mirin derin bir nefes aldı. "O sekiz yaşında."

Sekiz. Jack gerçeği bir darbe gibi hissetti, onu hayal ediyordu. Anakarada geçirdiği onca yıl boyunca müziğin içinde kaybolmuştu.

evde küçük bir kız kardeşi vardı.

"Sanırım o benim üvey kız kardeşim?" diye sordu.

Mirin yine solgun ellerini sıkıyordu. Alevlere . "Hayır. Frae senin öz kardeşin."

Bu vahiy hem acı hem de rahatlama vericiydi. Jack hangi duyguyu besleyeceğini bilmekte zorlandı ve sonunda

Annesiyle arasını açan şey buydu. "Sanırım Frae babamızın kim olduğunu biliyor?"

"Hayır, bilmiyor," diye fısıldadı Mirin. "Üzgünüm Jack. Ama bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun."

Daha önce hiçbir şey için özür dilememiştir. Bu Jack'i o kadar şaşırtmıştı ki, eski tartışmanın bitmesine izin vermeye karar verdi ve şimdi onu gerçekten rahatsız eden şeyi kabul etti.

Kızların ortadan kaybolduğu bir adada yaşayan küçük bir kız kardeşi vardı.

Bu, su halkıyla oynayıp sonra da kaçmak olan planları için ciddi bir karmaşaydı. Kendisi ayrıldıktan sonra Mirin ve Frae'nin güvende olacağına dair bir güvence almadıkça nasıl gidebileceğini bilmiyordu.

"Adada bir sorun olduğunu duydum," dedi. "İki genç kız kaybolmuş."

"Evet. Geçtiğimiz iki hafta trajikti." Mirin durakladı, dudaklarının kıvrımında gezindi. "Eskiye hatırlıyor musun? Sana anlattığım hikayeler? Toprak kadar eski olan o masallar?"

"Hatırlıyorum," dedi.

"Bu benim en büyük korkumdu. Tepelerde dolaşıp ve bir ruh tarafından kandırılacağını. Bir gün eve hiç gelmeyeceğini ve senden hiçbir iz kalmayacağını. Bu yüzden sana söyledim.

O hikayeler -yollarda kalmak, saçına çiçek takmak, ateşe, rüzgara, toprağa ve denize saygılı olmak- çünkü onların seni koruyacağına inanıyordum."

Hikâyeler korkutucu ve eğlenceliydi. Ama hikâyeler çelikten yapılmamıştı.

"Kayıp kızlardan birinin Eliza Elliott olduğunu duydum," devam etti annesinin tepkisini dikkatle izleyerek. "Elliott'ların çiftliği buradan sadece altı kilometre uzakta, anne."

"Biliyorum, Jack."

"Sırada Frae'nin olmadığından emin için ne gibi önlemler alıyorsunuz?" "Frae burada benimle güvende."

"Ama bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Halk en iyi günlerinde bile değişken. Kesin konuşamazlar."

güvenilir."

Mirin güldü ama bu gülüş küçümseme doluydu. "Gerçekten *bana* ruhlar hakkında bilgi vermeyi mi planlıyorsun Jack? Onların büyüüne karşı her zaman saygısız davranmışken? Hem de son on yıldır buradan gitmişken?"

"Gittim çünkü beni sen gönderdin," diye hatırlattı ona sertçe.

Kızgınlığı azaldı. Birdenbire ona daha yaşlı göründü. Sanki odadaki gölgeler onu kıracaktı gibi zayıf görünüyordu ve adam dokuma tezgâhına baktı.

"Hâlâ büyüü örtüler dokuyorsun anne." Sesini yumuşatmaya çalışsa da sesi suçlayıcı geliyordu.

Mirin hiçbir şey söylemedi ama bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Onun büyüü örtüler dokuma yeteneği, toprak ve su ruhlarının büyüünden başka şey değildi: Otlarda ve göllerde başlayan, koyunlara besin veren, yünlerinin yumuşaklığına damlayan, kırılan, eğrilen ve ipliğe boyanan, Mirin'in eline alıp dokuma tezgâhında dokuduğu, bir sırrı çeliğe dönüştüren büyü. O bir kaptı, sihir için bir kanaldı ve içinden geçti çünkü dindardı. Ruhlar onu böyle bir güce layık buldular.

Ama bu gücün bir bedeli vardı. Büyü yapmak onun canlılığını tüketiyordu. Bu gerçek, gençken Jack'in göğsünde buz gibi bir korku uyandırmış ve onun öldüğünü hayal etmişti. onu terk ediyordu. Yaşı ilerledikçe ürpertinin daha da kötü olduğunu etti.

"Klanın onlara ihtiyacı var, Jack," diye fısıldadı. "Bu benim zanaatım ve yeteneğim."

"Ama bu seni *hasta* ediyor. Tanrılar aşağıda, şimdi Frae var! Sen geçersen ona ne olur?"

Kız kardeşi onun bakımına mı verilecekti? Sloane'daki yetimhaneye mi gidecekti? Tam da Mirin'in Başladı mı?

Mirin kaşlarını ovuşturdu. "Ben iyiyim. Sidra bana öksürüğüme iyi gelen bir tonik veriyor."

"Büyüyü durdurmak ciddi olarak düşünmen gereken bir şey anne. Buna ek olarak, bence sen Klan sınırına çok yakın olduğu için bu çiftliği teslim etmeli ve güvende olacağınız şehre taşınmalısınız-"

"Bu çiftlikten vazgeçmeyeceğim," dedi annesi. Sesi çakmaktaşı gibiydi, sözcükleri kesip biçiyordu. "Ben burayı hak ettim. Burası benim ve bir gün Frae'nin olacak."

Jack nefes verdi. Mirin de Frae'ye dokuma sanatını öğretiyordu. Bu gün gittikçe daha da devam ve sanki parmakları kendisinden daha fazla ipliğe dolanıyormuş gibi hissetti.

başa çıkabilirdi. "Ona nasıl büyü yapılacağını öğretmedin, değil mi?"

"Reşit olduğunda," diye tersledi Mirin. Ayağa kalkıp şöminenin üzerindeki şamdanları söndürmeye başladığında kızgın olduğunu anlamıştı. Konuşmaları sona ermişti ve Mirin alevlerin parmaklarının ucunda teker teker sönüşünü izledi. Onun ziyaretinden pişman olup olmadığını merak etti.

Anakarada kalmalıydım, diye düşündü içten içe inleyerek. Ama o zaman Frae'nin varlığından, kayıp kızlardan ya da bir zamanlar onu bir piç olarak dışlayan klanın şimdi ona ne kadar ihtiyacı olduğundan haberi olmayacaktı.

Mirin son şamdanı da söndürdü. Geriye sadece ocaktaki ateş kalmıştı ama Mirin, Jack'in donup kalmasına neden olan bakışlarıyla onu delip geçti.

"Kız kardeşiniz sizinle tanışacağı için çok heyecanlıydı. Lütfen ona karşı nazik ol."

Jack'in ağzı açık kaldı. Mirin onun bir canavar olduğunu mu düşünüyordu?

Ona cevap verme şansı vermedi. Annesi onu yalnız ve sönmekte olan alevler karşısında şaşkın bir halde bırakarak odasına çekildi.

Bir uyandı. Ocak karanlığa gömülmüştü; közler ateşin hatırasıyla parlıyor ve küçük bir duman tıslıyordu. Jack bir an için nerede olduğunu bilemedi, ta ki gözleri alışana kadar.

Kır evi. Bir şey onu uyandırmıştı. Belki de garip bir rüyaydı.

Başını sandalyeye yasladı ve karanlığa dikti. Gece yine o garip ses dışında sessizdi. Sanki bir deklanşörün yerinden oynaması ve tıkırdaması gibi bir ses. A eski yatak odasından gelen sesler.

Jack ayağa kalktı. Odasına girerken kollarında tüyler diken diken oldu. Panjurların hareketini dinledi, sanki Birisi onları açmaya ve odaya girmeye çalışıyordu. Artık küçük kız kardeşinin olan odaya.

Pencereye yaklaşırken kanı deli gibi akmaya başladı. Panjurlar duvara ve gölgelere karışana kadar onlara baktı. Odanın içinde aceleyle ilerlerken, masanın üzerinde buruşuk bir şekilde bıraktığı atılmış giysileri unuttu. yere düştü. Ayaklarını bir tuzak gibi yakaladılar tökezleyip beceriksizce bir gürültüyle masasına doğru düştü.

Bir anda panjurlar sessizleşti, ta ki Jack öfke ve dehşetle panjurları açana kadar. Hiçbir şey görmedi, bakışları Ay ışığıyla aydınlanmış bahçeyi süpürüyordu. Sonra bir gölge dalgası gözüne çarptı ama odağını değiştirdiğinde gölge gitmiş, karanlığın içinde erimişti. Jack halüsinasyon görüp görmediğini merak etti ve takip etmeyi düşünerek titredi. Ama ne tür bir silah bir ruhu yaralayabilirdi ki? Çelik, rüzgârın kalbini kesebilir miydi? Okyanusun gelgitini bölebilir miydi? Ruhların sinmesini ve ölümlülere boyun eğmesini sağlayabilir mi?

Tam pencereden dışarı çıkmak üzereydi ki, güçlü bir kuzey rüzgârı yüzüne çarptı ve odanın içinde uğuldadı. İçinde hiç ses olmasa bile nefesinin keskinliğinden irkildi.

"Jack?"

İrkildi ve döndüğünde Mirin'in elinde bir fenerle eşiğinde durduğunu gördü.

"Her şey mı?" diye sordu, onun ötesindeki açık pencereye bakarak.

Rüzgâr odanın içinde tıslamaya devam etti, duvardaki karıştırdı, masanın üzerindeki kitapları devirdi.

Jack'in tekrar takırdamaya başlayan panjurları kilitlemekten başka çaresi yoktu.

Belki de davetsiz misafiri sadece hayal etmişti. Ama gece bir an önce sakin ve durgunlaşmıştı.

Jack nefesini yavaşlatmaya, gözlerindeki vahşi parıltıyı yok etmeye çabaladı. "Pencereden bir ses duydum."

Mirin'in bakışları panjurlara kaydı. Kalçasında bir gümüş parıltısı ateş ışığını yakaladı ve Jack onun büyüdü dirseğini beline takmış gördü.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu temkinli bir ses tonuyla.

"Bir gölge," diye yanıtladı Jack. "Ama ne olduğunu anlayamadım. Frae...?" Sesi kesildi.

"Yatağında," diye yanıtladı Mirin ama Jack'le endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Sessizce ana yatak odasına yürüdüler. Mirin'in mumu odaya soluk bir ışık yayıyor, Frae'nin uyuyan kumral saçlarını yaldızlıyordu.

Jack bir tutam rahatlama hissetti ve eşiğe geri döndü. Mirin onu takip etti, ona fısıldayacak kadar uzun bir süre, "Rüzgâr olmalı."

"Evet," dedi ama bu şüphe ağzında ekşi bir tat bıraktı. "İyi geceler anne."

"İyi geceler Jack," dedi Mirin kapıyı kapatırken.

Jack çocukluk yatağına tırmandı. Battaniye altında buruştu. Kulağının dibinde kırıştıklarını duyana kadar Frae'nin çiçeklerini unutmuştu. Onları usulca eline aldı ve gözlerini kapadı, gecenin sakin ve huzurlu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ama kenarlarda gizlenen başka bir şey vardı. Yükselmeyi bekleyen uğursuz bir şey.

Bunu düşündüğünde uyuyamıyordu. Bir ruh kız kardeşi için gelmişti.

BÖLÜM 5

Jack şafakta kalkmış, Torinin yerini tespit etmek ve kaptana panjurlardaki garip tıkırtıyı anlatmak için sabırsızlanıyordu. O vardı

Mirin'in çiftliğinden gizlice kaçmak için her niyeti Uyandı ama görünüşe göre annesi onun bu girişimini bekliyordu. Onu ortak salonda bekliyordu, Tezgâhının başında çalışıyor, bir tencere yulaf ateşin üzerinde fokurduyordu. "Kahvaltıda bize katılır mısın?" diye sordu. Dokumasına odaklan.

Jack tereddüt etti. Tam bir özür ki ön kapı açıldı ve Frae soğuk sabah havasıyla içeri girdi. Kolunda bir sepet yumurta asılıydı ve

Onu görünce gözleri parladı.

"Günaydın," dedi kız kardeşi ve sonra utanır gibi oldu. Masaya doğru yürüdü ve ona bakmamak için elinden geleni yaparak çay fincanlarıyla oynadı.

Jack kaçamazdı. Frae'nin ağırbaşlı bakışları ve Mirin'in sanki ikisi de onun kaçmasını bekliyormuş ve öfkeyle kalmasını umuyormuş gibi sert duruşuyla olmazdı.

Masaya oturdu ve Frae'nin gülümsemesinin genişlemesini izledi.

"Sana çay yaptım," dedi. Sonra fısıldadı, "Çayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Jack.

"Oh, güzel! Annem, anakarada olduğunuz için muhtemelen artık bildiğinizi söyledi ama bundan emin değildik." Frae bir eldiven aldı ve çaydanlığı ateşin üzerindeki kancasından çıkardı ve Jack'e dikkatlice bir fincan çay doldurdu. Jack şaşkındı, kadının hizmet etmeye bu kadar hevesli olması onu hazırlıksız . Frae kendinden ne kadar emindi, mutfağın ve çiftliğin her yerini ne kadar kolay biliyordu.

Sekiz yaşında olduğunu ve Mirin'in ona yüklediği her bir angarya işi küçümsediğini, tepindiğini ve sızlandığını çok net hatırlıyordu

Yumurtaları toplaması, sofrayı kurması ve sonrasında bulaşıkları yıkaması gerektiğinde.

Onu anakaraya teslim etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı.

"Teşekkür Frae," dedi sıcak fincanı eline alarak.

Frae çaydanlığı bırakıp ona bir sürahi krema ve bir tencere bal getirdi, sonra da aceleyle masanın geri kalanını koyuldu. Sonunda Mirin de yulaf kazanını yanında taşıyarak onlara katıldı. Kaselerini parritch ile doldurdu ve Frae pastırma ve mantar, haşlanmış yumurta, meyve, dilimlenmiş ekmek ve bir çömlek tereyağı koyarak görevlerini tamamladı.

Tam bir ziyafetti. Jack bunu sadece onun için yaptıklarından .

Birlikte yedikleri ilk yemek garipti. Mirin de Jack gibi sessizdi. Frae bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama sonra konuşamayacak kadar gergin olduğu için ağzını yulafla dolduruyordu.

"Her gün şehirdeki okula mı gidiyorsun?" Jack kız kardeşine sordu.

"Hayır, haftada sadece üç gün," dedi. "Diğer günler annemle buradayım, onun zanaatını öğreniyorum."

Jack'in bakışları Mirin'e kaydı. Mirin kirpiklerinin altından baktı ama gözleri temkinliydi. Dün geceki tartışmaları aralarında pamuk ipliği gibi asılı kalmıştı.

"Adaira'yı gördün mü?" Frae sordu.

Jack neredeyse çayında boğuluyordu. Boğazını temizledi ve gülümsemeye çalıştı. "Evet, aslında."

"Mirasçıyı ne zaman gördün?" Mirin şimdi ona meraklı bir bakış atmıştı ve Jack bunu görmezden geldi, bir dilim ekmeğe uzanıyor.

"Onu dün sabah gördüm."

"Onunla arkadaş mıydınız?" Frae sanki Adaira tapınılması gereken bir ruhmuş gibi devam etti. "Sen gitmeden önce

Okul mu?"

Jack ekmeğinin üzerine bir parça tereyağı sürdü. Mirin onun fazlalığına kaşlarını çattı. "Sanırım öyle de denebilir." Adaira hakkındaki konuşmaların sona ermesini umarak büyük bir ısırik aldı.

Ama annesi onu dikkatle izlemeye devam etti, gerçekten de dönmesini isteyen kim olduğunu anlamış gibiydi. Bir gece önce Lorna'nın türküsünü hiç incelememişti, çünkü Yapmış olması gerekiyordu ve o ürkütücü müziği çaldığını hayal ettiğinde hâlâ bir endişe hissediyordu.

"Bu akşam bizimle yemek yer misin?" Mirin sordu, fırtınalı düşüncelerinden koptu. Çay fincanını uzun parmaklarıyla kavradı ve buharını içine çekti.

Jack başını salladı ve annesinin parritch'inden neredeyse bir lokma bile yemediğini fark etti.

"Bugün muhtemelen çok , değil mi?" Frae'nin Sesi bir oktav yükseldi ve hâlâ onunla konuşmak için ne kadar endişeli olduğunu ele verdi.

Jack onun bakışlarına karşılık verdi. "Bugün yapmam gereken birkaç şey var. Neden soruyorsun, Frae?"

"Yok bir şey," diye geveledi kız kardeşi ve kızararak ağzına bir kaşık daha parritch tıktırdı.

Belli ki ona bir şey sormak istiyordu ama bunu dile getirmekten korkuyordu. Jack sadece bir günden daha az bir süredir kardeşiydi, ama onun şunları hissetmesini istiyordu Onunla konuşacak kadar rahattı, onunlayken çekingen davranmıyordu. Kaşlarını çattığını fark etti.

Frae'ye bakarken yüz ifadesini yumuşattı. "Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Frae, iç geçirip gözlerini Jack'inkilere dikene kadar parritch'ine bakan Mirin'e baktı.

"Hayır, Jack. Ama teklifin için teşekkür ederim."

Frae'nin omuzları çöktü. Jack, annesi ve kız kardeşinin kendisinden bir şey yapmasını istemekte isteksiz olduklarını hissetti. Üzülerek, ihtiyaçlarını başka bir şekilde ortaya çıkarması gerektiğine karar verdi. bir şekilde. ya da sordurmadan.

Masadan önce Frae kalktı. Boş tabakları toplayarak yıkama variline taşıdı. Mirin sofraya oturduğunda kalkıp ona katıldığında, Jack kâseyi onun elinden alarak kendini şaşırttı.

"İzin ver," dedi ve Mirin yaşadığı şokun etkisiyle razı oldu. Çok yorgun ve yıpranmış görünüyordu ve kâsesi hâlâ parritch doluydu.

Bu onu endişelendirdi.

Yıkama varilinin başında Frae'ye katıldı ve Frae küçük bir Kaseleri suyun altına daldırmaya başladığında nefesi kesildi.

"Bu *benim* işim," dedi. Sanki onun için savaşacakmış gibi o.

"Ne var biliyor musun, Frae?"

Tereddüt etti ve sonra "Ne?" dedi.

"Ben senin yaşındayken bu benim de angarya işimdi. Ben yapacağım.

yıkayabilir ve kurutabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Hâlâ şaşkın görünüyordu, ama sonra Jack ona yeni yıkanmış bir kâse uzattı ve o da kâseyi alıp silmeye başladı bir bezle kuruladı. Birbirleriyle ritim içinde çalıştılar ve masa temizlendiğinde Jack, "Bana bahçeyi gezdirir misin kardeşim? Eve gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, her şeyin nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Frae kendinden geçmişti. Kapıyı fırlatıp açtı, Mirin onu azarlayınca şalını aldı ve Jack'i kail bahçesine götürdü. Yetiştirdikleri her bir sebzeyi, otu ve meyveyi tek tek gösterdi, sesi hiç susmayan bir çan kadar tatlıydı. Jack sabırla dinledi ama onları yavaş yavaş evin kuzey cephesine, panjurların güneş ışığını karşılamak için açık durduğu yöne doğru götürüyordu.

Penceresini ve pencere ile çit arasında uzanan çimen şeridini inceledi. Hiçbir şey yoktu dün gece birinin ya da bir şeyin yaklaştığını gösteriyordu. Yine tüm bunları rüya görüp merak etti, ama pencereden ayrılmadı, şaşkın düşüncelerini görmezden gelemedi.

"Frae? Daha önce hiç yatak odanızın kepenkleri çalındı mı? Gecenin bir yarısı?"

Frae yürümeyi bıraktı. "Hayır. Neden?" Sonra nefesi kesildi ve aceleyle, "Odanızı aldığım için çok özür dilerim! Umarım bana kızmamışsınızdır!"

Jack şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Hiç de kızgın değilim, Frae. Dürüst olmak gerekirse artık bir odaya ihtiyacım yok."

Örgülerinin uçlarıyla oynamaya başladığında bakır kaşları çatıldı. "Ama neden? Burada bizimle kalmak istemiyor musun?"

Neden sorgusu onu bir mızrak gibi karşılamıştı? Birdenbire onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi ve Jack daha önce böyle şeyleri hiç önemsememişti.

Sanki bu onu kalmaya ikna edecekmiş gibi, "Annemle aynı odayı paylaşmamın sakıncası yok," diye ekledi. "Gerçekten."

"Şey... Okuluma dönmek zorundayım," dedi, umutlu ifadesinin düşüşünü izledi. "Ama bütün yaz burada olacağım."

Söz, daha iyi düşünemedi ağızından döküldü. Bir parçasının hâlâ hafta sonuna kadar gitmeyi umduğunu kendine hatırlatamadan. Frae'ye verdiği sözü şimdi bozamazdı.

Yaz, bir çocuğun zihninde uzun bir zaman dilimiydi. Frae sırttı ve otların arasından birkaç menekşe toplamak için eğildi. Jack onun narin parmaklarının yaprakları, polenleri tenine altın gibi bulaşıyordu.

"Dün gece yatağımın üzerinde kır çiçekleri buldum," dedi Jack. "Onları benim için mi topladın, Frae?"

Başını salladı, gamzeleri yanaklarında yeniden parladı.

"Teşekkür ederim. Düşünceli bir hediyeydi."

"Sana onları nereden topladığımı gösterebilirim!" bağırdı ve sanki daha önce sayısız kez tutmuş gibi elini uzattığında şok oldu. "Bu taraftan, Jack. En iyi çiçeklerin nerede yetiştiğini biliyorum."

Onun bir parçasının eridiğinden tamamen habersiz bir şekilde kolunu çekti.

"Bekle bir dakika Frae," dedi, bakışları aynı hizaya gelsin diye önünde diz çökerek. "Bana bir söz verir misin?"

Başını salladı, güveni adamın saplanmış bir bıçak gibiydi.

"Bu muhtemelen hiç , ama eğer panjurların bir şey açmaya çalışıyormuş gibi takırdadığını duyarsanız, çaldıklarında cevap vermeyeceğine dair bana söz ver," dedi Jack. "Annemi uyandıracak ve onunla kalacaksın."

"Ya da gelip seni uyandırabilirim, değil mi Jack?"

"Evet," dedi. "Korktuğun ya da emin olmadığın bir şey olursa her zaman bana gelebilirsin. Ve hatta ne zaman Bahçedeyseniz, annenize nerede olduğunuzu söylemenizi ve onun yakınında, kulübeyi bir yerde kalmanızı istiyorum. Çiçek toplamak için her zaman yanına birini al. Bunun için de bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum. Ama annem zaten bana böyle söyledi."

"Güzel," dedi. Ama kendi kendine, *kayıp kızların gizemi çözülene kadar burada kalmam gerektiğini* söyledi. *I yazdan daha uzun sürse bile, bu işi bitirmek zorundayız.*

"Eliza ve Annabel'e de böyle mi oldu?" Frae kasvetli bir ifadeyle sordu. "Bir ruh kapılarını mı çaldı? pencereler?"

Jack tereddüt etti. Onu gereğinden fazla korkutmak istemiyordu ama Adaira'nın bir gün önceki sözlerini hatırladı. Kızlardan biri okuldan eve dönerken kaybolmuştu. Diğerleri ise merada koyunlara bakarken.

Mirin'in bir zamanlar ona anlattığı hikâyeleri düşündü.

Ruhların -genellikle iyiliksever olanların- bahçede yaşadığı ve hatta ocakta ateş yakıldığında içeriye buyur edildiği efsaneler. Ama bir eve yaklaşıp zorla girdiklerini hiç duymamıştı. Ruhlar genellikle verandalara ve eşiklere bırakılan hediyeleri kabul ettikleri için bu imkânsız değildi ama görünüşe göre en tehlikeli varlıklar bile güçlerinin en güçlü olduğu yerde, vahşi doğada olmayı tercih ediyordu.

"Emin değilim Frae," dedi Jack.

"Annem bahçemizdeki ruhların iyi olduğunu söylüyor. Evde olduğum ya da yollarda veya okulda kaldığım sürece, halk beni kandıramaz. Beni izliyorlar, özellikle de ekosemi giydiğimde."

Jack'in gözleri Frae'nin köprücük kemikleri üzerinde eğri büğrü düğümlediği şalına kaydı. Büyüleyici parıltısını fark etti. Şal, yazdan kalma çalı ve ısırgan otlarının yeşiliydi; üzerinde bir damar kırmızı ve altın rengi liken vardı.

Toprak ruhlarının renkleri, hasat edilmiş, ezilmiş ve boya yapmak için ıslatılmıştı. Bu desenin hangi sırla örüldüğünü merak etti ve ilk kez Mirin'in becerisinden memnun oldu.

Küçük kız kardeşine gülümseyerek endişesini hafifletmeyi umdu. "Annem haklı. Şimdi bana en iyi çiçeklerin nerede yetiştiğini göster."

Torin bataklığın kuytu köşelerinde kayıp kızları ararken Jack'in bir kaya tepesinin yanında durduğunu ve onunla konuşmak için beklediğini gördü. Torin acele etmedi. Giysileri yağmurdan kırış kırış olmuştu ve gözleri uzun bir geceden dolayı sapsarıydı ama ıslak otları taramaya devam etti. Çizmeleri gıcırıyor, sabah yürüyüşüne çıkmış çayır borularını ürkütüyor, muhafızları da arkasından yayılıyordu. Sonunda Jack'e ve kayaların gölgelerine ulaştı. Torin, Jack'in siyah saçlarının arasına bir çiçek sıkıştırılmış olduğunu fark etti ama bundan hiç bahsetmedi.

Sonunda Frae ile tanışmıştı.

"İki genç kızdan da iz yok mu?" Jack söyledi. Torin başını salladı. "Hiçbir iz yok."

"Bence batı tepelerini aramalısınız, annemin çiftliğinin oraları."

"Nedenmiş o?" Torin sesinin şüphesi çıktığını biliyordu ama tek düşünebildiği ruhların onu nasıl engellediğiydi. Rüzgâr çimlerdeki tüm izleri silip süpürmüştü. Fırtına kopmuş, her fırsatta onu engellemişti ve şu anda bile yağmur su birikintilerinde oturuyor, genç kızların nereye gitmiş olabileceklerine dair her türlü kanıtı yok ediyordu.

En kötüsünden, iki kızı da bulamayacağından korkuyordu. Geçen hafta Eliza'nın annesiyle yaptığı konuşma hâlâ kafatasının içinde kırık kemikler gibi çınlıyordu.

Halk neden kızmı alsın ki? Onu geri almak için onlarla bir pazarlık yapabilir miyim?

Torin'in dili tutulmuş, çaresiz kadına ne diyeceğini bilememişti. Ama bu, düşüncelerini daha tehlikeli ve riskli düşüncelere yöneltmişti.

Jack sessizdi, Torin'in dikkatini bekliyordu. Rüzgar bir yol açmıştı, ama o sabah bu yolun içinde hiç fısıltı yoktu.

"Dün gece garip bir şey duydum," diye başladı Jack ve Torin'in dikkati keskinleşti. Jack ona panjurların takırdadığını, tepelere doğru kaçan gölgeyi anlatırken onu dinledi. "Onları

gördün mü?" Torin talep etti. "Neye benziyorlardı? nasıldı? Ne tür bir ruhtu? Toprak mı? Su mu?"

"Hareket eden bir *gölge* gördüm," diye düzeltti Jack.

Durakladı, tereddütlüydü. "Nasıl inşa edildiğini tespit edemedim. Ama bir

Merak ediyorum... Ruhlar daha mı cesur oluyor? Evlere girme niyetiyle mi yaklaşıyorlar?

Davetsiz mi?"

Torin, "Nadiren olur ama geçmişte bunu yaptıklarına dair hikâyeler duymuştum," diye cevap verdi. "Ve eğer dün gece pencerenizi gerçekten bir ruh idiyse... bu onların soğumaya başladıklarının bir işaretidir.

ve zalimce. Bir genç kızı doğrudan evinden çalmak."

Jack kaşlarını çatı. "Bu ruhlar aleminde bir sorun olduğu anlamına gelebilir mi?"

"Belki de," dedi Torin. "Ama bunu bilmenin gerçek bir yolu yok, değil mi? Eğer tezahür etmeyi ve doğrudan konuşmayı reddederlerse

sadece merak edebiliriz." İçini çekerek muhafızlarına toplanmalarını işaret etti. "Eğer batıdaki tepelerde bir şey saklandığını düşünüyorsanız, orayı arayacağız."

Torin, Mirin'in çiftliğine doğru yükselen güneşe göre rotasını çizmeye başladı ama Jack onu durdurdu.

"Bunun bir Breccan izcisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi Torin?"

Torin durakladı ve cevap vermeden önce muhafızlarının yanından geçmesine izin verdi. "Eğer bir Breccan olsaydı, bilirdim. Benim bilgim olmadan kimse klan sınırını geçemez." Ve yara izini taşıyan sol elini esnetti.

Üç yıl önce Alastair, Torin'i Doğu Muhafızları'nın olarak atamıştı. Törenden sonra Torin elini uzatmış, lord da farkındalıkla büyülenmiş çelik kılıcıyla avucunu kesmişti. Acı derindi, Torin'in şimdiye kadar hissettiği tüm kılıçlardan daha derindi. Kemiklerine işlemişti ve sanki eli ikiye ayrılmış gibi durmaksızın ağrıyordu. O acıyı taşımış ve bu acının sınırlarında yürümüştü.

Doğu Cadence - engebeli kıyı şeridi, batı ile doğu arasındaki sınır - kanının toprağa ve suya damlamasına izin verdi. Tıpkı kendisinden önce Doğu Muhafızları Kaptanı'nın yaptığı gibi. O hissetmeden kimse Doğu Kadans'a adım atamazdı.

Kanı toprağa bağlıydı.

Jack'e yakaladığı son izcinin Cadence'ın güney kıyısında olduğunu söyleyebilirdi, Roban'ın geçen gece Jack'le yüzleştiği yerin yakınında. Ama Torin yapmadı.

Jack'e, Torin'in doğu gelgitlerinde izinsiz giren birini hissedemeyeceğine aptalca inanan bir Breccalı savaşçının yüzerek geçmeye çalıştığını söylemedi. Jack'e Breccalı'nın silahlı olduğunu ve

Torin'le kumda acımasızca dövüştüğünü ya da Torin'in Jack'e hoş geldin diyerek ekose ve funda birasını verdiği mağarada izciyi sorguladı. Breccan sessiz kalıp planlarından hiçbirini ele vermeyince Torin'in onu öldürüp cesedini okyanusa attığını Jack'e söylememişti.

Hayır, o geceyi kimseye anlatmamıştı. Sidra'ya bile.

Jack ile yollarını ayırdı, korumalarının izini takip etti. tepeye doğru ilerliyordu. Ve Torin sonunda kendine sormak zorunda kaldı.. Ne? Ne arıyordu? Bir kurdele, bir ayakkabı, bir giysi parçası? Ona yol gösterecek fiziksel bir iz.

Bir yere mi? Başka bir aleme açılan bir kapı mı? A
Ona yardımcı olacak ve kızlara yol gösterecek bir ruh mu? Bir
ceset mi? Eliza ve Annabel'i ilk arayışı başarısız olmuştu ama
belki de bunun nedeni
fiziksel sınırlamalarına güvenerek.

Yoldaki muhafızlarına ulaştığında Torin onları Mirin'in
arazisini aramaları emriyle Mirin'in yanına gönderdi. Gözleri
sık otları ve geyik izlerini tarayarak arkalarından gitti ve daha
önce hiç karşılaşmadığı bir vadiyle karşılaştığında neredeyse
Mirin'in çiftliğine varmak üzereydi. Dar, derin bir vadiydi ve
tabanında kayaların üzerinden şırıl şırıl akan bir nehir vardı.

Bu nehrin bir geçide açılıp açılmayacağını merak ederek
durakladı.

Torin çocukluğundan beri bir tanesini ortaya çıkarmayı, onu
ruhların alanına götürecek bir kapıdan geçmeyi arzulamıştı.

Bu vadiyi araştırmak zorunda hisseden Torin, dik kıydan
aşağı kayd ve sığ akıntılarda yürüdü. Dolambaçlı yolu takip
etti, gözleri gizli bir kapı bulmak için kayaları ve sarkan kökleri
inceliyordu. Beklenmedik bir şekilde taşlık kıyıda inşa edilmiş
bir kulübeye rastladığında botlarına su sızıyordu. Küçük ve
engebeliydi, yakından bakılmadığında neredeyse fark
edilmiyordu, örme dallardan ve sarmaşıklardan yapılmıştı. A
Yosunlu çatısındaki delikten dumanlar çıkıyordu.

Nehirde durdu, orayı kimin işgal ettiğinden emin değildi.
Kulübeye baktıkça kollarındaki tüyler diken diken oluyordu,
sanki burası ruhların toplandığı kutsal bir yerdi. O
temkinli bir şekilde ilerledi, eli kılıcının kabzasındaydı ve
dalgalara karaya attığı ağaçtan kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye bir ses onu çağırdı, yumuşak ve melodik.
Genç bir kadın sesi.

Torin kapıyı ittiğinde kapı içeriye doğru gıcırdadı ama o
eşikte kaldı. Daha önce hiçbir ruhun tezahür ettiğini
görmemişti. Sadece rüzgârda fısıltılarını duymuş, ateşte
sıcaklıklarını hissetmiş, çimenlerde kokularını solumuş ve suda
cömertliklerini içmişti.

Loch'tan gelen su. yüzden gözleri loş ışığa alıştığında neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

"Korkuyor musun?" dedi kadın gülerek. Gölgelelerin arasında onu hâlâ göremiyordu. "İçeri gel. Korktuğun buysa, ben bir ruh değilim."

Başını yosunlu lentoya çarpmamak için eğilerek dikkatlice kulübeye girdi.

Taşlardan bir halkanın içinde küçük bir turba ateşi yanıyordu. Küçük bir masada bir kitap koleksiyonu ve bir kazan parritch vardı, ve bir kase böğürtlen. Bir raf oyma heykelciklerle doluydu. Sallanan bir sandalyenin yanında bir sepet dal duruyordu, Sandalyede yaşlı ve gümüş saçlı bir kadın oturuyor, budaklı elleriyle ince bir tahta parçasını yontuyordu.

Torin kafası karışmış bir halde ona baktı ama Torin'in gözleri işinden ayrılmadı. Bıçağının kendinden emin çırpınışı ve hareketleriyle birlikte düşen tahta talaşları. Sanki onun bir yansımasını oyuyormuş gibi görünüyordu...

"Ah, Doğu Muhafızlarının saygıdeğer Yüzbaşısı," dedi kadın, ona bakıp ekosesini armasını tanıyarak. Sesi yine genç ve canlıydı. "Böyle görünmemi beklemiyordunuz, değil mi?"

Sessizdi, rahatsızdı.

"Bana yaşlı ve yıpranmış diyebilirsiniz," diye devam etti, "görünüşümle uyuşmayan bir sesle."

"Kimsin sen?" Torin sordu.

Sonunda yontmayı bıraktı ve bir çift sulu mavi gözle onu . "Beni tanıyamazsınız. Ben sizin zamanınıza ait değilim kaptan. Bu yüzden bedenim yaşlandı ama sesim yaşlanmadı."

"O zaman hangi zamandan ? Bu nehirde yaşamaya nasıl geldin?"

Başıyla heykelcik rafını işaret etti. "Birini seçin, size anlatayım. Bu, uzun zaman önce bozduğum bir yeminin kefareti: Ziyaretçilerimin sorularına cevap vermeden önce onlara kendi hikâyemi anlatmalıyım, çünkü bu vadi lanetlidir, Sadece büyük ihtiyaç içinde olanları çağırır. Ama seç

akıllıca, kaptan. Hem bir heykelcik hem de bir soru, çünkü sesim solmadan önce sadece bir süre dayanacak."

Torin ona kayıp kızları sormak istedi ama kızın uyarısına kulak vererek sözlerini geri aldı. Rafa döndü ve koleksiyona baktı. Ondan daha fazlası vardı

Sayabileceği kadar çok kadın, erkek ve her tür ağaçtan yontulmuş hayvan vardı. Ama gözleri bir tanesine takıldı. Özellikle de heykelcik. Saçları uzundu, bağlanmamıştı, çiçeklerle süslenmişti ve bir eli kalbinin üzerinde duruyordu, diğeri ise davetle uzanıyordu.

Torin onu yavaşça ellerinin arasına aldı ve Sidra'yla evlendiği günü canlı bir şekilde hatırladı. Kır çiçekleri onu taçlandırmıştı. Törenden saatler sonra, yatağına oturup şarap içtiklerinde ve gece geç saatlere kadar konuştuklarında saçlarında nasıl yapraklar bulduğunu.

Keskin bir nefes aldı. "Karım burada mıydı?" Ve güzel heykelciği kadına göstermek için döndü.

Kıkırdadı. "Kır Çiçekleri'nden Leydi Whin ile evli misin?"

"Bu bir ruh mu?" Torin heykelciği daha yakından inceledi ve parmak uçlarından da çiçekler açtığını gördü. "Halkın bize bu kadar benzediğini fark etmemiştim."

"Bazılarının var, kaptan. Bazıları değil. Ve unutmayın... sorularınıza dikkat edin. Hikayem bittikten sonra sadece bir tanesine cevap yükümlüyüm."

"O zaman bana hikayeni anlat," dedi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Torin onun ahşabı kesmeye devam edişini izledi, elinde başka bir heykelcik canlanıyordu.

"Joan'ın ," diye başladı sonunda. "Fingal Breccan ile evlendiğinde ben de onunla gittim. Ona eşlik ettim batıya doğru."

Torin'in gözleri büyüdü. Adaya barış getirmeye çalışan atasının efsanesini biliyordu. Joan Tamerlaine iki yüzyıl önce yaşamıştı.

"Klan soyundan önceki günlerde burası çok güzeldi," dedi kadın. "Tepeler fundalarla kaplıydı ve kır çiçekleri. Dereler dağlardan soğuk ve temiz akardı. Deniz hayat dolu ve bereketliydi. Yine de üzerinde bir gölge vardı. Breccanlar sık sık kendi aralarında tartışır, hangi ailenin daha güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışırlardı. Tek gözünüz açık uyumak zorundaydınız ve kardeşler arasında bile güven çok azdı. Daha fazla kan dökülmesine şahit oldum. ve sonunda orada yaşamaya dayanamadım. Joan'dan beni hizmet yeminimden azat etmesini istedim, O da anladı çünkü. Her gece rüyamızda doğuyu görürdük, evimizi özlerdik.

"Ben ayrıldım ve o kaldı. Ama eve döndüğümde ailem tarafından hoş karşılanmadım. Joan'a ettiğim yemini bozduğum için beni kovdular ve ben de yoksul bir şekilde dolaşmaya başladım.

bir vadide bir göle geldim. Diz çöküp su içtim ve çok geçmeden sularının derinliklerinde başka bir şey fark ettim. Bir altın parıltısı.

"Aç ve yorgundum; hayatta kalmak için o altına ihtiyacım vardı. Suyu daldım ve dibe doğru yüzmeye başladım.

Ama ne zaman oraya yaklaştığımı düşünsem.

Altını yakalamak için elimi uzattım, benden kaçtı ve biraz daha derine battı. Çok geçmeden, göğsümü hissedebiliyordum.

Yanıyordum, neredeyse havasız kalmıştım. Ve rotamı değiştirmeden hemen önce, gölün ruhu beni karşıladı. O

ağzımı öptü ve aniden suyun içinde nefes alabildim ve

ölümlülüğüme meydan okuyarak yüzmeye devam ettim.

Loch'un kalbinde. O altın vaadi için açgözlü ve çaresiz."

Sessizleşti, elleri işlerine ara verdi. Torin, Leydi Whin'in heykelciği avucunun içinde dururken, onun anlattıklarından etkilenmişti.

"Ama altını hiç alamadın," diye mırıldandı.

Kadın onun bakışlarıyla karşılaştı. Sesi değişiyordu, Sanki itirafı onu yaşlandırıyormuş gibi hırıltılı ve kırılğan hale geldi. "Hayır. Aklım başıma geldi ve gölün dipsiz olduğunu fark ettim ve yakında kendimi içinde kaybedecektim ve

Loch ruhunun oynadığı oyunlar. Döndüm ve geldiğim yoldan geri yüzdüm, o kadar bitkin düşmüştüm ki neredeyse ışığa ulaşamayacaktım. Yüze çıktığım da, ben derinlerde gezinirken aradan yüz yıl geçtiğini fark ettim." O Duygusuz bir şekilde yontmaya devam etti. "Tanıdığım aile ölmüştü, çoktan gömülmüştü. Joan'ın da öldüğünü öğrendim. O da ölmüştü.

Breccan laird ile sarmaş dolaş öldüler, kanları yeryüzünü. Fingal'ın doğuyu lanetlediği gibi o da batıyı lanetlemişti. Ruhların büyü, aralarındaki çekişme ve klan soyu yüzünden artık dengesizdi.

"Büyü bundan böyle Breccalıların ellerinde ılık ılık akacaktı. Sağlıklarına hiçbir zarar vermeden büyüleri kullanabilir, büyü örtülere dokuyabilirlerdi, çeliklerine tılsımlar işliyorlardı. Ama halk onların büyülerinden zarar görecekti. Batıda ekinler seyrekleşecekti. Su bulanık olacaktı. Ateş sönük yanacak ve rüzgâr sert esecekti. Breccan klanı o zaman güçlü ama aç bir klan, kutsal bir ülkeye ait.

"Buna karşılık, büyü doğunun ruhlarında parlak bir şekilde akacaktı.

Ve Tamerlaine'ler onu kullanmak acı çekmek zorunda kalırken, bahçeleri gelişecek, suları saf olacak, rüzgârları dengelenecek ve ateşleri ısınacaktı. O zaman Tamerlaine klanı bereketli topraklara ait, müreffeh ama savunmasız bir halk olacaktı."

Torin sessizdi, onun hikâyesini dinliyordu. Laneti biliyordu. Breccalıların kış geldiğinde kaynaklarının olmamasının ve bu kadar çok Tamerlaine'in karısının tıbbi yardımına ihtiyaç duymasının nedeni buydu.

Kadına baktı, sesi tamamen solmadan önce kaç soru sorabileceğini merak ediyordu.

"O zaman adanın ruhları sizi ziyarete mi geliyor?" diye sordu.

"Ara sıra. Birinin ihtiyacı olduğunda."

"İki genç kızla birlikte olan birini görmediniz, değil mi?"

"Bir ruh ölümlü bir çocuktan ne ister ki?" diye karşı çıktı.

Torin sabırsızlığının arttığını hissetti. "Ruhları çağırmanın yolu var mı? Onları ortaya çıkarmanın?"

"Varsa bile," dedi kadın, kelimeleri neredeyse anlaşılmıyordu, "bilmiyorum kaptan."

Zamanının dolduğunu hissetti; sesi tükenmişti. O Ona ruhlar hakkında daha fazla soru sormak istiyordu ama bunu başka bir zaman, sesi tazelendiğinde yapması gerek.

Buraya geri dönüş yolunu nasıl bulacağım? diye merak etti, bu vadinin değişmek ve dönüşmekle lanetlendiğini biliyordu. O Leydi Whin'in heykelciğini bir kez daha inceledi. Belki de bu ona bir rehber olabilirdi. Bu kadar esrarengiz olması ona Sidra'yı hatırlattı.

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve sanki o artık orada değilmiş gibi dikkatini işine verdi.

Torin kulübeden çıktı, kapı arkasından kendiliğinden kapandı. Maisie'nin çok seveceğini düşünerek heykelciği cebine soktu ve nehre doğru yürümeye başladı, sonra durup suyun şırıltısının değiştiğini dinledi.

Torin omzunun üzerinden baktı ve donakaldı. Tam da korktuğu gibiydi.

Nehir yatağını bir el genişliğinde değiştirmişti ve zamansız kadının kulübesi hiçbir yerde görünmüyordu.

Torin vadiden henüz çıkmıştı ve kuzeye doğru ilerliyordu ki Roban'ı fundalıkların arasından koşarak kendisine doğru gelirken gördü.

Torin bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Genç muhafızla buluşmak için koşarken midesinde bir çukur hissetti.

"Ne oldu Roban?" Torin sordu. Ama cevabı zaten biliyordu.

Roban'ın alnından damlayan teri, gözlerindeki panik parıltısını gördü. Her gün, her gece aramaktan yıpranmış kenarları, bunun için gösterecek hiçbir şey yoktu.

"Korkarım yine oldu kaptan," diye nefes nefese kaldı çocuk.
"Bir genç kız daha ortadan kayboldu."

BÖLÜM 6

Sidra Sloane sokaklarında yürürken kolunda bir sepet dolusu şifa malzemesi asılıydı. Geçtiği her kapının eşiğinde ruhlar için bir sunu vardı. Ateş dans edip yansın diye oyma heykelcikler ve küçük turba yığınları, rüzgâr essin diye misina ve cam boncuklardan yapılmış çanlar şeklinde yatıştırmalar ve açık dualar

geçerken kendi nefesini duyabilirdi. Toprağın ruhları için küçük ekmekler ve süt kapları, su için tuzlanmış ringa balıkları ve deniz kabuklarıyla süslenmiş mücevherler vardı.

Umutsuzluk bir sis gibi çökmüştü ve Sidra düşüncelerinin karanlık yerlerde dolaşmasına izin verdi.

İki genç kızı, Eliza ve Annabel'i düşündü. İki kızıdan artık haber alınamıyordu ve Sidra onların Halk tarafından sahiplenildi. Bir kızın bir ağaca dönüşüp dönüşemeyeceğini, artık ölümlü yollarla değil de mevsimlerle yaşlanıp yaşlanamayacağını merak etti. Bir kız her bahar yeniden dirilen bir kır çiçeği tarlasına dönüşebilir miydi? ve yaz sadece solmak ve solmak için ayazın acısı geliyor mu? Sonsuza dek kıyıya vuran bir deniz köpüğü ya da ocakta dans eden bir alev olabilir miydi? Tepelerin üzerinde iç geçiren rüzgârın kanatlı bir varlığı? Böyle bir yaşamdan sonra insan ailesine geri dönebilir miydi ve eğer dönerse, ailesini, insan anılarını, ölümlü adını hatırlayacak mıydı?

Sidra dikkatini şehir caddesine içinde bir keder kabardı. Hastalarını ziyaret etmek için haftada iki kez Sloane'a geliyordu. İlk ziyareti

Una Carlow ile vardı ve Sidra örse vuran bir çekicin şarkısını takip etti.

Una'nın demirhanesine vardı ve bir süre güneşin altında durup demircinin dükkânındaki çalışmasını izledi. Hava sıcak metalin keskin kokusuyla doluydu, kıvılcımlar uçuşuyordu. Una çelikten uzun bir bıçağı dövdü. Sidra her darbeyi dişlerinde hissedebiliyordu, ta ki Una sonunda bıçağı su dolu bir küvetin içinde söndürüp buhar tıslayarak yükselene kadar.

Una kılıcı çekti ve körüğü pompalamaktan yüzü kızarmış ve terlemiş olan çırağına uzattı. Sidra demirhanede ateşin her zaman nasıl yandığını, közlerinin nasıl hiç soğumadığını ve uysallaşmadığını düşündü. Eğer Kadans ateşiyle içli dışlı olan, onun mizacını, gücünü ve sırlarını bilen herkes Una'ydı.

Bu nedenle Una, doğuda çeliğine büyü yapmaktan korkmayan tek demircilerden biriydi. Bir sırrı ve bir külçeyi alır, onları kızgın ateşte eritir ve örsünün üzerinde tek bir şekil verirdi. Büyülü bir kılıç tamamlandığında, her zaman ateşler içinde hastalanır ve bazen günlerce yatağından çıkamazdı.

"Sidra," dedi demirci selamlayarak, kalın deri eldivenlerini çıkarırken. "Sen ve Maisie nasılsınız?"

"İyiyiz," diye cevap verdi Sidra ama Una'nın sorusunun gerçek anlamını da hissetmişti. "Şimdilik Graeme ile birlikte. Ben ziyarete gittiğimde ona bakabildiği için minnettarım."

"Güzel," dedi Una, demir ocağının kenarında ona katılarak.

"Peki iki çocuğunuz nasıl?" Sidra çantasına uzandı Una'nın canlılığı için hazırladığı toniği bulmak için sepete girdi. "Onları görmeyeli uzun zaman oldu."

"Çok hızlı büyüyorlar," dedi Una gülümseyerek. "Ama hallerinden memnunlar. Okulda olmadıkları zamanlarda ya burada benimle oluyorlar ya da Ailsa ile ahırda vakit geçiriyorlar, karımın atlarla ilgili tüm sırlarını öğrenmeye hevesliler."

Sidra başını salladı, Una ve Ailsa'nın oğlu ve kızı ergenlik çağında olsalar da bu ihtiyatı tamamen anlıyordu.

Şimdi. Kaybolmalarla birlikte ailelerin koyduğu katı kurallara uyacak kadar büyümüşü.

Tonik kavanozunu Una'nın uzattığı avucuna koyarken demirci onu şaşırtarak şöyle dedi: "Bir ruhun oyununa bilmeden katılanlar olup olmadığımızı hiç merak ettin mi? Eğer onlar

Bizi bir tahtanın üzerindeki piyonlar gibi hareket ettirmek ve kalp kırıklıklarımızı kışkırtmaktan zevk almak mı?"

Sidra tereddüt etti. Kendi içine baktı ve cevabın evet olduğunu biliyordu. O da öyle düşünmüştü. Ama dindar doğası bu tehlikeli merakları anında yok etmişti; kail avlusunda çalışırken toprağın ondaki bu inançsızlığı hissedeceğinden endişeleniyordu.

şifalı merhemler yapmak için bitkileri ezdi.

"Bu rahatsız edici bir düşünce," dedi Sidra. "Bize eziyet etmekten zevk aldıklarını düşünmek."

"Bazen yanan ateşi izlerken," diye devam etti Una, "ölümsüz olmanın, ölümden korkmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Sonsuz bir çağ boyunca dans etmek ve yanmak. Ve böyle bir varoluşun ne kadar sıkıcı olacağını düşünüyorum. İnsan hayatın keskin kenarını tekrar hissetmek için her şeyi yapardı."

"Evet," diye fısıldadı Sidra. Daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar paranoyaktı ve demirci bunu hissetmişti.

"Seni tutmama izin verme," dedi Una. "Tonik için teşekkür ederim. Yarın büyülü bir kılıç yapmakla görevlendirildim, bu da etkilerine dayanmama yardımcı olacak."

Sidra Una'ya veda etti ve yoluna devam etti. Gün, soğuk bir hava patlamasına kadar tam da beklediği gibi gelişti. Kuzey rüzgârı şehrin içinden esiyordu. Durakladı, dumanla sarmalanmasını, pazardaki sepetleri devirmesini, kepenkleri ve kapıları takırdatmasını izledi.

Sidra sokağın ortasında dururken siyah saçları yüzüne .

Ve işte o zaman bir kanat çırpışına benzeyen belli belirsiz bir fısıltı duydu.

Rüzgar haber getirdi.

Jack şatoda Adaira'yı bekledi. Tam da Adaira'nın buluşmaları için istediği gibi öğle vaktiydi ve bir hizmetçi onu müzik kulesine getirerek mirasçının hemen onunla birlikte olacaktı. Sabırsızlanan Jack, kitap raflarını boydan boya dolaşarak ve incelemek için birkaç cilt seçerek zaman geçirdi. Bir kitap buldu. müziği hemen tanıdı. Bunlar klanın . Lorna'nın bir zamanlar şölen gecelerinde söylediği şarkılar.

Jack notları okurken gülümsedi. Sevgiyle hatırlıyordu Bu şarkılar; çocukluğunu, fundalıklarda dolaştığı ve deniz mağaralarını keşfettiği o vahşi günleri şekillendirmişti. Ve yıllar sonra bile bu müziğin hala sıcak bir nostalji uyandırdığını keşfetmekten memnun oldu. Onu, salonda bu şarkıları tadını çıkardığı o anlara geri götürdü. Bir ozan olmayı hayal etmeden ya da bir gün enstrümanların sırlarını öğreneceğini hayal etmeye cesaret edemeden çok önce.

Sonunda müzik kitabını kapattı ve rafa geri koydu. Tozdan delik deşik olmuştu. Yıllardır kitaba dokunan ilk kişi olduğunu fark edince, Lorna olmadan doğunun ne kadar sessizleştiğini düşünerek birden üzüldü.

Odanın ortasındaki arpa doğru yürüdü, ama oynamaktan kaçındı. Masanın temizlenmiş olduğunu fark etti; dün üzerine yığılmış olan tüm kâğıtlar ve kitaplar, mühürlü bir mektup dışında yerinde yoktu.

Meraklanan Jack parşömene daha yakından baktı. Mektup Adaira'ya gönderilmişti ve üzerinde ardıçtan bir halka içinde iki kılıcın arması vardı. Breccanlar'ın mührü.

Telaşla geri çekildi. Batı klanı ona neden mektup yazsın ki?

Odada volta , mektupla ilgili düşüncelerini bir kenara bırakmaya çalışıyordu ama endişeleri devam ediyordu. Breccanlılar ondan ne istiyor olabilirdi? Aklından geçen ilk şeyin onunla evlenmek istedikleri olması garipti.

Jack balkon kapısının önünde durdu, Fingal Breccan'la sarmaş dolaş ölen Joan Tamerlaine efsanesini hatırlayınca huzursuz oldu. Breccanlar bunca yıl süren çekişmelerden sonra yeniden barış hayalleri kuruyor ?

Adanın tekrar bir bütün haline getirilip getirilemeyeceğini merak etti ama bunun imkânsız olduğunu düşündü.

Güneş kadranında bir saat geçmişti. Adaira neredeydi?

Manzara Sloane caddesine bakıyordu ve Jack'in bakışları sokakta gezinirken aşağıda bir tür kargaşa olduğunu fark etti. İnsanlar pazarda bir araya toplanıyordu. Birkaç adam koşmaya başladı ve satıcılar tezgâhlarını erkenden kapatmaya başladı. Hatta okullar kendiliğinden açılmış gibi görünüyordu; genç kızlar ve oğlanlar evlerine götürülüyordu.

Jack dağılan öğrenciler arasında Frae'yi aradı ama parlak kızıl saçlarından hiçbir iz yoktu. *Mirin'le birlikte. Bugün,* diye hatırladı, omuzlarındaki gerginlik hafifliyordu. *O güvende, evinde.*

Sokaklardaki hareketliliği izlemeye devam etti. O Gitmeye karar verdi de olsa Adaira onu ekmişti- ve aceleyle avludan markete doğru yürüdü.

Fırını kapatmakta kadınlardan birine "Neler oluyor?" diye sordu.

"Haberleri duymadın mı?" diye cevap verdi. "Bir genç kız daha kayboldu."

"Kim?" Jack talep etti.

"Henüz emin değilim. Birkaç isimden bahsedildi ama Kaptan Torin tarafından onaylanmasını bekliyoruz." Bir anda Jack'in midesi bulandı, kanı dondu ve düşünceleri cam kırıkları gibi dağıldı. Anakarada, başarısızlıktan başka hiçbir şeyden korkmuyordu. Sınıfta kalmaktan,

Mezun olamamak, sevgilisini memnun edememek. Korkuları sadece kendisiyle ve kendi performansı ile ilgiliydi. Bunca yıldır ne kadar bencil olduğunu şimdi fark ediyordu. Eve döndüğünden beri hızla öğreniyordu ki

Sadece müzikle yaşayamayacağını, önemseydiği ve ihtiyaç duyduğu başka şeyler olduğunu, bunların hayatına girmesi uzun bir kışın ardından açan soğanlar gibi tam bir şok etkisi yaratsa bile. En büyük korkusunun canlandığını hissetti, sadece birkaç gün önce doğmuş bir korkuydu bu.

Frae kayıp olabilir.

Bir dakikasını bile boşa harcamadı.

Jack yol boyunca koştu. Nefesi ciğerlerinde ateşe dönüştüğünde ve bir dikiş atıldığında bile durmayı reddetti.

Mirin'in çiftliğine kadar koştu ve

Bahçe çitinin üzerinden atladı ve annesinin ön kapısından içeri daldığında kalbinin eridiğini .

Durdu, botları yerde çamur izleri bıraktı.

Mirin dokuma tezgâhının başında durmuş, irkilmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

dramatik girişini görmek için döndü. Frae divanın üzerine yayılmış, saç örgülerinin sıkıştırdığı çiçeklerle kitap okuyordu.

Sanki kendi gözlerine güvenmiyormuş gibi küçük kız kardeşine baktı ve kapıyı kapatırken titredi. Bir rahatlama hissetti, ardından da Frae değil de başka bir isimsiz kız olduğunu bildiği için suçluluk .

"Jack?" Mirin sordu. "Jack, sorun ne?"

"Düşündüm ki..." Konuşamıyordu. Yutkundu ve nefesiyle savaştı. "Başka bir genç kızın kaybolduğunu duydum."

"Hangi kız?" Frae kitabını kapatarak bağırdı.

"Emin değilim. Henüz hiçbir isim paylaşılmadı." Jack Frae'nin yüz ifadesine sinen korkudan nefret ediyordu. "Belki de sadece bir söylentidir ve hiç de doğru değildir. Rüzgârın nasıl dedikodu yaptığını bilirsin."

Mirin'in bakışları kızına kaydı. "Her şey girecek, Frae."

Frae'nin yüzü buruşup gözyaşlarının eşiğine gelince Jack şaşkına döndü.

Kız ağlarsa ne yapacağını bilmiyordu ama içinde bir şeylerin sızlamasına neden oluyordu. Üniversitede, kelimelerin yetmediği anlar olduğunu öğrenmişti,

ve yatak odasına doğru yürüdü. Arpı hâlâ kolunda serbest bırakılmayı bekliyordu.

Enstrümanı ortak odaya geri taşıdı.
ve Frae'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzölmüştü ama onları silerken ne tuttuğunu fark etti.

"Bir şarkı dinlemek ister misin, Frae?"

Başını şiddetle salladı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Hem senin hem de annem için çalmaktan onur duyarım," dedi Jack.

dedi, Mirin'e bakma isteğine direnerek.

dokuma tezgahının mekiğini indiriyor. "Ama seni uyarmalıyım, Frae

... bu adada ilk kez çalışıyorum. Sesim anakaradaki kadar iyi çıkmayabilir."

Mirin'in huzurunda ilk kez çalışıyor olması gerçekten ifade etmek istediğı şeydi. Yıllarını harcayarak ustalaştığı bu zanaattan etkilenmeyeceğinden endişeleniyordu. Ama dokuma tezgâhını hiçbir şey için yarıda bırakmayan Mirin bir adım geri çekilip onlara katıldı ve divanda Frae' yanına oturdu.

"O zaman buna biz karar verelim," diye cevap verdi Frae burnunu çekerek. Kirpikleri nemliydi ama gözyaşları . Jack'in arpını geri çekişini dikkatle izledi. Adadaki havayı ilk kez soluyordu.

Bu arpı eğitiminin beşinci yılında kazanmıştı. Bir kızın mezarının yanında yetişen söğüt ağacından yapılan bu arpın ahşabı hafif ve esnek, sesi ise tatlı, ürpertici ve yankılıydı. Kenarlarına sarmaşık ve yaprak oymaları işlenmişti, öğrenci arkadaşlarının kazandığı diğer arplara kıyasla basit bir süslemeydi. Ama bu arp uzun zaman önce onu çağırmişti.

Jack iğneleri akort ederken otuz pirinç teli inceledi ve anakarada bu enstrümanı çalarak, kalbinden hüznölü, hüznölü türküler çıkararak geçirdiğı saati düşündü. Üç müzik sınıfından Jack ağıt yakmayı tercih etti. Ama o

Frae'nin üzüntüsüne üzüntü katmak istemem. Ya neşe için ya da uyku için çalmalı. Belki de ikisinin karışımı. Umut üzerine kurulu bir şarkı.

Arpını akort devam ederken eski ekosesi dizlerinin üzerine dökülmüştü ve kumaş Mirin'in gözüne çarptı.

Jack arpı sol omzuna yasladı. "İkiniz için ne çalayım?" diye sordu.

Dilleri tutulmuştu.

Frae sonunda, "Ne olursa," dedi.

Jack, kız kardeşinin eski türküleri bilmediğini fark ettiğinde bir acı yankısı hissetti. Lorna öldüğünde sadece üç yaşındaydı, ozanın müziğini hatırlamak için çok küçüktü. Ve Jack kaçınılmaz olarak o gün daha önce okuduğu türküleri, dinleyerek büyüdüğü şarkı üstüne şarkıları düşündü. Frae'nin çocukluğu bu müzikten mahrum bırakılmıştı.

En sevdiği şarkılardan birini çalmaya ve söylemeye başladı - "The

Ballad of Seasons." Baharın canlı ve mutlu melodisi

Yazın pürüzsüz ve yumuşak mısralarına karıştı. O da

sonbaharın kesik kesik ateşine dönüştü ve kederine karşı koyamadığı kışın hüznü ama zarif dizelerine indi.

Bitirdiğinde, son notası havada kaybolurken, Frae coşkulu bir alkış kopardı ve Mirin gözlerindeki yaşları sildi.

Jack kendini hiç bu kadar memnun ve tok hissetmediğini düşündü. "Bir tane daha!" Frae yalvardı.

Mirin onun saçlarını okşadı. "Dokuma vakti geldi Frae. Yapacak işlerimiz var."

Frae sarktı ama şikâyet etmedi. Mirin'i dokuma tezgâhına kadar takip etti ama gözleri Jack'in elindeki arpı özlemle izledi.

Tıngırdatmaya devam edebileceğini fark etti. Onlar dokurken notaları koparabilirdi.

Mirin ve Frae dokuma tezgâhında çalışırken Jack şarkı üstüne şarkı çalıyordu. Kız kardeşinin bilmesini istediği tüm türküleri. Birkaç kez Frae'nin dikkati dağıldı, gözleri Jack'in müziğine kaydı. Ama Mirin onu azarlamadı.

Jack arpını yere bıraktığında öğleden sonra iyice derinleşmişti. Uzaklarda gök gürledi ve rüzgâr panjurları salladı. Jack arp çantasına uzanıp parşömeni çıkarırken havada ağır bir yağmur kokusu vardı. Adaira ona bir gün önce vermişti.

Kayıp kızları tanımıyordu. Bu büyüleyici müziği çaldığında ne olacağını, ruhların ona cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu. Ama her zaman Tamerlaine'lere layık olduğunu kanıtlamak istemişti. İstenmek, ait olduğunu hissetmek.

Müzik bir zamanlar ona bunu vermişti. Bir yuva, bir amaç.

Mirin ve Frae dokuma yaparken, Jack hararetle "Gelgitlerin Şarkısı "nı incelemeye başladı.

Catriona Mitchell'dı ve sadece beş yaşındaydı.

Bir balıkçı ile bir terzinin en küçük kızı olan Torin, kuzey sahilindeki büyük kardeşleriyle oynamaya gittiğinde babasının rıhtımdaki ağları onarmasına yardım ediyordu. Hiçbiri onun uzaklaştığını gördüğünü hatırlamıyordu ama Torin, gelgit yükselmeden hemen önce kumların üzerinde onun ayak izlerini bulmuştu.

Onun izini takip etti. Torin'in yolunu takip etmesinin zorlaştığı bir tepeciğe seçmeden önce sahilde yalnızdı. Çimenleri ve kayaları inceledi, çocuğu kardeşlerini kumların üzerinde bırakmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti.

Kırmızı bir ışık gözüne çarptı.

Torin çömeldi, önce kan olmasından korktu, ta ki otları kenara çekti ve bunun sadece bir çiçek olduğunu gördü. Dört kıpkırmızı taç yaprağı altınla kaplanmıştı. güzeldi ve daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Onu incelerken kaşlarını çattı. Doğunun manzarasını iyi biliyordu; doğadaki bitkilere aşinaydı. adanın bu tarafında gelişti. Yine de bu çiçek tuhaftı. Sanki bir ruh onu bulunması için bilerek buraya bırakmış gibiydi.

Bunun diğerk tarafa açılan bir geçit olup olmadığını merak etti.

Yavaşça avucunun içine aldı. Çiçek yerde yatıyordu, çoktan kesilmişti ve Catriona'nın gördüğü şeyin bu olup olmadığını, onu tepeye tırmanmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti.

Torin bölgeyi tekrar araştırdı ve kadının daha sonra nereye gittiğine dair kanıt aradı. Adanın tepelerine doğru giden birkaç küçük adım bulmayı başardı. Çıplak ayakları çimenleri ezmiş, ama sonra sanki ortadan kaybolmuştu. Yerde bir kan damlası gibi duran bir başka gevşek kırmızı çiçek dışında başka bir iz, ayak izi yoktu.

Torin, elindeki yaprakları ezmeye dikkat ederek onu aldı. Toprakta, yakındaki taşlarda ve ot yığınlarında küçük bir kapı aradı. Şüphesiz, ruhlar bir kapı açarak onu kendi alanlarına davet etmişlerdi. Başka nereye gitmiş olabilirdi ki?

Midesinde garip bir çekilme hissetti. Bu korkuydu, Uzun zaman önce evcilleştirmeyi öğrendiği bir şeydi ama Maisie'yi kendi gözleriyle görmesi gerektiğine karar verdi.

Muhafızlarına izleri işaretlemeleri ve daha fazla ayak sesi ve kapı girişı için bölgeyi araştırmaya devam etmeleri emrini verdi atını eve sürdü.

Sidra'yı mutfak masasında bulduğunda rahatladı, otlar onun asla okuyamayacağı bir harita gibi önüne serilmişti. Hastaları için tonikler hazırlıyordu ve samur saçları dağınık bir örgüyle toplanmıştı.

Adam içeri girer girmez başını kaldırıp baktı.

"Torin," diye nefes aldı. "Haberlerin var mı?"

Onun gözlerindeki umuttan nefret ediyordu. Kapıyı arkasından kapattı. "Catriona Mitchell. Bu sabahtan beri kayıp. Kısmi bir iz buldum, ayrıca yardımınıza ihtiyacım olan bir şey var."

Sidra hemen havanelini yere bıraktı ve onunla odanın ortasında . Dikkatlice iki kırmızı

Deri kesesinden çıkardığı çiçekleri kızın bekleyen avucuna bıraktı.

"Bu çiçeği benim için teşhis edebilir misin?" diye sordu umutla. Sidra çiçekleri inceledi. Kaşları çatıldı.

"Hayır. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemiştim Torin. Nereden buldun onları?"

Birden kendini bitkin ve yenilmiş hissederek açıkladı. Onun gözetiminde bir genç kız daha gitti. Bir kız daha kayboldu ve ardında garip bir çiçek bıraktı.

Catriona Mitchell sadece beş . Maisie ile aynı yaşta.

Torin'in gözleri açıldı. Yatak odasını görebiliyordu, Çünkü Sidra kapıyı açık bırakmıştı. Maisie yatakta mışıl mışıl uyuyordu.

Torin kapının pervazına yaslanıp kızının uyumasını izlemek için yaklaştı. Göğsü ağrıyordu.

"Torin? Bir süre dinlenmek ister misin?" Sidra sessizce sordu.

İç geçirdi ve karısına döndü. Karısı çaydanlığa ve bir tabak pekmezli bisküvi koymuştu. En son bu masada, Jack'i eve getirdiğinde doğru dürüst yemek yemişti.

"Hayır, zamanım yok," diye fısıldadı, Maisie'yi uyandırırca gidemeyeceğinden korkuyordu.

Sidra çaydanlığı bıraktı ve endişeli gözlerle ona baktı. Kapiya doğru yürümeye başladı ama durakladı, Ahşap kesme tahtasının üzerine koyduğu kırmızı çiçeklere baktı. Çiçekler, diğer bitkilerin arasında göze çarpıyordu ve fark edilmek istiyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Sid," dedi. İtiraf Ağzında kül gibi bir tat vardı. "Bu kızları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ruhlara onları nasıl teslim ettireceğimi bilmiyorum. Bu aileleri nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum."

Sidra ona doğru geldi. Kollarını onun beline doladı ve Torin bir anlığına da olsa ona doğru eğildi. Gözlerini kapadı ve onun saçlarının kokusunu içine çekti.

"Bu çiçekler hakkında neler bulabileceğime bakacağım, Torin," dedi ve onun yorgun bakışlarıyla buluşabilmek için geri çekildi. "Umudunu kaybetme. Kızları bulacağız."

Başını salladı ama zayıf inancı son birkaç hafta içinde tamamen çökmüştü.

Artık neye inanacağını bilemediğinden Sidra'nın parmak eklemlerini öptü ve oradan ayrıldı.

Güneş parlaktı ama batıdaki bulutlar çürümeye başlamıştı. Catriona'nın nereye gittiğine dair herhangi bir iz bulmayı çok zorlaştıracak bir fırtına yaklaşıyordu.

Torin tam atına binmek üzereydi ki bakışları solundaki tepeye takıldı. Tepe fundalıklarla kaplıydı ve ortasından bir yürüyüş yolu geçiyordu. Bu yol babasının yandaki çiftliğine ve Torin, Graeme'e bir ziyaret borçlu olduğuna karar verdi.

Torin babasını doğru dürüst ziyaret etmeyeli birkaç yıl olmuştu. Nadiren ziyaret ediyordu çünkü anıları çocukluğunun geçtiği evde hayalet gibi dolaşıyordu ve babasıyla her zaman farklı görüşlere sahip olmuşlardı. Aralarındaki yabancılaşıma, Torin ve Donella'nın gizlice evlenmesiyle alevlenmişti.

Aptal gibi davranıyorsun Torin, demişti Graeme oğlunun planlarını fark ettiğinde. Ona yemin etmeden önce Donella'nın ailesine sormalısın.

Yirmi yaşındaki Torin, Graeme'in tavsiyelerini umursamamıştı. O ve Donella ne isterlerse onu yapmışlardı.

gerçekten de klanda bir karışıklığa neden olmuştu. Torin'in kaptanlığa terfi etme şansını neredeyse mahvetmişti.

Donella'nın ölümünden sonra Torin'in günleri hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir kış gibi kasvetli bir hal almıştı. Maisie daha bebekti, kollarında inliyordu ve Torin sonunda çaresiz bir halde kızını Graeme'e götürmüştü.

Yardım et, baba. Ne yapmam gerekiyor?
Ağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kelimeler Torin'in ağzından dökülmüş ve sonunda bir barajı yıkmış gibi ağlamıştı. Donella doğumdan sonra kan kaybından öldüğünde ağlamamıştı. Ağlamamıştı.

onun kefenlenmiş bedeninin mezarında son uğurlanışını izlerken ağlamıştı. Maisie'yi ilk kez kucağına aldığı anda ağlamamıştı. Ama kızını babasının kollarına bıraktığı ve beceriksizliğini itiraf ettiği anda tüm gözyaşları serbest kalmıştı.

Bu onun başına nasıl gelmişti? Donella gitmişti, bir çocuğu vardı ve onu nasıl yetiştireceğini bilmiyordu ve yalnızdı. Kendisi için öngördüğü yol bu değildi.

Graeme Maisie'yi kucağına almıştı, Torin'in Torin'in kendisi gibi ağlıyordu. Gözleri yaşlı ve kalbi kırık Torin, ortak salonda babasının koltuğuna oturmuştu. Graeme ona duymak istemediği sözler söylemişti, öyle sözler ki onu sertleştirdi.

Kızının şefkatli bir ele ihtiyacı var, Torin. Ona bir anne bul. Sana yardım edebilecek adalı bir kadın.

Bul onu. Sanki bir ağaçta büyümüş gibi. Sanki toplanacak bir meyveymiş gibi.

Donella gömüleli sadece üç ay olmuştu.

Öfkelenen Torin, Maisie'yi Graeme'nin kollarından çekip aldı. ve yardım için babasına bir daha dönmeyeceğine yemin ederek oradan ayrıldı.

O akşam bir kuzgun Torin'in kapısına bir not getirmişti. Bunun babasının işi olduğunu biliyordu; Graeme, Torin'in annesi onları terk ettiğinden beri çiftliğinden ayrılmayı reddediyordu.

Keçi sütünü ısıtın. Ona yedirmeden önce çok sıcak olmadığından emin olmak için bileğinizde test edin. Ağladığında yürüyün ve ona şarkı söyleyin. Geceleri sırt üstü yattığından emin olun.

Torin, Graeme'in notunu parçalara ayırmış ve ocakta yakmıştı. Ama babasının söylediği gibi yaptı. Yavaşça, Maisie daha az ağlıyordu ama yine de Torin'in kaldıracabileceğinden çok daha fazla canlıydı. Ve birkaç ay sonra vadide Sidra'yla tanışmıştı.

Bir kez daha umutsuzca tepeye tırmandı. Tepeye ulaşmayı başardı ve babasının kail bahçesine vardı. Burası Sidra haftada bir kez Graeme'nin bahçesiyle ilgilenmeye gelse de yabancı otların üstesinden gelemiyordu. Torin çatının temizlenmesi gerektiğini fark etti.

Panjurlar eğri büğrü asılmıştı, saçaklardan birinde bir kuş yuvası vardı ve yağmur fıçısı buğulu görünüyordu. Her şey kırık dökük ve darmadağınık görünüyordu; ta ki Torin babasının kapısına yaklaşıp kadar.

Sonra otlar bir fısıltıyla geri çekildi ve taş patika. Evin yan tarafında büyüyen umutsuz sarmaşıklar, bir kafese tırmanan hanımellerine dönüştü. Kail ve otların arasında kır çiçekleri açmıştı. Danteller eriyip gitmiş, panjurlar düzleşmiş ve yeni boyanmıştı.

Kulübenin ve bahçenin onun varlığıyla değiştiğini görmek Torin'i duraksattı. Çiftliği ve babasının geçmişte kararları yoldan değerlendirdiği onca zamanı düşününce alçakgönüllü davrandı. Bakımsızlık, dağınıklık. Babası neden bir şeylerle ilgilenemiyordu? Oysa burası başından beri güzel ve düzenliydi; Torin sadece bunu görememişti.

Sidra'nın cazibenin ötesini görüp görmediğini merak etti ve sebze sıralarının ne kadar düzenli olduğunu fark ettiğinde onun gördüğünü anladı. Muhtemelen buranın kalbini en başından beri görmüştü.

Bu avluyu koruyan yeryüzü halkı çok kurnaz olmalı.

"Sidra? Sidra, yine mi sen?" Torin daha kapıyı çalmadan Graeme içeriden seslendi. Avlu onun varlığını vermiş . "Maisie'ye gemisini hazırladığımı söyle. İçeri gel, içeri gel! Ben de tam yulaflı kek yapmak üzereydim..."

Torin içeri girdi. Ortak oda dağınıktı ve bu kez göz kamaştırıcı değildi. Babasının bir ezici bir eşya koleksiyonu. Kitap yığınları, gevşek kağıt yığınları, gelişigüzel istiflenmiş başka bir çağdan kalma su dolu parşömenler vardı. Neredeyse hiç giyilmemiş, bağcıklı beş çift süslü anakara botu ve ateş renginde, ekose astarlı bir ceket. Altın iğne kavanozları, bir mücevher Annesinin terk edilmiş incilerinin bulunduğu kutu. Zemine asılmış bir diyar haritası, çünkü duvarlar zaten

izimler, küflü duvar halıları ve kuzey takımyıldızlarının bir çizelgesiyle doluydu. Hepsi de Graeme'in anakarada büyükelçi olarak yaptığı eski hayatından kalma eşyalarıydı.

Torin labirentin içinden geçerek Graeme'in oturup beklediği, ocağın yanındaki büyük masaya geldi. Elinde şeffaf bir şişe vardı ve içinde küçük, karmaşık bir gemi duruyordu.

"*Torin*." Graeme neredeyse bardağı düşürüyordu. Ağzı açık kaldı ve irkilerek ayağa kalktı. "Sidra ve Maisie seninle mi? Gemiye onun için bitirdim. Gördün mü? O ve ben Sidra onu ziyarete getirdiğinde birlikte üzerinde çalışıyorduk."

"Sadece ben varım," dedi Torin ve kendini tutamadı: o babasının görüntüsüyle ıslanmıştı.

Graeme daha yumuşak, beş yıl öncesine göre daha yaşlı görünüyordu.

Tıpkı kardeşi Alastair gibi o da her zaman uzun boylu ve iri yapılıydı. Ancak Alastair kara kafalı, canlı ve kılıçlara dşknken, Graeme açık tenli, çekingen ve kitaplara düşkündü. Kardeşlerden biri lair olarak yükselmişti, diğeri ise onun desteği, güneydeki temsilcisi olarak.

Graeme'in sakalı artık gümüş rengineydi. Saçları dağınık bir şekilde örülmüştü. Giysileri kırışık ama temizdi. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler, uzun zamandır Sidra ve Maisie ziyarete geldiklerinde daha sık gülümsüyordu.

Kardeşiyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Alastair yıllar geçtikçe o kadar zayıflamış ve solmuştu ki Torin Graeme'in kardeşini görse tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu.

"Neden geldiniz?" Graeme elinden geldiğince kibarca sordu.

"Tavsiye için."

"Ah." Graeme, Maisie'nin şişe içindeki gemisini dikkatle yere bıraktı ve elleri masasının üzerindeki dağınıklık denizinde gezindi.

Doldurulmayı bekleyen şişeler, küçük demir aletler, tahta parçaları, boya tenekeleri, kumaş parçaları. *İşte böyle dolduruyor.*

Torin, *onun günlerini* düşündü. "İşte, otur.. şuraya otur. Çay ister misin?"

"Hayır."

". Size nasıl tavsiyede bulunabilirim?"

"Bir genç kız daha kayboldu," dedi Torin. Nabzındaki o gümbürtüyü yeniden hissetti. Zaman tükeniyordu. "Bu üç hafta içinde kaybolan üçüncü kız. Küçük bir ayak izi buldum ama iki kırmızı çiçekten başka iz yok, sanki kanı yapraklara dönüşmüş gibi. Günlerdir ve gecelerdir arıyorum. Denizdeki mağaraları ve girdapları, kayalıkları, dağları, tepeler arasındaki gölgeleri aradım. Kızlar kayboldu ve halkın onları geri getirmesini nasıl sağlayacağımı bilmem gerekiyor."

"Ruhlar mı?" Graeme kaşlarını çatı. "Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü ruhlar bu çocuğu aldılar, tıpkı diğer iki kızı aldı. Kızları benim göremediğim geçitlerden geçiriyorlar."

Graeme dalgındı. Yavaş bir nefes verdi ve "Ruhları suçluyorsun," dedi.

Torin sabırsızlıkla ağırlığını kaydırdı. "Evet. Tek açıklama bu."

"Öyle mi?"

"Bir çocuk başka nasıl tamamen ortadan kaybolabilir ki?" "Başka nasıl, gerçekten."

"Bana cevap verecek misin, misin? Eminim ki Tüm *bunların* içinde ruhlar hakkında bir bilgi kırıntısı var." Torin elini kitap ve kâğıt yığınlarına doğru salladı. Çoğu anakara çöplüğüydü ama yine de Graeme Tamerlaine bir zamanlar her şeyi bilirdi. Hem ruhlar hem de ölümlüler hakkında harikulade hikâyelerle doluydu. Eğer buna gönül verseydi bir büyücü .

Graeme hâlâ düşüncelerinde kaybolmuş bir halde parmaklarını gezdiriyordu. "İnancımıza göre ne görmek istiyorsak onu görürüz Torin. Ruhlar olsun ya da olmasın."

Torin gururunun alevlendiğini hissetti. Babası onu sinirlendirmek, alçaltmak için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Kendisini sanki

yine sekiz yaşımdaydım.

Torin, "İnanç olsun ya da olmasın, ruhların istedikleri zaman ortalığı kasıp kavurabileceklerini biliyorum," dedi. "Daha bu sabah, doksan yaşında görünen ama sesi bir çocuğunkine benzeyen bir kadınla konuştum.

genç kızın. Genç bir kızken, bir parıltı gördü

Bir gölün dibinde altın buldu ve onu almak için yüzdü, ancak göl sonsuzdu, bir su ruhunun numarasıydı. Ve ne zaman genç kız yüzeye döndüğünde, aradan yüz yıl geçmişti. Daha önceki hayatında tanıdığı ve sevdiği herkes ölmüş ve gitmişti ve onun burada yeri yoktu."

"Gerçekten de hüzünlü bir hikâye," dedi Graeme kederle. "Ve dikkatli olman gereken bir hikâye, çünkü cevabın onun aldığı dersin içinde yatıyor."

"Ne? Ruhların bizi kandırmaktan zevk aldığını mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Halkın birçoğu iyi, bize hayat ve adada denge veren." "O halde cevabım nedir, efendim?"

Açıkça konuş, diye talep etmek istedi Torin ama öfkesini dişlerinin arasında tutarak babasının açıklamasını bekledi.

"Sizi ruhlar âlemine götürecek bir geçit, bir kapı arıyorsanız," diye başladı Graeme, "iki şeyden birine ihtiyacınız var: bir davet ya da gözlerinizin açılması."

Torin bunu düşündükten sonra şöyle dedi: "Ama gözlerim açık. Bu toprakları biliyorum, kaprisli doğasıyla bile. Her dereyi, her mağarayı, her yeri taradım-"

"Evet, evet, gözlerinle gördün," diye araya girdi Graeme. "Ama başka manzaralar da var Torin. Bu adayı ve halkın sırlarını öğrenmenin başka yolları da var."

Torin sessizdi. Yüzünün kızardığını hissediyordu; nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu. "O zaman gözlerimi nasıl açacağım? Bir davetiye geleceğinden şüphelendiğim için bana uzattı."

Graeme hiçbir şey söylemedi ama bir yığın eski kitabı karıştırmaya başladı. Sonunda bir tane buldu ve Torin'in avucuna koydu.

Torin içten içe bunun bir çeşit harita olmasını umuyordu. Fay hatlarının ve doğudaki gizli kapıların bir haritası. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kitap el yazısıydı ve Eksikti, yarısı kayıptı ve sayfaları yıpranmış ve buruşmuştu, bazıları kül lekeleriyle doluydu, bazıları suyla lekelenmişti, sanki birçok elden geçmiş gibiydi.

Sayfalardan birini okumakta zorlandı ama bir isim tanıdığına siniri yatıştı. Leydi Whin'in Kır çiçekleri. Toprak ruhu hakkında bir şeyler okurken, hâlâ cebinde sakladığı tahta heykelciğe uzanmak istedi.

Yaban Çiçekleri'nin Leydi Whin'i asla övünen biri değildi Ama Moors'un Rime'si kışın soğğundan geç uyandığında Ona kıyıldaki strath için açıkça meydan okudu Ve Rime, kararlı ve gururlu, sözlerini adil buldu Düşünerek Eski zamanların son ayıyla dövebilirdi onu Soğğun kalbi havada parlak attığında

"Bunlar çocuk masalları," dedi Torin, sayfayı çevirdiğinde lekeli olduğunu gördü ama Whin'in

Rime'ı alt etti. "Kitabın diğer yarısı nerede?" "Kayıp," dedi

Graeme, kendine bir fincan çay koyarken. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Öyle olsaydı, sence onu geri almaz mıydım evlat?" Graeme çayına bolca süt ekledi ve yudumlarken Torin'in bakışlarıyla fincanın kenarında buluştu. "Al bakalım, Torin. Okuyun. Belki de ihtiyacın olan cevap içinde saklıdır. o sayfalar. Ama bu kitabı bana zamanında geri vermeni bekliyorum. Tabii Sidra ve Maisie istemezse. O zaman kalabilir."

Torin kaşlarını hafifçe . Yerdeki güneş ışığının eğimini fark etti ve planladığından çok daha uzun süre kaldığını anladı.

"Sidra ve Maisie kitap için teşekkür ederiz o zaman." Bu ziyaretin zamanını boşa harcadığı gerçeğine rağmen kadeh kaldırdı. Dağınıklığın içinden geri dönerken,

Torin, Graeme'in kendisine kapıya kadar eşlik etmesine şaşırdı.

"Bir zamanlar Joan Tamerlaine'e aitti," dedi Graeme. "Klan soyu oluşmadan önce yazılmıştı."

Torin kapıda durakladı ve kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Elindeki kitap, evlat."

Torin tekrar aşağıya baktı. "Bu *Joan'ın* mıydı?" "Evet. Ve batıda."

"Neymiş o?"

"Kitabın diğer yarısı." Babası başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Jack o gece masasında oturmuş, ateş ışığında Lorna'nın baladını . Onun notlarını iyi tanımaya başlamıştı. Onlar Düşüncelerinde mırıldanıyordu, çalınmak için can atıyordu ve tam mumu söndürmek üzereydi ki panjurları tıkırdadı.

Dondu kaldı.

Kendini savunacak bir bıçağı yoktu. Gözleri Odanın içinde dolaşırken eski sapanının üzerine düştü. Atacak nehir taşı olmamasına rağmen ayağa kalkıp onu kaptı ve bir öfke patlamasıyla panjurları iterek açtı.

Bir sesi duyuldu, karanlık kanatlar çırpıldı.

Jack bunun sadece bir kuzgun olduğunu anladığında nefesi kesildi. Kuş geri dönmeden önce geri çekildi, sonra öfkeli bir çılgılık atarak masasına kondu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, kuşun bacağına tutturulmuş parşömen rulosunu fark ederek. Yavaşça çözdü ama kuş beklemeye devam etti ve Jack okudu:

Bugünkü toplantımızı kaçırdığım için beni bağışlayın. Tahmin edebileceğiniz gibi, Catriona'nın kayboluşu beni çok etkiledi. Ama yine de sizinle konuşmak istiyorum, eski dostum.

Tehdit. Bu sefer sana gelmeme izin ver. Yarın akşam Mirin'de, sen ruhlar için çalmadan önce.

İmza yoktu ama sadece bir kişi ona "yaşlı tehdit" dedi. Adaira bir cevap bekliyor olmalı, çünkü

Kuzgunu hâlâ bekliyor, boncuk gözleriyle onu izliyordu.
Jack masasına oturdu ve yazdı:

Özrünüz kabul edildi, varis. Kız kardeşim yarın seni gördüğüne çok sevinecek. Annem seni beslemek için ısrar edecek. Aç gel.

Adını yazmaya başladı ama sonra . Dudaklarını alaycı bir şekilde eğerek yazdı:

-Senin tek O.M.'in.

Parşömeni rulo yaptı ve kuzgunun bacağına sicimle bağladı.
Kuş koyu mavi kanatlarını çırparak uçtu.

Jack o gece rüyasında denizin ruhlarını gördü. Rüyasında onlar için şarkı söylemek üzere ağzını açtığını ve bunun yerine boğulduğunu gördü.

BÖLÜM 7

Sapanını tut," diye talimat verdi Jack Frae'ye. Çiftliğin otlaklarından birinde, nehrin kıvrımında durdular. Hava akşamdan kalma bir serinlikteydi ve Aithwood yakınlarındaki tatlı özsu, keskin çam ve nemli meşe. Rüzgâr sakindi, yamaç yabani orkidelerle beneklenmişti.

Adaira birazdan gelir. "Bunun gibi mi?" Frae sordu.

"Evet, doğru. Bir nehir taşı al ve cebine koy." Frae'nin taşı bulmasını ve keseyi geri çekerek, ambarın eski tahtasından yaptığı hedefe nişan almasını izledi. Taşı bırakması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve taş hedefin yanından geçip gitti, bu da onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Iskaladım," diye mırıldandı.

"Başlangıçta ben de ıskaladım," diye onu rahatlattı Jack. "Her gün pratik yaparsan, yakında hedefi vuracaksın."

Frae bir taş aldı ve tekrar ateş etti. Yine ıskaladı ama Jack onu bir kez daha denemesi, topladıkları tüm nehir taşları yok olana, otlığın uzun otları arasında kaybolana kadar ateş etmesi için cesaretlendirdi. Onları almak için yürürlerken Jack nehri inceledi. Mirin'in arazisinin batı kısmından akıyordu, geniş ama sığdı, melodikti ve mükemmel sapan taşlarıyla doluydu.

"Annem muhtemelen bunu sana zaten söylemiştir," diye başladı. "Ama bu nehirden asla su çekmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Frae, gün batımının tonlarını yansıtırken zararsız görünen akıntılarını izledi. "Evet."

"Nedenini biliyor musun, Frae?"

"Çünkü Breccan'ların topraklarından akıyor. Ama oradan taş toplayabilirim, değil mi? Sapanın için?"

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Evet. Sadece taşlar."

"Breccanlar daha önce hiç zehirledi mi Jack?" Frae taşları toplamak için eğilerek sordu. "Nehri ."

Kadın ona bakana kadar tereddüt etti. Gözleri onunkilerin aynasıydı, geniş ve yeni ay gibi karanlıktı. Sadece onunkiler hâlâ masumiyetle parlıyordu ve adam O şekilde kalabileceği her şeyi. Umut, merak ve iyilik dolu. Dünyanın keskin ve yorgun yollarını asla bilmeyecekti.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama her zaman bir ihtimal vardır."

"Bunu neden yapmak istesinler ki Jack?"

Sessizdi, düşüncelerini toplarken dudaklarını birbirine doladı. "Anlaması zor, biliyorum kardeşim. Ama Breccanlar bizi sevmiyor, biz de Breccanları sevmiyoruz. Yüzyıllardır onlarla anlaşmazlık içindeyiz."

"Keşke farklı olabilseydi," dedi Frae iç çekerek. "Annem kış geldiğinde Breccalıların aç olduğunu söylüyor. Yemeğimizi onlarla paylaşamaz mıyız?"

Onun sözleri Jack'in birleşmiş bir ada hayal ederken durmasına neden oldu. Bunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Frae durakladı ve ona baktı. Bir elinde sapan, diğerinde taşlar tutuyordu. Saçlarının arasına birkaç solmuş çiçek sıkıştırmıştı.

"Ben de farklı olmasını isterdim," dedi. "Belki bir gün öyle olur, Frae."

"Umarım öyledir."

Bir tur daha pratik yapmak için başlangıç noktalarına geri döndüler. Frae'nin bir silahı olmasını ve onu nasıl kullanacağını bilmesini istiyordu. Bu sapanı her yerde yanında taşımasını istiyordu.

Nişan aldı ve ateş etti, hedefin köşesini vurdu.

"!" diye bağırdı ve başka bir ses konuştuğunda Jack alkışlıyordu.

"Mükemmel atış, Frae."

Jack ve Frae döndüklerinde Adaira'nın birkaç adım ötede durduğunu ve gülümseyerek onu izlediğini gördüler. Koyu kırmızı bir elbise giymiş, sırtını sarı bir pelerinle örtmüştü. Saçları gevşekti ve ipek gibi taranmıştı, uzun dalgalar beline kadar uzanıyordu.

Jack neredeyse onu tanıyamayacaktı. Güneş batmaya devam edip onu altın rengine boyarken, ilk bakışta başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

"Varis," dedi Frae hayret dolu bir ses tonuyla. "Burada olduğunuza inanamıyorum! Jack'in benimle dalga geçtiğini sanıyordum."

Adaira güldü. "Alay etmek yok. Bu akşamı seninle geçirmekten onur duyuyorum Frae."

"Sapanla ateş etmek ister misin?" Frae sordu. Sesi heyecanlıydı ve Jack'in kalbi ısındı.

"İsterim." Adaira bir adım öne çıktı.

Frae silahı ona uzattı ve onun için mükemmel taşı seçti. "Bu aslında Jack'in. Şimdilik kullanmama izin veriyor."

Adaira ona bakarak, "Oh, tanıdım," dedi.

Gerçekten de, diye düşündü, bakışlarını bir onun üzerinde tutarak. Eski günlerde sapanıyla dehşet saçardı.

Adaira'nın dikkati Frae'ye döndü. "Bana nasıl kullanılacağını gösterebilir misin?"

Jack, küçük kız kardeşi Adaira'ya silahı nasıl tutacağını, nasıl nişan alacağını ve taşı keseye nasıl gösterirken kollarını kavuşturarak izledi. Adaira ilk atışını yaptı ve hedefi vurdu.

Jack etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Frae bir aşağı bir yukarı zıplayarak tezahürat yaptı. Adaira'nın yüzünde yavaş ve memnun bir gülümseme belirdi.

"Oldukça eğlenceliydi," dedi ve sapanı Frae'ye geri verdi. "Ağabeyinin neden bu kadar sevdiğini şimdi anlıyorum."

Jack sadece homurdandı.

"Frae!" Mirin tepenin zirvesinden seslendi. "Gel de akşam yemeğini bitirmeme yardım et."

Sapanını Jack'e doğru götürürken Frae'nin omuzları çöktü.

"Neden şimdilik sende kalmıyor?" dedi. "Böylece ne zaman istersen pratik yapabilirsin."

Frae şaşırılmış görünüyordu. "Emin misiniz?"

"Hem de çok. Bugünlerde sapana ihtiyacım yok."

Bu Frae'nin heyecanını yeniden canlandırdı. Tepeye doğru sıçradı ve ikisi birlikte eve dönerken Mirin'e gururla gösterdi. Ev.

Jack nehrin kıvrımında Adaira'nın yanında durmaya devam etti. O konuştuğunda yıldızlar gökyüzünün tozunu almaya başlamıştı.

"Sana oldukça düşkün görünüyor, Jack."

"Bu seni şaşırttı mı?" diye karşı çıktı. "Hayır, aslında. Ama kışkandığımı itiraf etmeliyim."

Jack onun profilini inceledi. Nehre bakıyordu, sanki onun dansıyla büyülenmiş gibiydi. Adaira gülümsedi ama bu gülümseme üzüntüden kaynaklanıyordu. "Hep bir kız kardeşim olsun istemiştım. Bir kardeş. Hiçbir zaman olmak istedim. Bir sürü kardeşe sahip olabileceğim anlamına gelseydi yönetme hakkımdan vazgeçerdim."

Jack sustu ama onun aklından geçen düşünceleri çok iyi biliyordu. Şatonun mezarlığını düşünüyordu. Annesininkinin yanındaki üç küçük mezarı. Ondan yıllar önce doğmuş bir erkek ve iki kız kardeş. Üçü de ölü doğmuştu.

Lorna ve Alastair'in son çocuğu Adaira hayatta kalan tek kişiydi.

"Klanın senin hakkında ne düşündüğünü biliyor musun Adaira?" Jack yumuşak bir sesle başladı. "Sana ışığımız diyorlar. Umudumuz diyorlar. Sen geçerken ruhların bile diz çöktüğünü . Ayak izlerinde çiçeklerin büyümemesine şaşıyorum."

Bu, kadından hafif bir kıkırdama kopardı ama de onun melankolisini görebiliyordu, sanki yüzlerce keder onu ağırlaştırıyordu. "O zaman hepinizi kandırdım. Korkarım delik deşik oldum

Kusurlarım var ve bugünlerde içimde ışıktan çok gölge var."

Onun bakışlarıyla tekrar buluştu. Rüzgâr doğudan esmeye , soğuk ve kuruydu. Adaira'nın saçları gümüş bir ağ gibi yükselip birbirine dolanıyordu ve Jack onun parlaklığındaki kokuyu alabiliyordu. Lavanta ve bal gibi.

Onun içindeki gölgeleri görmek istediğini düşündü. Çünkü kendininkileri iliklerinde hissediyor ve çok uzun zamandır yalnızlık içinde dans ediyordu.

"Sizinle özel olarak konuşabileceğim bir yer var mı?" diye sordu.

Onun rüzgârı kastettiğini biliyordu. Ona her ne söyleyecekse, rüzgârın sözlerini taşımasını istemiyordu ve Jack tepeden Mirin'in kulübesine doğru baktı. Adaira'yı odasına götürebilirdi ama Mirin ve Frae mutfaktayken bunun pek doğru olmayacağını düşündü. Ama sonra Daha iyi bir fikri vardı ve Adaira'ya kendisini tepeye kadar takip etmesini işaret etti.

Onu Mirin'in kışlık erzaklarının saklandığı, sazdan çatısı olan yuvarlak, taş bir bina olan depoya götürdü. O ve Adaira loş ışıpta yüz yüze dururken mekân toz, altın taneleri ve kurutulmuş otlar gibi kokuyordu.

"Genç kızı arıyordun," dedi Jack. Adaira içini çekti, kısa bir süre gözlerini kapadı. "Evet."

"Nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret var mı?"

"Hayır, Jack."

"Frae için endişeleniyorum," dedi kelimeleri yutamadan.

Adaira'nın ifadesi yumuşadı. "Ben de öyle. Bu gece planladığımız gibi oynamaya hazır mısınız?"

Jack, kalbi beklentiyle çarpmaya başlamasına rağmen başını salladı. Bir gece önce rüyalar zihninde canlandı. Adaira'ya baktı ve şöyle düşündü: *"Rüyamda Ruhların elinde boğulurken, ya senin kaderin de benimkiyle birleşirse?"*

"Ne oldu?" diye fısıldadı boğuk bir ses tonuyla.

Başını sallayarak gözlerini kaçırmadan önce onun gözlerinde ne gördüğünü merak etti. "Önemli bir şey değil. Bugünlerde adalıdan çok anakaralı olduğum , kadar hazırım."

Adaira dudağını ısırıldı. Jack onun yorumuna bir karşılık vereceğini hissetti.

"Ne oldu, varis?"

"Geçen gün bana bir şey söyledin Jack," başladı.

"'Burası asla benim evim olmadı' dedin."

Jack bir iniltiyi bastırdı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet. Ne olmuş Adaira?"

Sessizdi, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi yüzünü inceliyordu. "Bu sözlerle gerçekten inanıyor musunuz? Sen tüm kalbinizle anakarayı eviniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Burayı evim yapmaktan başka seçeneğim yoktu," dedi.

"Bunu klandaki diğer herkes gibi sen de biliyorsun. İsimsiz babam beni hiç sahiplenmedi. Ben de bir yere ait olmayı her şeyden çok istedim."

"Senin dönmeni beklediğimiz hiç aklından geçti mi Jack? Hiç bizi düşündün mü, belki biz de senin geri dönmeni ve salonu müzikle doldurmanı özlemle bekliyorduk.

Yine mi?"

Kadının sözleri kanını kaynattı ve bu onu korkuttu. Kaşlarını çatı, ona bakarken yüzüne soğukluk yayıldığını hissetti.

"Hayır. Bir kez bile böyle düşünmedim. Klanın benden kurtulduğu için mutlu olduğuna inandım."

"O zaman seni hayal kırıklığına uğrattık," dedi Adaira. "Ve bunun için özür dilerim."

Jack ağırlığını kaydırdı. Bir soru düşüncelerini kemiriyordu. Bunu dile getirmek istemiyordu ama kısa süre sonra içinde tutmak dayanılmaz gelmeye başladı. "Ailenin beni neden anakaraya gönderdiğini biliyor musun? Diğer tüm çocuklar arasından

bu şansı ... neden ben?"

". Doğunun tüm sırlarını bildiğimin farkında değil misin?"

Jack bekledi. Yalvarmak istemiyordu ama Adaira bu sessizliğin onun hoşuna gitmeyecek kadar uzamasına izin veriyordu. "Neden o zaman, varis?"

"Sana söyleyebilirim, Jack. Ama seni geri götürmem gerekecek.

Bunu yapmanın zamanı geldi," dedi saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken.

Yine sessiz kaldı ve adamın sabırsızlığının artmasını izledi. "O zaman beni geri götür," diye rica etti, sertçe.

"Eminim o geceyi hatırlıyorsundur," diye başladı. "Seninle bir devediken tarlasında çarpıştığımız geceyi. Beni tepeler boyunca kovaladığın geceyi."

"Suratıma bir avuç devediken tıktığın gece," diye düzeltti kuru bir sesle. Elbette bu hikâyeye farklı açılardan bakacaklardı. Ama şimdi Adaira'ya bu kadar yakın durmak, bir yaz akşamının azalan ışığında nefes almak ve Kapının ötesinde adanın rüzgârının uğultusunu dinlerken... o geceyi canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Jack on yaşındaydı ve Doğu Muhafızları'na layık olduğunu kanıtlamaya hevesliydi. Ay devediken yarışması her üç yılda bir düzenlenir, hangi acemi asker adayının adanın düzenini ve büyülü bitkilerin tehlikesini belirlemek için yapıldı.

Bir gün önce tepelerde keşif yapmak için zaman ayırmış, ay dikenlerinden oluşan mükemmel bir yama bulmaya çalışmıştı. Torin gece yarısı düdüğü çalıp meydan okumayı başlattığında, Jack gizli tarlasına koşmuş ama Adaira'nın ondan önce davrandığını fark etmişti. Adaira neredeyse tüm devedikenlerini toplamış ve koşmaya başladığında Jack onu kovalamıştı,

onları ayırabileceklerini düşünerek. Bunun yerine Adaira arkasını dönmüş ve devedikenlerini onun yüzüne doğru itmişti.

Acı dayanılmazdı. Derisinin altında hapsolmuş bir ateş gibiydi. Jack anında çimlerin üzerinde çırpınmaya başlamış, Torin onu bulup Mirin'in yanına götürene kadar feryat etmişti. Fakat

en kötüsü henüz gelmemişti. Ay devedikenleri büyülü bitkilerdi. İğnelerinden çıkan bir batma, daha sonra uykuda bir kabus vaat ediyordu. Jack on üç korkunç

Mirin'in şişmiş yüzündeki tüm iğleri çekmesinden sonraki geceler.

Adaira'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Jack onun dudaklarının köşelerinin kıvrılmasını izledi.

"Bana yaşattığın o kâbusları hâlâ hatırlıyorum, varis," dedi.

"Ay dikenleri tarafından büyülenen tek kişinin *sen* olduğunu mu sanıyorsun, benim yaşlı tehdidim?" diye karşı çıktı. "Bu da hikâyenin henüz öğrenmediğin diğer yüzü: Eve kaçtım, çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Sen benim şansımı mahvettin.

muhafızlara katıldım. Yatak odama vardığımda avuçlarımın devedikenini iğneleriyle parladığını fark ettim." Adaira Ellerini havaya kaldırdı, sanki hâlâ acısını hissediyormuş gibi onları inceliyordu. "O kadar çoktu ki ne hepsini sayabildim ne de kendim çıkarabildim. Anneme gittim, çünkü sık sık gece geç saatlere kadar uyanık kalıyordu. Ona avuç gösterdiğimde annem bana "Bunu sana kim yaptı Adi?" diye sordu. Ben de ona anlattım,

"Jack adında bir delikanlı.

"İğne iğne onları çıkarmaya başladı ve 'Müziğim salonu doldurduğunda sessizleşen delikanlıyı mı kastediyorsun' dedi. Bununla ne demek istediğini anlamamıştım. Ama bir sonraki dolunay şöleninde, annem kürsüye oturup arpını çalmaya başladığında seni izledim. Seni izledim ama içinde dikkat çekici bir şey görmedim.

Çünkü o çalarken sessizleşen tek kişi sen değildin. Onun şarkıları için yanıp tutuşan tek kişi sen değildin. Hepimiz öyleydik. Ve yine de *içindeki* alevi gördü. Beklediği bir ışık. Senin ne yapacağını biliyordu. senden önce oldu.

"Adada pek çoğumuz müziği kullanamayız; burada müzik kendi sahibidir ve kimi seveceğini kendisi seçer. Ama annem ellerinizdeki o izi gördü, daha ilk notanızla karşılaşmadan çalmaya yazgılı olduğunuz şarkıları duydu. Ve burada sahipsiz olduğunu söyleyebilirsin, ama hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz, John Tamerlaine. Sen üniversiteye gittiğinde annem memnundu. Çünkü

"Doğru zaman geldiğinde bir ozan olarak geri döneceğini bilseydi."

Jack onun her sözünü dinledi ama Adaira işaretlerden ve ışıktan söz ettiğinde ve en çok da ona kendi adı olan John'la hitap ettiğinde kesildi. O her zaman Mirin'in doğumunu kutsadığı isimden nefret ediyordu ve kısa süre sonra kendisine Jack'i seçmiş, başka bir isme cevap vermeyi reddetmişti.

"Bana ne diyorsun Adaira?" diye sordu, sesinin kırılmasından nefret ederek.

"Annemin seni onun yerine seçtiğini söylüyorum. Seni Doğu'nun gelecekteki Ozanı olarak görüyordu," dedi Adaira. "Seni ihtişamınla geri dönerken göremeden öldü ama seninle gurur duyacağını biliyorum Jack."

Jack bundan, geçmişine farklı bir açıdan bakılmasından hoşlanmamıştı. Adaira'nın usulca söylediği sözlerin bir bıçak gibi derinden kesip onu yarmasından hoşlanmamıştı.

"Yani geleceğim hiçbir zaman bana ait olmadı mı?" diye sordu. "Eğitimimin sonunda nerede ikamet etmek istediğime dair bir seçeneğim yok muydu?"

Adaira alacakaranlıkta kızardı. "Hayır, elbette seçme şansın var. Ama seni baştan çıkarabilir miyim Jack? Yazdan daha uzun bir süre klanda kalman için seni ayartabilir miyim? Belki de yılın tam bir dönüşü? Salon uzun sessiz ve biz de haftalardır yas ve keder içinde sıkışıp kalmış durumdayız. Bence senin müziğin bizi hayata döndürür, umudumuzu geri getirir."

Ondan müziğini uzun bir kuraklıktan sonra geri dönen bir dere gibi adaya akıtmasını istiyordu. Dolunay bayramlarında, cenaze törenlerinde, kutsal günlerde ve el düğünlerinde çalmasını. Frae gibi eski türküler hakkında hiçbir bilgisi olmayan genç nesiller için çalmasını.

Jack ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Şoku belli olmuş olmalı, çünkü Adaira "Bana cevabını vermek zorunda değilsin.

Şimdi. Ya da yarın. Ama umarım bunu düşünürsün Jack."

"Bunu ," dedi huysuzca, sanki hiç düşünmeyecekmiş gibi. Yine de zihni hızla çalıştı. Lorna'nın müzik kulesini düşündü; kitap rafları, büyük arpı ve klan müziği tozlu bir içinde saklıydı. Bu ona masanın üzerinde gördüğü, Adaira'ya yazılmış mektubu hatırlattı. "Gördüm ki Dün seninle konuşmam gereken bir şey oldu." "Peki ne gördün Jack?"

"Breccanlar sana yazmış. Neden?"

Kadın tereddüt etti.

O anda aklından geçenleri, yaptığı planları bilmeye hakkı olmadığını fark etti. Onun çemberinin içinde olmak için. Ama midesinde bir sızı hissetti ve bunun geldiğini bilmese de, saatlerce yürüyen birinin güvenine sahip olmayı özlediğini fark etti,

kayıp kızları arıyordu. Ona gizli planlarını anlatmış ve rahmetli annesinin müziğini ona emanet etmişti. Kim ona kendisi için hayal ettiğinden çok daha büyük bir şey olma şansı vermişti.

Adaira, "Sesiniz bu konuda hoşnutsuz geliyor," dedi.

"Tabii ki *hoşnutsuzum!*" Jack bir ifadeyle konuştu.

"Düşmanımız ne istiyor?"

"Belki de önce onlara ben yazmışımdır." Bu Jack'i ayağa kaldırdı. "Neden?"

"Eğer cevabı seninle paylaşırsam, klanın iyiliği için bunu gizli tutmanı bekliyorum. Anlıyor musun, Jack?"

Onun bakışlarını tuttu ve paylaştıkları diğer sırları düşündü. "En sevdiğin yaşlı tehdit olabilirim, ama tek kelime etmeyeceğimi biliyorsun."

Adaira dalgınlaştı ve "İki klanımız arasında bir ticaret kurmak istiyorum" diyene kadar cevabını düşündü.

Jack bir an için ona bakakaldı. "Takas mı?"

"Evet. Breccalılara ihtiyaçları olan şeyi barışçıl bir şekilde verebilirsek, ticaretin kış baskınlarını engelleyeceğine inanıyorum.

zayıf aylarda."

Frae'nin sözleri Jack'e geri döndü, masum sesi Jack'in içinde . *Annem kış geldiğinde Breccalıların aç kaldığını söylüyor. Yemeğimizi onlarla paylaşamaz mıyız?*

"Peki karşılığında bize ne verecekler?" Jack söyledi. Bu Dikkatli olmazlarsa ticaret Tamerlaine'leri tüketebilir. "Onların hiçbir şeyine ihtiyacımız yok."

"Bolca sahip oldukları tek şey: büyülu sahipler," diye yanıtladı Adaira. "Dokuyabilir, dövebilir ve sonuçsuz büyülu zanaatlar yaratabilirler. Onların tılsımlı kılıçlarını istemenin bizim için mantıklı olmadığını biliyorum. ama aynı zamanda buradaki insanlarımızın bu şeyleri yaptıkları için acı çektiklerini de biliyorum. Ve bu yükün kaldırıldığını görmek istiyorum."

Annesi gibi insanlardan bahsetti. Una gibi.

Jack sessizdi ama o da aynı şeyleri hayal ediyordu. Annesinin o tekinsiz ekoseleri yapmak için sağlığını feda etmesinden her zaman nefret etmişti. Bir gün kendini çok fazla, çok fazla zorlayacak ve saklamaya çalıştığı öksürük bir pençeye dönüşerek onu içinden söküp atacaktı.

Dahası, iki klan arasında bir ticaret kurulabilirse, Jack'in artık endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

annesinin çiftliği yağmalanıyordu. İçinde durduğu ve kış geldiğinde bir Breccan'ı düşük asılı meyve gibi çağıran bu depo güvenli olabilirdi.

Adaira onun sessizliğini yanlış anladı. "Onaylamıyor musun ozan?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bence bu iyi bir fikir Adaira. Ama Breccalıların barışı aynı şekilde istememesinden endişeleniyorum.

ve bizi kandırabilirler." "Torin gibi konuşuyorsun."

Jack bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordu. Bir zamanlar Torin *olmak* istemişti ve Jack şimdi ne kadar farklı olduğunu düşünerek neredeyse gülecekti. "Kuzenin bu fikrini onaylamıyor mu?"

"Takas yapmanın bir kabus olacağını düşünüyor."

Adaira cevap verdi. "Klan çizgisi en büyük engeli teşkil ediyor

-Onların bölgesine mi gireceğiz, yoksa bizimkine girmelerine izin mi vereceğiz? Her iki durumda da, Torin bunun ters giden ve kanlı bir şey.'" "Haksız değil,

Adaira."

Alnı kırıştı. Jack onu inceledi, içinden geçen düşünceleri izledi. Daha fazlasını söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, ikisi de Frae'nin onlara seslendiğini duydu.

Jack tek başına pencereden dışarı baktı. Arka bahçede yürüyen ve isimlerini haykıran kız kardeşini seçebiliyordu.

Frae'nin kendisini ve Adaira'yı evden çıkarken görmesini istemedi.

depoya. Kapıyı açmadan önce kız kardeşi yüzünü nehre dönene kadar bekledi. Adaira, Jack arkasındayken akşamın karanlığına karıştı ve avlu kapısına yan yana yaklaştılar. mülk.

"İşte Frae," dedi Adaira.

Frae dönerek onlarla yüzleşti. "Akşam yemeği vakti geldi," dedi örgülerinin uçlarına dokunarak. "Umarım winkle çorbasını seversiniz, varis."

Adaira, Frae'nin eline uzanarak, "Benim favorim," diye cevap verdi.

Jack kız kardeşinin yüzünde beliren gülümsemeyi izledi. Mirasçının elini tuttuğu için çok mutluydu.

Isınmış bir halde, Frae onları ateş ışığına doğru götürürken onu takip etti.

Mirin, Adaira için güzel bir sofraya hazırlamıştı. En iyi tabaklar ve bardaklar, en eski şaraplar ve cilalı gümüş takımlar. çiy gibi parlıyordu. Günün büyük bir bölümünde yemek pişirmişlerdi, Mitchell ailesinin kederli zamanları için yemek hazırlıyorlardı ve ev hâlâ bundan dolayı ısınıyordu, hava çileklerin izi ve Jack'in gelgit sırasında kıyıda topladığı salkımların tuzlu kokusu.

Frae taze çiçekler toplamış ve mumları yakmıştı; Jack de her zamanki koltuğuna yerleşti. Adaira onun tam karşısındaki koltuğa oturdu. Annesi konuşuyor, kaselere çorba ama Jack'in aklı başka yerdeydi. Bütün bunları düşünüyordu.

Adaira'nın az önce ona söylediği şeyleri. Doğu için oynamak. Yılın sonuna kadar kalmak.

Düşmanlarıyla ticaret yapmak için.

"Burada, evimizde olduğuna inanamıyorum," dedi Frae.

Jack'in hayalleri, kız kardeşinin mirasçıya utangaçça izleyince bozuldu.

"Biliyorum, ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Adaira. "Ama senin doğduğun zamanı hatırlıyorum Frae.

Benim babam

Annem ve ben seni ilk kez görmeye geldik." "Beni

kucağınıza aldınız mı?"

"Evet," diye cevap verdi Adaira. "Sen şimdiye kadar kucağıma aldığım en iyi çocuktun. Çoğu çocuk kucağımda ağlar ama sen ağlamadın."

Mirin öksürmeye başladı. Ses derin ve ıslaktı ve avucunun arkasında boğmaya çalıştı. Adaira'nın gülümsemesi de Frae'ninki gibi soldu. Jack, ince omuzları titreyen annesinin öksürmesini izlerken donakaldı.

"Anne?" Korkuyla ayağa kalktı.

Mirin sakinleşti ve ona oturmasını işaret etti. Ama Mirin önlüğünün alt kısmıyla sorunsuzca silerken bile avucundaki kan parıltısını gördü. Onun öksürük nöbetinden sonra kanadığını hiç görmemişti ve bu onu ürpertti. Uzakta olduğu yıllar boyunca sağlığı giderek kötüleşmiş olmalıydı.

Mirin boğazını temizleyerek, "Ben iyiyim Jack," dedi. Ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Şarabından bir yudum aldı ve sohbeti başka konulara yönlendirerek Adaira'nın ilgisini çekti. Jack uzun bir nefes verdi ve sandalyesine döndü. Ama annesinin neredeyse hiç yemek yemediğini bir kez daha fark etti.

Yemekten sonra masayı toplayıp bulaşıkları yıkadı ve Frae ile Mirin'in Adaira'yı ocak başında ağırlamaları için ısrar etti. Tabakları yıkama fıçısına daldırırken kadınların konuşmalarını dinledi. Frae sapanını Adaira'ya gururla gösterdikten sonra yukarıya doğru işaret ederek, "Tepedeki girişlerdeki tüm o çukurları görüyor musun? Onları Jack yaptı."

çıkarmak ve bir demlik çay kaynatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

"Üniversitede sana çay servisi yapmayı ve yemek pişirmeyi öğretiler mi?" Mirin, Jack'in çaydanlıkla uğraşmasını izlerken eğlenerek sordu.

Frae ve Mirin için birer fincan doldururken, "," diye yanıtladı. Adaira için. "Ama anakara yemekleri oldukça kuru. Bu yüzden bir gece aşçıya, ertesi gün için kendi yemeğimi yapmak üzere mesai saatleri dışında mutfağı kullanıp kullanamayacağımı sordum. Kabul etti ve böylece derslerimden fırsat buldukça kendim için yemek yapmaya başladım. Bir zamanlar yemek yapmaktan hoşlanmasam da bana öğrettiğin her şeyi hatırladım anne. Krema ve bal?" diye sordu Adaira'ya bir fincan uzatırken.

Frae'nin yanındaki divanda oturuyordu. Çayı kabul ederken parmakları onunkilere değdi ama gözleri sanki şokla mücadele ediyormuş gibi geniş bir şekilde onun çay servisi yapmasını izliyordu. "Sadece krema," dedi. Mutfağın köşesindeki tereyağlığa gidip soğutulmuş bir bardak krema aldı, sonra da ona getirdi.

"Jack? Jack, *turta!*" Frae parmaklarının arasından fısıldadı.

O öğleden sonra Frae ile birlikte pişirdikleri iki turtadan birini almak için mutfığa dönerken göz kırptı. Biri onlar için, biri de Mitchell ailesi için. İlk başta, Frae'nin Adanın eski yöntemlerini hatırlayana kadar tanımadığı insanlar için yemek pişirmek garipti. Ölüm, evlilik, boşanma, hastalık, doğum gibi sevinçli ya da kederli her olay için klan toplanır ve ilgili kişilere olan sevgilerini ifade etmek için yemekler hazırlardı. Kulübeler Gözyaşları ya da kahkahalar aktığı zaman doyurucu, rahatlatıcı yiyecekler için toplanma yerleri. Jack bu geleneği ne kadar sevdiğini unutmuştu.

Adaira'ya ilk dilimi servis etti ve Adaira ona dikkatli bir bakış attı.

"Bunu *sen mi* yaptın?"

"Evet," dedi, ona yakın durup bekleyerek.

Adaira kaşığını aldı ve turtayı dürttü. "ne var, Jack?"

"Oh, neler attık, Frae? Böğürtlen, çilek, sivilce-"
"Sivilce mi?" Frae telaşla soluk soluğa kaldı. "Pim nedir-"
"Bal ve tereyağı ve bir tutam iyi şans," diye bitirdi, bakışları
Adaira'da kaldı. "Senin en sevdiğin şeylerin hepsi.
Hatırlıyorum,
varis."

Adaira gözlerini dikmiş ona bakıyordu.
dudaklarını büzdü. Gülmemeye çalıştığını fark etti. Birdenbire
telaşlandı.

Frae telaşla, "Hanımefendi, ben oraya sivilce koymadım,"
dedi.

Adaira kıza gülümseyerek, "Ah, tatlı kız, yapmadığını
biliyorum," dedi. "Kardeşin benimle alay ediyor. Biz senin
yaşındayken bir gece salonda büyük bir yemek vardı. Jack de o
gün yaptığı bir şey için özür dilemek amacıyla bana bir parça
turta . O kadar pişman görünüyordu ki aptalca ona inandım ve
bir ısırık aldım, ancak tadında çok garip bir şey olduğunu fark
ettim."

"Neydi o?" Frae, Jack'in bu kadar korkunç bir şey yaptığını
hayal bile edemiyormuş gibi sordu.

"Ona 'sivilce' dedi ama aslında küçük bir mürekkep
kabuğuydu," diye yanıtladı Adaira. "Dişlerimi bir hafta
boyunca lekeledi ve beni çok hasta etti."

"Bu doğru mu Jack?" Mirin çay fincanını bir takırtıyla yere
bırakarak bağırdı.

"Bu doğru," diye itiraf etti ve kadınların hiçbiri başka bir şey
söyleyemeden Adaira'dan tabağı ve kaşığı alıp bir parça yedi.
Lezzetliydi ama sadece Frae'yle birlikte meyveleri bulup
topladıkları, hamuru açtıkları ve kılıçlar hakkında konuştukları
için

ve kitaplar ve yavru ineklerle yaptılar. Tatlıyı yuttu ve "Frae
sayesinde bunun olağanüstü olduğuna inanıyorum" dedi.

Mirin, Adaira'ya yeni bir dilim kesmek ve ona temiz bir kap
bulmak için mutfağa koştu.

Anavatan Jack'in tüm huylarını çalmış olmalı. Ama Adaira

duymamış gibi görünüyordu. Tabağı ve kaşığı adamın elinden aldı ve onun ardından yedi.

Onun yutkunmasını ve Frae'ye gülümsemesini izledi, Kız kardeşine tattığı en güzel turta olduğunu söylediğinde Jack bir kırılganlık hissetti. Bu onu tedirgin etti ve kaşlarını çatarak uzaklaştı ve mutfağa sığındı. Mirin oradaydı ve acımasızca turtayı kesiyordu.

"Laird'in kızına böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Kızım," diye mırıldandı, mahcup bir halde. "İnsanlar seni başıboş bıraktığımı düşünüyor olmalı!"

Gerçek şu ki Adaira onun sivilce suçlusu olduğunu asla ifşa etmemişti ve bu yüzden cezasız kalmıştı. Mirin bilmiyordu, çünkü Alastair ve Lorna bilmiyordu. Sadece o ve Adaira biliyordu.

"Git arkadaşlarınla vakit geçir, anne," dedi bıçağı dikkatle ondan alarak. "Ve eğer sen bir zamanlar olduğum kişiden tamamen utanıyorum, bir parça turtanın tadını çıkarıyorum."

Mirin sertçe nefesini verdi, ama onun kendisi ve Frae için iki tabak hazırlamasını izlerken yumuşadı.

Mutfakta kaldı, sanki daha önce gözden kaçırmış gibi birkaç bulaşığı yeniden yıkadı. Ama o dinledi Adaira ve küçük kız kardeşi güldü; Mirin bir hikâyeye anlatırken onu dinledi. Adada akşamlar böyle geçerdi; ocak başında toplanılır, ilim, çay ve kahkaha paylaşıldı.

Sonunda, şüphe çekmeden yıkanması gereken bulaşıklar varmış gibi davranmaya devam edemedi ve masa üstünü fırçalayarak temizlemeye yöneldi.

"Jack?" Frae aniden bağırdı. "Arpını Adaira için çalmalısın!"

Adaira' bakmadan önce tereddüt etti, ancak bakışlarının zaten ona sabitlendiğini gördü.

"Bu çok güzel bir fikir Frae," dedi. "Ama ay doğmadan eve dönmeliyim." Ayağa kalktı ve yemek için Mirin'e, turta için de Frae'ye teşekkür etti. "Yakında bir dilim daha yemek için döneceğim," diye söz verdi Adaira ve Frae gururla kızardı.

"Seni geçireyim," dedi Jack. Kapıyı açtı ve kail avlusunun huzuruna adım attı. Gece serindi. Adaira ona katılmadan önce sessizlik anını içti.

Atının bağlı olduğu kapıya doğru yürüdüler. Adaira yüzünü ona döndü ve adam onun yıldız ışığında birden ne kadar bitkin görüldüğünü fark etti, sanki bütün akşam yüzünde bir maske varmış gibi.

"Gece yarısı mı?" dedi.

"Evet," diye cevap verdi. "Nasıl bulduğumu çok iyi hatırladığım Kelpie Kayası'nda."

Adaira atına binmek için kapıdan geçmeden önce gülümsedi.

Jack otların arasında durdu ve gecenin gölgeleri arasında eriyip gidene kadar onun uzaklaşmasını izledi. Gözlerini yıldızların arasındaki karanlık boşlukta, ayı ölçüyordu. Gece yarısına kadar birkaç saati daha vardı. Gelgitlerin halkı için oynamasına birkaç saat daha vardı.

İçeri döndü. Mirin'den ona denizle ilgili bir hikâye anlatmasını istedi.

" daha!" Maisie söyledi.

Sidra'nın gözleri ağırlaşmıştı. Yatağında yorganın altında uzanmış, mum ışığında yüksek sesle kitap okuyordu. Sidra esneyip Torin'in Graeme'den getirdiği yırtık pırtık kitabı kapatmaya çalışırken Maisie onun yanına doğru kıpırdandı.

"Sanırım yatma vakti geldi Maisie."

"Hayır, başka bir hikaye!"

Maisie bazen Torin'in mizacına sahipti. Emirleri ağzından uçup gidiyordu ve Sidra en iyisinin nazik bir şekilde cevap verdi. Maisie'nin bal rengi buklelerini okşadı.

"Yarın her zaman vakit olacak," dedi.

Maisie'nin yüzü buruştu ve başını çevirerek üzgün, yalvaran gözlerini Sidra'ya dikti. "Sadece bir tane daha Sidra. Lütfen?"

Sidra içini çekti. "Pekâlâ. Sadece *bir tane* daha, sonra mumu üfleyerek söndüreceğim."

Maisie gülümsedi ve başını Sidra'nın omzuna yaslayarak tekrar yerine oturdu.

Sidra sayfayı dikkatle çevirdi. Kitabın sırtı zayıftı; birkaç yaprak gevşemiş ve lekelenmişti.

"Bu!" Maisie parmağını sayfaya vurarak, "Bu!" dedi. "Dikkatli ol Maisie. Bu eski bir kitap." Ama Sidra'nın gözleri aynı hikayeye çekildi. Birkaçı altın mürekkeple tezhiplenmiş çiçekler metnin kenarlarını süslüyordu.

"Uzun zaman önce, adada sıcak bir yaz günüydü," diye başladı Sidra. "Kır Çiçekleri'nden Leydi Whin tepelerde yürüyor, kız kardeşlerinden birini, Orenna'yı arıyordu. Orenna, yeryüzü ruhlarının en gizlilerinden biri olarak bilinirdi. Kıpırmızı çiçeklerini en olmadık yerlerde yetiştirmeyi severdi; ocak taşlarında, nehir yataklarında, Tilting Thom'un yüksek, rüzgârlı yamaçlarında... Çünkü diğer ruhları, ateşi, suyu ve rüzgârı dinlemeyi severdi.

Bazen onların sırlarını toplar ve kendi türüyle, kızılağaç kızlarıyla, kaya aileleriyle ve vadilerin zarif brackenleriyle paylaşırdı.

"Whin ve Kulak Taşı onun yöntemlerini öğrenmişlerdi ve su ile ateşten şikâyetler, rüzgârdan tehditler aldıktan sonra Orenna'ya yaklaşılması gerektiğine karar verdiler. Böylece Whin, ölümlü bir evin bacasında çiçek açtırmaya çalışan kız kardeşini buldu.

"Sinsi yöntemlerinizle ateşi kızdırdınız," diye açıkladı Whin. 'Rüzgâr ve suyun yanı sıra, kardeşlerimizle barışı korumalıyız.

"Orenna şok olmuş gibiydi. 'Ben güzelliğimi sadece ihtiyacı olan yerlere veririm, bu sıkıcı baca gibi.

"'Yamaçlardaki çimenlerde, ölümlülerin bahçelerinde ve çalılar arasında çiçek açmakta özgürsün,' dedi Whin. 'Ama bu diğer yerleri rahat bırakmalı ve ateşin, suyun ve rüzgârın onlarla ilgilenmesine izin vermelisin.

"Orenna başını salladı ama Whin'den ya da Earie Taşı'ndan düzeltme almaktan hoşlanmıyordu. Ertesi gün çiçeklerini adanın en yüksek zirvesi olan Tilting Thom'da yetiştirdi. Ve

Dağ hala yeryüzünün bir öznesiyken, rüzgar güçlü bir nefesle oraya hükmeder. Rüzgâr kısa sürede onun kayanın yarığındaki gözlerini, kanatlarının kuzeye ve güneye, doğuya ve batıya esişini nasıl izlediğini öğrendi. Nasıl da sırlarını çaldılar. Dağı yıkmakla tehdit ettiler ve Whin bir kez daha kız kardeşini aramak zorunda kaldı.

"Orenna'yı sahilde buldu, pırıl pırıl anaförlerin dibinde çiçeklerin büyümesi için ikna ediyordu.

"Sana bir kez söyledim, şimdi iki kez söylüyorum," diye başladı Whin. 'Yamaçlardaki otların arasında, ölümlülerin bahçelerinde ve çalıların arasında çiçek açabilirsin ama başka hiçbir yerde açamazsın kardeşim.

Sinsi yöntemleriniz kargaşaya neden oluyor."

"Orenna gurur doluydu. Diğer ruhların yöntemlerini izlediği için artık bilgiyle de doluydu. Whin'in kır çiçekleri arasında taç giydiğini biliyordu ama Orenna kız kardeşinden daha iyi hükmedebileceğini düşünüyordu.

"Sen sadece zayıfsın, Whin. Ve diğer ruhlar sana hükmedebileceklerini biliyorlar.

"Rüzgar daha iyisini biliyordu ve Orenna'nın bu kibirli sözlerini tüm halkın en yaşlısı ve en bilgisi olan Earie Stone'a taşıdı. Orenna'ya karşı göz kamaştırıcı bir öfke duyuyordu ve onu yanına çağırdı. Orenna'nın itaat etmekten başka çaresi yoktu ve

Earie Stone ona baktığında diz çöktü.

"Tekrar tekrar diğer ruhlara saygısızlık etmeyi seçtin ve bu yüzden seni terbiye etmekten başka çarem yok, Orenna.

Bundan böyle sadece kuru, kalp hastası topraklarda büyüyeceksin, suyun seni inkar edebileceği, ateşin sizi yok edebilir ve rüzgar sizi gücüne boyun eğdirebilir. Çiçek açmak için yaşam kaynağınızı vermeniz gerekecek; parmağınızı bir dikene kesmeniz ve altın iksirinizin özsu gibi yere akmasına izin vermeniz gerekecek. Ve son olarak, adanın ölümlü türü sırlarınızı

yapraklarınızı tüketiyor. Bu, gerçekten tövbe ederseniz bir gün kadar kısa, kalbiniz katılaşıp soğursa sonsuza kadar sürebilecek cezanızdır.

"Orenna, Earie Stone'un adaleti karşısında çok öfkeliydi. Kendini onun kararına direnecek kadar güçlü sanıyordu ama çok geçmeden çiçeklerinin artık onun istediği yerde açamayacağını keşfetti. Yemyeşil çimenler bile, her zaman onu karşıladı, çiçek açması için ona yer vermedi ve bir mezarlıkta küçük bir kuru, kalp hastası toprak parçası bulmak için adanın tamamını aramak zorunda kaldı. O zaman bile, parmağını bir dikene batırana kadar çiçek açamadı. Ve kanı yavaş, yoğun ve altın renginde toprağa aktı.

"Çiçek açtı ama eskisinden çok daha küçüktü. Savunmasız olduğunu fark etti ve diğer ruhlar ona eşlik etmeyi reddetti. Üzgün ve yalnızdı, bir gün kır çiçekleri toplayan ölümlü bir kıızı çağırırdı. Kız çok sevinmiş ama kısa süre sonra çiçekleri yemiş ve tıpkı Kulak Taşı'nın önceden söylediği gibi Orenna'nın tüm sırlarını öğrenmiş.

"Meydan okuyan Orenna asla pişman olmadı ama kendisine verilen topraklarda kendine bir hayat kurdu. Eğer onu bulacak kadar şanslı ya da talihsizseniz, bugün hala orada."

Sidra sessizleşti, sonuna gelmişti. Maisie uykuya dalmıştı ve Sidra dikkatlice yataktan kayarak battaniyeleri kızının üzerine örttü. Graeme'in kitabını taşıdı ve bir el feneriyle mutfağa girdi ve masanın başında durdu. Bütün otlarını ve malzemelerini dışarıda bırakmıştı. Kavanozlar, tuzlar, bal, sirke ve bir dizi kuru ot. Torin'in ona getirdiği iki kırmızı çiçek hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Solmamışlardı, bu da tıpkı bir ay devedikeni gibi büyümlü bir öze sahip olduklarını gösteriyordu ve Sidra ateş ışığında onları inceledi, ara sıra efsaneye göz gezdirdi.

Daha önce pek çok mezarlıkla karşılaşmıştı ama küçük, kıpkırmızı çiçekleri hiç görmemişti. Mezar taşlarının arasında çiçek açıyordu. Ve eğer Orenna çiçeği çimenlerde özgürce açamıyorsa, o zaman bu iki çiçek Catriona'nın

ortadan kayboldu. Bir Şey ya da biri onları taşıyordu, belki de yaprakları yutmak için.

Bunu Torin'e ilk ışıhta anlatmak zorunda kalacaktı.

Ama merak ediyordu... bir tanesini yutarsa ne olurdu?

Sidra emin değildi ve ürpererek yatağına döndü.

BÖLÜM 8

Adaira kıyıda Jack'i bekliyordu. Hava soğuktu ama ay ışığı cömert davranıyor, Jack'e kayalık patikadan aşağıya, kolunun altına sıkıştırdığı arpiyle sahilde buluşması için rehberlik ediyordu. Kumların üzerinde volta atıyordu - endişeli olduğunun tek göstergesi buydu - ve rüzgârın oynamasını engellemek için saçlarını örmüştü. Neredeyse ona ulaşana kadar yüzündeki ifadeyi fark edemedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Onu rahatsız eden endişeye rağmen başını salladı. Arpını derisinden çıkardı ve nemli bir kayanın üzerine yerleştirdi.

Küçük bir

Botlarının arasında yengeçler geziniyordu ve birkaç ölü denizanası mor çiçekler gibi etrafa saçılmıştı. Arpını kucağına yerleştirdi, sol omzuna dayadı, tam omzunun üzerinde hızlı atan bir kalp. Göz ucuyla Adaira'nın dimdik ayakta durduğunu görebiliyordu. Yıldız ışığı onu aydınlatıyordu.

O gerçek gibi görünmüyor ama bu an da gerçek değil, diye düşündü Jack, elleri titreyerek. Lorna'nın türküsünü çalmak ve denizin ruhlarını ortaya çıkarmak üzereydi. Ve sanki altındaki zemin hafifçe titriyormuş ve köpükleri botlarına ulaştıkça gelgit yumuşuyormuş gibi hissetti. Sanki rüzgâr yüzünü okşuyordu ve ayın yansıması bile kaya havuzlarında biraz daha parlıyordu. Her şey -hava, su, toprak ve ateş- beklenti içindeydi ve onun kendilerine tapınmasını bekliyordu.

Jack arpında bir gam çaldı, parmakları önce sertleşti. Ansızın bir anı, anakarada yaşanmış bir anı. Bardic Üniversitesi'nin bir oyuğunda oturmuş, ilk aşkı Gwyn de yanında, onun her çalışını izliyordu.

hareket ediyor, saçları kolunu gıdıklıyor ve gül kokuyordu. Böyle hüznü şarkılar yarattığı için onu azarlıyordu ve o da ona en çok hüzün için oynadığında kendini canlı hissettiğini söylememiştir. Şimdi o anın ne kadar eski ve Sanki Jack Tamerlaine'in değil de başka bir adamın hayatında olmuş gibi güneşten ağarmıştı.

Bu garip müziği bu tür çekinceler ve dikkat dağıtıcı unsurlarla çalamayacağını bildiğinden, sakinleştirici bir müzik bulmaya çalıştı.

kendi içinde bir yer. Bir çocuk olduğu ve Cadence'in bildiği tek şey olduğu zamanları hatırlamak ve o zamanlara geri dönmek. Denizi, tepeleri ve dağları, mağaraları, fundalıkları ve nehirleri sevdiği zamanlar. Bir zamanlar bir ruhu yüz yüze görmeyi arzulamıştı.

Parmakları çevikleşti ve Lorna'nın notaları tırnaklarının altında metalik bir şekilde havaya karışmaya başladı. Yapabilirdi

Artık onların ihtişamını zorlukla kontrol ediyordu ve sanki etten, kandan ve kemikten değilmiş gibi oynuyor ve hissediyordu.

Deniz köpüğünden yapılmıştı, sanki bir gece okyanustan, insanların hiç dolaşmadığı ama ruhların süzüldüğü, içtiği ve nefes gibi hareket ettiği tüm perili derin yerlerden çıkmıştı.

Denizin ruhlarına, soğuk derinliklere ait olan zamansız varlıklara şarkı söyledi. Lorna'nın türküsüyle onları yüzeye, ay ışığına çıkardı. İzledi

gelgit durdu, tıpkı o gece yaptığı gibi

Cadence'a döndü. Suyun altından altın paralar gibi parlayan gözleri izledi; perdeli el ve ayak parmaklarının sığ dalgaların altında sürüklenişini izledi. Ruhlar fiziksel formlarına

büründüler; dikenli yüzgeçler ve dokunaçlarla, dökülmüş mürekkep gibi saçlarla, solungaçlarla, yanardöner pullarla ve sonsuz diş sıralarıyla geldiler. Sudan yükseldiler ve sanki onları eve çağırmış gibi etrafında toplandılar.

Jack, Adaira'nın ona bir adım daha yaklaştığını gördü, korkusu bir ağ gibiydi. Neredeyse bir notayı kaçıracaktı; Adaira, Jack'in dikkatini bölüyordu.

onun gözleri. Kadın bir adım daha yaklaştı, sanki onu kapıp götüreceğini düşünüyordu ve adam onu görüş alanında tutmak için başını hafifçe çevirdi. Çünkü o, bu müzik ne olursa olsun, ölümlü ve insan olduğunu hatırlatan tek şeydi. suların bir yarattığı olmadığını hissettirdi... aniden olmak istediği gibi.

Adaira, demek istedi ona, annesinin ördüğü ve eğirdiği notaların arasına adını sıkıştırarak. *Adaira*

...

Ruhlar, adamın dikkatinin onlardan kadına kaydığını hissetti. Ay ışığı gibi saçları olan kadın, keskin bir güzelliğe sahip olan kadın.

Şimdi onu gördüklerine göre, onu unutmaları mümkün görünmüyordu. Jack'in müziği bile dikkatlerini başka yöne çekemedi ve kalbi durmaya başladı.

Ruhlardan biri su dolu bir sesle, "Bu ," dedi. "Bu o, bu o."

Adaira'nın Lorna olduğunu düşünüyor olmalılar, diye düşündü Jack. O

Neredeyse son kıtaya gelmişti, elleri titriyordu ve sesi kenarlardan yırtık pırtık . Ne kadar zamandır çalışıyordu? Ay alçalmıştı ve ruhlar Adaira'dan gözlerini ayırmak istemiyorlardı.

Bana bak, parmakları notaların arasında oynuyordu. *Dikkatini bana ver.*

Anında, parıldayan tüm gözler ona döndü. Ah, evet, der gibiydiler. Ölümlü adam hâlâ bizim için çalışıyor. Dinlediler ve Jack onlara mırıldanırken bir kez daha yumuşadılar. Tüm ruhlar tezahür etmiş halleriyle ona tapıyorlardı.

Biri hariç.

Damlayan kalabalığın içinde şekli bir insan kadınına en çok benzeyen tek ruhtu. Toplanmanın tam ortasında iki ayağı üzerinde ince ve saz gibi duruyordu, su dizlerine vuruyordu. Teni inci parlaklığında solgundu ve saçları yosun gibi uzun ve gür bir şekilde vücudunu sarıyordu. Yüzü köşeliydi ama kalkık bir burnu, kanca gibi bir ağzı ve yanardöner gibi parlayan iki gözü vardı.

istiridye kabukları. Bir elinde balıkçı mızrağı tutuyordu ve tırnakları uzun ve siyahtı. Neredeyse bir insan gibi görünebilirdi. Ama onun bir ruh olduğunu gösteren unsurlar da vardı. Boynunda solungaçlar çırpınıyor ve derisini altın pullar süslüyordu. Gizleyemediği büyüünün izleri.

Denizin Leydi Ream'iydi. Balıkçının teknesini batırmakla tehdit eden, Jack'in yanından hızla geçen ve kıyıya yüzdüğünde gelgitle birlikte güldü.

Jack hayretle ruhu inceledi ama Ream ona aldırmadı. Gözlerini Adaira'ya dikti.

Şarkı sona erdi.

Bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Ruhlar daha fazlasını ; bunu hissedebiliyordu. Yine de kendini boş hissediyordu, iliklerine kadar emilmişti.

"Bizi neden çağırdınız?" Ream Adaira'ya sordu. Sesi kısılmıştı, cızırtılıydı. Jack, suyun altında daha net ve berrak çıkacağından şüpheleniyordu. "Bizi ölümlü adamın şarkısıyla tuzağa düşürüp bağlamak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Adaira. "Sizin bilgeliğinizi ve anlayışınızı arıyorum, Denizin Leydisi."

"Sanırım ölümcül bir mesele hakkında?"

"Evet."

Jack, Adaira'nın anlattıklarını dinlerken kıpırdamadı. rahatsız edici olaylar. Kayıp çocuklardan bahsetti ve Ream'e, eğer hala yaşıyorlarsa, kızların nerede dair hiçbir iz söyledi. Bir gün önce kardeşleriyle birlikte sahilde oynadıktan sonra kaybolan üçüncü kızıdan bahsetti.

Sesinde şüphe yoktu, Adaira'nın gelgit halkının hatalı olduğuna dair inancına ihanet eden hiçbir şey yoktu.

"Peki bizim ölümlü çocuklarla ne işimiz var?" diye sordu Ream. "Karadaki yaşamlarınız bizim için, derinizin eridiği ve hayatta kalmak için bir balonun içinde kalmanız gereken bölgemizdeki suyun altından çok daha eğlenceli."

Demek bir noktada ölümlüleri aşağıda tutmuşlar, diye düşündü Jack bir an paniğe kapılarak.

Adaira korkusuzca suya bir adım daha yaklaştı. Avuçlarını uzattı ve şöyle dedi: "Adamızı çevreleyen uçsuz bucaksız bir yerde, denizde yaşıyorsun. O zaman hiçbir şey görmediniz mi? Annabel Ranald ve Eliza Elliott'ın kayboluyor? Catriona Mitchell'in dün sahil boyunca yürüdüğüünü görmediniz mi?"

Ruhlar birbirleriyle bakışmaya başladılar. Birkaçı homurdanarak suyun içinde kıpırdandı ama kimse cevap vermedi. Ream'in onlar adına konuşmasını beklediler.

"Eğer bir şey gördüysek ya da yaptıysak, varis, bundan söz edemeyiz."

"Nedenmiş o?" Adaira'nın sesi soğuktu. Öfkesi yükseliyordu.

"Çünkü ağızlarımız konuşmaktan mühürlendi.

Gerçek," diye yanıtladı Ream ve sanki dili tutulmuş gibi kelimeleri öncekinden daha da bulanıktı. "Cevaplarınızı bizden daha yüce olanlardan almanız gerekecek."

Jack sertçe ayağı kalktı. Sonunda Ream'in bakışlarını üzerine çekti ve Ream de yanardöner gözleriyle ona baktı.

"Senden daha yüksekte kim var?" diye sordu. Ruhlar arasında bir hiyerarşı olduğunu bilmiyordu. Zihni dönmeye başladı, sudan başka bir şeyi nasıl çağırabileceğini merak ediyordu.

"Etrafına ve üstüne bak ozan," dedi Ream ona. "Biz sadece ateşten daha büyüğüz." Bakışlarını tekrar Adaira'ya dikti ve "Dikkat et ölümlü kadın. Sudaki kandan sakın."

Ruhlar tıslayarak anlaştılar ve gelgit intikamla geri döndü. Okyanus hızla ilerledi, gelgit dalgaları daha önce olduğundan çok daha yükseğe itti ve ruhlar köpüklerin içinde eridi. Dalgalar onları yutarken Jack'in Adaira' ulaşmak için hareket edecek zamanı yoktu.

Oluyor, diye düşündü, arpını tutarken.

ılgınca yüzeyi bulmak için tekmeledi. *Ruhlar bizi boğacak.*

Saçlarında parmaklar hissetti, acı veren bir çekiş. Gözlerini açtı, Ream'in iğne ucu kadar dişleriyle onu boğmaya hazır bir şekilde gülümsediğini görmeyi bekliyordu. Ama bu sadece Adaira'ydı.

Onun kolunu ve yüzeye çıkmasına rehberlik etti.

Kelpie Kayası'na tırmanırken, dalgalar ikisini de çekmeden önce gelgitle mücadele etmek zorunda kaldılar. tekrar altına girdiler. Dar ve rahatsız bir kayaydı; soğuktan titreyerek sırt sırta oturmaktan başka çareleri yoktu, ve gelgitin çekilmesini bekleyin.

Jack arpının tellerinden yosun ipliklerini toplarken sessiz kaldı. Ama Adaira'yla birlikte yaptıkları karşısında içten içe hayrete düşmüştü. Lorna'nın gücüyle Denizin tüm ruhlarını çağırmak için türkü - bir zamanlar çocukluğunun efsanelerinde duyduğu halk. Yüzü olmayan hayaletler ve kendilerini ölümlülere nadiren gösteren mistik varlıklar... O ve Adaira onları az önce *görmüştü*. Onlarla konuşmuşlardı.

Onları çağırdım.

Coşkusunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama Adaira güldü ve Jack gülümsemekten kendini alamadı.

"Az önce bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi. "Aslında sen.

Ben yapmadım. Orada durmaktan başka bir şey yapmadım."

"Onlarla ," diye karşı çıktı Jack. "Yapacak akli zor bulduğum bir şey."

"EvetAma yine de... beklediğimden farklıydı."

Hem korku hem de heyecanla sarsılmış gibi ürperdi. "İyi iş çıkardın ozan."

Jack homurdandı ama iltifatı içine . Tam cevap verecekti ki kafasında, gözlerinin hemen arkasında garip bir ağrı hissetti. Gözlerini kapattı, avucunun içini zonklayan göz kapaklarına bastırdı. Acı şimşek gibi çaktı, Kollarından parmak uçlarına doğru akıyordu. Buna karşı dişlerini sıktı ve Adaira'nın, rahatsızlık kemiklerinde bir dinlenme yeri bulurken nefes nefese kaldığını duymamasını umdu.

Derin ve yavaş nefes almaya çalıştı ama burnundan su damlıyordu.

Dudaklarının kenarına dokundu; parmaklarında koyu, ıslak bir leke . Burnu kanıyordu ve eli Akıntıyı durdurmak umuduyla ıslak bir köşesini bastırırken titredi.

"Jack? Beni duydun mu?" Adaira söylüyordu.

"Mm." Birdenbire onun bilmesini istemedi. Acı çektiğini, kanaması olduğunu bilmesini istemedi. Ama gerçek ona bir balta gibi çarptı: ruhlar için oynamak, zanaatıyla sihir yapmasını gerektiriyordu. Annesinin büyüleri bir ekoseyi tamamladıktan sonra böyle hissettiğini fark etmek yıkıcıydı.

Adaira, "Sanki ruhlar çocuklarımızla kendi diyarlarında hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi konuştu," diyordu. "Ama böyle bir iddiaya inanmakta güçlük çekiyorum."

"O zaman kendimize ölümlü çocukların bizimkinin ötesindeki dünyada onlar için ne yapabileceğini sormalıyız," dedi Jack. "Sadece onları eğlendirmek için bile olsa, ruhların bize ihtiyacı olduğu kesin."

"Evet," dedi Adaira mesafeli bir ses tonuyla. "Ream diğerlerinin onlardan daha yüksek olması konusunda ne demek istedi?"

Jack yutkundu. Bir kan pıhtısının tadını alabiliyordu ve boğazını temizledi. "Kim tahmin edebilir ki? Ruhların açıkça konuşmayacağını bilmeliydik." Sanki onu duymuşlar gibi, bir dalga kayaya sertçe çarptı ve yüzüne sıçradı. "Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

Kanama hafifliyordu. Gözlerinin arkasındaki gerginlik de öyle, ama ellerinde acı devam ediyordu. Sertleşmiş parmaklarını endişeyle büktü.

Adaira'nın kendisi de düşüncelere dalmıştı. Sonunda şöyle dedi: "Sanırım toprak ve hava ruhlarının yukarıda olduğunu kastetti.

su. Bunu hiç fark etmemiştim."

"Ben de fark etmemiştim."

Adaira sessizliğe gömüldü. Sırtını hâlâ onunkine dayamıştı ve derin bir nefes aldığını hissetti.

"Jack? Yeryüzünün ruhlarını çağırmak için annemin çalabilir misin?"

Kaskatı kesildi. "Annen dünya için bir türkü mü besteledi?"

"Evet."

"Peki ya ateş ve rüzgar?"

"Onlar için hiç müzik besteledi. En azından benim ya da babamın bildiği kadarıyla."

Jack sessizdi. Etraflarını çevreleyen köpüklü suya, elindeki arpa ve

Ekosesinde kan lekesi vardı. Hissettiklerini Adaira'ya nasıl anlatacağını bilemiyordu; karşı konulmaz merak, korku, yoğunluk ve ıstırap duygularını. Ruhlar için çalmak, buna layık görülmek. Ellerinde ve sesinde saklı olan gücü hissetmek. Şu anda bile, büyüünün kalıcı sıcaklığı hâlâ içinden akıp gidiyordu.

Bu tehlikeli bir duyguydu. Canlılığının ne kadar çabuk azalacağını merak ediyordu.

Alastair'in Adaira'yı maliyet konusunda bilgilendirmediği de açıktı. Ya da belki Adaira bilmiyordu.

Halk için çaldığı her seferinde annesinin sağlığının azar çalındığını bilmiyordu. Lorna'nın zamansız ölümü beş yıl önce bir kaza sonucu olmuştu. Attan düşmüştü, büyü yapmanın yol açtığı yavaş ilerleyen bir hastalıktan değil. Ama onun kaderi - eğer yıllarını ruhlar için şarkı söyleyerek geçirseydi- şimdi gökyüzünde bir takımyıldızı gibi asılı duruyordu ve Jack bunu açıkça okuyabiliyordu.

Doğu'nun Ozanı olmak bir onurdu ama bunun korkunç bir bedeli vardı. Ve Jack bunu ödeyecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu.

Adaira düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek, "Halk, genç kızların nerede , hangi ruhun onları rahatsız ettiğini ve sakladığını bilmek zorunda," dedi. "Neredeyse her şeyi görüyorlar. Cevaplar onlarda olmalı. Ve eğer su ruhlarının ağızları gerçeği söylemeleri için mühürlenmişse... diğerlerini çağırıp onlarla konuşmalıyız. Ama sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bir sonraki adımımız bu," diye kabul etti Jack. Adaira ile birlikte fark ettikleri şeyi yüksek sesle söylemedi, ancak Adaira'nın da bunu düşündüğünü biliyordu. Eğer yeryüzü ruhları

onlara yardım etmek için, rüzgar için bir türkü bestelemek zorunda kalacaktı. O

bunun ona ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Annenin müziğini incelemek için zamana ihtiyacım olacak."

Bunu atlatmak için zamana ihtiyacım var.

"Bugün daha sonra şatoya gel," dedi. "Ben de sana vereyim."

Bir süre daha arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular. Ay batmaya başlayana ve gelgitler sakinleşene kadar kayanın üzerinde durdu.

Adaira sonunda suya girdi ve kayanın etrafından yüzerek ona baktı. "Bütün gece orada mı oturacaksın ozan?"

Kadının sesindeki neşeyi duyunca gerildi. "Geceleri denizde yüzmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum." Neredeyse bunun sadece anakaraya ait bir görüş olmadığını, çünkü okyanusun asla güvenli olmadığını ekleyecekti. Ama Jack bu sözleri bastırdı, şöyle düşündü

Adaira ona karşı anakaradaki her şeyi kullanabilirdi.

"Yani bütün gece orada oturmayı mı planlıyorsun?"

diye sordu. "Sular çekilene kadar, evet," dedi Jack.

"O da şafak vakti, biliyorsun."

Onu ve suda ona katılması için yaptığı alaycı daveti görmezden gelerek arpını yakınında tuttu. Bakışları yukarı doğru

zamanı okumak için gökyüzüne baktı. Ama göz ucuyla, dalgaların arasında sallanmaya devam eden ve onu bekleyen kızı izledi. Ve sonra o gitmiş, karanlık yüzeyin altında kaybolmuştu. Jack'in tüm dikkati kızın yüzdüğü yere döndü.

Denizin büyüleyici yuvarlanışını izleyerek onun su yüzüne çıkmasını bekledi. Ama Adaira suyun altında kaldı ve Jack paniğe kapıldı.

"Adaira," diye seslendi ona, ama rüzgâr adını ağzından çaldı. "*Adaira!*"

Cevap yoktu, hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Kısa süre sonra, karanlığı soymaktan ve dalgaların parıltısından gözleri ağrımaya başladı. Bir yanı onun kendisiyle oynadığını biliyordu ama bir yanı da bir ruhun gelip onu sahiplenmesinden ve yüzeyin altında tutmasından korkuyordu.

Suya atladı, bir kolu aleti göğsünde sıkıca tutarken diğer kolu çılgınca onu arıyordu. Eli gelgitin soğuk girdabını yarıp geçti. Parmakları birbirine dolanır dolanmaz, kadının sabırlı bir avcı gibi pusuya yatmış onu beklediğini anladı. Onun geleceğini biliyordu.

peşinden geldi ve onunla birlikte su yüzeyine çıktığında rahatlamış, kızgın ve biraz da eğlenmişti.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Saçlarından su damlıyordu ve kadın gülümsediğinde, güldüğünde ters ters baktı. Hain kalbi bu sesle hopladı.

" et," dedi. "Teslimiyetimden zevk al."

"Bana *teşekkür etmelisin*. Az önce seni bir kayanın üzerine tüneyerek geçireceğin uzun bir geceden kurtardım." Parmaklarını onunkilerden ayırdı ve yüzerek uzaklaşırken yüzüne su sıçrattı.

Jack onun bileğini yakalamak için uzandı ama Adaira ondan kaçtı. Jack onu yakalayamadı. Jack'in hemen önünde yüzerek onu sahil yoluna doğru götürdü. Bir süre sonra geriye doğru süzölmeye başladı ve Jack'in yüzünü gördü.

"Suda yavaşlamışsın, Jack."

Hiçbir şey söylemedi, çünkü ruhlar için yapılan müzik onu tüketmişti. Bırakın anakaradaki zayıf yüzüşünü suçlasın.

Onu, patikanın kayalıkları kestiği yere kadar takip etti. Adaira sıırıslıkam kıyafetlerine rağmen zarif bir şekilde kendini denizden çıkardı. Jack suyun içinde kaldı ve onun dönüp kendisine bakmasını bekledi.

Elini uzattı; onun yardımı olmadan dışarı tırmanacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. "Bana yardım edecek misin?"

Adaira keçeleşmiş örgüsünü çözdü ve tekrar güldü. "Dün doğduğumu mu sanıyorsun?"

Ona korkunç bir fikir verdi. Neredeyse gülümsüyordu.

"O zaman en azından arpımı alır mısın? Suda geçirdiği onca zamandan sonra artık bükölmeye başladı." Enstrümanını kaldırdı ve Adaira onu inceledi. Adaira arpını tutmak için öne doğru uzandığında Jack sevincini gizledi.

Parmakları çerçevenin üzerine kapanır kapanmaz, adam çekti.

Adaira başının hemen üzerinden denize yuvarlanırken bir çığlık attı. Dayanamadı; Adaira yüzeye sıçrarken yüzüne geniş bir sırtış yayıldı.

"Yakında bunun bedelini ödeyeceksin," dedi gözlerindeki suyu silerken. "Eski *tehdit*."

"Hiç şüphem yok," diye cevap verdi alaycı bir ses tonuyla. "Ne , varis? Katran ve tüy mü? Hisse senetleri mi? İlk çocuğum oğlum?"

Bir süre ona baktı, uzun kirpiklerinde su incileri vardı. Deniz omuzlarına vuruyordu ve Jack, ikisi de dalgaların yuvarlanışında ilerlerken kadının parmaklarının onunkilere dokunduğunu hissedebiliyordu.

"Aklıma çok daha kötü bir şey geliyor." Ama bunu söylerken gülümsedi ve adam onun yüzünde daha önce hiç böyle bir gülümseme görmemişti. Ya da belki bir kez görmüştü, uzun zaman önce çocukken.

Ona o eski günleri hatırlatıyordu. Denizde ve mağaralarda geçirilen günler. Vahşi yerlerde, devedikenin tarlalarında, kayalıklarda ve kayalıklarda dolaşarak geçirilen geceler Sahilde. Ona adaya ait olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu. Doğuya ait olmak.

Kalmasını ve klanları için çalmasını istiyordu ve Jack, sağlığını şarkı şarkı çalsa bile, belki de bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Sadece bir yıl için. Tam bir mevsim geçişi. Onun laird olarak yükselişini görmeye yet kadar uzun.

Saçlarından bir tutam altın yosun kopardı ve istemeyerek de olsa kabul etti.

Ondan düne göre biraz daha az hoşlanıyordu. Ve bu ona sadece bela getirebilirdi.

BÖLÜM 9

Sidra rüyasında Cadence kıyılarında yürüdüğünü gördü. Başlangıçta Maisie yanındaydı ama sonra küçük bir balığa dönüşüp denize atladı ve Sidra kana bulanmış kumların üzerinde tek başına kaldı. Uzakta Donella'yı görene kadar Maisie için endişeleniyordu. Bu ilk başta onu şaşırtmıştı. Torin'in ilk karısı rüyalarında hiç görünmemişti ama Sidra, Donella Tamerlaine yürürken el salladı.

Zırhını giymiş ve muhafızların kahverengi ve kırmızı ekosesine bürünmüştü.

"Donella? Neden buradasın?" Sidra sordu ve kalbi ona ihanet etti. Kalbi küt küt atmaya başladı.

Donella, Torin ve Maisie'yi geri götürmek için dönmüştü.

"Sidra? Sidra, ," dedi Donella acilen. Kum Botlarının altında ezildi ve Sidra'yı sarsmak için koluna uzandı. "Bu bir rüya. Uyan artık."

Donella ona daha önce hiç dokunmamıştı. Hayaletin eli kolunda buz gibi hissedildi ve Sidra nefesini tutup uyandı.

Nabızı boğazında düğümleniyordu.

Sidra'nın farkındalığı yavaş yavaş keskinleşti. Kulübe geceyle birlikte karanlığa gömülmüştü ve rüzgârın uğultusu dışında sessizdi. Yatağında uzanıyordu ve Maisie kıvrılmış horluyordu.

onun yanında. Uzun ve tuhaf bir günün ardından bitkin düşmüştü.

Ama kolu... ağrıyordu. Sidra kolunu ovuşturdu ve Donella'nın hayaletinin odada onunla birlikte olduğunu, ay ışığı gibi şeffaf bir şekilde yatağın başucunda gezindiğini fark etti.

"Donella?"

"Acele et Sidra," diye konuştu hayalet. Sesi rüyada olduğu kadar güçlü değildi. Gerçekte ise

narin, solan bir müzik notası gibiydi. "Onun için geliyor."

"Kim?" Sidra homurdandı.

"Ayaĝa kalk ve Torin'in meşe sandıĝına git. En altta küçük bir dirsek bulacaksın," dedi Donella ve Sidra'ya acele etmesini işaret etti. "Bu kılıcı ben ölmeden önce Maisie için d vd rm  t m.

Onu eline al ve onunla birlikte Graeme'nin  iftliĝine ko . Acele et, acele et. O geliyor, Sidra."

Donella yerdeki ay i ıĝına teslim oldu ve Sidra hâlâ rüya görüp g rmediĝini merak etti. Ama hayaletin gibi yaptı. Yataktan kayarak yan odaya geçti ve Torin'in meşe sandıĝının önünde diz çöktü. Parmakları uykudan yava lamı tı ama dirseĝi bulana kadar giysilerini ve ardıç dallarını aradı. Donella'nın , deri bir kılıfın içinde ve en altta saklanıyordu.

Una'nın eserlerinden biri.

Sidra kabzayı eline aldı ve çıplak ayaklarını yere vurarak aceleyle yatak odasına döndü. Rüzgâr kesilmişti; Maisie'yi kollarının arasına alırken rüzgârın yokluĝu tenini karıncalandırıyordu.  oraplarını ya da botlarını giyecek ya da Maisie'yle kendisini bir pelerine saracak zamanı yoktu. Sidra, Maisie'yi arka kapıdan çıkarırken  n kapının kilidinin d nd ĝ n  duyabiliyordu.

"Sidra?" Maisie gözlerini ovu turarak mırıldandı. "Nereye gidiyoruz?"

"B y kbabayı ziyarete gidiyoruz," fısıldadı Sidra, olabildiĝince sessiz olmaya çalışarak genç kızı avluda taşırken.

"Ama neden?" Maisie yüksek sesle sordu.

"   . Sıkı tutun bana." Ay i ıĝında Graeme'in kulübesine giden yolu buldu. Dizlerine kadar fundalıĝa g m lm   tepeciĝe doĝru ilerliyordu ve Sidra bacakları titrese de ko maya ba ladı. Maisie'nin itirazlarını g  s ne bastırdı ve omzunun üzerinden çılgınca bir bakış attı.

Bahçesinde bir Şey duruyordu. Bir gölgeydi, uzun boylu ve bir adam gibi yapılıydı. Başını eğdi; ona baktığını hissedebiliyordu.

Gölge inanılmaz bir hızla onu takip etmeye başladığında dehşet Sidra'nın kanını buza çevirdi. Nefes almak, kucağında bir çocukla tepeye doğru koşmak için mücadele etti. Ama karanlıktan kaçamayacağını biliyordu.

"Maisie? Beni dinle. Doğruca büyükbabanın kapısına koŐmanı ve kapıyı olabildiğince sert almanı istiyorum. Cevap vermesini bekle. Ben hemen arkada olacağım." Sidra Maisie'yi yere bırakırken gėŐü alev alev yanıyordu. "Kovalamaca oynamayı ne kadar sevdiğimizi hatırlıyor musun? O benim, bu yüzden olabildiğince hızlı koŐmalı ve arkana bakmamalısın. Şimdi git!"

Maisie hayatında ilk kez itiraz etmedi. Kız tepeye doğru koşmaya başladı ve Sidra durup kendini tuttu. Dirk' kınından çıkardı ve ruhla buluşmak için döndü.

Sidra'nın elinde elik bir beklediğini fark edince yavaŐladı.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Sesi dalgalandı.

Gölge birkaç adım durdu. Kadın kapuŐon taktığını fark etti. Pelerini ani bir kırıldı. "Kaptanın kızı. Onu bana sana zarar vermem."

Ses tonu derin ve przszgd. Gözleri karanlıkta gerinerek, yüzünü bir anlığına görebilmek için sabırsızlanıyordu.

"nce beni öldürmen gerekecek."

Hafif bir kahkaha sesi duyuldu. Ama Sidra korkmuyordu. Yolda kararlı bir Şekilde duruyordu, yalınayaktı, üzerinde i amaŐırından başka bir Şey yoktu, elinde küçük bir hançer vardı. Hançer

Gölge onu yere düŐürmek için hamle yaptığı anda Sidra tısladı ve bıçağını sapladı.

Hareketlerini önceden sezmiş, et gibi katı n koluyla engellemişti.

Sidra cevap veremeden gölge ona elinin tersiyle vurdu. Acı keskindi; boynu kırıldı ve ayağa kalkmak için mücadele etti.

dik kal.

Tökezledi ama Maisie'yi takip ederek patikada ilerlediğini görmek için tam zamanında dengesini yeniden sağladı. Sidra onu kovaladı, kulakları çınlıyordu. Saldırdı ve nişan alarak gölgeyi sırtından bıçakladı.

Pelerinin yırtıldığını duydu. Bıçağın derisini deldiğini hissetti. Ruh dönerek üzerine gelirken dünyanın dönmesini izledi.

"Seni *kal* tak," diye tısladı.

Tekrar vurmak için elini kaldırmıştı ki, göğsüne inen tekmeyle hissettiğinde dirk yıldızları yakalıyordu. Gölgenin çizmesi göğüs kafesine o kadar sert vurdu ki nefes alamadı. Yere yığıldı ve fundalıkta yuvarlandı. Elleri uyuşmuştu, dirk'ü yere bırakıp tutunmak için çabaladı.

Sonunda nefes nefese kalarak durdu. Acı parlaktı; görüşünün kenarlarını yiyen lekeler gördü.

Kalkmak zorundaydı. Maisie'yi bulmalıydı.

Sidra hırıldadı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu çünkü sanki her şey durmuştu. Rüzgâr, ayın inışı. Kendi kalbi.

Gölge geldi ve onun üzerinde durdu. Bir inilti duydu ve bakışları yukarı kaydı. Maisie onun kollarındaydı ve çırpınıyordu.

"*Maisie*," diye homurdandı Sidra.

Elini uzattı, her şeyi vermeye hazırdı. Ama konuşmaya fırsat bulamadı. Başının yan tarafında bir darbe hissetti.

Karanlığa karıştı.

Sidra fundalıkta yüzükoyun uyandığında rüya gördüğünü sandı. Güneş doğmak üzereydi; hava çok soğuktu ama doğu ufku ışıkla kabarıyordu. Bir kuş

sanki onu gözlerini açmaya çağırıyormuş gibi yakınlarda cırlıyordu. Kalkması için.

Kendini yavaşça dizlerinin üzerine doğru itti. Göğsü ağrıyordu. İç önünde kurumuş kan vardı ve ona baktı, hatırlamaya çalıştıkça aklı karışıyordu.

Ve sonra ona çarptı. Farkına vardığı şey, ruhun göğsüne vurduğu tekmeden daha sertti.

"Maisie!" diye bağırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "*Maisie!*"

Tökezleyerek ayağa kalktı. Dünya bir an için döndü; eriyen yıldızlar, kıpkırmızı bir gün doğumu ve bir kuşun kanat çırpışı.

"Maisie!" Funda ağacını yırtmaya başladı. Elleri o kadar soğuktu ki onları hissetmekte zorlanıyordu. "Maisie, cevap ver bana! Neredesin? *Maisie!*"

Ruh onu nereye götürmüştü?

Çılgınca ararken bir hıçkırığı yuttu. "Sidra?
Sidra!"

Uzaktan Graeme'in ona bağırdığını duydu. Göğsü zonklayınca irkildi ve başını kaldırıp baktığında Torin'in babasının tepenin zirvesinde belirmediğini gördü.

Üstesinden gelmişti, konuşamıyordu. Graeme evini terk etmemiştir.

Sidra onu tanıdığı onca yıl boyunca evini ya da bahçesini görmemiştir ve Sidra tepeden aşağı koşmaya başladığında duyguları boğazına düğümlendi.

"Sidra!" Graeme onu gördü. "Sidra, sen misin? İyi misin genç kız?"

"Baba, ben..." Ne diyeceğini bilemiyordu. Graeme nihayet ona ulaştığında kanı hâlâ çarpıyordu. Fark ettiğinden çok daha kötü görünüyor olmalıydı, çünkü Graeme'in Yüzü gerildi. Ona bakarken gözleri kocaman oldu.

"Kızım," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"Maisie'yi bir ruh aldı," dedi histerisini dizginlemeye çalışarak.

Ağzı gevşedi. "Bunu sana bir *ruh* mu yaptı?"

"Bir ruh onun için geldi, onunla savaştım ve onu aldı... aramaya devam etmeliyiz. Hala burada olabilir..." Sidra her hareketine rağmen fundalığa geri döndü, Her nefes göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

"Maisie!" diye bağırdı tekrar tekrar, bir iz, bir ruh kapısı, bir giysi parçası arıyordu. Ona yol gösterecek herhangi bir şey.

Graeme sıkıca koluna girerek onu kendine yaklaştırdı. "Sidra? Yaran nerede? Önce seninle ilgilenmemiz gerek, genç kız."

Sidra durakladı. Ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemişti.

Onun sıcaklığını ve gücünü hissedene kadar titriyor ya da ne kadar üşüyordu. Nedenini anlamakta zorlanarak kaşlarını çattı. Graeme şaşkın gözlerle ona bakıyordu, ta ki o yere bakıp iç çamaşırını boyayan kanı hatırlayana kadar. Kurumuş yünü kırıstırarak koyu bir renk almıştı ama damarlarındaki kan kadar kırmızıydı.

"Ben yaralı değilim," diye fısıldadı. "Bu... bu benim kanım değil. Ruha bir dirgenle vurdum ve kanadı."

Sidra, Graeme'nin bakışlarıyla karşılaştı. Bir gece önce Maisie'ye okuduğu hikâyeyi düşündü. Orenna'nın çiçek açmak için parmağına iğne batırmak zorunda kalmasıyla ilgili bir hikâye. Kanı nasıl yoğun ve altın renginde akıyordu.

"Ruhlar..." Sidra başladı ama sesi soluklaştı.

Graeme onun düşüncelerini okuyarak başıyla onayladı. "Ölümlüler gibi kanama."

Sidra tekrar kan lekelerine baktı. Sanki dünya ayaklarının altından kaymış gibi hissetti.

Kızları çalan bir ruh değildi. Bir adamdı.

"Sidra," diye mırıldandı Graeme, hâlâ onun kolunu tutuyordu, "Torin'i çağırmamız gerek."

Sidra'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Torin'e olanları anlatma düşüncesi bile... ağlayacak gibi hissediyordu. Onunla bunun için evlenmişti. Ona verdiği yeminin içinde *bu* da vardı. Kızını büyüteceğine, seveceğine ve koruyacağına söz vermişti.

Onu ve Maisie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Donella'yı bile yüzüstü bırakmıştı.

Sidra bir an bocaladı ama gerçek, düşüncelerinin uyuşukluğunu gölgelemeye başlamıştı. Maisie'yi kaçırın bir ruh değil, bir adamdı.

İmkansız hız ve gizlilik. Tam olarak anlamamıştı ama zamanın ne kadar değerli olduğunu hissediyordu.

"," diye fısıldadı Sidra. "Onu çağıracağım."

Graeme sessizdi, bekliyordu. Kız fundalığın derinliklerine doğru bir adım atarken eli ondan uzaklaştı.

Güneş doğmuştu. Arazinin üzerinde bir sis dolaşıyordu. Gölgelelerin arasında bir kuş ötmeye devam ediyordu.

Sidra dizlerinin üzerine çöktü.

Güney rüzgârına karşı onun adını söylerken sesi kırıldı.

"*Torin.*"

İKİNCİ BÖLÜM

Dünya İçin Bir Şarkı

BÖLÜM 10

Adaira yatak odasında, pencerenin önünde duruyordu, güneşin doğuşunu izliyordu. Saçları denizden dolayı hâlâ nemliydi ve parmakları Jack'le birlikte dalgaları aşındırmaktan budanmıştı. Üzerinde bir bornozdan başka bir şey yoktu ve bornozun yumuşaklığının altında titrerken, ruhların açmış gibi ona nasıl baktıklarını hatırladı.

Camdaki yansımasına sırtını döndü ve ocağın yanında bekleyen banyosuna doğru yürüdü, yol boyunca soyundu. Ilık olan suya girdi ama bazen soğuk onu rahatsız etmiyordu.

Bazen kışın buz gibi kucağını arzuluyordu.

Yerleşirken etrafında oluşan dalgalanmaları izledi, bakır küvete yaslanmıştı. Halkın ona ne söylediğini düşündü ve Jack'in yüzündeki ifadeyi hatırladı.

sesi, annesinin yıllar önce yazdığı müzikle birleşmişti. Göğsü ağrıyordu ve bunun Lorna'nın müziğinin yeniden doğduğunu duymanın verdiği kederden mi yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Adaira denizin ruhlarının kızları bulmasına yardım edebileceğine inanmıştı. Bu çılgınlığa ve kaybolan çocukların acısına bir son vermeyi ummuştu.

Ama gerçek şu ki, gizemi çözmeye hiçbir yerde yaklaşamamıştı. Aslında, zihni şimdi daha da karışık.

Elleriyle yüzünü kapadı ve parmak uçlarını bitkin bir halde kapalı gözlerine bastırdı.

Bu o, demişti gelgitlerin halkı. Şimdi bile sesleri onun boşluğunda yankılanıyordu.

Hayır, Adaira onlara söylemeliydi. Hayır, ben annem gibi değilim.

Sudaki kana dikkat et, ölümlü kadın.

Ellerinin uzaklaşmasına izin verdi ve gözlerini açarak onu kucaklayan suya baktı. Yine Jack'i düşündü, gece denizinden korkmasına rağmen onun peşinden nasıl geldiğini. Onunla birlikte yüzeye çıkarken çok kızgın görünüyordu - garip bir nedenden ötürü Adaira'ya yağmur variline batırılmış bir kediye hatırlatmıştı. Ama aynı zamanda

Ona baktıkça memnun görünüyordu, sanki sonunda kim olduğunu hatırlamış gibiydi. Ada doğumlu olduğunu. Ve Adaira en gülünç şeyi yapmıştı. Gülmüştü ve sanki içinde kuşlar uçuyormuş gibi hissetmişti.

Banyodaki dalgalanan yansımasına baktı ve Jack Tamerlaine metanetli bir adamı kendisiyle gülmeye kıskırtmak için ne gerektiğini merak etti.

"Yeter," diye kendi kendine fısıldadı ve elini sünger ve bir kalıp sabun. Cildini ovalamaya başladı ama bu, uzak tutmak istediği anılarına hiçbir şey yapmadı.

Ada sularında en son yıllar önce Callan Craig ile yüzmüştü. On sekiz yaşındaydı ve yalnızlığını giderecek bir şeyler arıyordu. Bu keskin ve sonsuz yalnızlık, annesinin yakın zamanda vefat etmesiyle daha da artmıştı ve Adaira Callan'da bu duygularına bir çare bulmuştu.

Ona vurulmuştu ve onunla kale arazisinde idman yaparak, tepelerde at sürerek, yatak çarşaflarına dolanarak çalıntı saatler geçirmişti. Adaira ne kadar saf olduğunu, ne kadar hevesli ve güven dolu olduğunu düşününce yüzünü buruşturdu.

İlişkileri sona erdikten sonra, zamanın kalp ağrısını hafifleteceğini umdu, ancak kış mevsimindeki yaşlı kemikler gibi ara sıra alevlendi.

O acı dolu anıları bir kenara bıraktı ve nefesini tutarak suyun altına daldı. Burada dünya sessizdi ama yine de Jack'in müziğini ve şarkı söylerkenki sesini duyabiliyordu. Oturup saatlerce onun çalmasını dinlemek istiyordu. O da

salonun restore edildiğini, klanın müzikle bir araya geldiğini görmek istiyordu.

Bunu Jack'in yapmasını istedi.

Uzakta geçirdiği zamanın onu bu kadar değiştirmiş olması garipti.

Adaira onun hakkında ilk olarak iki şeyi fark etmişti: sesinin ne kadar derin ve zengin olduğunu ve ellerinin ne kadar güzel olduğunu.

Ama huysuz mizacı aynıydı. Çatık kaşları da öyle.

Genç bir kızken ondan nefret etmişti. Ama kendisini en canlı hissettiren şeyden nefret etmenin zor olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

Sudan çıkıp giyindi, ardından fırçasının ve aynasının beklediği çalışma masasına doğru ilerledi. Gözüne bir mektup ilişti. Köşesi bir kavanoz ay dikeninin altına sıkıştırılmıştı ve parşömen dikkatsizce kullanılmış gibi buruşmuştu.

Ayrıca batı mührü ile de işaretlenmiştir.

Moray Breccan ona yine mektup yazmıştı. Mektubu açmakta neredeyse tereddüt etti.

Adaira'nın Jack'e sahte bir mektup yazdığı gün, Breccan klanının varisine de bir mektup göndermiş ve bir ticaret olasılığını görüşmek istediğini belirtmişti. Moray Hemen cevap verdi ve Adaira'yı şaşırtacak şekilde, fikri hakkında iyi konuşmuş ve hevesliydi.

Yüzyıllardır süren çekişmelerden sonra barışa ulaşılabilecek gibi görünüyordu ve Adaira umutluydu. Baskınlardan bıkmıştı, doğudaki soğuk günlere sinen korkudan bıkmıştı. Farklı bir adanın hayalini kuruyordu ve eğer Breccanlar başlatırdı.

Babası çok sinirlenmişti.

Alastair'in ona nasıl çıktığını, Breccanlar için depolarını açmanın aptallık olduğunu söylediğini hâlâ hatırlıyordu. Onlara zarar vermekten başka bir şey istemeyen bir klanla ilişki kurmanın.

"Beni batı klanına asla güvenmemem için yetiştirdiğinizi biliyorum," diye cevap vermişti. "Kendi kendimize yetebilmemiz için. Bu yüzden Sadece baskınların geçmişi bile beni bu ülkeden nefret ettirmeye yetiyor.

Breccanlar. Ama itiraf etmeliyim ki bu nefret beni yıprattı, kendimi yaşlı ve kırılğan hissetmeme neden oldu. ve ben başka bir yol bulmak istiyorum. Barışı hiç hayal etmedin mi baba? Yeniden birleşmiş bir ada hayal ettin mi hiç?"

"Tabii ki rüyamda gördüm."

"O halde bu, böyle bir ideale doğru atılan ilk adım değil mi?"

Alastair sessizliğe gömülmüştü. Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddederek, "İhtiyacımız olan hiçbir şeye sahip değiller, Adi. Bir ticaret, her ne kadar kış akınlarını engelleyeceğine inanmak istesen de, onları sona erdirmeyecektir. Breccanlar kana susamış bir topluluk."

O aynı fikirde değildi. Ama son iki yılda o kadar güçsüzleşmişti ki Adaira, onu aşırı yoracağından endişelenerek tartışmanın sönmesine izin vermişti.

Torin de benzer bir şekilde karşılık vermişti ama Adaira üzerinde durduğu zemini anladı. Bu takas klan hattında nasıl işleyecekti? Nerede yapılmalı? İki klandan birinin yapacağı kötü bir hareket güveni sarsar ve masum bir insan büyük ihtimalle ölecekti.

Adaira mektuba uzandı. Ortadan kaybolan kızlar günlerinin ve enerjisinin odak noktası haline geldiğinden beri, ticareti ve Moray'ın önceki cevabını neredeyse unutmuştu: Batı'yı ziyaret etmesi için bir davet. Mektubu yüzüne yaklaştırdı ve buruşuk parşömeni içine çekti. Yağmur, ardıç ve başka bir şeyin kokusunu taşıyordu. Adını koyamadığı bir şey, onu endişelendiren bir şey vardı.

Balmumu mührü kırdı ve mektubu açtı. Şafağın ışığında okudu.

Sevgili Adaira,

Umarm siz ve klanınız için her şey yolundadır. Sizden en son haber almamın üzerinden dört gün geçti ve ailemle birlikte batıya ziyaret davetime vereceğiniz yanıtı merakla bekliyoruz. Acaba mektubum elinize ulaşmadı mı? Eğer öyleyse, daha önce söylediklerimi tekrarlamama izin verin:

Bir sonraki nesil olarak, sana ve bana değişme şansı verildi.

klanlarımızın kaderi. Bize barıştan söz ediyorsunuz ki geçmişimiz göz önüne alındığında bunun mümkün olmadığını düşünüyordum. Ama bir ticaret teklifiyle bana umut verdiniz ve ben

Batı'yı ziyaret etmeniz için sizi ve sadece sizi davet etmek istiyorum. Gelin ve topraklarımızı, yollarımızı görün. Gelin ve halkımızla tanışın. Daha sonra, güvenimin ölçüsünü göstermek için aynı şekilde yalnız ve silahsız olarak sizi doğuya kadar takip edeceğim.

Ayrıca, sizinle beş gün klan hattında buluşmak istiyorum. Yanımda Klanımın sizinle takas etmek için sunabileceği en iyi şey. Siz de aynı şekilde klanınızın verebileceği en iyi şeyleri getirebilirsiniz ve ada için yeni bir sezona başlayabiliriz.

Benimle öğle vakti kuzey kıyısında, deniz mağarasının doğu ile batı arasındaki sınırı belirlediği yerde buluş. Ben klan çizgisinin kendi tarafında kalacağım, sen de kendi tarafında kalmalısın. Malları ileri geri götürmek biraz hayal gücü gerektirecek ama bir planım var. Muhafızlarımıza gelmen gerektiğini haber ver.

Hediyeyle baş başa, bu yüzden gözden uzak olacak kadar uzakta kalmalılar. I Benimkinin de aynısını yapacağına ve sizinle buluşmaya silahsız geldiğime sizi temin ederim.

Klanlarımıza barışın elde edilebilir olduğunu, ancak bunun tamamen güven üzerine inşa edilmesi gerektiğini gösteren bir örnek olalım.

Cevabınızı bekliyor olacağım,

Moray Breccan
BATININ VARİSİ

İkinci kez okudu. Sonra bir üçüncüsü, sadece işin ciddiyetini anladığından emin olmak için. Adaira'nın elleri titriyordu. Moray'ın mektubunu katladı ve yatak odasından ayrıldı.

Batıya tek başına gitmesi akıllıca mıydı? Moray güvenden her bahsettiğinde karnına bir ağrı girmesi ikiye bölünmüştü?

Konseye ihtiyacı vardı.

Önce Sidra ile konuşmak istedi.

Sidra, Graeme'in ortak salonunda parşömen ve kitap yığınları arasında volta atıyordu. Torin'in gelmesini bekliyorlardı. Her dakika bir saat gibi geliyordu ve Sidra'nın kalbi boğazında atmaya devam ediyordu.

Düşünceleri Maisie tarafından tüketilmişti. Maisie neredeydi? Zarar görmüş müydü? Onu kim kaçırmıştı?

"Sidra?" Graeme nazikçe söyledi. "Üzerini değiştirmek ister misin? Köşedeki meşe sandıkta yedek giysilerim var."

"Hayır, ben iyiyim baba," dedi, iç kargaşası yüzünden dikkati dağılmıştı.

"Sadece düşündüm ki..." Graeme durakladı ve bir sürahi viskiye uzandı. İki bardak doldururken elleri titriyordu.

"Kıyafetlerinde kan görmek oğlumu üzecek."

Sidra durdu ve iç çamaşırına baktı. Bıçaklanmış gibi görünüyordu.

"Elbette," diye fısıldadı, istediği son şeyin Torin'in onu bu halde görmesi olduğunu fark etti. Graeme'in eşyalarından oluşan labirentin içinden köşedeki sandığa doğru yürüdü ve diz çöktü. Parmakları ahşap oymaların üzerinde hızla ilerleyip kapağı açarken soğuktu.

İçinde ne olduğunu biliyordu.

Torin'in annesi gideli neredeyse yirmi bir yıl olmuştu. Emma Tamerlaine, Torin henüz altı bir gece ansızın oğlunu ve kocasını geride bırakıp gitmişti. Bir anakaralıydı; ada yabancıydı, korkutucuydu ve ailesinden çok uzaktaydı. Sonunda buradaki hayat onun için çok zor olmuş ve Emma arkasına bile bakmadan anakaraya dönmüştü.

Yine de Graeme, sanki bir gün geri dönecekmiş gibi onun hâlâ saklıyordu.

Sidra üzüntüyle elbiseleri karıştırdı. Sonunda bir kombinezonda karar , Torin'in bunun bir zamanlar kime ait olduğunu fark etmeyeceğini umuyordu. Ama neden fark etsin ? Sidra'nın kendi iç çamaşırlarını nadiren görüyordu.

Onu kaldırdı. İç çamaşırı uzun ve dardı, Torin'in annesinin ne kadar uzun boylu ve ince yapılı olduğuna ihanet ediyordu. Sidra bunun kendi kıvrımlarına asla uymayacağını biliyordu ve ön kapının patlayarak açıldığını duyduğunda seçeneklerini değerlendiriyordu. Tüm kulübe tepki olarak sarsıldı. Bir esinti odanın içinde fısıldayarak kâğıtları devirdi.

Sidra onun Torin olduğunu anladı ve dizlerinin üzerinde donakaldı, Emma'nın kombinezonu ellerindeydi. Eşiği görmesi bir giyinme paneliyle engellenmişti ama Torin konuşurken onu net bir şekilde duyabiliyordu.

"Maisie nerede?" Torin nefes nefese kalmıştı, sanki tepelerde. "Her şey mı? Yolda eve ama ne o ne de Sidra oradaydı."

"Torin..." Graeme söyledi.

Sidra gözlerini kapattı. Ev sessizliğe gömüldü ve uyanabilmeyi diledi. Bu sadece korkunç bir kâbustu ve Torin'in hayatını mahvetmek üzere değildi.

"Sid?" diye seslendi.

Annesinin giysisini bıraktı ve sertçe ayağa kalktı. Panelin etrafından dolanırken yere baktı ve sonunda Torin'in görüş alanına girdi.

Yukarı doğru bakmasına neden olan şey sessizlikti.

Yüzü doğal olmayan bir şekilde solgundu. Gözleri parlıyordu, şokunu ele veriyordu. Dudakları aralandı ama konuşmadı. Bir soluk alıp verdi ve Sidra bunun az önce böğründen bıçaklanmış gibi bir ses düşündü.

Torin ona doğru yürüdü. Graeme'in dağınıklığı arasından geçerek kitapları ve ıvır zıvırları tekmeledi. Çok geçmeden aralarındaki mesafe kayboldu ve Torin onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarındaki sahil kokusunu alabiliyordu. kum ve deniz suyu. Adamın nasırlarının ısırığını hissedebiliyordu ama yine de onu öyle nazik tutuyordu ki, sanki kırılacakmış gibi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Sidra yutkundü. Boğazında bir taş varmış gibi hissetti. Nefes almak acı veriyordu ve gözleri yaşlarla doldu.

"Torin," diye fısıldadı.

O zaman anladı. Adamın nasıl sertleştiğini ve gözlerinin çılgınca odayı aramaya başladığını hissetti.

"Maisie nerede?" diye sordu.

Sidra derin bir nefes aldı. Göğüs kafesi ağrıyordu; kelimeleri dağıldı.

"Maisie nerede Sidra?" Torin tekrar sordu, bakışları onunkilere döndü.

Onu hiç bu kadar korkmuş görmemişti. Mavi gözleri büyümüş, kan çanağına dönmüştü.

"Özür dilerim Torin," dedi. "Çok üzgünüm."

Elleri ondan uzaklaştı. Bir adım geri çekildi, bir çift botun üzerinde tökezledi. Nefes aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. İçinden yumuşak ama gırtlaktan gelen bir ses daha çıktı. Sonunda Sidra'ya baktı, yüzü sakindi.

"Bana son olan her şeyi anlatmanı istiyorum. gece," dedi. "Eğer Maisie'yi bulacaksam... bana *her* ayrıntıyı anlatmalısın Sidra."

Adamın şimdi ne kadar çekingen görüldüğünü sarsıldı ama bunun onun duygularını kontrol altında tutmak için aldığı eğitim olduğunu biliyordu.

Onunla ortağı olarak değil, kaptan olarak konuşuyordu.

Sidra, Donella'nın uyarısı , ağlamadan konuşabildiği için şükrederek olanları anlatmaya başladı.

Dinledi, gözleri ona sabitlenmişti. Her birkaç nefeste bir, kan lekeli göğsünü, hırıltılarını inceliyordu.

ve Sidra onun ne kadar üşüdüğünü hissedecekti.

"Ruh konuştu mu?" Torin o kısma geldiğinde araya girdi.

Sidra tereddüt etti. Odanın öbür ucunda unuttuğu Graeme'e baktı. Kayınpederi

kapının yanında duruyordu, elinde hâlâ iki bardak viski vardı.

Ona başını salladı, sessizce Torin'e söylemesi için onu

cesaretlendirdi... "Bir ruh değildi," dedi Sidra.

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Ruh kanı hakkında açıklama yaptı.

"Emin misin Sidra?" Torin sordu. "Bu senin kanın değil mi?"

"Ona sırtından bir yara açtım," dedi açıkça. "Bu ne benim ne de bir ruhun kanı."

"O zaman bir erkek olsaydı..." Torin dişlerinin arasından nefes verdi. "Bana onu tarif et. Boyu ne kadardı? Sesi nasıldı? nasıl bir ses?"

Sidra gecenin ve dehşetin hafızasını Torin'in tanımlayabileceği bir şekle sokmak için mücadele etti.

Adam onu dinledi, sözlerine eğildi ama kadın onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Sesini tanımadınız ama özellikle kızımı mı sordu?"

"Evet, Torin."

"Demek beni tanıyor. Bir klan üyesi olmalı, omuz omuza verdiğim ya da muhafız birliğinde eğittiğim biri. Doğuyu iyi bilen biri." Torin bir parmak eklemine dudaklarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Hâlâ çok solgun görünüyordu, sanki kanı çekilmiş gibiydi.

"Torin," diye fısıldadı Sidra, onun eline uzanarak. Onun ne hissettiğini biliyordu. O korkunç sıkıntı dalgası, kızları çalanın bir adam olduğunu bilmek. İnsan kendine *soruyordu: Bir adam neden küçük kızları kaçırmış?*

Gözleri açıldı. Bir süre Sidra'nın bakışlarını tuttu ama içinde ne umut ne de güven vardı. Sadece ıstırap vardı ve Sidra bundan kendini sorumlu tutuyordu. Daha çok mücadele etmeliydi. Daha hızlı koşmalıydı. Graeme için çılgılık .

Eli tekrar yanına düştü ama Torin parmaklarına uzanarak onu odanın diğer ucuna ve ön kapıdan dışarı çekti. "Eğer onu yaraladıysanız, fazla uzaklaşmış olamaz. Göster Bana olayın tam olarak gerçekleştiği yeri göster" dedi.

Sidra onun hızına ayak uydururken ayağı takıldı. Hâlâ yalınayaktı ve güneşin parlaklığı onu şok etmişti. Gözlerini kıstı, sonra Torin'in muhafızlarından birkaçının yolun kenarında beklediğini fark etti. Onun kanlı giysilerini görünce hemen ilerlediler.

"Buradaydı Torin," dedi tepeden aşağı inerken yarı yolda durarak. Etrafındaki fundalıklar, verdiği mücadelenin bir kanıtı olarak ezilmişti. "Onu bıçakladım. Ve o..." Gerisini ısırarak bitirdi ama Torin'in gözleri keskindi.

"Sonra ne yaptı Sidra?"

Kendini kucaklama dürtüsüne direndi ve titredi. "Beni tekmeledi. Göğsüme. Oraya doğru yuvarlandım ve aşağı inerken dirseği kaybettim."

Torin izleri takip ederek Sidra'nın yığıldığı yerde diz çöktü. Dalgındı, toprağı inceliyordu. Parmakları fundalıkta birkaç damla kan buldu ve

Sidra'ya umut verdi. Torin suçluyu bulabilirdi. Torin ayağa kalktığında yüzünün renginin yerine geldiğini görebiliyordu. Gözleri parlıyordu, ona doğru gelirken adımları amaç doluydu.

"Günün geri kalanında kalmanı istiyorum," dedi. "Lütfen onun çiftliğini terk etme. Beni duyuyor musun, Sid?"

Sidra kaşlarını çattı. "Hayır. Aramana yardım etmeyi planlıyordum, Torin." "Graeme'le kalmanı tercih ederim."

"Ama ben aramak *istiyorum*. Bir eve kapatılıp haber beklemek istemiyorum."

Torin onun omuzlarından tutarak, "Beni dinle Sidra," dedi. "Dün gece vahşice saldırıya uğradın ve yaralandın. Dinlenmen gerek."

"Ben iyiyim-"

"Senin için endişelenirsem araştırmaya odaklanamam!" Adamın sözleri keskindi ve kadının kararlılığını delip geçti. "Lütfen, sadece bu seferlik dediğimi yap."

Sidra bir adım uzaklaştı. Elleri omuzlarından kaydı ve iç çekti. Ama dönüp tepeye çıktığında durdurmadı ve arkasına bakmadı.

Kapıdan geçerek avluya girdi. Graeme kapının girişinde duruyordu, elinde hâlâ iki bardak viski vardı.

Sidra'nın yüzüne bir kez baktı ve "Bize biraz yulaf keki yapacağım" dedi.

Onun içeriye adım atışını izledi. ona yalnız bir an bahşediyordu. Avlunun doğru bir adım attı ve Graeme'in evine yaklaştığında her zaman olduğu gibi büyüünün kaybolmadığını fark etti.

Bahçe tam bir kargaşa içinde kaldı. Yabani otlar kalın kümeler halinde büyümüştü. Sarmaşıklar patika boyunca ve kulübeye kadar uzanıyordu. Gossamer altın ağlar içinde asılı duruyordu. Bu onu şok etmişti. Geçmişte bu cazibeyi hep görmüştü. Bütün

Bu toprağa verdiği sevgi ve özen... sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Gömdüğü yıkım gün yüzüne çıktı. Sidra vahşi doğanın ortasında diz çökerken gözyaşları dökölmeye başladı.

İnancım yok oldu, diye düşündü, avlunun bu kadar değişmesinin, ihtişamı görmesinin nedeninin bu olduğunu hissetti.

Güneşin doğuşunun yabani otları yaldızlamasını izledi. Hepsini acımasızca kökünden sökmeye başladı.

BÖLÜM 11

Ön kapının vurulması kulübeyi sarstığında Jack uyuyordu. İrkildi ve yatağında doğruldu, güneş ışığına karşı gözlerini kırpiştırdı. Müziği su için sihre dönüştürmekten başı hâlâ ağrıyordu ve ağır ayak sesleri annesinin evini sarsarken irkildi.

İlk aklına gelen bir baskın olduğuydu ve battaniyeye dolanarak ayağa kalktı. Duvara yaslanmak için uzanıncaya kadar oda döndü ve geç de olsa günün ortasında olduğunu fark etti. Breccanlar ışığa hiç gelmiyordu ve annesinin kapının hemen ötesinde sakince konuştuğunu duyabiliyordu.

"O yatakta," diyordu. "Size yardımcı olabilirim, kaptan?"

"Onu görmem gerek Mirin."

Torin kapıyı açtığında Jack hâlâ duvara yaslanmıştı.

"Bu saatte uyuyor musun?" dedi kaptan kabaca ama Jack bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordu. Torin odasını, yatağın altını ve meşe sandığını aramaya başladı.

"Sen arayana kadar öyleydim," dedi Jack. "Bir sorun mu var?"

Torin sabırsız bir el hareketiyle ona döndü. "Tuniğini yukarı kaldır."

"Ne?"

"Sırtınızı aramalıyım."

Jack ona bön bön baktı ama giysisini yukarı çekerek razı oldu. Torin'in soğuk elinin Jack'in tuniğini tekrar aşağı çekmeden önce kürek kemikleri üzerinde gezindiğini hissetti. Jack daha tek kelime edemedi kaptan gitmişti.

Mirin ve Frae dokuma tezgâhının yanında duruyorlardı, Jack çıkarken yüzlerinde endişe . Muhafızlardan birkaçı kulübeyi aramayı bitirmişti ve bir hortum gibi oradan ayrıldılar.

"Bu da neydi şimdi?" Jack merak etti.

Mirin gözlerini kocaman açarak ona baktı. "En ufak bir fikrim bile yok, Jack."

Kaşlarını çattı ve odasına dönerek panjurları açtı. Torin'in önce ambarları, sonra da depoyu incelemek için avluyu adımladığını gördü.

Jack ekosesine uzandı ve onu omzuna bağladı. Botlarını dizlerine bağladı ve ortak salonda neredeyse Frae ile çarpışıyordu.

"Jack, seninle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Sanırım şimdilik annemle kalman en iyisi," dedi nazikçe. Onun endişelenmesini istemiyordu ama yüzünde beliren korkuyu görebiliyordu.

"Nereye gittiğini ?" Mirin talep etti. "Sen hastasın!"

Uyuyakalmış olması ve solgun görünmesi dışında bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Ya da belki de Müziğin sağlığının bir kısmını nasıl tükettiğini içinde hissetti.

Jack eşikte dururken kısa bir süreliğine onun bakışlarıyla karşılaştı. "Torin'e yardım edebilir miyim diye bakacağım. Akşam yemeği için zamanında dönerim."

Mirin itiraz edemedi kapıyı kapattı ve bahçe duvarının üzerinden atlayarak kaptanın önünü kesti.

Jack, Torin'in yüzüne bir kez baktı ve durumun kötü olduğunu anladı. "Başka bir kız mı?" diye sordu.

Torin kederini gizleyemiyordu. Güneş ışığı affedilemeyecek kadar parlak bir şekilde üzerine vuruyordu. Göz teması kurmayı reddetti ve "Maisie" dedi.

Jack keskin bir nefes aldı. "Üzgünüm, Torin."

Torin tempolu yürüyüşüne devam etti. "Sempatiye değil, cevaplara var."

"O zaman yardım izin ver," dedi Jack, kaptanın adımlarına ayak uydurmak için acele ederek. Maisie'nin birkaç gün önce kahvaltıda yanında oturduğunu hatırladı. Ne kadar meraklı ve çekiciydi

ona boş dişli bir gülümseme veriyordu. Onun kayıp olduğunu bilmek Jack'i hasta hissettiriyordu. "Bana ne yapacağımı söyle."

Torin yolda aniden durdu. Muhafızları uzaktaydı ve bir sonraki çiftliğe doğru ilerliyorlardı.

Jack beklerken rüzgâr sertleşti. Torin'in onu eve geri göndermesini bekledi -Jack hiçbir zaman Doğu Muhafızları'ndan biri olacak kadar güçlü ya da iyi olmamıştı- ama sonra kaptan ona baktı ve başını salladı.

", " dedi. "Benimle gel."

Jack kısa süre içinde önceki gece olanlarla ilgili tüm parçaları bir araya getirdi. Kendisi sahilde oturup su için şarkı söylerken, bir adamın tepeleri aşip Sidra'ya saldırdığını ve Maisie'yi kaçırdığını düşünmek onu dehşete düşürmüştü.

Torin'in emirleri acildi. Muhafızlarına aramalarını söyledi. tepeler, kayalıklar, dağlar, mağaralar, kıyılar, şehir sokakları ve çiftliklerin ambarları ve depoları. için Sırtında yara olan bir adamı aramak için kendi arazisi ile babasının arazisi arasındaki tepeciği kan izi ve kaçan botların kırdığı otlar için inceledi.

Jack kimsenin canının bağışlanmayacağını keşfetmişti.

Torin muhafızlarına kendi babalarını, kardeşlerini, kocalarını ve arkadaşlarını bile sorgulamaları için meydan okudu. Soy ağaçlarının her dalına ve köküne kadar akrabalarından şüphe etmeleri için. En çok sevdiklerinden şüphe etmeleri için, çünkü bazen aşk gözlerdeki toz gibiydi, gerçeği görmeye geldiğinde bir engeldi.

Suçlu doğudakilerden herhangi biri olabilirdi ve haber yayıldıkça hava kasvetli ve inançsızlıkla ağırlaştı - bir genç kız daha kayıptı ve ruhların suçu yoktu.

Adaira çamur sıçramış bir atın üzerinde belirdiğinde Jack beş çiftliği ve on bir farklı adamın sırtını aramıştı. Yüzü rüzgârdan pembeleşmişti,

saçları taç şeklinde örülmüştü. Sade gri bir elbise giymişti ve kırmızı ekosesi vücudunda düğümlenmişti. O Kısrağın daha durmadan attan indi ve Jack avluda durduğu yerden onun kuzeninin yanına gidişini izledi.

O zaman Maisie'yi biliyordu. Jack, Torin'le konuşurken bunu onun yüzünde görebiliyordu. Panik, korku, çaresizlik. Kuzenler bir süre alçak sesle ve aceleyle konuştular. Adaira'nın gözleri aniden Torin'in ötesine kayarak gölgelerdeki Jack'i buldu. Bakışları onun üzerinde kaldı, ifadesindeki gerginlik azaldı.

Onu yanına çağırması Jack'i hâlâ şaşırtıyordu. Özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissetti, özellikle de Torin elini karmakarışık saçlarında gezdirdiğinde.

"Jack," diye selamladı Adaira onu. "Sanırım Torin'e ne yaptığımızı söylemeliyiz."

Jack'in kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?" Yalnızca ozan ve laird tarafından saklandığını iddia ettiği bir sırrı açıklamak kolay bir karar değildi ama Jack, Torin'i onların güvenine açmanın ne kadar gerekli olduğunu gördü.

"Ne oldu?" Torin havladı. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Adaira rüzgâra döndü. Rüzgâr güneyden esiyordu.

"Konuşmak için özel bir yere ihtiyacımız var. Buradan çok uzakta olmayan bir mağara var. İkiniz de benimle gelin."

Kısrağının dizginlerini tutmak için uzandı ve tepelere doğru yürümeye başladı.

Jack onu takip etti. Torin'in, Jack'i ağır adımlarla takip etmeden önce muhafızlarına bir sonraki çiftliğe gitmeleri için emir verdiğini duyabiliyordu.

Adaira onları dik bir tepeye götürdü, tepenin açıkta kalan tarafı kaya katmanlarını gösteriyordu. Yaklaşık yarı yolda, gözlerini kismadıkça fark edilemeyen bir mağara vardı. Jack aniden durdu ve mağaranın küçük, gölgeli girişine baktı.

Burayı hatırlıyordu. Çocukken en sevdiği mağaralardan biriydi, içine tırmanmanın ne kadar tehlikeli olduğunu

Ağız.

"Adaira," diye uyarmaya başladı, ama Adaira uzun elbisesine rağmen çevik ve kendinden emin bir şekilde tırmanmaya başlamıştı bile ve şal. Jack izledi ama onun kayıp düştüğünü hayal edince midesi bulandı.

Birkaç dakika içinde mağaranın tüneğine ulaşmıştı ve durup onlara baktı.

"Geliyor musun, Torin? Benim eski tehdidim?"

Jack kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanırım böyle maskaralıklar için biraz yaşlıyız. Bu konuşma için daha uygun başka bir yer var mı?"

Kadın cevap vermedi ama Jack onun mağaranın içinde kayboluşunu izledi. Jack, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla kendisine bakan Torin'e baktı.

"Önden buyur ozan," dedi kaptan.

Jack'in başka seçeneği yoktu. İşte , yetişkinler ve Sanki yeniden on yaşındaymış gibi bir mağaraya tırmanıyorlardı. Kayalık duvara yaklaşırken nefesinin altında küfretti. Tırmanmaya başlarken tüm bunların çok saçma olduğunu düşündü. Ayağı kaydı, kendini tuttu, bir küfür daha etti ve Adaira'nın gittiği yolu takip ederek yavaşça tırmandı.

Sonunda yükseklikten titreyerek mağaraya ulaştı. Jack aşağıya bakmamayı tercih etti ve boşluğun serin gölgelerine doğru ilerledi. Hava loştu ama Adaira'nın taş zeminde oturduğunu belli belirsiz gördü. Sürünerek onun karşısına oturdu, sırtını sivri duvara yasladı, botları birbirine değiyordu.

Kaptan çok geçmeden ortaya çıktı ve iri cüssesine rağmen mağaranın içine süzüldü.

Jack önce Adaira'nın konuşmasını beklerken, mağaranın derinliklerinden damlayan su sesini dinledi ve rüzgârın merakından gerçekten korunduklarını fark etti. Adaira böyle önlemler almakla akıllılık etmişti.

"Bunu seninle paylaşmakta geciktim Torin," diye söze başladı, "iki nedenden ötürü. Birincisi: Jack'in geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.

onu çağırdığımda. İkincisi: Babamın söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyordum. Hayal ürünü gibi görünüyordu ve size umut vermeden önce kanıtını görmek istedim."

Torin kaşlarını çattı. "Sen neden , Adi?"

Adaira derin bir nefes aldı. Jack'e baktı, sanki ondan güvence almaya ihtiyacı varmış gibi. Jack ona hafifçe başını salladı.

Kuzenine bir zamanlar Jack'e anlattığı hikâyenin aynısını anlattı, sonra da Jack'in bir gece önce denizin ruhlarına şarkı söylediğini ve onların söylediklerini anlattı.

Torin nefes verdi. Gözleri loş ışıktaydı. "Halkı yanına mı çağırdın?"

Adaira başını salladı. "Evet. Jack yaptı. Ve bunu toprakla birlikte tekrar yapmayı planlıyoruz."

Jack kucağına bakıyor, Torin'in bakışlarını hissedene kadar tırnaklarındaki kiri temizliyordu.

Torin, "Bu gerçekleştiğinde orada olmak istiyorum," dedi.

"Üzgünüm kuzen, ama bu mümkün değil," diye yanıtladı Adaira. "Jack ve ben, sadece biz olmalıyız. Başka biri tarafından izlendikleri takdirde ruhların kendilerini göstereceklerini sanmıyorum."

"O halde dünyaya sormanızı istediğim sorularım var."

Torin karşı çıktı. "Bir, artık ruhlar olmadığını biliyoruz. kızları çalışıyor ama bir adam. Kim bu adam? Adı ne? Nerede ikamet ediyor? Yalnız mı çalışıyor yoksa Yardım aldı mı? İkincisi, eğer hâlâ hayattalarsa kızları nerede saklıyor? Ve eğer ölmüşlerse ..." Torin gözlerini kapattı. "O zaman cesetleri nerede?"

Adaira ve Jack sessizdi, Torin'in sorduğu soruları dinliyorlardı. Ama Jack onunla göz göze geldiğinde, ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. Denizin ruhları cevaplarında açık sözlü olmamışlardı. Ya toprak daha fazla yardımcı olmazsa? Jack ve Adaira tüm bu soruları sorabilecekler miydi?

Adaira, "Sizin için cevapları bulmak için elimizden geleni yapacağız," dedi.

"Onlara sormanı istediğim bir şey daha var," diye devam etti Torin. "Catriona'nın kaybolduğu yerde, çimenlerin üzerinde yatan iki kırmızı çiçek buldum. Kırılmış ama solmamış, Çünkü büyülenmişlerdi. Daha önce doğuda yetiştiklerini hiç görmediğim için garip. Sidra da aynı şekilde onları tanımadı ama içimden bir ses suçlu tarafından ya kızları ayartmak ya da bize fark ettirmeden geçmek için kullanıldıklarını söylüyor."

Adaira kaşlarını çatı. "Bu çiçekler şu anda nerede?"

"Sidra'yla birlikte. Ruhlara göstermek için sana bir tane verebilir," dedi Torin ve dikkatini Jack'in yanına çevirdi. "Ne kadar çabuk çalabilirsin?"

Jack tereddüt etti. Emin değildi. Önceki geceden kendini hâlâ güçsüz hissediyordu ve hazırlanma şansı olmamıştı.

Torin'e istediği yanıtı verebilmeyi dileyerek, "Birkaç günümü alır," dedi. "Korkarım zamana ihtiyacım var. müziği çalışın."

"Henüz bakmadın mı?"

"Hayır, henüz fırsat bulamadı," dedi Adaira. "Niyetim bu sabah müziği ona getirmektir ama Maisie'yle ilgili haberleri duyunca doğrudan sana geldim Torin. Şimdi onu eve götürüp müziği ona vermek üzereyim."

Torin başını salladı. ". Teşekkürler, Jack."

Kaptan, Jack ve Adaira'yı mağarada bırakarak ayrıldı.

Hafif bir inilti duyuldu. Bu ses Jack'in onun yüzünü incelemesine neden oldu. Adaira bu gizemi çözecek olan kendinden emin, yetenekli laird maskesini düşürmüştü. Torin'in gidişinin ardından kararsız ve endişeli görünüyordu. Yorgun ve üzgündü ve bakışları Jack'inkilerle buluştuğunda Jack gözlerini kaçırmadı.

"Şimdi benimle gelebilir misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı, ellerine saplanan ağrıyı görmezden gelerek.

Önce onun inmesine izin verdi, böylece onun izlediği yolu izleyebilecek ve taklit edebilecekti. Katı zemine geri döndüğü için ürperdi.

Adaira'nın atına çoktan bindiğini ve beklediğini fark edene kadar yere baktı.

"Seninle orada buluşalım mı?" dedi kısırağı geniş bir mesafe bırakarak.

Adaira gülümsedi. "Hayır. Benimle gelersen çok daha hızlı olur."

Jack tereddüt etti. At başını savurdu ve onun isteksizliğini hissederek yeri eşeledi.

"Yürümek benim için sorun değil," diye ısrar etti.

"En son ne zaman ata bindin, Jack?" "Neredeyse on bir yıl oldu."

"O zaman eyere geri dönmek için iyi bir zaman." Adaira ayağını üzengiden çekip ona uzattı. "Haydi, benim yaşlı tehdidim."

Bunun bir felaket olacağı kesindi ve Jack inledi. çizmesini üzengiye geçirip kendini yukarı çekti. Çok rahatsız bir şekilde onun arkasına oturdu. Ellerini nereye koyması gerektiğini, ayaklarının nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Adaira'nın sırtı

Göğsüyle aynı hizaya geldi ve rüzgârın aralarında esmeye devam edebilmesi için eğildi.

"Yerleştiniz mi?" diye sordu.

"Hiç olamayacağım kadar," diye cevap verdi dalgın dalgın.

Adaira ata gıdıkladı. Kısarak yürümeye başladı ve Jack vücudunun ne kadar sert hissetti. Rahatlamaya, atın yürüyüşünün içinde erimesine izin vermeye çalışıyordu ki Adaira tekrar gıdıkladı. At tırısa kalktı. Jack yüzünü buruşturdu. Bütün düşünceler kafasından uçup gitmek üzereydi.

"Bu çok hızlı," dedi eyerin kenarlarına çalışarak.

", Jack." "Ne?"

Üçüncü kez gıdıkladı ve at dört nala koşmaya başladı. Jack, dengesi sarsıldıkça zeminin alayını hissedebiliyordu. Yere yuvarlanmak üzereydi ve onun belini kavrayıp bedenleri arasında boşluk kalmayacak şekilde ona yaklaşmaktan başka çaresi yoktu. Avucunun onunkini kapladığını hissetti.

parmak eklemleri, güvence ile sıcak. Ellerini göbeğine doğru ilerletti, böylece kolları onu kucakladı, parmakları elbisesinin askıları üzerinde birleşti.

Şatonun avlusuna vardıklarında, Jack hayatından birkaç yılın traş edildiğinden ve saçlarında hiçbir tarağın ehlileştiremeyeceği düğümler olduğundan emindi. Kısarak ahırın kapısının önünde durdu ve haber verircesine kişnedi. Jack ancak o zaman Adaira'yı ölümüne kavrayışını gevşetti.

Önce o attan indi, zarif bir kayışla kaldırım taşlarına indi. Döndü ve ona elini uzatarak sözsüz bir şekilde yardım teklif etti.

Jack kaşlarını çattı ama kabul etti, dengesiz olmasına rağmen kadının ne kadar sağlam ve güçlü olduğuna şaşırdı. Garip bir şekilde kendini yere bıraktı. Doğrulurken yüzünü buruşturdu.

"Yarın ağrın olacak," diye uyardı Adaira.

"Mükemmel," diye yanıtladı, bir şeyin daha onu rahatsız etmesine izin veremeyeceğini düşünüyordu.

Elini bıraktı ve artık onu nereye götürdüğünü bildiği için onun yanında adım atmaya başladı. Arkadaşça bir sessizlik içinde bahçeden geçtiler ve Jack'in sevmeye başladığı müzik odasına çıktılar. Adaira çay isterken Jack elbiselerindeki tozu fırçaladı.

"Kendini iyi hissediyor musun, Jack?" diye sordu, masasına doğru yürürken ona baktı.

Dün gecenin etkilerini nihayet fark edip etmediğini merak ederek durakladı. "Ben iyiyim," dedi. "Gerçi tekrar ata binmek için bir on bir yıl daha bekleyebilirim."

Bir yığın kitabı karıştırırken gülümsedi. "Bunun olmasına izin verebileceğimi sanmıyorum."

"Hayır mı, varis?"

Cevap vermedi, vermesi de . Jack onu gördü. Ona bir kitap getirirken gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Onu başka bir ata bindirmesi an meselesiydi.

"İşte. Müzik yaprakların arasına sıkışmış," dedi Adaira, ince cildi ona doğru uzatarak. "Torin yüzünden kendini acele etmek zorunda hissediyor olabilirsin ama eğer müziği çalışmak için birkaç güne ihtiyacım var, sonra onları al, Jack.

Ruhlara yaklaşırken hazırlıklı olmamızı tercih ederim."

"Sanırım en erken iki gün içinde hazır olabilirim," diye yanıtladı kitabı kabul ederken. Sayfaların arasına gizlenmiş parşömeni bulmak için açmadan önce kitabın ışıklı kapağına hayranlıkla baktı. Bir parçasının Lorna'nın bir sonraki baladını öğrenmek için sabırsızlandığını inkâr edemezdi. Beklenti içini ürpertti.

Jack ihtiyacı olan şeye sahipti. Artık gitmeliydi. Ama ayaklarının yere sabitlendiğini fark etti, bu kadar erken ayrılmaya isteksizdi. Gözleri Adaira'nın sabit bakışlarıyla buluşmak için kalktı.

"Yapacak çok işin olduğunu biliyorum," dedi. "Ama en azından çay içmeye kalmalısın. Seni beslememe izin ver. Sen Aç mısın?"

O sabah bir şey yememişti. Çok acıkmıştı ve başını salladı. Bu günün Torin'in odasını aramasıyla nasıl başladığını düşünmek tuhaftı. Öğleden sonranın son altın saatlerini Adaira ile çalışma odasında geçirerek nasıl sona erdiğini düşünmek de tuhaftı.

Bir hizmetçi bir tepsi çay, çörekler, küçük kıymalı turtalar, peynir dilimleri, kremalı ve meyveli yulaflı kekler getirdi. Jack masada Adaira'ya katıldı ve onun kendilerine birer fincan çay doldurmasını izledi. Kabul etti ve tabağını doldurdu, zihni hızla çalışıyordu.

Onunla özel bir yemeği paylaşıyordu. Ona her şeyi sorabilirdi ve aralarındaki sessizlik, sanki Adaira dile getirecek kadar cesur hissettiği her şeye dürüstçe cevap verecekmiş gibi yumuşak hissettiriyordu.

Düşünceleri olasılıklarla dolup taşıyordu.

Ona Brekanlardan ve kurmak istediği ticaretten haberi olup olmadığını sormak istiyordu. Kendisi son on yıldır burada yaşarken onun ne yaptığını sormak istiyordu.

gitmişti. Eğer zaman zaman onu düşünmüş olsaydı. Neden bekâr olduğunu sormak istedi, çünkü doğuda sürü uygun eş varken yalnız yürümesi onu şaşırtmaya devam ediyordu. Tabii eğer yalnız kalmak istemiyorsa. Bu iyi bir şeydi ama yine de merak etmekten kendini alamıyordu. Bir yıl boyunca ozan olarak kalmasını isteyen o mu olduğunu yoksa sadece klanın iyiliği için mi konuştuğunu bilmek istiyordu.

Onu tanımak istiyordu ve bunun farkına varması bir sızı gibi geldi.

Burada, adada ne kadar uzun süre kalırsa -yıldızların ateşi altında ne kadar uzun süre uyur, rüzgârın iç çekişlerini dinler, yemek yer ve su içerse- o kadar Kendisi için oyduğu asıl yolu göremez hale gelene kadar hayalleri birbirine karıştı. Güvenli yolu, ona bir amaç ve anakarada bir yer veren yolu.

Çayından bir yudum aldı, dehşete kapılmıştı.

bir parça hâlâ o güvenilir, her şeyin önceden tahmin edilebildiği hayatı arzuluyordu. Bir profesör olacaktı.

Yaşlanacak, saçları ağaracak ve daha da Zaten olduğundan daha huysuzdu. Genç nesillere enstrümanların sırlarını ve nasıl müzik yazılacağını öğretecek, öğrencilerinin somurtkanlıklarını ve tereddütlerini özgüvene ve hünere dönüştürmelerini izleyecekti.

Kendisi için hayal ettiği hayat buydu. Riski az olan bir hayattı. Her günün aynı olduğu ve müziğinin bastırıldığı bir hayat. Yalnızca bir şeyler içtiği bir hayat.

Rahat şeylerden ve geceleri yalnız uyumaktan... Çünkü yıllar geçse de onun tüm asabiyetine ve ada kanının tuhaflığına katlanacak bir sevgili bulmak imkânsızdı.

Böyle bir kaderi mi istiyordu?

Adaira çay fincanını dudaklarına , "Doğal olmayan bir sessizliğin var, Jack," dedi. Ağzının kenarında bir krem lekesi vardı ve Jack ona bakıyordu. "Geçmişte, bu yaramazlık planladığın anlamına geliyordu."

Jack gözlerini kırptırdı. Ona sorularının en güvenli olanını soracaktı

-ironik bir şekilde, baskın seven düşmanlarıyla ilgili olan.

"Breccanlar ticaret fikrinizi kabul etti mi?

varis mi?"

"Öyle," diye yanıtladı Adaira. "Ama benden bir ricada bulundular."

"Neymiş o?"

Sonunda dudaklarındaki kremayı yaladı. "Batı'yı ziyaret etmemi istiyorlar."

Jack onun şaka yaptığını düşündü. Güldü ama bu soğuk ve acı bir sestti.

"Bundaki espriyi anlayamıyorum," dedi sert bir ses tonuyla.

"Ben de öyle Adaira," diye karşılık verdi. "Belki de sana şarkı söylemeliyim

Joan Tamerlaine'in baladını ve batıya adım attığı anda nasıl lanetlendiğini. Küskün kocası Fingal ve onun kana susamış klanı onu nasıl erken bir ölüme sürükledi."

Adaira dişlerinin arasından, "Atamın hikâyesini biliyorum," diye cevap verdi. "Bana anlatmana gerek yok."

Jack alaycılığını bastırdı ve cesaretini toplamak için çayını boşalttı.

Verdiği cevabın kendisini neden üzdüğünü anlamasını istiyordu. Ona daha yumuşak bir bakış fırlattı ama kızın kendisine bakmadığını fark etti. Kızarmıştı, öfkeliydi. Tabağını kenara itmiş, kalkmak üzereydi.

"Adaira," dedi nazikçe.

Kıpırdamadan durdu, gözleri onunkilere kaydı.

"Demek size bir davetiye uzattılar," dedi. "Belki de kabul etmek akıllıca bir şeydir. Sen ilk olacaksın Tamerlaine yaklaşık iki yüz yıldır batıya bakmıyor. Belki de barış gerçekten de elde edilebilir bir şeydir ve adayı tekrar bir araya getirecek kişi sensin. Ama belki de bu akıllıca değildir ve Breccanlar sana zarar vermeyi planlıyordur. Tek varis sensin. Eğer ölürsen Tamerlaine klanına ne olur?"

Adaira sessiz kaldı.

Jack onun yüzünü inceledi. Kız onun için hâlâ bir bilmeceydi. "Baban ne düşünüyor?" diye sordu. Bu konuyu onunla konuştun mu?"

"Ziyaret hakkında mı? Hayır. Ama onun tavsiyesinin sizinkiyle garip bir şekilde örtüşeceğini tahmin ediyorum."

"Bir ozan bilgece öğütler veremez mi o zaman?"

Adaira neredeyse gülümsedi. "Belki benim için her ikisi de olabilirsin?"

Ozan ve danışman?"

"İki kat fazla mı ödüyorlar, varis?"

"Bu, Doğu'nun Ozanı rolünü kabul etmeyi seçtiğin anlamına mı geliyor?"

"Kendimle yaptığım müzakerelerin ortasındayım," dedi. "Ama şu anda tartıştığımız konu bu değil. Ben sadece size Breccalıların bir tür sana zarar vermeyi planlıyor, Adaira."

Derin bir nefes aldı. "Breccalıların bana zarar vermeyi planladıklarını sanmıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlara reddedemeyecekleri bir şey teklif ediyorum. Kış depolarımıza *ihtiyaçları var*. Buz geldiğinde bizim kaynaklarımıza *ihtiyaçları var*. Bunu onlara veren ilk Tamerlaine olduğum halde neden bana zarar versinler ki?"

"Yine de kış geldiğinde istediklerini *alıyorlar*," diye karşı Jack. "Onlara erişim izni vermek için sana ihtiyaçları yok."

"Ama belki de bundan bıkmışlardır," diye yanıtladı Adaira. "Belki de farklı bir hayatın hayalini kuruyorlardır; adanın tekrar birleştiği ve iki yarının yeniden bir araya geldiği bir hayatın." Ayağa kalktı

ve pencereye doğru yürüdü. Jack onun yansımasını görebiliyordu,

camda parlıyordu. "Beş gün içinde kuzey sahilinde Moray Breccan ile bir deneme ticareti için buluşacağım. Bu bir test, hem batının bize neler sunabileceğini görmek hem de onları ziyaret etmeden önce güvenilirliklerini ölçmek için."

Jack onun her kelimesini dinledi. Bakışlarını henüz ondan ayırmamıştı ve kalbinin neden bu kadar hızlı attığını bilmiyordu.

O anda sanki bir taraftan diğer tarafa koşmuş gibi uğulduyordu.

adanın diğ er yarısına. Hayali barış fikriyle alay etmek istiyordu ama bu, adanın yeniden bir bütün olduğunu, iki yarısının onarıldığını düşünmeye ikinci kez teşvik edilişiydi.

O anda Adaira'ya pek çok şey söyleyebilirdi ama yine de dudaklarından hırıltı halinde dökülen soru "Moray Breccan kim?" oldu.

"Batı'nın Varisi."

Zekice, diye düşündü Jack. Gerçi varisin onunla tanışmak istemesine neden şaşırmalıydı ki?

"Yani ziyaret etmeyi seçersem bana destek olacak mısınız?" diye sordu. "Duruma göre değişir," dedi Jack.

"Neye göre, yaşı tehdit?"

"kimi götürdüğüne."

Adaira yine sessizliğe gömüldü. Jack onun bu sessizliklerinden hoşlanmadığını hızla öğreniyordu.

"Kimi götürüyorsun Adaira?" diye tekrar sordu. "Torin ve bir muhafız birliği mi?"

"Hiç kimse," dedi.

"Pardon?"

Bir kez daha Jack'le yüzleşmek için döndü. Gözleri Ona bakarken esrarengizdi. "Bana duydukları güvenin bir ölçüsü olarak yalnız gelmemi istediler."

"Cehenneme kadar yolu var!" Jack bağırdı. O ayağa kalkarken masadaki tabaklar tıkırdadı. "Adaira, onları yalnız ziyaret etmeyi aklından bile ge irmemelisin."

"Akılsızca göründüğünü biliyorum Jack."

"Kulağa aptalca ve ölümcül geliyor. Onların kim olduğunu unutuyorsun." "Unutmadım ve onlardan korkmuyorum!" Sanki Jack'in ağzını kapatmasını sağlamanın tek yolu sesini y kseltmekmiş gibi bağırdı.

Ve yaptı da.

Onunla yüz yüze geldi ve gerginliği kemiklerinde hissetti.

Tekrar i  çekti. Yorgunluğu geri dönüyordu, ama sesi sakindi, "Yani eğer gidersem

yalnız gitmemeliyim. Sanırım bu, batıya gitmeden önce bir kocaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Evlilikte iki kişi bir olur, değil mi?"

Jack sessiz kaldı. Garip bir duygunun seline kapılmıştı, sanki soluyormuş gibi hissetmesine neden olan bir duyguydu bu. Bu kıskançlıktı ve anakarada bunu nadiren hissetmişti.

Kısa bir süre için hasta olup olmadığını merak ; gece vakti, üşütme ihtimali varken okyanusta yüzmemeliydi. Ama su yüzeyine çıktıkları ve Adaira'nın güldüğü anı hatırlar hatırlamaz Jack

Zaman geçmiş i yeniden yaşamasına izin verse bile, bunu tekrar ve tekrar yapmayı seçecekti. Onu denize kadar takip edeceğini. Ve belki de bu doğruyd u çünkü Adaira onun bağlılık ve saygı ama belki de bunun nedeni başka bir şeydi. Ruhunu köze üflenen nefes gibi harekete geçiren, eski ateş i canlandıran bir şey.

Tanrım, diye düşündü keskin bir nefes alışla. Bu duyguyu, açılıp kanatlanmadan önce hemen bastırması gerekiyordu.

Ya da belki de uçmasına izin vermeli.

Eğer onun kocası olursa, anakaradaki hayatını kaybedecekti. Onunla kalabilmek için profesör olma planlarından vazgeçmekten ve günlerini adada başka çaresi yoktu. Bu hayal ilk başta onu üşüttü ve gururu alevlendi - onca yıl çalışıp çalışmak boş a gidecekti- ta ki onun bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Hayır, boş a gitmediğini fark etti. Çünkü o Doğu'nun Ozanı olacaktı ve bu müzik kulesi onun olacaktı ve o Frae gibi çocuklar ve Mirin gibi yetişkinler için şarkılar çalardı. Gündüzleri güneşin altında şarkı söyleyerek klana ait olacaktı. Ama geceleri, yıldızlar yandığında, Adaira'nın yanına uzanacak ve tamamen onun olacaktı, tıpkı onun olacağı gibi.

Adaira dikkatle onu izlemeye devam etti ve yüz ifadesini ölçtü.

Onun da kendisiyle aynı hayali görüp görmediğini merak ederek yutkundu. İkisinin birleştiği, bağlandığı, yattığı bir yer.

diğerine hak iddia etti. Ama sonra gerçeklik geri döndü ve soğuk bir gelgit gibi aralarına girdi.

Kesinlikle hayır. . . diye düşündü Jack ve içinde savaşılan bir korku ve arzu karışımı yükseldi. Aralarındaki havada parazit hissetse bile, onu asla böyle bir şekilde istemeyeceğinden emindi. Elbette, bunu kabul etmesi aptallık olurdu. Ama sonra

Adaira gülümsedi ve belki de kabul edeceğini düşündü. Belki kabul ederdi ama sadece görevi gereği. *Eğer* ona sorarsa, yani.

"Seni çalışmaktan alıkoymama izin verme ozan," dedi. Onu kovuyordu.

Jack telaşla masaya doğru yürüdü ve kitabı aldı. *Saçmalıyorsun*, dedi kendi kendine. Adaira'nın kendisiyle evlenmesini isteyeceğini varsayarak. Muhtemelen onu eş olarak bile düşünmezdi.

Jack ona selam vermedi ya da veda etmedi. Nezaket gösteremeyecek kadar öfkeliydi ve kapı arkasından çarparak hızla odadan .

Neredeyse yanına gelene kadar Alastair'in iç bahçede olduğunu fark etmemişti. Laird güllerin yanındaki taş patikada durmuş, sanki Jack'in müzik kulesinden çıkmasını bekliyordu.

Jack aniden durarak, ", " dedi.

Alastair ona zayıf bir gülümseme verdi. "Jack." Kan çanağına dönmüş gözleri Jack'in elindeki kitaba kaydı. "Görüyorum ki Lorna'nın müziğini almışsın."

Jack tereddüt etti, birden kendini garip hissetti. "Evet, ben... Adaira verdi onu bana."

Alastair yavaş ve güçsüz bir yürüyüşle yürümeye başladı.

"Gel, Jack.

Sizinle birkaç kelime konuşmak istiyorum."

Jack, lordu şatonun kütüphanesine kadar takip ederken midesi bulandı. Kapılar kapandı, onları havası deri ve eski kokan geniş bir odaya hapsetti.

parşömen. Jack, Alastair'in yaz sıcağına rağmen alevlerin yandığı ocağın yanındaki iki sandalyeye yaklaşmasını izledi.

"Otursana Jack," dedi laird. "Fazla vaktinizi almayacağım."

Jack itaat etti ve Lorna'nın kompozisyonunu dikkatlice dizlerinin üzerine koydu. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bekleyerek, laird'in ikisine de birer kadeh viski doldurmasını izledi. Alastair bir kadehi Jack'e uzatırken elleri titriyordu.

Alastair eğlenerek, "Sidra günde bir mafsal kadar yiyebileceğimi söylüyor," dedi. Yüzü daha da , sanki Jack'in onu ilk gördüğü günden bu yana daha fazla kilo vermiş gibiydi. "Onu özel bir saate saklamaya çalışıyorum."

"Onur duyduğum, laird," dedi Jack.

Alastair dikkatle sandalyesine oturdu ve adamlar viskilerini içtiler. Jack'in zihni keskinleşti; Alastair'in Lorna'nın müziğini elinde görmekten hoşnut mu yoksa rahatlamış mı olduğunu bilmiyordu ve lord sessizliği bozduğundan ne söyleyeceğini düşünüyordu.

"Deniz bugün sakindi. Sanırım dün gece 'Gelgitlerin Şarkısı'nı çaldınız?"

"Evet, laird."

Alastair sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O anları çok iyi hatırlıyorum. Lorna'ya yakın durduğum, onun halk için çaldığı şarkıları dinlediğim o günleri ve geceleri. Onlara yılda iki kez şarkı söylerdi; bir kez deniz için, bir kez de toprak için, doğuda ruhların iyiliğini üzerimizde tutmak için." Sustu; Jack, laird'in kara gözleri uzak, içe dönük bir yere dönerken anıların onu ele geçirdiğini görebiliyordu. Ama sonra gözlerini kırptırdı ve o anımsatıcı sır perdesi kayboldu. Alastair'in bakışları keskin olduğu kadar Jack'e döndü. "Lorna'nın ölümünden kısa bir süre sonra senin için haber göndermek istedim. Ama Adaira beklememi söyledi. Sanırım senin kendi başına döneceğine inancı tamdı."

Jack ağırlığını kaydırdı, avuç içleri terlemeye başlamıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu; Adaira'yı böyle umutla hayal ederken nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Alastair'in sesi alçalarak, "Kızım oyunun senin üzerindeki etkilerini gördü mü?" diye sordu.

"Hayır, laird."

"Acıyı ve kanı ondan saklayabildin mi?" Jack başını salladı.

"Yapmalı mıydım-?"

"Bedelini bilmiyor," diye araya girdi Alastair nazikçe.

"Ona hiç söylemedim ve Lorna da böyle bir büyüü kullanmanın yan etkilerini bir sır olarak sakladı."

"Lorna'nın ruhlar için yılda sadece iki kez çaldığını mı söylüyorsunuz?" Jack tereddütle sordu.

"Gerçekten de. Sonbaharda deniz için, ilkbaharda da toprak için çalardı. Klan bunu hiç bilmese de bu onun Doğu Ozanı rolünün bir parçasıydı." Lorna'nın ateş ya da rüzgâr için çaldığından bahsetmemiştii ve Jack onun bir nedeni vardı. "Bu yüzden genç kızları kaçıran ruhların hatalı olduğuna inandım. O kadar çok zaman geçti ki Çünkü bir ozan onlar için şarkı söylüyordu ve ben de bize kızgın olduklarını sanıyordum."

Jack kucağındaki kitaba baktı, Lorna'nın notları sayfaların arasına saklanmıştı. Değersizliğin ürpertici hissetti ve keşke kendisine de

Onu tekrar görme şansı. Onunla bir müzisyenin diğeriyle konuştuğu gibi konuşmak için.

"Adaira halk için çalmanın sana ne yapacağını bilmiyor, Jack," dedi laird, Jack'in hayallerini bölerek. "Ama eğer Doğu'nun Ozanı olmayı seçersen yakında bunu öğrenecek. Bu büyük bir onurdur ama bu kararı hafife almamalısın."

"Benimle paylaştığınız her şeyi dikkate alacağım, lord," diye cevap verdi Jack. "Ve bana anlattığın için, Lorna'nın müziği konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"O da olmasını isterdi," dedi Alastair. "Onun şarkılarını çaldığınızı bilmekten memnun olurdu. Ve kendi bestelerinizi yaptığınızı görmek isterdi."

Jack alçakgönüllüydü. Hayatı boyunca, hiç kimsenin onda değerli bir şey görmediğine kendini ikna etmişti. Fakat

Lorna'nın vardı. Ölümüyle bile ona nadir bir fırsat vermişti.

"Şimdi," dedi Alastair, viski sürahisine uzanarak, "seni yeterince oyaladım."

Jack ayağa kalktı ve Sidra'ya söylemeyeceğine dair söz verdiği viskiden bir yudum alarak laird'i kütüphanede bıraktı.

Bir esintinin olduğu avluya çıktı.

Denizden esen rüzgârın etkisiyle yosunlu kaldırım taşlarının üzerinde durup kalbini dinlendirdi. Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu ama kısa süre sonra elindeki kitabı hatırladı.

Merakla kitabı açıp Lorna'nın kompozisyonuna göz attı: "The Ballad for the Earth."

Gelgitler için yazdığı baladdan çok daha karmaşık bir müziği sayfalarca yazmıştı. Jack onu fark etti

Son sayfanın en altındaki talimat. Onu duraksatan bir uyarı.

Son derece dikkatli oynayın.

BÖLÜM 12

Sidra Graeme'i kandırmak istemiyordu ama onun evinde bir dakika daha kalamazdı. Öğle vakti Torin'in haber getirmesini beklerken en azından çalışabilmesi için kıyafetlerini değiştirmesi, ot ve malzeme toplaması için eve dönmesine izin vermesi konusunda onu ikna etti.

Tepeden kaçındı ve ön kapısına kadar yoldan yürümeyi tercih etti.

Kulübenin sahanlığına üstü kapalı tabaklar yığılmıştı. Turtalar, somun ekmekler, kremalı , güveçler, kekler, salamura sebze ve meyveler. Sidra, Maisie kayıp olduğu için bunların *kendisi* için olduğunu anlamadan önce karmakarışık ürün yelpazesine tam üç nefes baktı.

Yemekler bu hissi daha da arttırdı ve her şeyi mutfağa taşımak için mücadele ederken yüzündeki gözyaşlarını sildi. Graeme'in evinde viskisini yudumlamış ve midesinin izin verdiği kadarıyla bir yulaflı kek yemişti. İçindeki her şey sımsıkı sarılmıştı ve Torin'in onu tepelerde yürümesi gerektiğini anlamıştı. Oturup beklemek ıstırap vericiydi. Maisie'yi araması gerekiyordu.

Tüm içeri koyup ön kapıyı kapattığında öğlen olmuştu. Sidra sessiz odaya baktı. Yerdeki ışık lekelerine. Havada uçuşan toz zerreciklerine.

Maisie olmadan ortalık sessizdi. Çiftlik sanki kalbini kaybetmiş gibiydi ve Sidra mutfak masasında oturmuş, kaybetmişti.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, olayları yeniden yaşadı ve neyi farklı yapabileceğini merak etti. Donella'nın uyarısını hatırladı. Hayalet onu görmüştü.

failin yolu. Maisie için geldiğini biliyordu.

Sidra başını kaldırdı ve fısıldadı, "Donella? Benimle buluşabilir misin?"

Bekledi.

Hayalet nadiren sezonda iki kez ziyaret ediyordu ve hiçbir zaman emir üzerine ortaya çıkmıyordu. Ama Sidra, Donella'nın kızının başına gelenleri düşününce bir yolunu bulabilirdi.

Sessizlik uzadıkça Sidra'nın umudu azaldı. Birinin kapısını çaldığını duydu. Sabırla hayaleti beklerken kapıyı açmadı.

Ama Donella hiç gelmedi.

Yakında Graeme onu çağıracaktı ve Sidra içini çekti. Otlarını toplamaya başladı ve işte o zaman onları gördü. İki kırmızı çiçek. Orenna çiçekleri.

Bir tanesini eline aldı ve küçük, vahşi yapraklarını inceledi. Efsaneye göre bir tanesini yemek bir ruhun sırlarını öğrenmek demektir.

Sidra hiç tereddüt etmeden ağzına bir çiçek koydu ve yuttu.

İlk başta hiçbir şey hissetmedi. Çiçeğin tadı buz tutmuş çimen gibiydi ve biraz da pişmanlık. Ama sonra bir iç çekiş ağzını çekti. Bir kez, iki kez. Sanki soğuk bir büyünün içinde nefes alıyormuş gibi.

Sidra ayağa kalktı. Ellerini esnetti, parmak uçları karıncalanıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve soluk altın izleriyle kaplı bir dünya gördü. İlk başta halüsinasyon gördüğünü ta ki arka kapıdan çıkıp bahçesini görene kadar.

Bitkilerin yaşamını görebiliyordu. Özlerinin soluk . Toprağın derinliklerinde uzanan çizgileri görebiliyordu; karmaşık geçitlerden oluşan bir yeraltı mezarını besleyen kökler. Tepesinde, bulutlardaki çizgileri görebiliyordu. Rüzgârın estiği yolları.

İhtişamın içinde durmuş, her şeyi içine çekiyordu.

Gözlerim açık, diye düşündü. Her iki alemini de görüyorum.

Ölümlülerin dünyası ile Tanrı'nın dünyası arasında gidip geliyordu.

ve nasıl örtüştüklerini görebiliyordu. Sidra yürümeye başladı. Çıplak ayakları bir fısıltıyla toprakla buluştu. Her adım atışında toprağın derinliğini hissedebiliyordu.

Ağırlıksızdı, sanki hiçbir şey onu tutamıyordu.

Döndü ve arkasına baktı. Ayakları toprakta ya da çimenlerde iz bırakmamıştı.

İşte böyle yaptı, diye geçirdi aklından. İşte böyle iz bırakmıyor. Bir çiçeği yiyor ve kızlarımızı çalıyor.

Sidra'nın nefesi kesildi. İçini ürpertse de tepeye geri döndü. Ezilmiş fundaları incelerken terler teninde parlıyordu. Düşüp yuvarlandığında bir ruhun nasıl ağladığını görebiliyordu, gözyaşları

Çimenlerde altın rengi boncuklar. Artık gözleri daha keskin olduğu için bölgeyi tekrar araştırdı ve Torin'in nerede olduğunu görebiliyordu.

ve muhafızları bir kan izinin başlangıcını işaretlemişlerdi.

Kaçıran kişi Maisie'yi güneye götürmüş gibi görünüyordu ama Sidra emin değildi.

Birkaç adım sonra kan kurudu ve nereye gittiğine dair hiçbir iz kalmadı.

Torin'le karşılaşmamayı umarak muhafızın olası bir yolu işaretlemek için koyduğu kazıkları takip etti. Ellerindeki kiri yıkamış ve çürükleriyle ilgilenmişti.

O sabah erken saatlerde. Emma'nın kendisine uyan daha bol bir kombinezonu bile bulmuş ve üşümek için Graeme'in yün pelerinlerinden birine sarınmıştı ama yine de yarı giyinik ve vahşi görüldüğünün .

Sidra'nın umurunda değildi.

Tepelerde yürürken adımlarının hızlandığını fark etti. Normalden üç kat daha hızlı hareket edebiliyordu ve büyüünün içinden geçtiğini hissettiğinde neredeyse gülecekti. Diğer insanların ne kadar yakın olduğunu da hissedebiliyordu. Sağında, iki kilometre ötede dört muhafız vardı. Solunda, beş kilometre ötede bir çiftlik vardı. Hissedebiliyordu iliklerindeki mesafe, başkaları tarafından rahatsız edilmeden seyahat etmesini sağlıyordu.

Çok geçmeden işaretli patikanın sonuna geldi. Havadaki ve çimlerdeki altın iplikçiklerini takip ederek güneybatıya doğru yürümeye devam etmeye karar verdi. Onu huş ağaçlarından oluşan bir koruluğa getirdiler. Sidra durakladı, altın özü ağaç gövdelerinden birinde mor renkte parladığında kafası karıştı. Huş ağacındaki bakireyi hissedebiliyordu; Sidra onun sesini belli belirsiz duydu ağıt yakıyordu. Ruhu yaralanmıştı.

Sidra kabuğun izini sürmek için parmaklarını uzattı.

"*Dokunma ona,*" diye gürledi bir ses toprağın içinden. Sözler Sidra'nın bacaklarına hücum etti ve huş ağacı kızını rahatlatamadan elini çekti.

Bir adım uzaklaştı ama buradaki hüznü hissedebiliyordu. Ağaçlar ıstırap içindeydi ve nedenini bilmiyordu.

Sidra ilerlemeye devam etti.

"Beni kızıma götürebilir misiniz?" diye sordu, ama Ruhların temkinli ilgisini hissetse de sesi cevapsız kaldı. "Bana onun nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Susuzluğu aniden şiddetlendi. Başka bir şey düşünemez oldu ve gözlerini kapatarak en yakın su ruhunu aramaya başladı. Bir sonraki tepenin hemen ardında bir gölün soğuk ve sessiz varlığını hissetti. Sidra onu bulmak için acele etti; تنها bir vadide neredeyse gizlenmiş, dar ama derin bir su kütlesiydi bu.

Daha önce buraya hiç gelmemişti ve büyükannesinin sesinin hafızasında yankılandığını duydu.

Asla yabancı göllerden su içmeyin.

Ama Sidra çok susamıştı. Hem ağzı hem de ruhu susuzluktan kavrulmuştu ve kıyıda diz çöküp ellerini berrak, buz gibi suyla doldurdu. İlk yudumunu aldı; tatlıydı, sanki balla karıştırılmış gibiydi. Duraklamadan önce bir yudum daha aldı, suyun içindeki altın girdabını fark etti. Keten saç telleri gibi. Endişeyle ellerini indirdi.

Gözleri havuzun daha derin tarafına, bir şeylerin fokurdadığı yere kaydı.

Maisie'ydi.

Maisie suyun içindeydi, yüzeyin hemen altındaydı.

Sidra haykırdı ve gölün içine doğru atıldı. Graeme'in pelerinini yakasından çekip aldı ve vücudunu çılgınca kulaçlarla suyun içine çekerek daldı.

Neredeyse Maisie'nin yanına varmıştı ki Sidra kızının yüzeyin tahmin ettiğinden daha altında olduğunu gördü. Sidra lanet okuyarak temiz hava solumak için yüzeye geri döndü. Tekrar daldı, o altın dalları takip ederek göletin karanlık sularının derinliklerine indi.

Ama Sidra Maisie'yi kavramak için elini her uzattığında, genç kızın ulaşamayacağı bir yerde olduğunu fark etti.

Maisie sanki gölün kalbinde bir şeye bağlıymış gibi gittikçe daha aşağılara sürükleniyordu. Sidra onu kovalamaya devam etti. Kızına tekrar tekrar uzanırken açık gözleri yanıyordu ama nafile.

Ciğerlerinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Neredeyse havası tükenmek üzereydi.

Sidra yukarı doğru baktı; yüzey çok uzaktaydı. Tereddüt etti, siyah saçları yüzüne ipek gibi dolanıyordu.

Göz ucuyla bir hareket gördü. Suda yalnız değildi ve Sidra su ruhunun yaklaştığını görmek için yana doğru baktı. Yarı saydam derisi, koyu mavi yüzgeçleri ve büyük, kedi yarığı gözleri olan bir kadın. Keskin, Sivri dişleri ve uzun, sarı saçları, karanlık suda ışıldayan dalları.

Sidra'nın korkusu ve öfkesi alev alev yanan bir ateşe dönüştü.

Bu bir numara. Beni kandırıyor.

Gözlerini kapadı ve yüzeye doğru tekmelemeye başladı. Sidra ruhun iplerinin onu kendine doğru çektiğini ve kalmaya davet ettiğini hissedebiliyordu. Dünyanın eski derisini döktüğü bir yere batmaya. Gölün ağırlığında yeniden doğmak için.

Sidra umutsuzca yukarıya doğru yüzdü. sular tekrar ısınmaya başladı. Bacakları ve elleri ağırlaşmıştı ama gözlerini açtı ve sanki başka bir ruh onu yükselmeye teşvik ediyormuş gibi, altın rengindeki cesur bir pırıltıyı takip etti. Kabarcıklar ağzını kapalı tutmak için mücadele ederken dudaklarından döküldü. Bir nefes su almaya direnmek için.

Bunu yapmayacağım.

Torin'i düşündü. Yüzü ona bir mezarın başında, sanki ondan kalan son parçayı da parçalamış gibi keskin ve kırık göründü.

Sidra soluk soluğa yüzeyi buldu.

Kıyıya doğru yüzerken titriyordu. Yosunlu kayaların üzerinde süründü, sıçradı ve öksürdü. Kalbi tekrar düzene girene kadar bir an için uzandı. Bir ruh onu kandırmış, aptal yerine koymuştu. Sidra yüzünü kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Gözyaşlarını saatlerdir içinde tutuyordu ve onları akışına bıraktı.

Gözyaşları kuruduğunda günün saatini fark etti.

Güneş gökyüzünde tepedeyken gölün içine dalmıştı. Şimdi tepelerin ardında batmış, geriye sadece Ufukta bir ışık kırıntısı vardı. Yıldızlar tepede göz kırpyordu ve Sidra titreyen bacaklarının üzerinde durmak için kendini zorladı.

Ne kadar zaman kaybetmişti? Kaç gün geçmişti?

Eve doğru aceleyle koşmaya başladığında panik içindeydi. Orenna çiçeğinin etkisinin azaldığını ve enerjisini tükettiğini fark etti. Artık ruhlar âlemini göremiyordu ve başı şiddetle ağrımaya başlamıştı.

Sidra onlara güvenmekte isteksiz olsa da, yeryüzü ruhları ona karşı merhamet duymuş olmalıydı. Ama beş tepe bir oldu. Kilometreler kısaldı ve kayalar gerileyerek ona çiftliğe giden hızlı bir yol sağladı.

Doğrudan Graeme'lere gitmesi gerektiğine karar verdi. Kayınpederinin uzun süreli yokluğundan dolayı endişeleneceğini biliyordu ama sonra evini içeriden aydınlatan ateş ışığını fark etti.

Sidra evde kimin olduğunu merak ederek durakladı. Işığı takip ederek arka kapıdan içeri girdi.

Torin masada oturmuş, Sidra'nın eve gelmesini bekliyordu.

Tam bir saattir bekliyordu. Uzun bir arama gününden sonra yorgun ve kalbi kırık bir halde

Graeme alacakaranlıkta, kolları Sidra'tutmak için ağrıyor.
Orada değildi.

Babası endişeli bir şekilde, kızının öğle vakti otlarını almak için eve gittiğini ve bir daha hiç gelmediğini iddia etti.

dönmüştü. Hatta Adaira o öğleden sonra onu ziyaret etmek için aramıştı ama Sidra ortalıkta yoktu ve Graeme onun bir hastaya yardım etmek için çağrıldığını tahmin etmekten başka bir şey yapamadı.

Torin paniğini bastırıp tepeden aşağı koştuğunda, el değmemiş yiyeceklerle dolu soğuk ve karanlık bir kulübe bulmuştu.

Nereye gittiğini bilmiyordu ama Maisie'yi aradığını tahmin ediyordu. Daha önce ayrıldıklarında onun gözlerindeki kararlılığı, keskin emirlerinin onu nasıl üzdüğünü görmüştü. Torin artık o kadar yorgundu ki onun dönmesini beklemesi gerektiğine karar verdi. Şüphesiz gece onu eve geri götürecekti. Ve aramaktan çok yorulmuştu.

Bir mum yaktı.

Masanın üzerinde dağınık halde duran ve kendisi için tam bir muamma olan bitkilere baktı.

Maisie'nin ocağın yanındaki sepette duran oyuncaklarına baktı. Onları görmeye dayanamayarak gözlerini kapattı.

Yavru kediler arka kapıda ağlıyordu. Torin dişlerini sıktı ve bir tabak süt doldurarak Kediler.

Odada volta attı ama sonunda tekrar oturdu. İki gündür uyumamıştı. Doğru dürüst göremiyordu ve o öğleden sonra çok yorulduğunu biliyordu.

Kızım kayıp.

Hâlâ doğru gelmiyordu. Bu başkalarına oluyordu, ona değil.

Donella öldüğünde de aynı şeyi , değil mi?

Torin kendini uyuşmuş hissediyordu ve bunun kendisini ne zaman gerçekten etkileyeceğini merak ediyordu. Daha fazla ne yapabileceğini merak ediyordu. Ev ev, tarla tarla, kalenin tüm odalarını aramıştı. Yaralı bir adamı aramak için istediğinden çok daha fazla arkaya bakmış ama yine de aradığı cevabı bulamamıştı.

Jack'i düşündü. Adaira'nın daha önce onunla paylaştığı sırrı. Ozan Torin'in son umuduydu.

Arka kapı gıcırdayarak açıldığında müzik sesi duymayalı ne kadar uzun zaman düşünüyordu. Torin kaskatı kesildi, gözleri eşiğe kaydı.

Sidra eve adımını attı.

Torin'in ilk fark ettiği şey kadının yalınayak ve sırlıslıkla olduğıuydu. Nemli gecelikten vücudunun her çizgisini ve kıvrımını seçebiliyordu. İkinci fark ettiği şey ise yüzündeki garip ifadeydi.

yeni uyanmıştı ve uyurken neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

masada otururken görünce kapıyı kapatıp yaklaştı ama birkaç adım ötede durdu. Uzun saçlarından yere su damlıyordu.

"?" diye sordu. Sesi kızgın geliyordu ama bunun nedeni çok korkmuş olmasıydı.

Sidra ağzını açtı. Nefesinden başka bir şey çıkmadı. Kadın titriyordu; bu manzara Torin'in içini sızlattı. Ayrıca göğsünde, tekmelendiği yerde oluşmaya başlayan morlukları da görebiliyordu.

Elleri masanın altında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"*Sidra.*"

"Maisie'yi arıyordum," dedi, bakışları ayaklarına .

Kendisinden ne sakladığını merak ederek ona baktı.

Onunla tanıştığı andan beri Sidra'nın yüzünü hep okuyabilmişti. Açık yürekli bir kadındı, Dürüst, samimi ve korkusuz. Ona ilk kez sarıldığı, ten tene olduğu geceyi hatırladı. O zaman Evlendikten aylar sonra nihayet onu yatağını paylaşmaya davet etmişti. Ona baktığında gözlerinde beliren o merak, o zevk.

Şimdi ona bakıyordu, evlerinde bir yabancı gibi duruyordu ve yüzünü okuyamıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü. Sanki aralarında bir duvar yükselmiş .

Sanki aradaki mesafeyi o da hissetmiş gibi gözlerini onunkilere kaldırdı.

"Neden buradasın Torin?" diye sorarken sesi sakindi.

"Bu gece seninle olmaya geldim Sidra."

Gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Bu ona birlikte ne kadar az gece geçirdiklerini hatırlattı. Ve o zaman bile Maisie genellikle yatakta ikisinin arasında uyurdu.

"Oh," dedi Sidra. "Sen... bunu yapmak zorunda değildin."

Onu inceledi, nabızı şakaklarında zonkluyordu. Gitmesini mi istiyordu? "Eğer istersen gidebilirim."

"Hayır," diye cevap verdi. "Kal, Torin. Bu gece yalnız kalmamalıyız. Ve sana söylemem gereken bir şey var."

Neden midesi bulandı? Kendini toparladı ve masanın üzerine dağılmış sayısız tabağı işaret etti.

Mutfakta. "İkimizin de yemek yemesi gerek. Ama önce kuru giysiler giymelisin."

Başıyla onayladı. O yatak odasına giderken, Torin ikramları inceledi. Sonunda Sidra'nın otlarını rahatsız etmemeye dikkat ederek masaya bir ekmek, bir kazan soğuk güveç ve bir şişe şarap getirdi.

Birkaç dakika sonra yere kadar uzanan bir kombinezon giymiş olarak döndü. Torin, kadının göğsündeki morlukları sanki hiç yokmuş gibi gizlemek için yakasını sıkıca bağladığını fark etti ve midesinde bir acı hissetti. Onun kendisinden bir şeyler saklamak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordu.

Adamın seçtiği yahniye baktı. "Isıtayım mı?" diye sordu.

Torin bunu düşünmeliydi. Sözünü sakınmadan ocakta ateş yaktı ve Sidra kazanı demir kancanın üzerine koydu. Yemeğin ısınmasını beklerken Torin ona baktı.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu.

"Evet," dedi Sidra titreyerek kollarını ovuşturarak. "Orenna çiçeğinin ne yaptığını biliyorum."

Kadın kırmızı çiçeği ona getirdiğinde kaşlarını çatı. Bir zamanlar ona taşıdığı çiçeğin ta kendisiydi bu.

Yavaşça ona her şeyi anlattı. Yırtık pırtık kitapta okuduğu efsane. Eve nasıl gelmeyi planladığını Bugün otlarını almaya gitmişti ama kıpkırmızı çiçeği görünce başka türlü düşündü. Yaprakların tadı nasıldı ve gözlerini ruhlar âlemine nasıl açmışlardı.

Torin'in şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı. "Önce benimle konuşmalıydın Sid. Bunu yemeden önce. Ya zehirliyse?"

Sidra sessizdi. Gözlerinde çok daha kötü bir şey gizleniyordu. "Sanırım bu beni kurtardı, Torin."

Kızın göldeki yansımayla ilgili anlattıklarını dinledi. Torin korkudan donakaldı. Sidra'yı hayal etti Karanlığa doğru yüzüyordu, ancak yüz yıl geçtikten sonra geri dönecekti. Çoktan ölmüş, kemikleri bir mezara gömülmüş olacaktı. Kızının başına ne geldiğini asla bilemeyecekti. Kızını ve karısını bir gün içinde kaybetmiş olacaktı ve bu onu yok edecekti.

"İlk başta bunun bir numara olduğunu fark etmedim," diye fısıldadı Sidra. "Ama sonra gözlerimin nasıl açık olduğunu hatırladım ve tüm ipleri görebiliyordum... beni sahiplenmek isteyen ruhu ve yükselmemi isteyen ruhu. Orenna olmasaydı, sanırım derinlerde yüzmeye devam ederdim." Durakladı, bakışları ateşin üzerindeydi. Güveç fokurdamaya ama ikisi de ateşi söndürmeye yeltenmedi. "Özür dilerim, Torin. "Özür dilerim Torin.

Seni ya da Graeme'i endişelendirecek bir şey yapmadım. Sadece Maisie'yi bulmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ve bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Gün ortasında göle daldım ve alacakaranlıkta geri döndüm ama bunun tek nedeni Maisie'nin suda olduğunu düşünmemdi. *Tıpkı* ona benziyordu."

Torin uzanıp Sidra'nın saçlarını okşadı. "Oraya geri dönme Sidra. O göle bir daha asla dönme."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Pişman ve üzgündü ama içinde bir meydan okuma da vardı ve adam bunu yapamayacağını biliyordu.

Ona emretmek. Kalbini bağışlamak için bile.

Sidra kazanı ateşten almak için arkasını dönerek ona daha fazla konuşma fırsatı vermedi. Tencereyi oturma odasına taşıdı.

ve iki kase servis etti.

Torin onun karşısına oturdu. Yemeye çalıştı ama yemek ağzında kül gibi kaldı. Çöreği kırdı ve ona da bir parça ikram etti ama Sidra bile yemekte zorlandı. Kaşığıyla yahniiyi itip kakıyordu.

Dinlenmeye karar verdiklerinde midesi taşla dolmuştu.

Sidra ateşi söndürdü ve yan yatarak yatağa girdi. Torin botlarını ve kirli giysilerini çıkarmak için acele etmedi, sonra onun yanındaki yatağa uzandı. Mumu söndürdü ve gözlerini karanlığa dikti. Sidra'nın sırtı ona dönüktü; aralarındaki mesafeyi bir uçurum gibi hissediyordu.

Bu uçurumu nasıl aşacağını, kendi ruhu ıstırap içindeyken onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Zihni bütün gün izlediği yollarda dolaşıp duruyordu. Sürekli Maisie'yi hayal ediyordu, dehşete düşmüş ve incinmiş. Neden onu bulamıyordu?

Torin vücudundaki gerilim arttıkça gerildi. Nefes alamıyordu. Paniği kanatlı bir yaratıktı, göğüs kafesinin içinde atıyordu. Bu onu tüketmek istiyordu ama o etrafındaki somut şeylere odaklandı: yumuşak yatak, yastıktaki lavanta kokusu, Sidra'nın nefes alıp verşi.

Sanki ağlıyormuş ve bunu ondan saklamaya çalışıyormuş gibi burnunu çekti.

Torin'in düşünceleri ona döndü. Ona dokunmak istiyordu ama onun da aynı şeyi isteyip istemediğini bilmiyordu. Kıpırdamadan durmayı seçti, belirsizlik yüzünden eli kolu bağlıydı, yüzünde acının izleri vardı. sonunda gözyaşlarının dinmesini dinledi.

Sidra'yla dört yıl önce ilk kez tanıştığı günü hatırladı.

Stonehaven Vadisi'nden geçiyordu, burası adanın en sakin yerlerinden biri olduğu için nadiren rastlanan bir durumdu,

Çobanların ve onların gezgin sürülerinin yaşıadığı bir yerdi. Muhafızlığa başıladığı ilk yıldan beri vadide devriye gezmemişti ama nedense vardiyadan eve dönerken doğu yolunu kullanmıştı.

Maisie'yi düşünüyordu. Sekiz aylıktı ve Graeme ona gündüzleri bakıyordu. Ama bu anlaşma sonsuza kadar devam edemezdi. Torin kızı için daha iyisini yapabileceğini biliyordu. Daha iyisini yapmalıydı.

Aygırı bir gölgeden ürktü, üstündeki meşe dallarında bir rüzgâr oynaşması oldu. Torin eyerden savruldu ve kendini hemen yüzükoyun toprakta buldu, sol omzu zonkluyordu. En son ne zaman atı tarafından fırlatıldığını bile hatırlamıyordu.

Mahcup bir şekilde ayağa kalktı ve elbiselerindeki kiri fırçaladı, Umarım ruhlar dışında kimse düştüğünü görmemiştir. Omzu yerinden çıkmıştı. Öyle olduğunu biliyordu ve genç muhafızlardan biri arkasındaki yoldan tırıs tırıs gelirirken dişlerini sıktı.

"Atını getirmek için yardıma ihtiyaın var mı, Torin?"

"Hayır."

Torin'in aygırı çobanların evlerinden birine doğru uzaklaşmıştı. Atını geri almak için ilerlerken muhafıza yoluna devam etmesini işaret etti.

"Ah, bu çok uygun," diye seslendi muhafız . "Neymiş o?" Torin sustu.

"Senga Campbell ve torunu orada yaşıyor."

Senga Campbell kalenin şıfacısıydı. Kişisel olarak Laird'e ve ailesine hizmet ederdi ve yetenekleriyle ünlüydü. Buna rağmen Torin onun bir torunu olduğunu bilmiyordu ve muhafızın söylediklerine bir anlam veremedi.

"ok iyi. Bir torunu var." Torin ellerini havaya kaldırdı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Torunu da bir şıfacı, biliyorsun. Eminim omzunuzu sizin için düzeltmekten mutluluk duyacaktır." Muhafız eğlenerek yoluna devam etti ve Torin

Campbell'ların avlusunda atını kovalarken yemin etti.

Evleri sessizdi. Görünüşe göre evde kimse yoktu ve Torin bahçelerini fark edince durakladı. Daha önce hiç bu kadar düzenli ve güzel bir kail bahçesi görmemişti.

Atını kapıya bağladı ve bir kediye korkutarak ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ve evin içinde hareket eden birini dinleyerek bekledi.

Kapıyı açan Sidra'ydı.

Basit bir ev kıyafeti giymişti. Yanağında bir kir lekesi vardı. Uzun siyah saçları dağınıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Karmakarışık saçlarının arasına başiboş bir çiçek takılmıştı. Onu görünce tüm düşünceleri beklenmedik bir şekilde dağıldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Kapıda kim var Sidra?" diye yaşlı bir kadının -Senga'nın- sesi içeriden yükseldi.

Sidra, Torin'in büyük şaşkınlığı karşısında, "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Neredeyse herkes onun kim olduğunu biliyordu. Laird'in yeğeniydi ve Doğu Muhafızları'nın saygın bir üyesiydi... "O bir adam ve atı az önce evimdeki bütün havuçları yedi. bahçe."

Torin kızardı. "Bağışlayın beni. Ama omzum çıkmış gibi görünüyor."

"Öyle mi *görünüyorsun*?" Sidra yankılandı ve gözleri ona kaydı. "Ah, evet. Öyle. İçeri gelin. Ninem sana yardım edebilir."

"Bu Torin Tamerlaine mi?" Senga, Sidra'yı kulübeye kadar takip ederken onun sesini tanıyarak sordu. Saygıdeğer şifacı masanın başına oturmuş, havaneli ile otları öğütüyordu. Harç. Ama omzunu sıfırlayan o değildi. Sidra yapmıştı.

Torin, omzunu tekrar yerine oturttuğunda kızın ellerinin koluna dokunuşunu keskin bir şekilde hissetti. Bu onu şaşırtmıştı; çok uzun zamandır uyuşmuştu. Son sekiz aydır sadece var olmuştu. Yine de Sidra'nın ellerini sanki güneş ışığıymış gibi fark etti, sisinin son kırıntılarını da yakıp yok ediyordu.

Sidra koluna bir askı düğümlerken, "Bu çok sıra dışı," dedi. "Benim atımdan fırlatılmam yani. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Nadiren olur, bilirsin. Belki de ilk kez karşılaştığımız için bilmiyorsundur." Kekeliyordu, sanki kelimeler ağzında deve tüyü gibi kalmıştı.

Sidra sadece gülümsedi.

Büyükannesi onları dinliyordu, odanın diğer ucunda, ağır ağır işleyen sobanın yanında oturmalarına rağmen. ocağın yanan közleri. Senga otlarını ezmeyi bırakmıştı ve ev sessizliğe gömülmüştü. Sadece Çatlak panjurlardan içeri süzülen kuş sesleri ve katlanmış bir ekosenin üzerinde mırıldanan patiska bir kedi.

"Neden seni daha önce hiç görmedim?" Torin Sidra'ya fısıldadı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri kır çiçeği rengindeydi. Bal. ve burun köprüsünde çiller vardı. Bir tanesi dudaklarının köşesindeydi.

Sanki onu tanıması gerekiyormuş gibi hissetti. Sanki onu daha önce görseydi hatırlayacakmış gibi. Büyükannesi Amcası ve kuzeniyle ilgilenmek için sık sık şehri ziyaret ediyordu. Senga'nın چراغının onunla birlikte olması gerekmez mi?

"İtiraf ediyorum," diye başladı Sidra boğuk bir sesle, "seni daha önce görmüştüm Torin Tamerlaine. Yıllar önce, Leydi Lorna hâlâ yaşarken ve şölen gecelerinde kale salonunda klan için çalarken. Ama sanırım sen ve ben o zamanlar farklı çevrelere aittik, değil mi?"

Ne diyeceğini bilemedi, çünkü kadın haklıydı. Geçmişte başka neleri kaçırdığını ve gözden kaçırdığını merak etti. "Peki ya şimdi? Bugünlerde hâlâ şehre geliyor musun Sidra Campbell?"

Sanki dikkatini dağıtmak istermiş gibi bir kâse ota oynamak için gözlerini kaçırdı. Ama şöyle dedi: "Ninem şehirdeki laird ve kızına bakıyor. Ben burada, vadide çobanlara ve çiftçilere bakmak için kalıyorum."

"Ve sanırım benim gibi aptal erkekler için."

Sidra'nın gülümsemesi derinleşti ve sol yanağında bir gamze uyandı. "Evet. Ve senin gibi erkekler için." Büyükannesinin varlığını hatırlıyor gibiydi, çünkü "Gel, seni kapıya kadar geçireyim," dedi.

Torin onu takip etti ve ona ne kadar borcu olduğunu sordu. Sidra eğilerek, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye cevap verdi.

kapı çerçevesine karşı. "Ama belki bir sepet havuç."

Ertesi gün Torin Sidra'nın kapısına *iki* sepet havuç gönderdi. Atının yediklerinin kefaretni ödemek ve ona olan minnettarlığını ifade etmek için.

Ada onları böyle bir araya getirmişti. Sidra yatakta kıpırdandı.

Torin, kadın sırt üstü dönerken onu dinledi. Kadının vücudunun sıcaklığını dokunduklarında . Kadın tepki olarak sertleşti.

"Torin?" diye fısıldadı, kararsızdı.

"Evet, benim."

Sessizdi ama duruşu ona karşı rahatlamıştı. "Ben hazırım" diye fısıldayana kadar tekrar uykuya daldığını düşündü.

"Neye hazırsın Sid?"

"Bana bir bekçi köpeğı getirmen için."

BÖLÜM 13

Jack ertesi günü Lorna'nın toprak için yaptığı müziği inceleyerek geçirdi. Doğadan parçalar topladı, onları elinde tuttu, kokularını içine çekti, karmaşıklıklarını inceledi müziğinin yanında. Çimenler için, kır çiçekleri için, taşlar için, ağaçlar için, bracken için birer kıta yazmıştı. Bu türküde pek çok farklı unsur vardı ve Jack bunların hepsini mükemmelleştirmek istiyordu, toprağa saygı duyduğu ve onu onurlandırmaya çalıştığı oynarken endişelenmesine gerek yoktu.

Ama bir sorun vardı.

Elleri hâlâ parmak uçlarına kadar ağrıyordu.

"Jack?" Mirin yatak odasının kapısını çaldı. "Girebilir miyim?"

Tereddüt etti, masasındaki garip hasadı saklayıp saklamaması gerektiğini düşündü. Sonunda, Lorna'nın müziğini ters çevirmesine rağmen bıraktı. "Evet. İçeri gel anne."

Mirin elinde bir kâseyle içeri girdi. Masasına yaklaştı ve önüne saçılmış doğa parçalarını fark etse de çorbayı yere koyana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Yemek yemelisin."

Jack ısırgan otu çorbasına baktı. "Aç değilim anne."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Mirin. "Ama yine de yemek yemen gerek." "Sonra yerim."

"Şimdi yemek yemelisin," diye ısrar etti. "Daha hızlı iyileşmene yardımcı olur."

Jack sertçe ona baktı. Ama Mirin'in yüzündeki endişeyi görünce itirazının azalmasına izin verdi.

"Fark etmeyeceğimi mi sandın?" dedi. "Oh, Jack."

"Endişelenecek bir şey yok anne."

"Eminim sana söylememi istediğin gibi," karşılık verdi. "Yanıldığımı kanıtlayın ve birkaç yudum alın."

İçini çekti ama rahatladı ve kâsenin kenarını dudaklarına götürdü. Midesi bulanmaya başlayana kadar içti ve kâseyi bir kenara bıraktı.

"Seni en çok ne rahatsız ediyor?" Mirin ısrar etti.

"Ellerim," dedi parmaklarını içe doğru kıvrarak. Her eklemi canlı bir ağrı yayıyordu ve arpını daha ne kadar çalabileceğinden emin değildi.

"Bu konuda Sidra'yla görüştün mü?" "Hayır."

"Onu ziyaret etmelisiniz. Size semptomlarınızı hafifletmeye yardımcı olacak tonikler sağlayabilir."

"Duyularımı köreltecek bir şey istemiyorum," dedi.

"Yapmayacaklar," diye yanıtladı Mirin. "Sidra ne karıştıracığını bilir. böyle şeylerden kaçının."

Arkasında ısırgan otu çorbası kasesini bırakarak odadan çıktı. Jack ona baktı, sonra ellerini tekrar büktü.

Mirin'in önerisini birkaç dakika daha düşündükten sonra onun haklı olduğunu anladı.

Jack hiçbir zaman yardım isteyen biri olmamıştı ama bu uzun baladı çalacaksa yardıma ihtiyacı vardı.

Masasından kalktı, arpını topladı ve Sidra'nın evine yürüdü.

Sidra kendini işine vermek istiyordu. Bitkileriyle birlikteyken Maisie'nin kaybolduğunu, korktuğunu ya da öldüğünü düşünmüyordu. Havan tokmağı ve havanı elindeyken Sidra tepede saldırıya uğradığını düşünmüyordu.

Daha önce onun için güzel anılardan başka bir şey barındırmayan bir yerdi.

Malzemeleri bir araya getirdiğinde, Torin'le olan evliliğinde yeni bir gerginlik yaratacağını , çünkü

Üzerine inşa ettikleri şey yok olmuştu.

Hayır, sadece ısırgan otu ve bataklık fasulyesini, kaşıkotu ve öksürükotunu, mürver çiçeği ve çuha çiçeğini düşündü.

Hava , bu kulübede yalnız kalmaktan korkuyordu. Ama ışıktı? Tanıdık bir yerde olmak, çalışmak istiyordu. Elleriyle iyi bir şeyler yapmak istiyordu, yoksa kendini tamamen işe yaramaz hissedecekti.

Maisie'nin eve dönüş yolunu bulması ihtimaline karşı burada olmak istedi.

Torin ve Doğu Muhafızları yorulmak bilmeden çalışıyorlardı; kaçırılan kişi ve kızları bulmak için evleri arıyorlardı, mezarlıklarda çiçek arıyordu ve Sidra onlar için yeni bir tonik hazırladı. Az uyusalar bile onları zinde ve uyanık tutacak bir tonik. Neredeyse yeni bir parti hazırlamıştı ki kapısı çalındı.

Sidra durakladı. Kimseyi beklemiyordu ve neredeyse soyma bıçağına uzanacaktı, kalbi hızlandı.

"Sidra?" diye seslendi bir ses.

Onu tanıdı. Jack Tamerlaine, ozan. Onu çağırmasını beklediği son insanlardan biriydi.

Sidra hemen kapıyı açtı. Jack bahçede durmuş, güneş ışığına karşı gözlerini kısmıştı. Arpını getirmişti ve bu onu şaşırtmıştı.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," diye başladı tereddütle.

"Hayır, hiç de değil," diye yanıtladı Sidra. Sesi ağlamaktan ve az uykuyla geçen uzun bir geceden dolayı boğuk çıkıyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Jack?"

"Benim için bir tonik yapıp yapamayacağınızı görmek istedim."

Başını sallayarak içeri girmesini işaret etti. Kapıyı kapattı ve masasına döndü. Sanki bir gökkuşağı yakalamış da üzerine serpiştirmiş gibi bitkilere bakıyordu. odun.

"Ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi ona bakarak. "Maisie hakkında."

Sidra başını salladı. Boğazı bir anda konuşamayacak kadar daralmıştı.

"Ve sana onu bulmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemek istedim," dedi Jack. Öyle görünüyordu ki

Daha fazlasını söylemek istedi ama kaçındı. Ellerinden birini esnetti; bu hareket Sidra'nın dikkatini çekti.

"Ellerin mi rahatsız?" diye sordu.

"Evet. Bazı şarkıları çaldığımda ağrıyorlar."

"Tüm belirtileriniz bu kadar mı?"

"Hayır, başkaları da var."

Jack onları tarif ederken onu dinledi. Sidra, Jack'in bir hastalıktan muzdarip olduğunu bilecek kadar sihirle empoze edilen hastalıklara yardımcı olmuştu. Büyü kullananların çoğu baş ağrısı, titreme, iştahsızlık ve ateşten muzdaripti. Diğerleri öksürük, uykusuzluk, kol ve bacaklarda ağrı, hatta burun kanaması gibi şikayetler ortaya çıktı. Görünüşe göre Jack çeşitli semptomlar yaşıyordu, bu da güçlü bir büyü yaptığı anlamına geliyordu. İlham kaynağının detaylarına sahip olmasa da, büyüünün onun zanaatından geldiğini biliyordu. Müziğinden.

Acaba eve sadece kayıp kızlar için mi gelmişti, yoksa istemeden de olsa

gizemini çözdü. Bir ozanın klanın kızlarını bulmak için yapabileceği çok az şey varmış gibi görünüyordu.

Jack muhtemelen öyleydi ama Sidra müzikte dile getirilmeyen bir güç olduğunu biliyordu. Genç bir kız olduğunu, dolunaylı bayram gecelerinde salonda oturduğunu hatırlıyordu. Lorna Tamerlaine'in şarkılarını sanki havaymış gibi içine çektiğini hatırlıyordu.

Jack'e iki farklı ilaç hazırlamaya çalışırken Sidra'nın üzerine beklenmedik bir huzur çöktü: Ağrıyan ellerine sürmek için bir merhem ve baş ağrısını hafifletmek için içmesi için bir tonik. Burun kanamaları için yapabileceği bir şey yoktu, sadece Jack'e nasıl basınç uygulayacağını öğretebilirdi. kanamayı hafifletmek için.

"Sorun değil Sidra," dedi. "Beni en çok endişelendiren ellerim."

Bir sandalyeye oturdu ve onun çalışmasını izledi.

"Hastalarınızın çoğu büyü kullandıkları için erken mi öldü?" diye sorduğunda düşüncelerinde kaybolmuştu.

Sidra durakladı ve masanın öbür ucundan ona baktı. "Evet. Gerçi ortada pek çok faktör var." "Ne gibi?"

"Büyünün ne sıklıkla kullanıldığını," diye başladı Sidra, otları ve malzemeleri bir arada ezerken. "Ne kadar süre büyü . Ve büyü'nün derinliği. Örneğin bir dokumacı, tezgâhın başında durarak derin bir büyü yapar ve büyülü bir ekosenin dokunması epey zaman alır. Fakat Büyülü bir ağ yapan balıkçı gibi biri daha hızlı çalışabilir ve ayrıntılar hakkında çok fazla endişelenmek zorunda kalmaz. O halde büyülü maliyet, bir balıkçı için bir dokumacı için olduğu kadar zorlu değildir."

Jack sessizdi. Sidra baktı ve ne kadar solgun olduğunu gördü. Başka bir örnek kullanmalıydı, çünkü onun aklından geçenleri okudu: Mirin için endişeleniyordu.

Sidra, "Annen çok akıllı ve temkinli," diye ekledi. "Büyülü komisyonlar arasında zaman ve toniklerini içme konusunda çok sadıktır."

"Evet ama maliyeti zaten onun en güzel yıllarını çaldı, değil mi?" diye karşı çıktı.

Sidra merhemi hazırlamayı bitirdi. Kaseyi aldı. Jack'in gözlerindeki hüznü görmekten nefret ederek ona yaklaştı. "Bitkilerin sırlarını biliyor olabilirim," dedi. "Ama ben bir

Kahin. Olacakları önceden söyleyemem ama büyü yapan insanların diğerlerinden farklı bir cesarete sahip olduğunu biliyorum. Yaptıkları işe tutkuyla bağlıdırlar; zanaatları nefes almak kadar onların bir parçasıdır. Bunu inkar etmek, kendilerinden bir parçayı kaybetmek gibi olur. Büyü yapmanın bir bedeli ve doğrudan bir sonucu olsa da, hiçbiri bunu bir yük olarak değil, bir armağan olarak görür."

Jack sessizdi, kaşlarını çatmıştı. Ama onu dinliyordu.

"Yani evet, büyü senden yıllarını çalabilir," dedi. "Evet, seni hasta edecek ve kendine yeni bir şekilde nasıl bakacağını öğrenmek zorunda kalacaksın. Ama zanaatını bırakmayı seçeceğini de sanmıyorum, değil mi Jack?"

"Hayır," dedi.

"O zaman ellerini uzat."

Arpı kucağında dikkatle dengede dururken, o da buna boyun eğdi. Sidra merhemi ellerinin arkasına, her eklemine ve damarına sürdü.

"Etkilerini hissetmek biraz zaman alabilir," dedi ve merhemini geri kalanını yanında göbiri kavanoza aktardı.

Jack gözlerini kapattı. Bir dakika sonra ellerini tekrar esnetti ve sırttı. "Evet, bunun muazzam bir yardımı oldu. Teşekkürler Sidra."

Ona toniğini ve merhemini getirdi. Jack, "Sana ne kadar borcum var?" diye sormadan önce iki kavanozu da cebine soktu.

Sidra masaya geri döndü. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum," dedi Jack alaycı bir ifadeyle. Arpını derisinden çıkarmaya başladı. "Siz çalışırken ben de sizin için çalmak isterim. Eğer izin verirsen."

Sidra afallamıştı. Adam arpı sol omzuna yaslarken öylece bakakaldı. Müzikten zevk almalı o kadar uzun zaman ki.

Gülümsedi. "Bunu çok isterim."

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" Jack arpı akort ederken sordu.

"Aslında biliyorum. Lorna bayram gecelerinde bir türkü çalardı. Sanırım adı 'Sonbaharın Son Ayı'ydı.'"

Jack, "O kişiyi tanıyorum," diye cevap verdi.

Tıngırdatmaya başladı. Notaları odayı doldurdu, hüznü ve gölgeleri uzaklaştırdı. Sidra gözlerini kapadı, şarkının onu zamanda geriye, acı tatlı bir ana nasıl götürebildiğine hayret etti. On altı yaşındaydı, saçları iki uzun örgü halindeydi ve kırmızı kurdelelerle tutturulmuştu. Evin bahçesinde oturuyordu. Lorna'nın arpını çalmasını dinlerken büyükannesiyile birlikte kale salonundaydı. Tam da bu şarkıyı.

Hafif bir esinti yüzüne dokundu.

Sidra gözlerini açtı ve ön kapının açık olduğunu gördü. Adaira eşikte durmuş, Jack'in kulübe boyunca akmaya devam eden müziği karşısında donup kalmıştı. Sidra onu inceledi

Adaira'nın yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti; sanki içindeki tüm özlemler tek bir yerde toplanmıştı.

Jack sonuna gelene kadar yeni bir olduğundan tamamen habersizdi. Müziği havada kayboldu ve başını kaldırıp gözleri Adaira'yı buldu. Sessizlik gergindi, sanki ikisi de konuşmak istiyor ama konuşamıyorlardı.

Sidra büyüü bozdu.

"Bu çok güzeldi," dedi. "Teşekkür ederim, Jack."

Başını salladı ve arpını kaldırmaya başladı. "Yardımanın için minnettarım Sidra."

"Kapım sana her zaman açık." Adamın ayağa kalkıp eşiğe yaklaşmasını izledi. Adaira vücudunu adamın yanından geçebileceği şekilde eğdi ve hava çatırdarken bile birbirlerine hiçbir şey söylemediler.

Jack gittiğine göre, Adaira eve girdi, kapıyı kapattı. Sidra onun yanında olmak, ona eşlik etmek ve muhafızların toniklerinin hazırlanmasına yardım etmek için geldiğini biliyordu.

Adaira masanın üzerinden baktı ve kollarını sıvadı. "Bana ne yapacağımı söyle Sid."

Bazen Sidra'nın Adaira'da en çok sevdiği şey buydu. Kirlenmeye, yeni şeyler öğrenmeye olan istekliliği. Ne kadar açık sözlü olduğu.

Sidra'nın hiç sahip olmadığı ama hep özlemini duyduğu küçük kız kardeşiydi.

"Bu ot yığınını benim için ez," dedi Sidra, havan tokmağı ve havanı ona doğru yaklaştırarak.

Adaira yoğun bir şekilde ezerek çalışmaya başladı. Sidra anladım, o dırdırcı his: *Bir şeyler yapmam gerekiyor. Anlamı olan bir şey yapmalıym.*

"Ona ne konuda yardım ettin?" Adaira sonunda sordu.

"Kimden bahsediyorsun, Adi?"

"Jack, tabii ki. Neden buradaydı?"

Sidra boş bir şişeye uzandı. İçindeki toniği dökmeye başladı "Nedenini söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Adaira dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu Sidra'dan çıkarmak istiyordu ve geleceğin lordu olarak belki de bunu yapabiliirdi. Ama Sidra hastalarının sırlarını kendi sırları gibi saklıyordu ve Adaira bunu biliyordu.

Kadınlar birlikte çalışarak sessizliğe . Adaira nihayet tekrar konuştuğunda şişeleri kapatıyordu.
ton ağır.

"Tavsiyene ihtiyacım var Sid." Tereddüt etti. "Sana bu yükü yüklemek istemiyorum. Kendin bu kadar çok şey yaşarken olmaz. Ama zaman benim yanımda değil."

Sidra nazıkçe, "Aklında ne var söyle bana, Adi," dedi.

Adaira gizli ticaretten, Moray Breccan'a yazdığı mektuplardan bahsederken onu dinledi. Batıyı ziyaret daveti ve ilk ticaret takası, her ikisi de yalnız yapılacaktı.

"Bazen yanlış yolu seçtiğim için endişeleniyorum," dedi Adaira iç çekerek. "Tecrübesizliğim bizi mahvedecek . Barış için yanıp tutuşmakla aptallık ediyorum."

"Bu aptalca bir hayal değil," diye cevap vermekte gecikmedi Sidra. "Ve klanımız için yeni bir yaşam biçimi aramakta haklısın Adaira.

Çok uzun korku ve nefretle büyütüldük ve artık bir şeylerin değişme zamanı geldi. Bence Tamerlaine'lerin çoğu içten içe aynı şeyi hissediyor ve sizi her yerde takip eder, Bu, kim olduğumuzu ve ayaklarımızın altındaki bu adanın ne olması gerektiğini yeniden düşünmekle geçecek birkaç zor yıl anlamına gelse bile."

Adaira Sidra'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Aynı fikirde olman beni rahatlattı Sid. Ama hâlâ takasla ilgili bir sorunum var."

"Anlat bana."

"Brekanların bizim kaynaklarımıza ihtiyacı var ama bizim onlardan ne almamız ? Onların büyüğü örtüleri ve kılıçları bize için mi kullanacaksın? Aramızda tesis çalıştığım barış kavramına ters düşeceğini bile bile böyle şeyler istemeye cüret edebilir miyim?"

Sidra sessizdi ama zihni hızla çalışıyordu.

"Babamın ve Torin'in bana ısrarla sorduğu şey bu," diye devam etti Adaira. "Brekanlarda ihtiyacımız olan hiçbir şey yok.

Bu ticaret bizim zararımıza onların lehine olacak ve yağmacılıklarını durdurmayabilir bile. Torin bunun olacağını tahmin ediyor

-Ticaret bir sezon için iyi olacak ve biz de onlara mallarımızı vereceğiz. Ama kış geldiğinde, Breccalılar baskın karar verecek. Böyle bir hareket bizi savaşa sürükler."

"Torin'in haklı olma ihtimali var," dedi Sidra. "Bu, ne kadar istesem de, hazırlıklı gereken bir olasılık. Barışı elde etmenin kolay ve kansız olacağına sizi temin ederim." Bakışları masayı taradı, dalgınca bitkilerin üzerinden geçti.

Gözleri cam bir şişede sakladığı son Orenna çiçeğine takıldı. İçinden bir ürperti geçti ve göğsünü ovuşturdu. Bugün morlukları ağrıyordu çünkü vücut iyileşmeye başladı. "Ama ya Breccanlılarda ihtiyacımız olan bir şey varsa?"

Adaira kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun Sid?"

Sidra şişeye uzandı. Orenna çiçeğini ışığa tuttu ve elinin titrediğini fark etti. Henüz bunları düşünmeye cesaret edememişti çünkü Torin doğudaki saldırganı bulmaya kararlıydı ve klan sınırını geçen kimseyi hissetmemişti. Ama küçük kıvılcıkla dolu bir mezarlık da bulamamıştı.

"Torin sana bu çiçekten bahsetti mi?"

"Kısaca," dedi Adaira. "Kaçıran kişiye yardım ediyor olabileceğine inanıyor."

Sidra başını salladı. "Bu çiçeğe Orenna denir ve sadece kuru, kalp hastası küçük bir toprak parçasında yetişir. Adada bir yerde, bir mezarlıkta. Doğuda henüz böyle bir yer bulamadık."

Adaira çiçeği inceledi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence ..."

"Bu çiçek batıda yetişiyor olabilir," diye sözlerini tamamladı Sidra. "Torin'e henüz bu kadarını çünkü mezarlığı burada bulacağını umuyorum. Ama Orenna çiçeği Breccan topraklarında yetiş, bunu sadece kendimiz için kullanmakla kalmayız, aynı zamanda batının kayıp kızlarımızla bir şekilde ilgisi olduğu anlamına gelir."

Adaira derin bir nefes verdi. "Torin kimsenin klan sınırını aştığını hissetmedi."

Sidra, "Hayır, söylemedi, bu da failin biri olduğunu düşündürüyor," dedi. "Ama belki de bizim bir ticaret vardır. Belki de suçlu batıdan gizlice çiçek alıyordur."

Adaira dudağını ısırdı. Sidra onun ne kadar çelişkili olduğunu hissedebiliyordu ama yine de gözleri parlıyordu. Feverish. Şimdi

Adaira Sidra'nın düşüncelerini eğlendirmişti, onları görmezden gelemezdi.

"Bu bilgiyi almamın en iyi yolu nedir?" Adaira sordu.

Sidra cam şişeyi avucunun içine koydu. "Sanırım Moray Breccan'ın istediği gibi üç gün klan hattında onunla buluşmaya gideceksiniz. Ona cömertçe en iyi Tamerlaine yulaf, arpa, bal ve şarap. Karşılığında sana ne teklif ederse minnettarlıkla kabul et, ama sonra ona bu çiçeği sor. Çiçekleri için takas yapmak istediğinizi söyleyin.

Eğer tanımadığını söylüyorsa, o zaman doğruyu söylüyor ya da yalan söylüyor olabilir. Eğer çiçeği tanır, o zaman batının işin içinde olduğunu biliriz.

Klan sınırından çiçek geçirmek kadar basit bir şey. Her iki durumda , ticarete katılarak bunu kendiniz keşfetme şansınız var ve bence yanınızda birini götürmeye hakkınız var."

Adaira çiçeğe bakarak sessiz kaldı.

Sidra ellerine baktı.

Alyans parmağında parlıyordu. O ve Torin düşünlerinde kan yemini etmekten hiç çekinmemişlerdi. Kadim sözleri söylediler ve avuçlarını kestiler. Elleri birbirine bağlıydı, yaradan yaraya. *Kemiğimin kemiği, etimin, kanımın* . Sidra Maisie olmadan ne kadar süreceğini merak etmeye başlamış olsa da, bu kolay kolay bozulmayacak bir yemindi.

Sidra, "Breccanlar size muhafız vermeyebilir," dedi, Adaira'yı izlerken. "Ya da baban. Ya da bir carie.

Ama seni bir kocadan mahrum edemezler."

Adaira kızardı, sanki aklı çoktan bu tür düşüncelere yönelmişti. Geçmişte evlenmek için acele etmemiştir, Sidra da bunun akıllıca olduğunu düşünüyordu. Ama Doğu'nun müstakbel Laird'inin bir ortak alma zamanı gelmişti. Zorlu ve potansiyel olarak kanlı bir barış taşıyacak biri. Yanında yürüyecek. Güvenebileceği. Uzun, yalnız gecelerde onu rahatlatacak.

Sidra'nın Adaira'nın kimi düşündüğünü sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Adaira günün geri kalanında bunu düşünmek için kendine zaman tanıdı. Tepelerde dolaşıp bir işaret arayarak geçirdiği bir gün. Bir gün.

Torin ve gardiyanla yaptıkları görüşmelere ve gözlemlere rağmen hiçbir cevap alamadılar. Adaira onun tereddüt etmeyeceğini ve zamanın aleyhine işlediğini anladığında planlarını ilerletmeye karar verdi.

Gece daha cesur düşünerek ay doğana kadar bekledi ve sadece koyu renk bir elbise ve pelerin giydi. Yıldızları takip ederek Mirin'in çiftliğine doğru at sürdü.

Yolda atından indi ve atını bir ağacın dibinde topallayarak bıraktı. Avluda sessizce yürüyerek Jack'in yatak odasının penceresini buldu. Olmasını umduğu gibi Jack hâlâ uyanıktı. Mum ışığı panjurların arasından sızıyordu ve o da ateşe doğru çekilen bir pervane gibi onlara doğru yürüdü.

Bu kadar kararlı olmasına rağmen, hedefine ulaştığında tereddüt etti. Pencerenin önünde durdu ve kendi kendisiyle tartıştı.

Bunu yaptığımı inanamıyorum, diye düşündü ve sonunda kapıyı çaldı.

Adamın panjurları dikkatle açtığını duyduğunda dönüp kaçmak istedi. Açıldılar, sonunda Jack'i ortaya çıkardı. Karşısındakinin o olduğunu görünce kaşları çatıldı.

"Adaira?"

"Seninle konuşmam gerek Jack."

Bakışlarını ay ışığında duran kadına çevirmeden önce odasına gezdirdi. "*Şimdi mi?*"

"Evet. Bekleyemez."

"Peki, içeri gel o zaman. Ama sessiz ol. Annemi uyandırmanı istemiyorum." Adam ona elini uzattı ve Adaira elini kabul etti adamın parmaklarının soğuk parmaklarına dolanırken ne kadar sıcak olduğunu görünce şok oldu.

Eteklerini kaldırdı ve Jack'in onu pencereden yukarı çekmesine izin verdi. Botları, her türlü tuhaflıkla dolu olan masasının üstüne çarptı. Dallar, taşlar, yosun kümeleri, ot örgüleri, solmuş kır çiçekleri. Adaira yere indi, hâlâ onun elini tutuyordu ve

garip koleksiyona baktı. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Hazırlık," diye yanıtladı. "Yarın öğleden sonra dünya için oynamaya hazır olmalıyım."

"Güzel." Adaira onun parmaklarının kendi parmaklarından ayrıldığını hissetti. Adam elini esnetti ve ona dokunmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Ya da belki elini çekmesinin başka bir nedeni vardı.

Adamın, Lorna'nın müziğinin dağınık olduğu yatağına doğru yürümesini izledi. Gevşek çarşafı topladı ve kırıışmış battaniyeyi düzeltmeye ve ona oturacak bir yer göstermeye çalıştı.

Adam ona döndüğünde "Ayakta durmayı tercih ederim," dedi. "Ama sen oturmalısın."

Jack'in kaşları şüpheyile alçaldı. "Neden?"

"Güven bana."

Onu şaşırtacak şekilde, adam yaptı. Yatağının kenarına oturdu ve annesinin kompozisyonunu dikkatlice yastığının yanına koydu. "Şimdi . Gece yarısı hırsız gibi odama neden geldiğini söyleyecek misin?"

Gülümsedi ama cevap vermeyi erteleyerek Jack'odasını dolaşıp incelemeye başladı. Jack sessizdi, onun eşyalarını incelerken acı çekiyordu. Kadın itiraz etmesini ya da onu aceleye getirmesini bekliyordu -o kadar sabırsız bir adamdı ki- ama sessiz kaldı ve sonunda

önünde durdu, gözleri esrarengiz ve nefis karanlık, onunkine sabitlenmişti. Sanki neden geldiğini biliyormuş gibiydi.

Titredi.

Önünde diz çökerken kalbi hızlandı, bu pozisyonu babasından başka hiçbir erkek için almazdı.

Jack onu dikkatle izledi. Onun tam olarak nasıl tepki vermesini beklediğini bilmiyordu; gülecek miydi, küfredecek miydi, kaşlarını çatacak mıydı, yoksa onu küçümseyecek miydi? O hiçbirini yapmadı. Gözleri onun üzerindeyken, Jack'in ne olduğunu anladığını biliyordu.

Onun önünde diz çökmesinin büyüklüğü.

Saçları bir kalkan gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu ama yine de cesareti kırılmıştı. *Bunu asla kabul etmeyecek*, diye düşündü ama artık çok geçti. Adam onun niyetini biliyor olmalıydı ve o da rotasını değiştiremeyecek kadar gururluydu.

"John Tamerlaine," diye söze başladı.

"*Jack.*"

Adaira kırıpıştırdı, az önce teklifini yarıda kesmesine şaşırmıştı. "Senin gerçek ve yasal adın John."

"Ama ben sadece Jack'e hesap veririm."

"Pekâlâ zaman," dedi Adaira dişlerinin arasından ve yüzündeki rengin yükseldiğini hissedebiliyordu. "*Jack* Tamerlaine.

Kendini bana bağla. Bana söz ver ve bir yıl bir günlüğüne kocam ol, daha sonra ikimiz de istersek olursun."

Jack sessizdi, sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibiydi. Adaira pozisyonunu korurken dizindeki acıyı keskin bir şekilde hissetti. Cevabını beklemenin tüyler ürpertici korkusu. Onun sessizliği

sürüklenirken, bir çekti.

"Ne diyorsun Jack? Bana bir cevap ver ki kalkabileyim."

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve daha fazla bıraktı. daha önce olduğundan daha karışık. Ona bakmaya devam ederken yüzünde ciddi ve çelişkili bir ifade vardı. "Neden, Adaira?

Neden bana soruyorsun? Seninle birlikte batıya gidecek birine ihtiyacın olduğu için mi?"

"Evet," dedi. Ona şeyi anlatmadı. Ona yalnız olduğunu söylemedi.

Bazı günler önüne konan tüm sorumluluklar onu bunaltıyordu. Bazen kucağa alınmak, dinlenmek ve dokunulmak istediğini, birlikte olmak istediğini

Ona meydan okuyan, onu keskinleştiren, güldüren biri. Güvenebileceği biri.

Jack'e baktı ve o kişiyi gördü. Onu sevmiyordu ama belki zamanla . Eğer bir bütün olarak kalmaya karar verirlerse.

"Benim ne olduğumu biliyorsun," dedi düz bir sesle. "Ozan mı?"

"Bir piç. Babam yok, gururlu bir soyum yok, toprağım yok. Sana sunacak hiçbir şeyim yok Adaira."

"Bana sunabileceğin çok şey var," diye karşılık verdi, müziğini düşünmek bile başını döndürmüştü. Aşağıdaki ruhlar, sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ve bahsettiğin o şeyler benim için önemli değil."

"Ama onlar *benim* için önemli," dedi Jack, yumruğunu kalbinin üzerine koyarak. Ona doğru eğildi, böylece nefesleri birbirine karıştı. "İnsanlar benimle evlenmek istediğini anladıklarında dehşete düşecekler. Beni seçtiğini. Doğu'daki tüm erkekler arasında en değersiz olan benim."

"Bırakın konuşsunlar," dedi Adaira. "Bırak dehşete kapılsınlar, bırak konuşsunlar. Bırak ne istiyorlarsa söylesinler. Yakında kaybolacak, sana söz veriyorum. Ve söndüğünde... sadece sen, ben ve gerçek olacak. Ve sonunda önemli olan tek şey de bu olacak."

Adamın yüzünü inceledi; sert bir yüz ifadesinden kaynaklanan alnındaki belli belirsiz çizgiler, dudaklarının baskısı, kahverengi saçları sol gözünün üzerinde sallanıyordu ve hâlâ ikna olmadığını fark etti. Onu kabul etmek isteyip istemediğini tartışıyordu ve Adaira onu reddederse ne yapacağını bilmiyordu. Ona *ihtiyacı yoktu*; doğuyu tek başına yönetebilirdi. Aynı şekilde, başka bir adama evlenme teklif edebilir ve batıya kadar ona eşlik etti. Ama derinlerde, gizli bir yerde

Kocasının kendisi olmasını *istediği* bir yer bulmuştu.

Her ikisi için de daha akıllıca ve daha cazip olduđunu dűřünműřtű.

bir yıldan biraz fazla sűrecekti. Birbirlerinden tekrar nefret etmeye başlarsa, yollarını ayırabilir ve anlaşma sona erdiğinde artık yeminle bağlı olmazlardı. Ya da isterlerse evli kalabilir ve kan yemini edebilirlerdi.

"Tűm bunlar," dedi. "Senin 'yařlı tehdidinle' evlenmek, Kendini bana bađlamayı seçiyorsun, senden çok ařađıda birine.

Tűm bu zahmet sadece dűřmanlarımızı ziyaret etmek ve onlarla ticaret yapmak için mi? Neden size kalkan bir ortak semediniz? Belki de muhafızların bir űyesini?"

Saçma bir řekilde mantıklı davranıyor, diye dűřündű Adaira. Ona nasıl cevap vereceđini dűřündű. Ona içini gűrebildiđini, duygularını uzak tutmak için mantıđa sarıldıđını sűylemek istedi. Ama sonra ondaki řűphe parıltısını gűrdű. Gűzlerindeki acıyı gűrdű. Bir yara saklıyordu. Hiçbir zaman sahiplenildiđini hissetmemiřti; hiçbir zaman kendini buraya ait hissetmemiřti. Onun kendisine sűylediđi o sűzleri çok net hatırlıyordu.

"Haklısın," dedi. "Kendimi bađlamak için muhafızlardan birini seçebilirim. Dođu'da uygun olan herkesi seçebilirim. Yine de bűyle bir seçimle ilgili bir sorun var, Jack."

Adam sessizdi. Onun içinde, uzak ve ilgisiz kalmak ya da ondan açıklama yapmasını istemek için sűren savařı hissedebiliyordu.

"Hangi sorundan bahsediyorsun Adaira?" dedi sonunda.

"Hiçbiri benim istediğim gibi ," diye nefes aldı.

Uzun zamandır birine karřı bu kadar savunmasız olmamıřtı. Dehřet vericiydi ve tenindeki sıcaklıđı, kızarıklıđın öktűđűnű hissedebiliyordu. űnkű Jack sessizdi.

"Anakarada seni bekleyen bir hayat olduğunu biliyorum," diye eklemek için acele etti. "Biliyorum ki el bağımız

İstediyinden daha uzun süre uzak kaldın. Ama klanın sana ihtiyacı var. Doğu'nun Ozanı görevini üstlenebilirsin ve bir yıl bir gün sonra evliliğimizi bitirmeyi seçsek bile... eğer istersen burada ozan olarak kalabilirsin."

Jack taş gibiydi.

Adaira yanlış hesaplamış olmalı. Hâlâ ondan ve klandan nefret ediyor olmalı.

Kadın ayağa istediğinde, adam ona dokunmak istercesine elini uzattı, ama sonra duraksadı, tam parmakları saçlarını okşayabilirdi. "Bekle, Adaira. *Bekle.*"

Bu çalkantılı gecenin sonunda dizinin tamamen yerinden çıkacağını düşünerek durakladı. Ama adamın yüzünde beliren gülümsemeyi izledi ve bunun güzelliği karşısında şaşkına döndü. Nadiren gülümseyen bir adamın içinde parıldayan umut.

"Açıkçası ne diyeceğimi bile bilmiyorum Adaira." "Evet ya da hayır de, Jack."

Neşesini gizlemek için eliyle ağzını kapattı ve okyanus karası gözleriyle ona baktı. Ama sonra ayağa kalktı ve kızın parmaklarından tutarak onu da yanına aldı. karıncalanan ayaklar.

"O zaman cevabım evet," diye fısıldadı. "Seninle el bağıyla evleneceğim."

bir rahatlama geçti. Neredeyse sarkacaktı ve sonra adamın kendisine ne kadar yakın durduğunu hissetti, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Güzel. Ah, gelmişken, ozan," dedi ve zarif bir adım geri çekildi, elleri hâlâ birbirine bağlıydı. "Benim bir durum."

"Tanrım," diye inledi Jack. "Bana durumunu söyleyemedin. bana evlenme teklif *önce?*"

"Hayır, ama senin için olmaz." Gözleri yatağa kaydı ve kelimeler neredeyse bir kemik gibi boğazına takılıyordu.

"Evlendikten sonra ayrı yataklarda kalacağız.

En azından şimdilik." Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında

Hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa rahatladığını mı anlayamadı. Yüzü, okuyamadığı bir dil olan müzik kadar sakindi.

"Anlaştık," dedi ve önce ellerini sıktı. onları serbest bırakarak. "Ve şimdi sana söyleyecek bir şeyim var."

Adaira bekledi, kalbi hoşuna gitmeyecek kadar hızlı atıyordu. Jack sanki korkunç bir bilgiyi açıklayacakmış gibi ona bakıyordu.

"Ee?" diye dürttü, kendini en kötüsüne hazırlıyordu. "Ne oldu?"

"Oldukça , değil mi?"

Adaira kaşlarını çatı ama onun gözlerinde parlayan eğlenceyi gördü. "Bu gece beni epey beklettin, yaşlı tehdit."

"Sadece bir ya da iki dakikalığına," diye yanıtladı. "Bunun için şimdi bütün bir yıl ve bir gün boyunca bana sahip olacaksın, bu yüzden beklemeye değdiğini düşünüyorum."

" zaman gösterecek, değil mi?" diye espri yaptı.

Jack homurdandı ve kollarını kavuşturdu ama Jack onun bu şakalaşmadan hoşlandığını hissetti. "Belki de sana haberlerimi yarın söylemeliyim o zaman."

Adaira ona yalvarmamak için dudağını ısırarak, "Ama yarın zaten yeterince sorun planlandı," dedi.

Adam sırtıttı. Onda hiç böyle bir neşe görmemişti ve neredeyse yüzünü izlemek için uzanacaktı.

"O zaman size şimdi söyleyeyim, varis. Doğu'nun Ozanı olarak klan için çalmaktan onur duyarım."

Sevincini gizlemeye çalışarak yutkundu. Ama dudaklarında bir gülümseme belirdi; gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Bu iyi haber Jack. Belki senin için bir tören düzenleriz ve biz de-"

"Tören yok," diye nazikçe araya girdi. "Kocan olduğumda, aynı zamanda klanın ozanı da olacağım. Bunun en iyisi olduğuna katılmıyor musun?"

Adaira köprücük kemiğini ovuşturarak başını salladı. "Evet, haklısınız. Bu, klanın beklentilerini de yumuşatmaya yardımcı olacaktır, çünkü

sadece bir yıl ve bir gün oynayabilirsin. El bağımız koparsa ayrılmaya karar verme ihtimalin olduğunu biliyorum.

... evet, klan bunu bilmeli."

Jack bir süre sessiz . Ama gözleri onunkileri tuttu ve fısıldadı, "Sanırım anakaraya dönmeyeceğimi söylemek yeterince adil olur, Adaira."

sözlerini içine çekti ve nasıl cevap vereceğini bilemeden içinde derinlerde tuttu. "Emin misin, Jack? Bundan birkaç ay sonra fikrini değiştirebilirsin."

"Eminim. Geri dönmek isteseydim, şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdum." "Klan... klan bunu duyduğuna çok sevinecek."

"Evet," dedi. "El bağlama ne zaman?"

"Yakında olması gerekiyor."

"Ne kadar yakında?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti, "İki gün mü?" "Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi Adaira?"

"Mal takası için üç gün içinde Moray Breccan ile klan sınırında buluşmam gerekiyor," dedi. "Kocam olarak orada benimle birlikte olmanı istiyorum."

Jack ona baktı, dudakları aralandı. Bunun bir şey olduğunu biliyordu.

hızlı oluyordu. Onun nasıl sersemlediğini hissedebiliyor ve bir gecede ondan çok fazla şey istediğinden endişeleniyordu.

"Yani yarın dünya için oynayacağız," dedi parmaklarının ucunda görevlerini sıralayarak. "Ertesi gün evleneceğiz. Ondan sonraki gün de klan sınırında ölüme gideceğiz. ticaret?"

"Ölmeyeceğiz," dedi Adaira. "Ama evet, planımız bu, eğer sizden çok şey istemiyorsam."

"Çok fazla değil," dedi Jack. "Yine de itiraf etmeliyim ki... aklımı başımdan aldınız."

"O zaman ben gideyim," diye fısıldadı. "Biraz dinlenmene izin vereyim."

Küçük bir ses ona kendini hazırlamasını söyledi. Sabah olduğunda Jack fikrini değiştirmiş olacaktı ve o da başladığı yere geri dönecekti.

Daha önce de hayal kırıklığına uğramış, tatlı dilli vaatlere kanmıştı ve kendini bundan korumak istiyordu. O Jack'in gözleri onu izlerken bile eski zırhına geri dönmek istedi.

"Yarın öğleden hemen sonra sana geleceğim," dedi. "Sabah ilgilenmem gereken bir şey var, ama ondan sonra oynamaya hazır olacağım."

"Evet, tabii ki. Teşekkür , Jack."

Masasının ortasını temizlemek için hareket etti, böylece bu sefer doğa parçalarını bozmadan kolayca üzerine basabilecekti. Jack tekrar elini uzattı, o da elini tuttu, parmakları buz gibiydi, masanın üzerine tırmanıp pencereden dışarı süzüldü, pelerini arkasından çırpınıyordu. Çimlere çarptığında ayak bilekleri sarsıldı ve nişanlısına veda edip etmemesi gerektiğinden emin olamadan bir an durdu.

Döndüğünde adamın masasına yaslanmış, sanki bunun bir rüya olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi ona baktığını gördü. Ateş ışığı yüzünü aydınlatıyor, gözlerinde yıldızlar gibi yanıyordu.

Hayır, diye düşündü Adaira kapüşonunu yukarı çekerken, yüzü gölgelendi ve ondan gizlendi. Başka söze gerek yoktu.

Adaira cevabını o gece, Jack'i ziyaretten döndükten kısa bir süre sonra yazdı. Yatak odasındaki masasına oturdu ve ocağında çıtırdayan ateşi dinledi, cama vuran rüzgârı dinledi. Bir parşömen sayfası çıkardı, yeni bir tüy kalem seçti ve mürekkep kabını açtı.

Sevgili Moray,

Mektubunuzu aldım ve sizinle üç gün sonra öğle vakti kuzey sahilindeki klan sınırında buluşmayı kabul ediyorum. Klanımın size sunabileceği en iyi şeyleri getireceğim ve karşılığında batının ne sunacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce de belirttiğiniz gibi, aramızdaki bu alışverişin barışa ve adamız için yeni bir mevsime doğru ilk adım olmasına izin verin.

Benden takas için yalnız gelmemi istediniz ve sizinle silahsız ve muhafızım olmadan buluşacağım, kocam da olacak. Daha sonra benim

Batıya yakın bir ziyaret. Sizinle yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyoruz.

Adaira Tamerlaine
DOĞUNUN VARİSİ

Mektubu klan armasıyla mühürledi ve balmumunun sertleşmesini izledi. Kalkıp mektubu kuşhaneye taşıdığında gece yarısı olmuştu ve mesajını iletmesi için en şık kuzgunu seçti.

Gecenin en karanlık saatinde batıya doğru uçmasını izledi.

BÖLÜM 14

Frae, Mirin'in yanında durmuş, onun tezgâhta dokumasını izliyordu. Sıradan bir ekoseydi, sır barındırmayan bir ekoseydi çünkü Frae reşit olana kadar bu beceriyi öğrenmeyecekti. Yine de Frae'nin gözleri tüm ipliklerin arasında şaşı hissediyordu. Ne kadar denerse denesin, annesinin yaptığını göremiyordu. Olasılıkları, bir desenin nasıl ortaya çıkacağını göremiyordu. ama Mirin'in çalışmasını itaatkâr bir şekilde izledi.

Oda mekik sesleri, dokunmakta olan yünün küf kokusuyla dolup taşıyordu; tanıdık ama Frae'ye hayal kurduran sesler ve kokular. Düşünceleri arasında dolaşırken bir esnemeyi bastırdı.

Kapı çalındığında, Frae'nin kalbi bu kesintiye minnettar olarak kalktı ve kapıyı açmaya gitti.

Torin eşikte durdu.

Frae bir an için kaptana bakakaldı ve nedenini merak etti. gelmişti. Belki de evi tekrar aramak için geri dönmüştür diye ama sonra siyah-beyaz bir collie fark etti onun yanında nefes nefese.

"İyi günler, Fraedah," dedi Torin. "Annen evde mi?"

Frae utangaç bir şekilde başını salladı ve kapıyı daha da açtı.

Torin, çamurlu çizmeleriyle içeri girmeden önce köpeğe oturmasını ve sahanlıkta beklemesini emretti. Frae kapıyı kapattı, gitsem mi kalsam mı diye kararsızdı.

"Kaptan," diye selamladı Mirin onu, dokuma tezgâhından uzaklaşarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seni görevlendirmeye geldim Mirin," diye cevap verdi.

"Diğerlerine benzer bir ekose desen daha mı?" Mirin, çay için biraz su kaynatmak için acele eden Frae'ye başını sallayarak sordu.

"Hayır, benim için değil," dedi Torin. "Bu Sidra için."

Frae, Mirin sessizce tencereyi doldurup ocağa taşıırken Torin'in Mirin'in dokumasını istediği şalı tarif etmesini dinledi. Kendine ses çıkarmadan nasıl hareket edeceğini, bir gölge gibi nasıl hareket edeceğini öğretmişti. Gizlilik oyunu ancak çaydanlığı demir kancaya yerleştirip kütükleri karıştırarak alevleri yenilemek zorunda kaldığında sona erdi.

Konuşma ekoseden birkaç gece önce olanlara doğru kaymaya başladı. Annesi Frae'nin tüm olanları bilmesini istememişti ama Frae parça parça bilgi toplamış ve Maisie'nin ortadan kaybolduğunu ve Sidra'nın saldırıya uğradığını anlamak için hepsini bir araya getirmişti. Sidra, Frae onun adadaki en güzel insanlardan biri olduğunu düşünüyordu.

Bu haber Frae'nin korkularını güçlendirmişti. Kalbi yaralanmış gibi hissediyordu.

"Sidra bugün nasıl?" Mirin soruyordu.

Torin, "İyileşiyor," diye cevap verdi. Frae onun sesinin normalden farklı çıktığını düşündü. Sanki nefes darlığı çekiyormuş gibiydi. "Hâlâ arıyorum."

"İz yok mu?"

Başını iki yana salladı.

Çayı Frae, dikkatle kaptanı izleyen annesine baktı.

"Bu ekoseye gelince, Mirin," diye devam etti elini garip bir şekilde sallayarak. "Çelik gibi sağlam olmasını istiyorum. Ben yokken onu koruyacak bir şey olsun."

Büyülü olmasını istedi.

Mirin Frae'ye baktı ve Frae *bunun* bir işaret olduğunu anladı. Frae'nin dışarı çıkması ama avlunun güvenliği içinde kalması anlamına geliyordu. Hızlıca iki fincan çay doldurdu ve ikisi de oturmamış olmasına rağmen Mirin ile kaptanın arasındaki masaya koydu.

Torin hüznünlü bir gülümsemeyle, "Teşekkür genç kız," dedi.
Bu gülümseme

Frae kendini önemli hissediyordu ve odada kalıp Torin'in Mirin'den ekosenin içine örmesini istediği sırrı duyabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Ben gidip yumurtaları toplayayım anne," dedi Frae ve ön kapıyı arkasından kilitleyerek uysalca oradan ayrıldı.

Bahçeye döndüğünde, Torin'in dönmesini bekleyen köpeği gördüBahçeyi dolaşıp kümese doğru yürümeden önce kürkünü belli belirsiz okşadı.

Jack ambarın avlusunda, elleri ve dizleri üzerindeydi. Frae ona katılmak için koştu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sabahtan beri ambarda çalışıyordu, taşları yeniden yerleştiriyor ve Pencereleeri yeniden çerçeveleyiyor, çatıya taze saman seriyordu. Frae bu onarımlar için minnettardı çünkü yağmur ve kar yağdığında üç ineğinin yeterince barınak endişe ediyordu. Rüzgar kuzeyden sert estiğinde.

"Jack!" diye selamladı onu, taş duvarın üzerinden tırmanarak. Adam başını kaldırıp ona baktı. Saçları birbirine karışmış, yüzü güneşten yanmıştı. Şimdi çok farklı görünüyor, diye düşündü Frae. Onunla tanıştığı ilk gece, üzgün görüldüğünü düşünmüştü.

Solgun, sanki bir esinti geçebilirmiş gibi. Şimdi teni güneşten koyulaşıyordu, gözleri daha parlaktı ve Varlığı güçlüydü, sanki hiçbir şey onu eğemezdi.

"Seni bana annem mi gönderdi, küçük kardeşim?" diye sordu sırtarak.

Onda en çok sevdiği şey buydu. Neredeyse müziği kadar. Frae onun gülümsemesini seviyordu, çünkü bu gülümseme her seferinde kendisinin de gülümsemesine neden oluyordu.

"Evet. Yardım edebilir miyim?" "Lütfen et."

Onun yanında diz çöktü ve çalışırken onu izledi.

"Sanki hep burada bizimle birlikteymişsin gibi hissediyorum," dedi. "Sen gelmeden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlamak zor.
ev."

Onun hiç gitmemesini umuyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Frae. İşte, neden samanı paketlememe yardım etmiyorsun?"

Birlikte altın yığınlarını ölçtüler ve Jack merdiveni çatıya kadar taşır ve orada samanları çubuklarla .

"Çok gergindim," diye ağzından kaçırdı Frae.

"Neden gergindin kardeşim?"

Ellerindeki tozu sildi ve gözlerini kısarak ona . "Benden hoşlanmayacağını."

Jack gözlerini kırptırdı. Sanki az önce ona tokat atmış gibi afallamış görünüyordu. Belki de bunu söylememeliydi ve Frae bir saman parçasını döndüren parmaklarına baktı. Çenesine şefkatle dokunmak için uzandı.

"İmkansız. Sen her zaman istediğim kız kardeşsin."

Frae sıırttı. Tam başka bir şey söyleyecekti ki kulübenin arka kapısı çarparak ikisini de irkiltti. Mirin kapıları asla çarpmazdı. Anneleri bahçede belirmiş, bahçenin içinden onlara doğru ilerliyordu.

"Uh-oh," diye fısıldadı Frae, ayağa fırlayarak.

Jack omzuna nazik bir el atarak onu sakinleştirdi. "*John Tamerlaine!*" Mirin bağırdı ve avluya çarptı. Kapı bir sonraki sefer o kadar kabaydı ki, geri açıldı. Neredeyse ambarın önüne gelmişti ve Jack yavaşça ayağa kalktı.

"Başın belada mı?" Frae endişeyle örgüsünün ucunu karıştırarak ona sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Jack.

Mirin önlerinde durdu ama bakışları sadece Jack içindi.

"Bana ne zaman söyleyecektin, hmm?" diye bağırdı. "Onunla evlendikten *sonra* mı?"

Frae'nin ağzı açık kaldı ve dönüp kardeşine baktı.

Jack, Mirin'in sert bakışlarını tuttu ama sanki sessizce yanında kalması için yalvarıyormuş gibi Frae'nin omzunu sıktı. Frae ona bir adım daha yaklaştı.

"Tabii ki hayır anne. Bana daha yeni sordu."

"Ne zaman? Dügün ne zaman?" "Bu bir düğün değil. Bu bir el sıkışma-"

Mirin ellerini havaya kaldırdı, hayal kırıklığı hissediliyordu.

"Bu bir düğün olacak evlat. Varisle evleniyorsun."

Frae nefesini tuttu, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı.

Mirin ve Jack ona bakınca elini dudaklarına .

Kardeşi *Adaira* ile evleniyordu.

Frae, Adaira'yı seviyordu. Büyüyünce Adaira olmak istiyordu. Ve şimdi varis onun kız kardeşi olacaktı.

Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Kıpırdamadan duramıyordu ve dans etmek istiyordu.

"Evlilik bir oyun değildir Jack," diye devam etti Mirin, Frae'nin nadiren duyduğu bir sesle. Keskin, sivri bir ritim.

Jack ağırlığını kaydırđı. Frae onun öfkesini hissedebiliyordu.

"Evliliğın ne olduğunu biliyorum ve bu işe kolay girmedim anne."

"Onu seviyor musun?"

Jack sessiz kaldı.

Frae parmaklarını birbirine geçirdi ve gözlerini ona dikerek, onun "evet" demesini bekledi.

"Ona değer veriyorum," dedi sonunda. "Benden bunu istedi ve ben de bunu o istediğı için yapıyorum. klanın iyiliğı için."

Mirin'in gözleri nihayet yumuşamıştı -Frae onun en kötü öfkesinin artık geçtiğini biliyordu. Annesi nabzını sakinleştirmek istercesine bir elini Mirin'in boğazına koydu. "Üniversiten ne olacak Jack?"

Frae yüzünü buruşturarak onun cevabını bekledi. Adaira'yı da yanında götürecektir miydi?

"Öğretmenlikle işim bitti." Kelimeler hırıltı halinde ağzından döküldü. "Geri dönmek istemiyorum."

Frae neredeyse sıçrayacaktı, boğazında bir tezahürat yükseldi. Ama kendini tuttu ve gözlerini kardeşine dikti. Bu sonsuza kadar kalacağı anlamına mı geliyordu?

"Peki burada ne yapmayı planlıyorsun?" Mirin sordu.

"Adaira'nın ortağı olmaktan başka?"

"Benden Doğu'nun Ozanı olmamı istedi."

Frae bu kez heyecanını tutamadı. Frae Ciyakladı ve kollarını ona doladı. Bazen Jack, kız onu kucakladığında hâlâ kaskatı kesilirdi. Ama o gün öyle olmadı. O da ona sarıldı.

"Bu sana verdiği büyük bir onur," dedi Mirin. "Düğün ne zaman o zaman?"

Jack çok alçak bir sesle konuşmadan önce duraksadı. O kadar derindi ki Frae neredeyse onun cevabını yakalayamıyordu. "Yarın."

"*Yarın mı?*" Mirin bağırdı.

"Adaira'nın kararı. Benim değil."

"Peki sen ne giyeceksin?" "Kıyafet, sanırım."

Mirin ona vurdu ama gülümsemesini gizliyordu ve gerginlik azaldı. "Hayatımdan birkaç yıl , Jack. Şu bir *bak*. Sana sorması için onu nasıl ikna ettin?"

İç çekti. Frae onu inceledi. Tırnaklarına bulaşan kiri, derisinin altına işlemiş kıymıkları, saçlarında altın iplikler gibi asılı duran samanları gördü.

Sonunda onlarla birlikte buraya aitmiş gibi görünüyordu. "Adaira bana sordu, ben de evet dedim. Bu kadar basit."

Mirin ikna olmamış gibi görünüyordu ama Frae daha iyi biliyordu. Kardeşindeki ışığı görmüştü. Adaira'nın onu neden seçtiğini biliyordu.

"Sanırım düğün giysilerinizi hazırlamam gerekiyor. O zaman," dedi Mirin, elleri kalçalarının üzerinde onu incelerken. "Elimden geldiğince çabuk."

"Büyülü bir şey yok anne," diye uyardı onu. "Ben *sadece* sıradan kıyafetler giy."

"Ve saçının kesilmesi gerekiyor." Mirin onu ve Jack, Mirin saçındaki kamışı çekmeye çalıştığında geri adım attı.

"Saçlarım iyi." Sanki kaçmak istiyormuş gibi arka kapıya doğru adım atmaya başladı.

Frae yardım edemedi ama bir gölge gibi onu takip etti. Frae onu yatak odasına kadar takip etti ve orada

Arpını topla.

Nereye gittiğini merak etti ve sonra geldi. Tabii ki Adaira'yı görmeye gidiyordu! Çok şanslıydı; artık onu istediği zaman görebilirdi.

"Oh Jack!" Frae ayaklarının üzerinde dans ederek konuştu. "Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Ona sadece gülümsedi ve küçük bir parşömen yığınının uzandı. Kâğıdı arp çantasının içine tıktırdı ve kadın onun ne kadar endişeli olduğunu hissetti. Neden gergindi?

Ve sonra başka bir farkındalık, midesine inen bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

", " diye nefes nefese kaldı Frae.

Jack durakladı ve ona baktı. "Sorun nedir, Frae?" "Olamaz," dedi tekrar, neşesi dağılıyordu. O parmak uçlarını yüzünde gezdirdi. "Eğer Adaira ile evlenirsen ... o zaman artık burada yaşamayacaksınız."

Jack onun önünde diz çöktü. kolunun altına sıkıştırmıştı ve ona bakarken gözleri nazikti.

"Açıkçası önümüzdeki birkaç gün içinde beni nelerin beklediğinden emin değilim, kardeşim," dedi. "Ama senden asla uzak kalmayacağım. Buna söz verebilirim."

Frae başıyla onayladı. Onun çenesine dokunarak bir kez daha gülümsemesine neden oldu.

Arka kapı gıcırdadı ve Jack yüzünü buruşturdu.

"Şimdi uçmalıyım," diye fısıldadı ayağa kalkarken. "Annem beni yakalamadan önce."

"Annemden kaçmamalısın Jack," diye azarladı Frae. Kardeşinin masasına tırmanmaya başlamasını gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi. "*Jack!*"

Parmağını dudaklarının üzerine götürdü ve ona göz kırptı. Bir an orada, masasının üzerinde çömelmiş duruyordu. Sonra gitmiş, pencereden kaybolmuştu.

"Frae?" Mirin yatak odasının kapısını iterek açtı. "Frae, kardeşin nereye gitti?"

Frae hâlâ şaşkınlıkla pencereye bakıyordu. "Sanırım Adaira'yı görmeye gitti."

Mirin bir iç geçirdi. "Bir düğün. *Yarın*. Aşağıdaki ruhlar, Jack ne düşünüyor?"

Heyecan yeniden yükselmeye başladı. Frae'nin parmak uçları karıncalanarak dans etme isteği uyandırdı.

Heyecanlanmış ve şaşırmıştı. Ve aniden bunaldı.

Frae döndü, yüzünü Mirin'in yanına gömdü ve ağlamaya başladı.

Haberler yayıldı.

Jack, Sloane caddesinde yürürken dedikodu havuzlarının içinden geçti. Her bakışı bir iğne batması gibi hissediyordu. Tereddüt etmedi, göz teması kurmadı ve fısıltıların yağmur gibi üzerine damlamasına izin verdi.

Neden, diye merak etti klan. *Adaira neden onu seçmişti?*

Adaira'yı beklemek üzere salona götürülürken Jack alaycı bir ifadeyle neden, diye düşündü. Tozlu masalardan birine oturdu, Parmaklarını tahtaya vuruyor, düşüncelere dalmış.

Kızın ona evlenme teklif etmesinin ve onun da bunu kabul etmesinin şokunu hâlâ atlatamamıştı. Anakaraya geri dönemeyeceğini her geçen gün daha fazla anlamaya başlamıştı. Annesi hastayken, küçük bir kız kardeşi varken, Adaira onu isterken ve ada onca yıl uzak kalmasına rağmen ona kucak açmışken olmazdı. Denizin ruhları için oynamışken olmazdı.

Değişmişti ve şimdi ahırını tamir etmekten kirlenmiş olan ellerine baktı. Akademik hayatında *asla* bir çatıyı yeniden örmeye, gübre küremeye ya da taş duvarları kalkışmazdı. Elleri bir arpçı olarak geçim kaynağıydı - kulağa ne kadar boş gelse de, bir çivi bile kırmayı göze alamazdı - ve yine de ellerinin aynı zamanda ambarda da onarım yaptığını bilmek onu memnun etti. Elleri başkalarına bir zamanlar düşündüğünden ya da vermek istediğinden daha fazlasını sunabilirdi.

"Bana fikrini değiştirdiğini söylemeye mi geldin ozan?"

Adaira'nın sesi bir kanca gibiydi ve Jack'in dikkatini çekiyordu. Jack ayağa kalktı ve onun koridorda durduğunu görmek için döndü.

O gün saçları örgülü bir taç haline getirilmişti. Bir ay devedikeni bir gül gibi kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve gözlerinin altında belli belirsiz lekeler vardı. Belli ki o da pek uyumamış, diye düşündü Jack, elbisesinin üzerindeki kıpkırmızı işlemelere hayranlıkla bakarak.

"Dün gece rüyamda seni görüp görmediğimi merak etmeme rağmen zihnim değişmedi," dedi bakışlarıyla buluşarak. Çelik bir bıçağın üzerindeki ay ışığı gibi içinde titreyen savunma ışığı onu hazırlıksız yakalamıştı. Kadın onun fikrini değiştirecek ve onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Jack bir an için içindeki hakaretin yükselmesine izin verdi, sonra da sönüp gittiğini hissetti. Bu onun içinde bir yara olmalıydı; bir zamanlar birisi ona bir söz vermişti.

sonra kırdı. Jack ekledi, "Sözümünden dönmeyeceğim Adaira."

Kadın yumuşadı ve arpını fark ederek ona yaklaştı. "Hazır mısın?"

Jack bir tutam endişe hissetmesine rağmen başını salladı. Sidra'nın tonağını ve merhemini arp çantasına koymuştu ama neyle bilmiyordu. Ruhlar için tekrar çalmaya hem hevesli hem de tereddütlüydü ve Adaira'yı avlunun güneşine kadar takip etti. Adaira onu ahırlara götürdü, bu onu çok üzmüştü.

"Yürüyemez miyiz?" diye sordu.

"Bu daha hızlı olacak," dedi Adaira, alaca bir binerken.

"Ayrıca, insanların sokaklarda bizi rahatsız etmesini de engelleyecek."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Jack hala tereddüt ediyordu.

"Bugün binmen için en nazik atı seçtim," atının yanında bekleyen doru beygiri gösterdi.

Jack Adaira'ya düz bir bakış attı ama kendini eyere çekti.

Birlikte Earie Taşı'na, Doğu Kadans'ın kalbine, tepelerin dağlara dönüşmeye başladığı yere doğru at sürdüler.

Adaira ve Jack atlarını güvenli bir şekilde dere kenarında bırakıp tepeye tırmandılar. Taş, zirvede pürüzlü ve mağrur bir şekilde duruyordu.

Dans eden bakireler.

Adaira dalların altından geçerken hüznle, "Sanki dün gibi, değil mi, benim eski tehdidim," dedi.

Jack onun neden bahsettiğini biliyordu. Bu kutsal topraklarda zamanın nasıl durduğunu o da hissetmişti. On bir yıl önce Adaira ile buradan çok da uzak olmayan devediken tarlası için kavga etmişlerdi.

Ağaçlardan birinin altında, taştan saygılı bir mesafede durdu ve Adaira'nın çevrede dolaşmaya devam etmesini izledi.

"Özür dilerim, biliyorsun," dedi onun bakışlarıyla buluşarak. "Devedikenlerimi yüzüne vurup sonra da seni kaderine terk ettiğim için özür dilediğimi hiç sanmıyorum."

"Onlar senin devedikenlerin değildi," diye alay etti Jack. "Onları benim gizli yamamdan çaldın. Hâlâ da çalışıyorsun.

Bak." Saç örgüsünün içine sıkıştırılmış ay dikenine başıyla işaret etti ve Adaira ondan bir kol boyu uzakta durdu.

"Yamayı şimdi eşit olarak bölüşelim mi? Bu daha iyi olur mu?

Mutlu musun,
ozan?"

Jack bir sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Hayır. Hiçbir şeyin yarısını istemiyorum. Sadece hepsini."

Adaira onun bakışlarını tuttu. Sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Belki de aralarında oluşmakta olan elektriği kabul etmek istiyordu. Jack önce onun konuşmasını umuyordu. Onu her gördüğünde Biraz daha. gerginliği, kaburgadan kaburgaya gerilmiş bir arp teli gibi hissetti.

"Oynamaya hazır mısınız?" diye sordu.

Hayal kırıklığını gizleyerek bir iç çekti. Ama bu yüzden buradaydı. Toprak için şarkı söylemek için, Adaira'ya olan duygularını dile getirmek için değil.

Jack nereye oturacağını düşündü; taşa mı yoksa ağaçlardan birine mi bakacaktı. Sonunda taşa oturmayı tercih etti.

Yüzü taşa dönük, arpa kucağında, çimenlerin üzerinde oturuyordu. Adaira ancak o yerleştikten sonra, ondan birkaç metre uzağa oturdu.

Arpını tıngırdatmaya başladığında zihnini toprak görüntüleriyle doldurdu. Eski ufalanan taşlar ve birbirine karışmış otlar, kır çiçekleri ve yabani otlar ve derin kökler bırakarak ulu ağaçlara dönüşen fidanlar. Toprağın rengi, kokusu. Birinin avucunun çukurunda nasıl hissedildiğini.

Toprak

Rüzgârda sallanan dalların sesi ve yükselip alçalan toprağın eğimi, sadık ve sabit.

Jack gözlerini kapadı ve şarkı söylemeye başladı. Ruhların ortaya çıkışını görmek istemiyordu ama dizlerinin dibindeki otların tısladığını, üstündeki ağaç dallarının ve sanki iki taş birbirine sürtünüyormuş gibi taşların çizildiğini duydu. Adaira'nın yumuşak nefes alışını duyduğunda, Jack gözlerini açtı.

Ruhlar kendilerini oluşturuyor, onu dinlemek için etrafında toplanıyorlardı. Çaldı, söyledi ve ağaçların uzun kolları ve yapraklardan yapılmış saçları olan bakirelere dönüşmesini izledi.

Otlar ve pelin otları düğümlenerek küçük ve yeşil, ölümlü delikanlılara benzeyen şeylere dönüştüler. Taşlar, uzun bir rüyadan uyanan yaşlı adamlar gibi yüzlerini buldu. Taşlar Kır çiçekleri saplarından ayrılıp uzun siyah saçlı, hanımeli renginde gözleri olan, teni tepelerde açan funda gibi mor bir kadın şeklinde toplandı. Sarı karaçalı onu taçlandırdı ve kadın bekledi

Yüzü hâlâ şekillenmekte olan Earie Taşı'nın yanında, sarp ve antik.

Jack, Lorna'nın türküsünü çalarken sanki yavaş yavaş toprağa gömülüyordu. Kolları bacakları ağırlaşıyor ve kızgın güneşin altında solan bir çiçek gibi sarkıyordu. Sanki uykuya dalıyormuş gibi hissediyordu. Parmak uçlarından papatyalar açtığını gördüğüne yemin ediyordu ve iplerini her kopardığında yapraklar kopuyor ama aynı hızla yeniden büyüyordu. Ve ayak bilekleri... onları hareket ettiremiyordu, ağaç kökleri onu ele geçirmeye başlamıştı. Saçları çimenlere dönüşüyordu,

yeşil, uzun ve karışıktı ve şarkı sona erdiğinde Kim olduğunu, ölümlü olduğunu, bir insan olduğunu hatırlamak için mücadele etti. Biri ona doğru geliyordu, kayan bir yıldız kadar parlaktı ve ellerini yüzünde hissetti, mutluluk verici bir soğukluktaaydı.

"Lütfen," dedi kadın, ama ona değil. Uzun siyah saçları ve canlı karaçalı tacıyla kır çiçeği ruhuna yalvardı. "Lütfen, bu adam bana ait. Ona sahip çıkamazsın."

"Neden, ölümlü kadın," dedi pennywort delikanlılarından biri yerden, sözleri bir tırpana düşen yaz samanı gibi cılızdı.

"Neden ondan bu kadar uzakta oturdun? Bizim tarafımızdan alınmak için şarkı söylediğini düşündük."

Jack sisin içinden çıktı. Adaira yanında diz çökmüş, eli koluna doğru kaymıştı. Gerçekten de toprağa -çimenlere, çiçeklere ve köklere- dönüştüğünü görünce dehşete kapıldı. Arpı karıncalanan ellerinden şangırdadı; vücudunun kendisine dönüşünü izlerken nefes almakta zorlandı.

"O benim ve benim emrimle sizi ortaya çıkarmak için oynadı," dedi Adaira sakince. "Sizinle konuşmayı çok istiyorum, yeryüzünün ruhları. İzninizle, Kır Çiçekleri'nin Leydi Whin'i."

Whin uzun bir süre Adaira'ya baktı. Hanımeli gözlerini, Adaira'yı izleyen yaşlı bir yüz olan Earie Stone'a çevirdi.

"Bu o," dedi Whin, sesi hafif ve havadardı.

"Hayır, olamaz," diye karşı çıktı Earie Stone. Sözlerini ayırt etmek zordu, çakıl gibi çıtırdıyordu.

"Öyle," diye ısrar etti Whin. "Bu an için uzun zamandır bekliyordum." Dikkatini tekrar ölümlülere çevirdi ve Jack, Adaira'nın titrediğini hissetti.

"Ben Adaira Tamerlaine," dedi Adaira ve korkusuna rağmen sesi güçlüydü. "Ozanım yardımınızı isteyebilmem için sizi çağırırdı."

"Ne yardımı, ölümlü hanımefendi?" diye sordu kızılağaç kızlarından biri.

"Doğuda dört genç kız kayboldu," diye başladı Adaira. "Onları bulmak ve ailelerine için çaresiz durumdayız. Size sormak istediğim sorular var."

"Ancak bu kadarına cevap verebiliriz, Tamerlaine'lerin Adaira'sı," dedi Whin. "Ama sorun ve eğer konuşabilirsek, konuşacağız."

"Bana kızların nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Adaira söyledi.

Whin başını salladı. "Hayır, ama hepsinin tek bir yerde bir arada olduğunu söyleyebiliriz."

Adaira'nın nefesi kesildi. "Yaşıyorlar o zaman?"

"Evet. Yaşıyorlar ve dinçler."

Jack rahatlamanın süzöldüğünü hissetti. O ana kadar kızların öldüğünü öğrenmekten ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

"Onları kaçıran adam," diye devam etti Adaira aceleyle. "Kim o ve yalnız mı çalışıyor?"

Whin tekrar Kulak Taşı'na baktı. Kır çiçekleri onun her hareketiyle birlikte uçuşuyordu. Jack çiçeklerin kollarından, saçlarından süzülüşünü izledi. Ruhların geri çekilmek üzere olduğunu hissetti; performansı onları tezahür etmiş hallerinde uzun süre tutacak kadar güçlü değildi.

Whin, "Kim olduğunu söyleyemeyiz ama tek başına çalışmıyor," diye yanıtladı.

Adaira daha fazlasını istemek için can atıyordu. Taleplerde bulunmak için. Jack bunu çenesinin sıkılmasından ve parmaklarının kıvrılmasından anlayabiliyordu.

"Orenna'nın nerede yetiştiğini söyleyebilir misiniz?"

Whin'in yüzünden bir acı gölgesi geçti. Ağzını açtı ama dudaklarından kır çiçekleri döküldü. Ayaklarının dibinde, pennywort delikanlıları çözülmeye başladı ve kızılağaç kızları inleyerek ağaçlara dönüşmeye başladı.

"*Lütfen*," diye bağırdı Adaira, hıçkırığa hıçkırığa. Elini Jack'ten çekti ve Earie Stone ile Whin'in önünde diz çöktü.

"Lütfen bana yardım edin. Lütfen bana yol gösterin. Kızları nerede bulabilirim?"

"Ah ölümlü kadın," dedi Whin kederli bir sesle. Solmaya başladıkça çiçekleri de solmaya başladı. "Sana söyleyemem. Ağzım

Sizinle gerçeği konuşmaktan men edildim. Cevapları başka bir yerde bulmanız gerekecek."

"Nerede? Rüzgârda mı?" Adaira sordu ama cevap alamadı.

Yeryüzü halkı ağaçlara, taşlara, çimenlere ve kır çiçeklerine dönüştü. Bir yığın funda, yeryüzündeki tek kanıttı.

ruhlar, Lady Whin'in kalıcı bir izini göstermişti.

Jack oturup Earie Taşı'na bakmaya devam ederken kendini yaralı ve yara bere içinde hissediyordu. Tek düşünebildiği Leydi Whin'in ifadesiydi. Neredeyse aynı olan bir açıklama su ruhlarının söylediği...

Bu o.

Bakışları elleri ve dizleri üzerinde duran Adaira'ya kaydı, Cesareti kırılmıştı ve ağlayacakmış gibi nefes alıyordu.

"Adaira," diye mırıldandı. "Adaira, her şey yoluna girecek.

Toprak

bize fazlasını söyledi. Kızlar hayatta ve iyi durumdalar.

Bulmamız sadece bir zaman meselesi

onları."

Yavaş yavaş soğukkanlılığını geri kazandı. Kendini yukarı itti ve derin bir nefes aldı.

"Haklısın," dedi gözlerini ağaç dallarına dikerek. "Sadece çok *yorgunum*, Jack."

"O zaman seni eve götürüyüm," dedi tuniğindeki otları temizlerken. Ellerini bir kenara not etti; başını olduğu gibi ellerini de iyi hissediyordu. Belki de bu sefer büyüden zarar görmeyecekti. Tonik şişesini arp çantasında bırakmaya karar verdi.

Adaira ona baktı. "Özür dilerim, böyle bir şey söylememeliydim. Bugünlerde hepimiz yorgunuz."

"Özür dileme," dedi. "Aklından geçenleri benimle her zaman konuşabilirsin."

Korunmasız bir şekilde ona baktı. Babası ölüyordu, kızları kayıptı. Azalan umuduna karışan yorgunluğunu görebiliyordu. Onun klan için, Torin ve Sidra için ne kadar güçlü olmak istediğini görebiliyordu. Ve yine de

O sadece bir kadındı ve Jack her şeyi tek başına nasıl bir arada tuttuğunu merak ediyordu.

Kendini ayağa kaldırdı. Kendini bitkin ve biraz da tuhaf hissediyordu ama sonra neredeyse toprağın kendisine dönüşmüştü.

Dikkatli oyna, demişti Lorna.

Artık anlamıştı ve Adaira'ya elini uzatarak onu ayağa kaldırdı.

"Torin'in yanına dönmeliyiz," dedi. "Ne öğrendiğimizi bilmek isteyecektir."

"Evet," dedi Jack. "Acele etmeliyiz."

Sessizlik içinde atlarına yaklaştılar ve Jack atına bindiğinde ertesi gün Adaira ile evleneceğini ve kendisini nelerin beklediğini bilmediğini fark .

"Yarın için planın ne?" diye sordu dizginleri toplayarak.

"Bir planım yok," diye yanıtladı atını yürüyüşe . "Bunu giderken uyduruyorum."

Jack homurdandı, iğdiş edilmiş atı onun peşinden gidiyordu. Tam zekice bir yorum yapmak üzereydi ki gözlerinin arkasında acının filizlendiğini hissetti, ani bir parlaklık nefesini kesti. Bir an için göremedi; içinden geçen yıldırımın acı verici parlaklığından başka bir şey yoktu ve arp çantasına doğru koştu. Elleri sanki saatlerce karda kalmış gibi ağrımaya başlamıştı.

Adaira bir şeyler söylüyordu. Adamın durumundan , onun önünde gidiyordu.

Burnunda keskin bir acı hissetti; kanamaya ve Adaira'nın yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Adaira," diye fısıldadı.

Dünya dönüyordu. Uçtuğunu sanıyordu ta ki Yere çakıldı, omzu acıyla sızlıyordu. Yüzünü gıdıklayan çimleri hissedebiliyordu. Adanın balçık kokusunu alabiliyordu. Rüzgârın sesini duyabiliyordu.

"Jack? *Jack!*"

Adaira onu sarsıyordu. Sesi çok uzakta, sanki aralarında kilometreler varmış gibi geliyordu.

"Tonik," demekte zorlandı, ışığa karşı gözlerini kırıştırdı. "Arp kutusu."

Kadın şişeyi ararken onu dinledi. Parmakları saçlarına dolanmadan önce dayanılmaz bir dakika geçti, şişeyi dudaklarına yerleştirirken başını yukarı eğdi.

Tonik bal gibi tatlı ve yoğun bir şekilde içildi.

Jack bir, iki kez yutkundu. Titriyordu ama acısı azalmaya başlamıştı. Gözlerini kırıştırdı ve Adaira'nın yüzü odak noktasına geldi, üzerinde geziniyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

diye sordu. "Sadece... bekle," dedi.

Gözlerinin arkasındaki acı azaldı ama baş ağrısı geçmedi. Elleri hâlâ sefalet içindeydi. Aşağı baktığında tırnaklarının altındaki deriyi parçalayan pençelerin büyüdüğünü görse şaşırmasdı.

Adaira'ya çantasındaki merhemden de bahsetti. Adaira merhemi bulup adamın ellerine, avuç içlerine ve parmak eklemlerine sürdü. Onun kendisine böyle dokunduğunu hissetmek onu transa geçirdi. Dudaklarından bir inilti döküldü.

Kendini toparlanana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sonunda Adaira'yı net bir şekilde görebildiğinde, onun öfkeli olduğunu gördü.

"Seni aptal, sorumsuz, *sinir bozucu* ozan," dedi. "Bana söylemeliydin!"

Jack iç çekerek ona yaslandı. Onun sıcaklığının içine sızdığını hissedebiliyordu ve başını onun kucağına yasladı.

"Adaira... bu konuda kavga etmeyelim."

"Mantığınızı anlamaya çalışıyorum. Bu kadar hayati bir şeyi benden saklamak."

Jack ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Gururu yüzünden miydi? Onun oynamasını yasaklayabileceği korkusu mu? İkiyüzlü olduğunun farkına varması mı? Ödemesi gereken bedel ne olursa olsun, genç kızları bulma arzusu mu?

Adaira'nın sessizliği ona bakmasına neden oldu. Yüzü acıyla çatılmıştı ve onun düşündüğünü biliyordu.

annesine geri döndü. Kızın zihninde bağlantı izledi.

"Onca yıl annem gizlice ruhlar için çaldı," diye başladı usulca. "Bunun ona ne kadara mal olduğunu hiç fark etmedim, ama fark etmeliydim."

"O ve baban bu anlaşmaları gizli tuttular, Adaira. Bunu bilmenize imkân yoktu."

"Ama hastalandığı garip anlar da olurdu," diye devam etti Adaira. "İlkbahar ve sonbaharda hep hasta olduğunu, ateşler içinde yandığını, ellerinin ağrılarla dolu olduğunu hatırlıyorum. *Günlerce* yatakta kalırdı ve bana her zaman bunun sadece 'hava değişimi' olduğunu ve 'yakında daha iyi olacağını' söylerdi."

Jack onu dinlerken göğsündeki bir kemik kırılmış gibi hissetti. Onun üzüntüsünü, gerçeğin onu nasıl incittiğini görmekten nefret . Ama o nefes alıp konuşmadan Adaira gözlerini onunkilere çevirdi ve usulca saçlarına dokundu.

"Bunu senden asla istememeliydim," diye fısıldadı. "Bu müzik... senin sağlığına değmez, Jack."

Kadının okşaması altında neredeyse düşünme yetisini kaybediyordu.

"Ben değilsem kim?" diye karşı çıkmayı başardı. "Doğunun bir ozana ihtiyacı olduğunu sen de baban kadar iyi biliyorsun. Ruhlar yılda sadece iki kez şarkı ister. Bunu kolayca yapabilirim Adaira."

Sessizliğe gömüldü, eli hâlâ Jack'in saçlarındaydı. Jack onu izledi, ama o anda ondan çok uzaktaydı, düşüncelerine dalmıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana söylemeliydim ama bunun genç kızları bulmamı engellemesini istemedim."

Adaira içini çekti. "Sağlığınız benim için önemli. Elbette bunu anlayabilirsiniz."

"Bunu halledebileceğimi düşünmüştüm," dedi. "Tek ."

Adaira'nın yüzünden bir duygu titreşimi geçti. O da Acıyı ve algılanan zayıflığı başkalarından gizleme ihtiyacını anlamıştır.

"Bu sadece ruhlar için çaldığın zaman mı oluyor?" diye sordu.

"Evet. Klan için oynarken iyiyim."

Adaira cevap vermedi ama yine ağaçların arasından geçen esintiyi izliyordu. Jack onun düşüncelerini sezmişti: Rüzgârın ruhlarını çağırmaları gerekiyordu. Bu konuda başka seçenekleri yoktu, çünkü toprak umdukları kadar açık sözlü olmamıştı ve Jack, Adaira'nın Klanı sağlığından üstün tutuyordu. Bu onun için sürpriz değildi; bu mantığı anlıyordu ve Doğu'nun Ozanı olmayı kabul ettiğinde daha azını beklemiyordu.

Yine de Lorna hiç rüzgâr için çalmamıştı. Onlar halkın en yüksekleri, en güçlüleriydi. Jack'in korkunç bir Sadece kızların nerede tutulduğunu bilmekle kalmamışlar, aynı zamanda diğer ruhların ağızlarını da mühürlemişlerdi. Jack

onlar için kendi türküsünü bestelemek zorunda kalacaktı ve bunun kendisine ne yapacağını merak ürperdi. Eğer yeryüzü

onu neredeyse bütünüyle yutmuştu, rüzgar onun müziğine nasıl tepki verecekti?

"Brekanlarla yaptığımız bu ticaret başarılı olursa," dedi Adaira, "ada için barışı sağlayabilirsek... o zaman belki de sonunda büyü yapmanın hiçbir maliyeti olmadığı bir gün göreceğiz. Ruhlar için acı çekmeden şarkı söyleyebileceğin ve Mirin'in

Acı çekmeden dokuyabilir ve Una acı çekmeden bıçak yapabilir."

Günler önce, Jack böyle bir düşünceyle alay ederdi. Ama değişiyordu ve bunu içinde yükselen bir dalga gibi hissediyordu.

Bana ne yaptın? Bakışları Adaira'yı izlerken merak etti.

"Nerede evlenelim?" sordu saçlarını çekiştirerek. "Sanırım bunu şimdi halletmeliyiz, çünkü yarın olacak."

Konunun aniden değişmesi Jack'i neredeyse güldürecekti. "Salon mu?" diye sordu.

"Hmm. Bence açık havada olmalı," diye yanıtladı Adaira. "Ve ayrıca, küçük olmasını istiyorum. Samimi. Sadece en yakın ailemizin orada olmasını istiyorum. Seyirci istemiyorum ve eğer

Kendimizi salona başlarsak tüm klan izlemek isteyecektir."

Jack rperdi. Evet, bu korkunç olurdu.

İkisi de sessizliēe gömüldü, düşünüyorlardı. Ama sonra Adaira gülümsedi ve kalbi hızlandı.

"Aslında," dedi. "Yeminlerimizi nerede etmemiz gerektiēini çok iyi biliyorum, yaşlı tehdit."

BÖLÜM 15

Jack devedikeni tarlasında Adaira'yı bekledi. Gökyüzü kapalı ve kasvetliydi ve doğudan sert bir rüzgâr esiyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirirken, ikisinin tek vücut olması için uygun bir hava olduğunu düşündü. Sidra'nın ilacı sayesinde ellerinde sadece hafif bir ağrı vardı ama başı ve önceki gece hiç uyumamıştı. Huzursuzluğunun ruhlar için oynamanın kefareti mi yoksa evleniyor olmasından mı kaynaklandığından emin değildi.

Uzakta fırtına yaklaşırken gök gürlüyordu ve Jack adım atma isteğine direndi. Torin yanında bekliyordu, Mirin ve Laird Alastair de öyle zayıftı ki oturması için bir sandalye getirilmişti. Yeminler gerçekleşti.

Dakikalar ilerledikçe Jack, Adaira'nın onu ekmeyi planlayıp planlamadığını merak etti. Cazibesine boyun eğdi ve devedikenlerinin, çiçeklerin etrafında yürüdü. Yağan kar kadar beyazdı. Burası hiç değişmemişti; on bir yıl önce onunla çatıştığı o gece nasılsa yine aynıydı.

"Jack," dedi Mirin, ekosesini düzeltmek için uzanarak. Eğri büğrü çekmişti, altın broş omzundan kaymakla tehdit ediyordu.

Onun da gergin olduğunu ve düğün giysileri için saatlerce uğraştığını bildiği için üzerinde titremesine izin verdi. Ona en iyi yünden krem rengi bir tunik giydirmişti. Teni bulut gibi yumuşaktı ve daha önce hiç giyilmemiş kırmızı bir ekosesi vardı Torin ayrıca ona

Ona gümüşle süslenmiş ve sarmaşıklarla işlenmiş deri bir ceket giydirmiş, Alastair de yakutlarla süslü altın bir broş hediye etmişti. Bir Tamerlaine yadigârıydı ve büyük ihtimalle bir servet değerindeydi.

Jack değersizlik duygularından sıyrılmaya çalıştı ama bu duygular, kendisinden ve yaptıklarından şüphe etmesine neden olacak kadar uzun süre devam etti. Ta ki Adaira'nın geceler önce dizlerinin üzerinde ona söylediklerini hatırlayana kadar.

Hiçbiri benim istediğim gibi değil.

Bu sözlerin ona ne yaptığını asla bilemeyecekti. Gözleri tepeleri aradı. Toprak bir şarkı gibi yuvarlanıyordu, mor funda ve karaçalı ile benekli. Işık alacakaranlıkla birlikte soğumaya ve Adaira henüz ortaya çıkmamıştı.

Salonda evlenmeleri için ısrar etmeliydi. Ruhların onları kandıramayacağı güvenli, öngörülebilir bir yer. O Çalıların, kayaların ve otların fiziksel formlara bürünerek onunla arasına girdiğini hayal etti. Peki ya Adaira'yı yoldan çıkardılar ve Jack gece yarısına kadar burada, devedikenin tarlasında mı kaldı?

"Nefes al, Jack," dedi Torin. "Birazdan gelecek."

Jack yutkunarak karşılık verdi. Yüzünü rüzgara çevirdi. ve gözlerini kapattı, hava yağmur kokusuyla tatlıydı. Bir rüzgâr esti ve alnındaki saçları sanki parmaklar fırçalamış gibi kaldırdı.

Frae'nin belli belirsiz adını söylediğini duydu. Jack gözlerini açtı.

Adaira'nın onu karşılamak için çimlerin arasından yürüdüğünü gördü,

Sidra ve Frae iki yanında, ellerini tutuyorlar. O Kırmızı elbisesi içinde, saçları açık ve çiçeklerle taçlandırılmış bir şekilde yaklaşmasını izledi ve onu görünce neredeyse aklını yitirecekti. Jack ne nefes alabiliyordu, ne de ona geldiği gerçeğini kavrayamazdı. Ya da belki de anlayabilirdi. Çünkü gerçek şuydu ki... kız ona bakmıyordu.

Tepeye tırmanırken gözlerini fundalıklara dikmiş, sanki ölüme yürüyormuş gibi metanetle duruyordu.

Jack gözlerini ondan ayırmadan bekledi. *Bana bak, Adaira.*

Beş adım ötedeydi, bakışları kilitlenene kadar yüzü solgundu. Yavaş yavaş, yıldız ışığında açan güller gibi yanaklarına renk geldi. Gri ışıktaki güzel ve gururlu bir şekilde duruyordu; bu dünyadan değilmiş gibi görünüyordu ve Jack onun yanında bir gölge gibiydi. Ona baktıkça Jack'in içine huzur yayılıyordu. Huzur, yumuşak bir zehir gibi, endişeli kanı bastırdı. Elini ona uzattı, sessiz bir teklifti bu. Sidra ve Frae onu bırakıp Adaira onun bekleyen elini kendi eliyle tutana kadar bunun gerçekleştiğine tam olarak inanmamıştı.

Parmakları şok edici derecede soğuktu. Bir kış fırçası, boğucu havaya ve teninin sıcaklığına meydan okuyordu.

Üstlerinde çalkalanan bulutlara baktı ve Jack onun nasıl titrediğini hissetti. Bu kendi titremesini hafifletti ve de sabit tutacağını umarak ona daha sıkı sarıldı. *Eğer boğulmamız gerekiyorsa, bunu sarmaş dolaş yapalım.*

Adaira'nın bakışları sanki onun düşüncelerini duymuş gibi ona döndü ve gözleri orada kaldı, çünkü sonunda onu görmüştü. Eski tehdidini. Dudaklarında ince bir gülümseme dans etti ve adam onun içindeki neşeyi tanıyarak rahatladı. Son birkaç günün ağırlığına rağmen, tek bir kelime etmeden onu ikna edebiliyordu.

O zaman bunu kabul etti. Az önce en tatlı intikamı almıştı. İşte buradaydı, kendini ona bağlamak üzereydi. Gönüllü bir yürekle yeminini etmek üzere. Ve ona hayret etti.

Torin bir şeyler söylüyordu. Adaira başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken Jack tek kelime bile duymadı.

"Önce ben gideyim mi?" diye fısıldadı ve Jack sesinden şüphe duyarak başını salladı.

Mirin uzun bir ekose şerit getirerek Torin'e teslim etti. Jack, kendisinin ve Adaira'nın ailesinin sanki ikisini kucaklıyorlarmış gibi gevşek bir daire şeklinde etraflarında toplandıklarını hissetti.

Torin ellerini ekose şeritle sarmaya başladı ve Adaira yeminini söylerken bir kez düğümledi.

"Ben, Adaira Tamerlaine, seni, Jack, kocam olarak kabul ediyorum. Üzüntünde seni teselli edeceğim; Başını kaldıracağım ve zayıf olduğunuzda gücünüz olacağım. Neşelendiğinizde sizinle birlikte şarkı söyleyeceğim. Bir yıl ve bir gün boyunca senin yanında kalıp seni onurlandıracağım ve ondan sonra ruhlar bizi kutsasın."

Jack'in düşünceleri karmakarışık. Mirin dün gece bu yeminleri ezberlemesine yardım etmişti ama yine de zihni tamamen bomboştu. Sessizlik çınlarken Adaira'nın ona olan tutuşu gevşedi. Onun uzaklaştığını hayal etmek bile Jack'in üzerindeki barajı yıkmıştı. İçinde bir kuyu oluştu. Sözler, uzun zaman önce öğrendiği bir şarkı gibi öne fırladı.

"Ben, Jack Tamerlaine, bu vesileyle seni, Adaira'yı, eşim olarak kabul ediyorum. Üzüldüğünde seni teselli edeceğim; zayıf düştüğünde başını kaldırıp sana güç olacağım. Neşelendiğinde seninle birlikte şarkı söyleyeceğim. Bir yıl ve bir gün boyunca senin yanında olup seni onurlandıracağım ve ondan sonra ruhlar bizi kutsasın."

Torin bu kez Jack'in yeminini temsil etmek üzere ellerine bir düğüm daha attı. Daha sonra Alastair altın bir para verdi. İkiye bölünmüş ve her bir parçası bir zincire dizilmişti. Laird paranın bir yarısını Adaira'ya verdi; zincir Adaira'nın köprücük kemiklerine yerleşirken altın titredi. Sonra diğer zinciri Jack'in başına geçirdi.

Adaira yüzüklerin yeminlerini sembolize etmesini istememişti.

Belki de Jack'in elleri konusunda titiz olduğunu bildiği içindir. Ama gerçek şu ki, Jack ne tek halkayı ne de yarım parayı önemsemişti - ta ki zincirin yerleşmesini dinleyene kadar ve madeni paranın bir parçasının kalbine yakın durduğunu hissetti. Ona verdiği sözü gösteren somut bir şeye sahip olduğu için mutluydu.

"Bu vesileyle sizi birbirinize bağlı ilan ediyorum," dedi Torin ve Frae'den bir tezahürat yükseldi. "Birlikteliğinizi mühürlemek ister misiniz?"

bir öpücükle mi?"

Jack, Adaira'nın elinin kendi elinin içinde sertleştiğini hissetti. Hafifçe geri çekilirken gözlerinin kısılmasını izledi, zarif bir uyarıydı bu. Bu konuyu konuşmamışlardı ama istediği son şeyin bu olduğu açıktı.

Jack bağlı ellerini kaldırıp Adaira'nın parmak eklemlerini ekosenin üzerinden öpmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Her şey bitmiş ve sona ermişti. Neredeyse beş dakika sürmüştü ve Jack hayatının ne kadar değiştiğini düşününce dizlerinin bağı çözülde.

Annesi Adaira'nın yanaklarını öpüyordu ve Sidra onun kolunu sıkıyordu ve sonra ne olduğunu bilmiyordu.

Bir yatağı paylaşmıyorlardı; bir ilişkiye girmiyorlardı. düğün ziyafeti. *Kutlama istemiyorum*, demişti Adaira *bir* gün önce ona. *Günler böyle şeyler için çok ağır, çok kasvetli.*

"Salona dönelim mi?" Alastair, Torin'in yardımıyla sandalyesinden sordu.

"I ..." Adaira başladı ama sonra kaşlarını çatı. "Baba, ziyafet istemediğimi söyledim."

"Adaira," dedi lord, sesi nazik bir törpü gibiydi. "Sen benim tek kızım ve mirasçısın. Küçük bir kutlama yapmadan el düğününden kaçabileceğini mi sandın?"

Adaira Sidra ve Torin'e baktı. "Günler böyle şeyler için çok karanlık."

"Günler karanlık olabilir," dedi Sidra. "Ama bu neşe duymamanız gerektiği anlamına gelmiyor. Sizinle birlikte kutlama *istiyoruz*."

"Ve belki ozanın bizim için bir şarkı çalar, Adi?" Torin, Jack'in bakışlarıyla karşılaştığında kaşlarını kaldırarak ekledi.

Jack klan için oynamaya hazır değildi. Ancak herkes aniden ona bakmaya başladı ve gizliden gizliye böyle bir anı beklediğini fark etti.

"Evet, elbette," dedi, endişeyle ekosesine dokunarak.

"O zaman yağmur yağmadan gidelim," dedi Torin.

Küçük partileri kaleye doğru yürümeye başladı.

Jack avluda toplanan kalabalık karşısında şaşırmişti. Elinin Adaira'nın eline bağlı olduğunu görünce alkışlar yükseldi.

Durmadı; Adaira'yı kalabalığın içinde bir yol açarak salona götürdü. Sadece Adaira'nın farkındaydı; elleri onunkilerin içinde ne kadar soğuktu. Onun yanında ne kadar yakın yürüdüğünü, kıpkırmızı elbisesinin her adımda nasıl dalgalandığını. İç çekişini.

Çiçekler , yumuşak ve hoş kokulu, rüzgârda savrulan saçlarına kar gibi yapıştı.

Jack ve Adaira kutlama şöleni için karı koca olarak salona adım attıkları anda fırtına nihayet dindi.

Kürsüdeki lord masasında onun yanındaki yerini aldı. Elleri hâlâ iki inatçı düğümle bağlıydı -onun sol eli ve kadının sağ eli- ve Jack parmaklarını inceledi, birbirine dolanmış ve sandalyelerinin arasında asılı duruyordu.

"Bizi çözmeye hevesli misin ozan?" Adaira sordu ve başını kaldırdığında onun kendisini izlediğini gördü, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Olmalı mıyım?"

"Hayır, henüz değil. Seni yatağa götürene kadar bağlı kalmamız gerekiyor ama geleneği bozup çok daha önce gerekecek." Adaira, Jack'in Lorna'nın çalınmayı bekleyen büyük arpını gördüğü kürsüyü işaret etti.

Bu onların son huzur anıydı. Fırtına duvarların ötesinde şiddetlenirken klan salona doluşmaya başladı.

Konuşmalar ve kahkahalar yükseldi, gök gürültüsü gibi gürültülü

pencereleri tıkırdattı. Hava sıcak, bunaltıcınemli, gürültülü ve neşeliydi.

Birdenbire hayatı diğerleriyle sıkı sıkıya örülmüştü.

Akşam yemeği mutfaktan getirilmişti. Somon, taze istiridye, deniz tarağı ve tütsülenmiş midye tabaklarının yanı sıra üvez jöleli geyik eti ve limon konservesi ile yavaşça kavrulmuş kuzu eti. Sırada gelin turtaları vardı; dana ayağı ve kuzu etinden yapılan küçük kıymalı turtalar.

koyun eti, elma, tarçın, kuş üzümü ve brendi. Lahana, havuç, kahverengi soslu tereyağlı patates, börek, arpa ekmeği ve yulaflı kekten oluşan bir yemek olan colcannon kaseleri vardı. Ve sonra tatlılar geldi-bademli flori ve puding, pandispanya ve kremalar, ballı kekler, kurabiye ve çilekli beze.

Jack hiç bu kadar çok yemek görmemişti. Yeminler yüzünden midesi hâlâ düğümlenmişti ama Adaira tabağını doldurmaya başlar başlamaz onu takip etti. Yemek için zaman olmadığını hemen fark etti. Herkes bir an önce Adaira ve yeni damadıyla konuşurken Jack'in buna katlanmaktan ve yemeğinin soğumasına izin vermekten başka çaresi yoktu.

İnsanlar teker teker kürsüye çıkarak onları. Bazıları gerçekten heyecanlandı ve sevindi; bazıları denediler ama şaşkınlıklarını gizleyemediler. Bazıları Jack'e bir anakaralı gibi bakıyordu. Tüm bunlara katlandı ve konuşmayı Adaira'ya bırakarak çok az konuştu.

Bir durgunluk oldu ve Jack sonunda ağzına birkaç deniz tarağı tikiştirme şansı buldu. Birden Adaira'nın elini hafifçe sıkıldığını hissetti, sanki onu uyarmak istemiyordu ama elinde değildi. Başını kaldırdığında genç bir adamın kürsüye çıktığını gördü. Yakışıklıydı, ten rengi

Rüzgâr ve güneşten kızarmıştı. Saçları sarıydı, yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu ve gözleri yaz çimenlerinin ürkütücü yeşiliydi. Ve o gözler sadece ve sadece Adaira içindi.

Elini kalbinin üzerine koyarak onun önünde derin bir şekilde eğildi. Jack

Tırnaklarına bulaşan kiri hemen fark etti, parmak eklemleri sanki saatlerce ovalamış, kiri temizlemeye çalışmış gibi acıydı. Başını kaldırdığında masanın karşısındaki Adaira'ya baktı ve bakışları aç, ona duyduğu özlemle doluydu.

Jack'in içinden soğuk, beklenmedik bir sızı geçti.

"Adaira," dedi genç adam ve adı bir şarkı, bir söz gibiydi. Onunla birçok anı paylaşmış birinin sesiydi bu. Onu yakından tanıyan birinin sesiydi.

Adaira kaskatı kesildi. Sesi boş ve duygusuzdu. "Callan."
Callan yutkundu. Onun karşısında dururken gergindi.
Ama gülümsedi ve Jack'in korkusu daha da derinleşti.
"Konuşmayalı uzun zaman oldu."

Adaira hiçbir şey söylemedi. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. Ama Jack'e olan tutumu sıkılaştı.

Jack boğazını temizledi. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Callan ona bir bakış attı. "Beni bağışlayın ama siz anakaraya gitmeden önce yollarımız hiç kesişmedi. Ben Callan Craig." Gözleri tekrar Adaira'ya kaydı.

"Peki adada ne yapıyorsun?" Jack, Adaira'nın parmaklarını kendi parmaklarıyla izleyerek ısrar etti, aralarında bir sır gibi saklanmıştı.

"Hendek kazıyorum ve torf topluyorum."

Adadaki hiç kimsenin yapmak istemediği yıpratıcı işler. Suç işlemiş ve lütuftan düşmüş adamlara verilen türden bir iş.

arasında garip bir sessizlik oluştu.

Jack söyleyecek ya da soracak başka bir şey bulamıyordu; sadece Callan Craig' kendisini bataklığa mahkûm etmek için ne yaptığını merak ediyordu. Jack üzerindeki kokuyu bile alabiliyordu; hiçbir su ve sabunun temizleyemeyeceği keskin bir koku.

"Karın ve kızın nasıl?" Adaira sonunda sordu.

Kibardı, tıpkı o gece konuştuğu diğer herkese söylediği gibi. Ama sözlerinde fazlası vardı. Bir hatırlatma, bir uyarı.

Callan ona baktı, gözlerinde bir pişmanlık kıvılcımı vardı.

"Onlar iyi, varis. Karım size tebriklerini iletiyor ve çok mutlu bir evliliğiniz olmasını umuyor."

"O zaman ona minnettarlığımı iletin."

Callan tekrar eğildi ve kürsüden indi. Jack arkasını döner dönmez Adaira köpüklü yaz şarabı bardağına uzandı ve onu boşalttı. Jack hiçbir şey söylemedi ama göz ucuyla onu izledi. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Adaira el yordamıyla masada aralarında duran kehribar rengi şarap şişesini aradı. Kendine bir kadeh daha doldurdu ve burnuna götürerek şarabın tadını içine çekti.

"Oldukça iyiyim," dedi, bakışları dalgın bir şekilde kalabalığa sabitlenmişti.

Jack de koridora baktı ve Callan Craig'in yakındaki bir sehpa yerleştiğini ve Adaira'yı engel olmadan izlemeye devam edebildiğini gördü.

Jack dudağının kıvrıldığını hissetti ama bunu uzun bir şarap içişinin arkasına sakladı. Boş kadehi bir tıkırtıyla yere bıraktı. Adaira'nın elini çekiştirerek onu kendisine bakmaya

davet etti. "Çöz beni," dedi.

, sanki şimdi gitmesine izin vermekte tereddüt ediyormuş gibi

ciddi bir istekte bulunmuştu. Ama kabul etti ve Jack'i de peşinden sürükleyerek ayağa kalktı. Onun ayağa kalkma hareketi

coşkulu konuşmaları susturdu ve tüm gözler ona çevrildi.

"Doğunun güzel insanları," diye başladı gülümseyerek. "Bu akşam geleneği bozuyorum ve damadımı yatmadan çok önce serbest bırakıyorum, böylece hepimizi küçük bir kutlama müziğiyle ödüllendirebilir." Jack'e döndü ve

Kalabalıkta fısıltılara neden olan samimi bir hareketle onları bağlayan ekoseyi çözdü.

Lorna'nın arpının kürsüde beklediği yere doğru yürürken klanın dikkati ona kaydı. Tabureye oturdu ve uzun bir nefes verdi, beklentinin ağırlığı neredeyse özgüvenini kırıyordu. Ama Mirin ve Frae'nin yakınlardaki kalabalığın içinde oturduğunu görebiliyordu Laird Alastair, Torin ve Sidra. Una ve Ailsa, oğulları ve kızları. Burası onun için eviydi.

Büyülü örtüleri ve dirkleriyle, gülüşleri ve ağlayışlarıyla, hikâyeleri, korkuları ve hayalleriyle insanlar. Onlar onun klanıydı ve bir yabancı olarak dönmüş olsa da o da onların arasına aitti.

Jack ellerini tellerin üzerine yerleştirdi ve neşeli bir şarkı çalmaya başladı. Notaları salonda yankılandı, hayat doluydu. ve neşe vardı, ama bu fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

içinde bir şeyler kıpırdadı. Adaira'ya utanmazca bakmaya devam eden Callan Craig'den son derece rahatsız olmuştu. Ama sonra Jack ona da bakmaya cesaret etti ve onun sandalyesinde oturup sanki salondaki tek kişi oymuş gibi Jack'i izlediğini gördü.

Ateş ışığı ve gölgeler köprücük kemiklerinde dans ; altın paranın yarısı göğsünde kayan bir yıldız gibi parlıyordu. Saçları yumuşak dalgalar halinde etrafına dökülürken, kır çiçeklerinden oluşan taç açık rengiyle bir tezat oluşturuyordu.

Kızın keskin güzelliğinden etkilendi ve sol eliyle bir notayı kaçırdı ama hemen toparlandı; kimsenin fark etmişti. Adaira hariç. Adaira onun yanlış adımını duymuş gibi sırttı ve adam müzik ellerinde çözülmeden önce ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Tellere tekrar baktı ve amacını hatırladı -klan için çalışıyordu, onun için değil.

Ve öyle de yaptı.

Frae bütün gün boyunca türlü türlü duygularla dolup taşmıştı. Adaira'yı devedikenlerine götürmek için Sidra'ya katıldığından ve ağabeyinin mirasçıyla evlenmesine tanık olduğundan beri. Bunun bir rüya olmasından, uyandığında tüm bunların -hatta Jack'in eve dönüşünün bile- hayal ürünü olduğunu fark etmekten çok korkuyordu.

Ama hiçbir şey onu klan için oynadığı ana hazırlayamadı.

Mirin'in yanındaki banka oturdu, o kadar hevesliydi ki ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Onun müziği havaya dokununca salon uyanır gibi oldu. Frae fark etti Goblenin renkleri yeniden canlandı ve ahşap kirişlerdeki oymalar bilinçle kıpırdanıyor gibiydi. Ateş, sırlı ocakta ve meşale apliklerinde daha yüksek yanıyor ve gölgeler alçak ve yumuşak bir şekilde dans ediyordu.

Ada , canlanıyordu. Frae onun uyanışından etkilenmişti ve neredeyse bir şey hissettiğine yemin edebilirdi.

Sanki taşlar Jack'in müziğinin tadını gibi ayaklarının altında gümbürdüyordu.

Şarkısı çok erken bitti. Bir tane daha çalması için yalvarıldığında, çaldı. Toplamda üç şarkı çaldı ve sonuncusuna notalarının yanı sıra sesini de verdi.

Frae gururla dolup taşı. Bir alkış tufanı koptu. Jack koridorun sonuna ulaştığında. Frae ayağa fırladı ve alkışladı; dişlerindeki coşkuyu hissedebiliyordu ve herkese "Bu benim kardeşim! Bu benim Kardeşim!" Özellikle de Jack ayağa kalkıp klanı selamladığında ve salondaki herkes onu onurlandırmak için ayağa kalktığında. Frae, Mirin'in Jack'in müziğini ilk duyduğunda olduğu gibi yine gözlerinin dolduğunu fark etti. Düşmeden önce sildi.

Frae'nin haftalardır hissettiği en mutlu andı.

Arkadaşları kaybolmaya başladığında çok korkmuştu. Okula birlikte gittiği kızlar. Bazen şehirde ya da yolda karşılaştığı kızlar. Onların iyi olmasını istiyordu. Onların bulunmasını istiyordu.

Jack'in müziğini dinlerken... Frae'nin umudu yeniden canlandı.

Nasıl olduğunu tam olarak anlamamıştı ama kardeşinin müziği onları kurtaracaktı.

Adaira şenlikten bıkmıştı. Şölen azalmaya, ateş sönmeye başlamıştı. El düğünü sırasında hiçbir kutlama, dans, oyun ve kadeh kaldırma istememişti. Babasının kendisinden habersiz bir ziyafet düzenlemeyi başarmış olmasına hâlâ şaşırıyordu.

Ama belki de babası ve Torin bunu birlikte planlamışlardı, sadece Jack'in klan için oynamasını sağlamak için bile olsa. Çünkü Adaira bunu hissetmişti; kalplerdeki değişimi. Klan Jack'in müziğinin merhemini, toplantıya yayılan huzur ve ışığı hissediyordu.

Saatler sonra bile onun müziğinin kemiklerinde yankılandığını hissediyordu.

Ona yan gözle baktı ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark etti.

"Emekli olalım mı?" diye sordu ve elini uzattı.

Başını salladı ve sanki bunu bekliyormuş gibi parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Adaira alçak sesle, "Torin, Sidra ve birkaç çift daha bizi yatak odama kadar takip edecek," diye açıkladı. kürsüden inerken ses tonunu yükseltti. "Bu bir gelenek, biliyorsun. Sen ve ben evliliğimizi tamamlayana kadar kapının dışında durmaları gerekiyor ama Sidra'ya odama girdiğimizde oyalanmamasını söyledim bile. Tüm bunlar ... onların varlığının sizi telaşlandırmasına izin vermeyin."

Jack'in ona cevap verme şansı yoktu. Salonun koridorunda yürüdüklerini gören kalabalık alkış tuttu ve üzerlerine solmaya yüz tutmuş birkaç çiçek fırlattı. Adaira gülümseyerek yürüdü ama salonu geride bıraktığı için rahatlamıştı. Sidra ve Torin'in yanı sıra Una ve Ailsa ile diğer birkaç evli çift de onları takip etti.

Jack'i merdivenlerden yukarı çıkarmak için acele etti. Neredeyse odasına varmışlardı ve sonunda nefes alabilecekti. Adaira'nın teyzesi gibi olan Ailsa, acele ettiği için onunla alay etti.

Adaira omzunun üzerinden şöyle bir baktı cesurca, "Sanırım yeterince bekledim," dedi.

Jack öksürdü; kesinlikle utanmıştı. Adaira ona bakmaya cesaret edemedi.

Torin dışında tüm çiftler güldü.

Sonunda, maiyeti yatak odasının kapısına ulaştı.

Adaira kapıyı açtı ve yeni kocasını arkasından sürükleyerek eşikten . Çiftlere eşlik ettikleri için teşekkür etti ve kapıyı kapattı. Artık sadece o ve Jack vardı. Artık meraklı bakışlar, şüpheli gözler yoktu. Artık konuşmalar, sorular ve incelemeler olmayacaktı.

Tahtaya yaslandı ve Jack'in bakışlarıyla buluşarak iç çekti. Çiçekten tacı başına eğri oturmuştu ve kemikleri demir gibi ağırdı. Sidra'nın tanık grubunu kapının önünden uzaklaştırdığını duyana kadar bekledi.

Jack'in parmaklarını çözdü. Sonra daha derine yürüdü.

elinin topuğuna masaj yaparak odasına girdi. Jack beceriksizce olduğu yerde kaldı.

"Buraya hoş geldin Jack," dedi Adaira, ocağın yanında durarak. Ateş yanıyordu ve odaya pembe, davetkâr bir renk veriyordu.

Göz ucuyla Jack'in odasını incelemesini izledi, tıpkı ona evlenme teklif etmeden hemen önce yatak odasına geldiği gece yaptığı gibi.

Yorganların ve yastıkların bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarmak için püsküllü tentesi geriye çekilmiş geniş yatağının yanından geçti.

Adaira'nın battaniyesinin üzerine kır çiçekleri serpiştirilmişti; oda hizmetçilerinin onun için hazırlamış gereken tüllü, şeffaf bir bornoz da öyle. Jack kesinlikle bornozu fark etmişti ama Dikkatini sorunsuz bir şekilde yakınlarda asılı duran duvar halısına, ardından da duvarları süsleyen boyalı ahşap panellere verdi. Ormanların, sarmaşıkların, hartların ve ayın evrelerinin resimleri. Sanat eserlerinin bazıları eski ve yontulmuştu -şatodan bile daha eskiydi- ama bu panolar Adaira'nın favorileriydi ve babasının onları değiştirmesine izin vermeyi reddetmişti.

Jack oradan, ciltlerle dolu kitap raflarını ve geceyi karşılamak için aralanmış pencereleri fark etti. Fırtına havada bir tatlılık izi bırakmıştı. Camın ötesinde kümeler halinde yanan yıldızlara ve uzaktaki okyanusun parıltısına hayranlıkla

Adaira, sonunda ateşin yanında kendisine doğru gelen adamın ne düşündüğünü merak etti ve onun kendisine doğru yürüdüğünü görmenin kalbini nasıl hızlandırdığına hayret etti. Onu yatağa götürmüyordu ve ne zaman yatacağını da bilmiyordu.

ama bunun bir zamanlar düşündüğünden erken gelebileceğini hissetti.

Meyve aromalı iki kadeh kırmızı şarap doldurmakla meşguldü. Birini Jack'e verdi ve "O kadar da kötü değildi, değil mi?" dedi.

Fincanı ondan aldı ve gülümsemedi ama sesi neşeyle boğuklaşmıştı. "Bir an için endişelendim."

"Oh?"

"Beni sanmıştım," diye itiraf etti Jack.

"*Seninle* evlenmeyi isteyip sonra da gelmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Adaira eğlenerek sordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri ateş ışııyla parlıyordu. "Sanki seni sonsuza kadar beklemişim gibi hissettim."

Kadın sessizleşti, adamın sözleri teninde bir kızarıklık yarattı. Adam onun bakışlarını tutmaya devam edince, dikkatini dağıtmak için kadehini onunkine tokuşturdu. "Sana, bana, bu yıla ve bize ait olan bir güne."

Birbirlerine içki içtiler. Adaira yorgunluğunun geçtiğini hissetti ve bunun Jack'in hatası olduğunu düşündü. özenli ve sanki ondan emir bekliyormuş gibi odasında durduğu için.

Karnı o kadar yüksek sesle guruldadı ki Jack'in bunu duyduğunu biliyordu. "Yeterince yemedim," dedi utanarak.

"Ben de açlıktan ölüyorum," dedi.

Adaira şarabını bırakıp pencereleri kapattı ve akşam yemeğini çağırdı.

Hizmetkârların düğün ziyafetinden kalan iki tepsi yemeği getirmeleri uzun sürmedi. Yemek ocağın önündeki yuvarlak masaya konmuştu. Jack, Adaira'ya katıldı ve buruşuk düğün kıyafetleriyle bir masanın önünde oturdular. dans ettiler ve sonunda karınlarını doyurdular.

Sessiz bir yemektir ama gergin bir yanı yoktu. Adaira, Jack'le birlikte sessizlik içinde de en az sohbet dolu anlar kadar rahat anlar fark etti. Hatta tartışmalar bile.

Jack sonunda tabağını bir kenara iterek, "Bir ricam var," dedi.

"Evet, Jack?"

Adam şarabına bakarak tereddüt etti ve kadın kendini hazırladı. Neden onun kendisini hayal kırıklığına uğratmasını, bir şekilde başarısız olmasını beklediğini bilmiyordu ama tereddütü onu tetikte tutuyordu.

"Aynı yatağı paylaşmadığımızı biliyorum," diye başladı, ona .
"Ve merak ettim, acaba bana izin verir misin?
geceleri annemde geçireceğim, böylece ona ve Frae'ye göz
kulak olabilirim. Sadece kayıp kızların gizemini çözene kadar.
ve adalet yerini bulur. Gündüzleri ama geceleri... Onlarla
kalmak istiyorum."

Onun bu isteği Adaira'yı şaşırttı. Adamın yüzündeki endişeyi
görünce yumuşadı. "Evet, tabii ki. Bu gece onlara gitmek ister
misin?"

"Hayır," dedi Jack hafif bir kahkaha atarak. "Düğün gecemde
eski yatağımda uyumak için ortaya çıkarsam annemin derimi
yüzeceğinden oldukça eminim. Sana korkunç bir aşık
olduğumu düşüneceğinden kuşum yok, sonra da dedikodular
yayılır ve... hayır."

Adaira gülümsedi. "Ah, anlıyorum. O halde bu gece onlarla
kalması için bir muhafız göndermemi ister misiniz?"

"Bunu düşündüm ama hayır. Çünkü kız kardeşime böyle bir
şey bahşedersen, doğudaki her genç kıza bahşetmen gerekir.
Sana bağlı olduğum için özel bir iyilik istemiyorum."

"Gerekçeni anlıyorum," dedi Adaira, "ama fikrini
değiştirirsen bana haber ver. Ayrıca annende kalmak için
benim iznime ihtiyacın yok."

"değil mi?" diye karşı çıktı ona bakarak. "Sen benim
karım ve lordumsun."

"Öyleyse öyleyim," diye fısıldadı. "Bu nasıl oldu?"

Sanki o da aynı korkuyu hissetmiş gibi gülümsedi. "En ufak
bir fikrim bile yok Adaira."

Tekrar sessizliğe gömüldüler.

Jack sessizliği bozarak, "Sana sormak istediğim bir şey
daha var," dedi.

Ne olduğunu biliyordu. Bunu bekliyordu ve adamın sesinde
bunu duyabiliyordu, bir belirsizlik titremesi.

Adaira uzun bir nefes verdi, bakışları ateşe kaydı. "Bana sor,
sana cevap vereyim Jack."

"Kim o?"

Callan Craig oluyor.

Adaira kaşlarını ovuşturdu, ancak hala çiçek tacını taktığını hatırladı. Tacı başından çekip aldı ve masanın üzerine koydu.

"İstemiyorsan bana zorunda değilsin," dedi Jack. "O benim ilk aşkımdı," diye başladı. "On sekiz yaşındaydım ve Yalnızdım. Hâlâ annemin ölümüyle mücadele ediyordum ve Callan oradaydı. Ona aşık oldum, çabucak, pervasızca. Ben naiftim ve bana verdiği her söze inandım. Tek istediğim oydu ve onun için yeterli olduğumu, benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevdiğini sanıyordum. Çok geçmeden onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim. Dürüst değildi ve korumaya girmek için beni kullanmaya çalışıyordu. Bu işe yaramayınca da rüşvet vererek oraya gitmeye çalıştı, Torin ve babam da onu bataklıkta çalışmaya göndererek bu sorunu çözdüler. İlk başta, onu savunmak istedim.

Ta ki söz verdiği tek kişinin ben olmadığımı öğrenene kadar. Ama ne yazık ki kalpler kırılmak için yaratılmıştır, değil mi? ozan?"

"Eğer kırılmaları gerekiyorsa," dedi Jack, "o zaman kırılırlar ve kendilerini daha güçlü kaplara dönüştürürler."

Adaira, "Aynı şekilde kalbi kırılmış biri olarak konuşuyorum," diye karşılık verdi.

Şimdi Jack ondan uzaklaşıp ateşin büyüleyici güvenliğine doğru bakıyordu. Adaira onun geçmişindeki olayları öğrenmeyi arzulasa da konuşmayacağını düşündü. Ama sonra ağzını açtı ve kelimeleri solumaya başladı.

"Üniversitede benimle aynı sınıfta okuyan bir öğrenciydi. Birlikte birkaç dersimiz vardı. Onu fark ettim Beni fark etmeden çok önce. Sonra bir gün arp çaldığımı duydu ve benimle giderek daha fazla konuşmaya başladı. Benim duygularım onunkilerden daha derindi. O benim müziği beni sevdiğinden daha çok seviyordu ve ilk başta Neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Ama sonra fark ettim ki... müziği *her zaman* sevmiştir. Bu ona sonsuza dek meydan okuyacak bir şeydi, asla solmayacak ya da yaşlanmak ya da ona ihanet etmek. Ne yazık ki benim için aynı şey geçerli değildi. I

müziğin beğenisini kazanmak için mücadele ettim - bu bana zorla kabul ettirildi

Başlangıçta ve hatta onun bir kısmına ulaştığımda bile, kendimi hiçbir zaman onun güzelliğine layık hissetmedim.

"Ama saçmalıyorum. Bu uzun soluklu hikâyenin özü şu: Müziğin onun için her zaman daha önemli olacağını fark ettim ve kendimi taşla dönüştürmeye çalıştım. Hiçbir şey hissetmemek için. Ama şimdi anlıyorum ki yaşamak, hissetmek ve temiz bir mola vermek yarı ölü ve soğuk olmaktan daha iyidir. kızgınlık."

"Buna içerim," diye fısıldadı Adaira ve fincanını kaldırdı.

Jack bardağını onunkiyle tokuşturdu ve ikisi de içti. Sanki aralarında bir giysi kayıp gitmiş gibiydi, sanki itiraf etmek iyileşmenin, kırık parçaları bir araya getirmenin ilk adımıydı.

Şimdi onu daha iyi görebiliyordu; onun anakarada yaşadığı ve kendisinin adada dolaştığı sis yüklü yılları.

Bir süre daha dostça bir sessizlik içinde oturdular ve ateş sönmeye başladığında Adaira ayağa kalktı.

"Seni çok geç saatlere kadar ayakta tuttum," dedi gelinliğinin kırıksıklıklarını fırçalayarak. "Takas yarın, ve dinlenmene izin vermeliyim. Gel, sana odanı göstereyim."

Jack kapıya yöneldi ama Adaira boğazını temizledi, dikkatini çekti.

"Sen ve benim, birbirimize bağlanan gizli bir kapımız var. "dedi kurnaz bir sırıtışla, odasının diğer tarafındaki ahşap panellerden birinin mandalını kaldırarak. Gizli kapının gıcırdayarak açılmasını izleyen Jack'in gözleri büyüdü, karanlık bir koridora açılıyor.

Adaira gizli geçide doğru adım attı ve ipek bir perdenin altından geçti.

Jack onu takip etti. Kısa koridor, odasına açılan bir kapıya açılıyordu. Adaira kapıyı açtı ve yeni odasına ilk adımı atmasına izin verdi. Kendi odasına benziyordu: geniş ve ferahtı, boyalı panelleri ve kitap rafları vardı, bir ocak

neredeyse sönüp köz haline gelmişti ve başucunda büyük bir goblen olan bir yatak vardı.

"Bu sana uygun mu?" Adaira sordu.

Jack ona bakarak, "Fazlasıyla yeterli," dedi. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve kapıyı kapatmaya başladı. "O zaman Bu gece iyi uykular Jack." O cevap veremedi paneli kapattı, ama bir an orada durup geçidin gölgelerini içti ve hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bu gizli koridorun diğer tarafında onunla geçireceği günler artık ne kadar farklı olacaktı.

Jack yeni odasında duruyordu.

Yatağa baktı -onun için fazla büyüktü- ve parşömenlerin yığılı olduğu masaya doğru yürüdü. Arpı yakınlarda bir yerde duruyordu. Kitap raflarını ve duvarlardaki boyalı panoları inceledikten sonra ocağa doğru yürüdü ve ateşe bir odun daha attı. O

Yakındaki deri koltuğa uzandı ve huzursuz bir özlem acısı hissetti.

Beste yapmayalı epey bir zaman olmuştu.

Anakarada, besteleri hüznün ve ağıtlara yönelmişti. Ölüme mahkum baladlara. Ama notalarının burada, adada kulağa nasıl geleceğini merak ediyordu. Artık evde olduğuna göre nasıl şekilleneceklerdi.

Çok yorgundu ama yine de etrafının farkında olduğunu hissediyordu. Yatak davetkâr görünüyordu ama Jack uyuyamayacağını biliyordu.

Ayağa kalktı ve masaya döndü. Oturdu ve bir tüy kalem seçti, ardından ceviz mürekkebiyle dolu bir cam kuyu açtı.

O günü düşündü. Doğu rüzgârının tadı ne kadar tatlıydı, yeminlerini ederken önünde duran Adaira'nın saçlarına nasıl dokunmuştu.

Tepelerin üzerinde süzülen, yıldızlara çarpan kanatlar hayal etti. Kelimeleri çalmak ve onları taşımak

funda. Yağmuru kovalar ve dumanla dans eder.

Yavaş yavaş, bir zamanlar gömmek için can attığı yılları hatırladı. Jack rüzgârın ruhları için bir şarkı yazmaya başladı.

BÖLÜM 16

Öğle vakti bunaltıcı bir hava vardı. Doğu ile batı arasında gerçekleşecek ilk ticaret için puslu, güneşli bir gün. Jack Adaira'nın yanında, eski bir balıkçı kulübesinde, ayaklarının dibinde Tamerlaines'in en iyi tahılları, balı, sütü ve şarabından oluşan bir sandıkla duruyordu. Mallar gizlice toplanmıştı ve Moray Breccan'la buluşacakları kuzey kıyısına taşınmaya hazırды. Önlerindeki tek engel, kulübenin kapısıyla aralarında duran Torin'di.

"Bu çok aptalca Adi," dedi ona ters ters bakarak. "Seninle gelmeme izin vermelisin."

Adaira, "Bunu zaten konuşmuştuk Torin," dedi. kırılmış ses tonu. Çok yorgundu. Jack dün gece ikisinin de ayrı yataklarda sadece birkaç saat uyuduklarını biliyordu. "Jack gibi ben de silahsız ve korumasız yaklaşacağım."

"Evet, yani Moray Breccan sana bir ok saplayabilir," dedi Torin. "Ve ben bunu durdurmak ya da gerçekleştğini görmek için orada olmayacağım."

Adaira sessizdi ama gözleri kuzeninin üzerindeydi. "Neden korkuyorsun Torin? Bu korkuya bir isim ver ki içini rahatlatılabileyim."

Bu Torin'i ayağa kaldırdı. Çenesi sıkılmış ve gözleri ışıktayarak ona baktı.

O gergin anda Jack, kaptanın sanki camdan yapılmış gibi içini gördü. Torin asla zayıf ya da aciz görünmek istemezdi; Jack bunun bir Tamerlaine özelliği olduğunu düşündü. Gurur ve yenilmez görünme ihtiyacı nesilden nesile kanlarına işlemiş olmalı.

"Eğer seni öldürürlerse," dedi Torin alçak bir sesle. "Batıyı yerle bir edeceğim. Tek bir Breccan'ın bile canını bağışlamayacağım."

"Masum kadınları ve çocukları mı öldüreceksin Torin?" Adaira karşı çıktı. Devam etmeden önce ona cevap verme şansı vermedi. "Beni kaybetmekten korkuyorsun. I Korkunuzu anlıyorum çünkü ben de onun birçok tonunu hissettim. Ama ben sizin müstakbel laird'iniz olsam da, kaybedecek olan siz değilsiniz. Ben bir bütün olarak klanı aitim ve bugün ticarete katılma seçimim tüm klanın iyiliği içindir.

Tamerlaines."

Torin iç çekti. "Adi..."

"Ben de umutsuzca beklediğimiz bir cevap bulacağım Biliyorum," dedi ve son Orenna çiçeğinin bir şişenin içinde saklandığı bedenine dokundu.

Torin'in kaşları daha da çatıldı. Kadının ne ima ettiğini biliyordu. "Bunu sana Sidra mı yaptırdı?"

"Sidra bana çok ihtiyacım olan bir tavsiyede bulundu," dedi Adaira. "Bu çiçeğin nerede yetiştiğini bilmek bize yardımcı olacak.

bu gizemi çözmek. Maisie'yi bulmamıza yardımcı olabilir."

Torin sessizdi ve Jack o anı onu incelemek için kullandı. Kaptanın giysileri sanki kilo vermiş gibi daha bol görünüyordu. Cildi solgundu ve sarı saçlarında birkaç gümüş tel parlıyordu. Jack, Torin'in kızı kaçırıldığından beri uyuyup uyumadığını ya da doğru düzgün bir yemek yiyip yemediğini merak ediyordu. Bu

cevaplar olmadan yavaş yavaş solup gidecekmiş gibi görünüyordu ve bu düşünce Jack'in kederle dolmasına neden oldu.

Torin keskin bir nefes ve "Eğer bir Breccan klan sınırını geçseydi, anında haberim olurdu. Sidra bana batının bu işe karıştığını düşündüğünü söyledi ama ben nasıl karışmış olabileceklerini anlamıyorum."

"Bizden biriyle ticaret yapıyor olabilirler," dedi Adaira. "Kendileri geçmiyor ama çiçekleri doğuya gönderiyorlar." Torin, "Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye karşı çıktı. "İşte bu yüzden Moray'le buluşmama izin vermelisiniz," diye cevap verdi. "Bu sandığı nasıl

göndereceğimizi keşfetmek için

malları klan sınırını geçmeden batıya götürebiliriz."

Torin cevap vermedi ama itiraz etmek istiyordu. Jack kaptanın hayal kırıklığının arttığını görebiliyordu ama Adaira yumuşak bir sesle ekledi, "Sen ve muhafızların durmadan arıyorsunuz, Torin. Bunu yaparak sana yardım etmeme izin ver."

Torin sonunda başını salladı ve kulübenin kapısına giden yolu açarak geri çekildi.

Adaira Jack'e döndü. "Sandığı taşımama yardım et."

Jack bir tarafa, Adaira diğer tarafa geçti ve birlikte kulübeden çıkıp kayalıklardan aşağıya dikkatli bir yürüyüşe başladılar. Torin ve güvendiği birkaç muhafız geride kalarak kimsenin yaklaşmamasını ya da Jack ve Adaira'nın bir anlık görüntüsü. Yargılama yoluyla yapılan bu ticaret hâlâ sırlarla doluydu ve sadece birkaç kişi bu konuda bilgi sahibiydi.

Jack ne bekleyeceğini bilmiyordu. Görünmeye çalıştı Torin'e katılmaya daha meyilli hissetse de Adaira'nın iyiliği için iyimserdi. Emin olabileceği tek şey, ziyaret ettikleri mağaranın yasak bir yer olduğuydu ve gelgit yükseldikçe yakında suyla dolacaktı.

Sonunda kıyıya ulaştılar. Batı rüzgârı esiyor, kuşlar gıklayıp suya doğru süzülürken merakla ısıniyordu. Dalgalar kabarıp geri çekiliyor, arkalarında deniz kabuğu parçaları ve yosun dalları bırakıyordu. Kum yumuşaktı, Adaira'yla birlikte yürürken Jack'in botlarının altında ezildi, sandık bacağına çarptı. Klan çizgisi uzakta belirdi, kumsaldaki taş zinciri havanın sıcaklığıyla lekелendi.

Bu Jack'e adaya dönüşünü düşündürdü. Nasıl da Brekanların güney sahiline vurmuştu. Yanlışlıkla izinsiz girdiği kısa süre boyunca bile batıda onu karşılayan ya da tehdit eden kimse olmamıştı. Yine de Breccalıların kendi nöbetleri olduğunu biliyordu. Bazen bu adada sır saklamak imkânsızmış gibi geliyordu, sanki

Mirin'in en iyi bildiği gibi, onlar için en iyi yer bir ekosenin dokuma deseninde olabilirdi.

Çok geçmeden Jack ve Adaira sınıra ulaştılar. Doğunun sınırına. Jack gözlerini kısana kadar ağzı görünmeyen mağaraya doğru kayaları takip ettiler. Gölgelemin içinde Adaira da peşinden gitti. İlk gelenler onlardı ve su çoktan dizlerine kadar gelmişti. Jack botlarını ıslatırken titredi. Gözleri etraflarını taradı; sandığı aldı ve kuru kalması için bir kayanın üzerine koydu.

Mağaranın içi loştu, hava soğuktu ve tuzlu suyla karıncalanmıştı.

Küçük, yuvarlak bir alandı ve tepesindeki çatlaklardan içeri sadece birkaç güneş ışığı süzülüyordu.

Jack burayı sevmemişti. Burası tehlikeli görünüyordu, gelgit konusunda uyanık olmazlarsa onları boğmaya hevesliydi. Ream'in sözleri aklına geldi, sanki mağaranın köpüğünde durmuş da onlarla tekrar konuşuyormuş gibi netti. *Sudaki kana dikkat edin.* Gelgit halkı geleceği görmüş müydü? Bu buluşmanın burada gerçekleşeceğini öngörmüşler ve Adaira'ya bir uyarıda mı bulunmak istemişlerdi?

Jack tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırıldı.

Moray'in gelişini beklemek dayanılmaz geliyordu. Endişelerini hafifletmeye çalışan Jack, Adaira'yı inceledi. O gün ona bakacak bir an bile bulamamıştı, her şey gizlice ticarete hazırlanmakla başlamıştı. Ama gözleri Şimdi izini sürdüm.

Yeşil bir elbise ve büyülü ekose şalını giymişti. Saçları gümüş zincirler ve değerli taşlardan minik kalplerle örülmüştü. Yarım sikke boynunda parlıyordu, ışıltısı ekosesinin altında saklı olan kendisinininkiyle eşleşiyordu.

Jack neredeyse ona, bu anda ortağı olarak yanında istediği için -onu seçtiği için- memnun olduğunu söyleyecekti. Yüzlerce farklı şekilde gelişebilecek bir an. Bir başlangıç ya da bir son, ama yine de onun olmasını istemişti.

Onun bakışlarını hissetti ve ona baktı. Kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var ozan?"

Başını salladı ama eli onun elini buldu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Dikkatini diğer tarafa verdi

mağaranın.

Birkaç dakika geçti. Çok geçmeden Jack çakıl taşlarının yer değiştirdiğini ve botların kayalara sürtündüğünü duydu. Garip bir yankı vardı ve Moray Breccan mağaranın batı tarafına adım atarken Jack kendini hazırladı.

Uzun boylu ve zayıftı, koyu sarı saçları ve çarpıcı, köşeli yüz hatları vardı. Omzundan mavi bir ekose sarkıyordu. Ön kollarında, birbirine kenetlenmiş desenler halinde dans eden dövmeler vardı. Yanağında, örgülü sakalını kesen eski bir yara izi parlıyordu. Elinde bir çuval ve içi oyulmuş bir ağaç gövdesinden yapılmış dar bir kayak vardı.

Bazı açılardan Moray Breccan tam da Jack'in onu hayal etti. Soluk teninde hikâyeler olan bir savaşçı. Ama başka açılardan görünüşü şaşırtıcıydı. O Jack'e benzer şekilde giyinmişti - tunik, ekose ve kemer, dizlerine kadar bağlanmış yumuşak botlar. Mavinin gururlu görüntüsü ve dövmeleri olmasa, onlardan biri gibi . Ve sonra gülümsemesi geldi. Adaira'yı gördüğü anda yüzüne bir sırıtış yayıldı, aralarındaki gelgit fırıl fırıl dönerken bile.

Jack gülümsemenin dostça mı yoksa yırtıcı mı olduğunu bilmiyordu. Elini daha sıkı tuttu.

"Varis," dedi Moray. Sesinin kenarları pürüzlüydü ve mağarada yankılanıyordu. Jack'e kıymıklanmış tahtayı hatırlattı. "Sonunda yüz yüze karşılaştık."

"Batı'nın Varisi," diye selamladı Adaira onu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim kocam, Jack."

Breccan'ın gözleri Jack'in bakışlarıyla buluştu. "Memnun oldum," dedi Moray ama bakışları hızla Adaira'ya döndü. İlgilendiği kişi oydu ve Jack midesinin düğümlendiğini hissetti.

"Size de garip gelmiyor mu, varis," dedi Moray, "siz ve ben aynı rüzgarı soluduk, aynı adada yürüdük, aynı gelgitlerde yüzdük ve aynı yıldızların altında uyuduk ama yine de düşman olarak yetiştirildik?"

Adaira sessizdi ama Jack onun derin bir nefes aldığını hissedebiliyordu. "Adamız uzun zaman önce benim atalarımdan birinin ve sizinkilerden birinin kararıyla bölündü. Umudum var ve inanıyorum ki bu takas dengenin geri gelmesinin ilk adımıdır. İyi niyetimizin bir göstergesi olarak doğunun en iyilerini getirdik. Bu sadece bir Barışın korunması halinde klanınıza sunabileceklerimizin başlangıcı."

"Ve yardımseverliğiniz için minnettarız Adaira," dedi Moray ve sesi samimi geliyordu. "Aynı şekilde, biz de Yeterince değerli bir takas olması umuduyla size verecek bir şeyim var."

"O zaman takas yapalım," dedi Adaira ama tereddüt etti. Suyun altında gizlenen çizgiyi geçemezdi, Moray da geçemezdi. Ya da, diye düşündü Jack, onlar Fiziksel olarak *yapabilirdi* ama bunu yapmak iki muhafız grubunu da alarma geçirecekti. Tepede volta atan ve gelmek için bir neden arayan Torin'e ve Jack'in kıyıda çok uzakta olmadıklarını tahmin ettiği Moray'ın muhafızlarına.

"Topraklarımızdan dışarı adım atmadan bu ilk takasa nasıl güvenli bir şekilde katılabileceğimizi uzun uzun düşündüm." Moray dedi ki. "Dolayısıyla, bu mağara ve bu tekne. Mallarımı kayığa koyup sana teslim edeceğim. Sen benim adaklarımı aldıktan sonra, sen de bana kendi adaklarını ver, ben de tekneyi kendi tarafıma çekeyim."

Jack, Adaira'nın yanında dururken sessiz kaldı ve Moray'ın teknesini hazırlamasını izlediler. Kış tarafına bir ip bağladı ve çuvalını teknenin gövdesine yerleştirdi. Mavi baskılı elleriyle ipi gevşek bıraktı ve tekne onlara doğru yüzmeye başladı. Klan çizgisinin üzerinden, batı sularından doğu sularına doğru yelken açtı. Jack tekneyi tutmak için kavradı. Adaira çuvalı açarken sabit durdu.

En iyi boyanmış yünden dokunmuş büyük bir battaniye çıkardı. Alaca ışıktaki canlı bir mordu, Deseninde altın izleri vardı. Jack bunun

büyülenmiş; tüm Breccalılar büyülü dokumaların altında mı uyuyorlardı?

"Battaniye sizi kışın sıcak, yazın ise serin tutacak," diye açıkladı Moray. "Ayrıca sizi gece başınıza gelebilecek herhangi bir zarardan da koruyacaktır."

"Çok güzel," dedi Adaira. "Teşekkür ."

Sonra, kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir şişe buldu. Şişeyi güneşe doğru tuttu ve Moray şöyle dedi: "Buna gra deniyor. Batıda saygı gören fermente bir içecek. Biz Sadece güvendiğimiz kişilerin huzurunda tüketin."

Adaira mesajı takdir ederek başını salladı ve çuvaldaki son nesneye uzandı. Jack izledi, kaşları bir boynuz parçasını çekerken kırışıyordu.

"Sana bir dirsek getiremedim," diye açıkladı Moray. "Çünkü bu ilk buluşmaya silahsız gelmeyi kararlaştırmıştık. Ama elinde bir kabza tutuyorsun Adaira. Ne olduğunu söyle bana. Özlediğin büyülü kılıcı senin için dövdüreceğim."

Adaira sessizdi, boynuz parçasını inceliyordu. sayısız tılsım vardı. Jack kılıçların dehşet, şaşkınlık ve yorgunlukla büyülendiğini duymuştu. Kılıçların kestikleri ölümlülerden neşeli anılar çaldığına dair hikâyeler vardı. Tılsımlı silahların çoğunda korkunç şeyler, sadece bir düşmana bahşedilmek istenen duygular ve hisler vardı.

Jack bunun bir test olduğunu hissetti. Moray onu silahlandırmak istiyordu, Jack bunun Moray'in onu silahlandırmak için kullandığı bir yol olduğunu fark edene kadar garip hissetti.

Adaira'nın barış arayışındaki gerçek kararlılığını ölçüyordu. Breccan çeliğini istemek çok cazipti. Breccalılardan, Tamerlaine'lerin de kullanabileceği silahlar yapmalarını istemek.

onlara karşı kullanmak.

Adaira boynuzu çuvala geri koydu. Suyun karşısındaki Moray'e baktı ve şöyle dedi: "Bana kendi seçtiğin bir büyü ile bir kılıç yap. Senin kararına güveneceğim."

Moray başını salladı, ifadesi nötrdü. Jack onun düşüncelerini okuyamıyordu ama Adaira'nın

doğru cevap verdi.

"Sandığımızı bana getirir misin, Jack?" Adaira ona fısıldadı.

Jack başını salladı, battaniyeyi ve şişesini topladı. Gelgit yükseliyordu; su bellerine ulaşmaya başlamıştı ve yarı yürüyerek, yarı yürüyerek sandığa doğru ilerlerken bir korku titremesi hissetti. Moray'ın ikramlarını kayanın üzerine bıraktı ve kutuyu eline alarak Adaira'nın yanına getirdi.

Yükselen dalgayı o da hissetti ve ellerindeki malzemeleri hızla tekneye yükledi. Bir çuval yulaf. Bir çuval arpa. Bir sürahi süt. Peteğiyle birlikte bir kavanoz bal. Bir şişe kan kırmızısı şarap. Doğunun tadı.

"," dedi Adaira ve Moray tekneyi kendisine doğru çekmeye başladı.

Sunulanların her birine dokundu ve suyun karşısına tekrar baktığında yüzünü bir gülümseme ısıttı.

"Teşekkür ederim Adaira. Çok cömertsiniz ve klanı" dedi. "Şimdi batıya ne zaman gelebileceğinizi sormak istiyorum. Hem annem hem de babam sizinle tanışmak ve hayalini kurduğunuz ticaret hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorlar."

Başka bir giriş yok. Meselenin özü buydu. Jack gergindi, Adaira'nın konuşmasını bekliyordu. Hâlâ ziyaretin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Onunla birlikte olsa bile, onu korumak için yapabileceği çok şey vardı. O Torin değildi. Bir muhafız değildi. Ruhlara şarkı söylemek için canlılığını tüketen bir müzisyendi.

"Bir ay kadar daha sürebilir," diye yanıtladı Adaira. "Şu anda size kesin bir tarih veremem."

Jack, önce kayıp kızların gizemini çözmek istediğini biliyordu. Kızlar ailelerine dönene kadar doğudan ayrılmayı aklından bile geçirmiyordu.

"," dedi Moray. "Bekleyebiliriz, her ne kadar Ticaretin gerçekleşmesi için bir yer kurmamız gerektiğine inanıyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu da bir ziyaret olacaktır. Bu mağarada mal alıp vermeye devam edebileceğimizi sanmıyorum."

"Hayır," diye kabul etti Adaira. "Batıyı ve halkınızı görmek istiyorum. Ama belki önce bizi ziyaret edebilirsiniz?"

Evet, diye düşündü Jack. Bırakalım ilk riski Breccanlar alsın.

Moray'in gülümsemesi genişledi. "Korkarım birkaç nedenden ötürü bu mümkün değil. Birincisi, Tamerlaine topraklarında kaptanınız ve muhafızları tarafından öldürülen Breccalıların sayısı düşünüldüğünde, klanım buna asla izin vermez. Ama halkım önce senin bize geldiğini görürse Adaira, bu korkuyu azaltacaktır."

"Bunun mantığını anlayamıyorum," dedi Jack sert bir sesle. "Halkınız doğuda öldürüldü çünkü biz kendimizi sizin şiddetinize karşı savunmak zorunda."

Moray ona durgun bir bakış attı. "Öyle mi? O zaman belki de kaptanınıza sormalısınız. Ona yıllar boyunca kaç masum Breccalı öldürdüğünü sorun."

Jack'in kanı dondu. Elleri buz gibiydi. Cadence'taki ilk gecesini hatırladı. Torin ile bir deniz mağarasında otururken.

Klan sınırını geçen her başboşu anında ölümle mi karşılaşıyorsunuz?

Adaira, aralarındaki gerginliği yumuşatmaya çalışarak, "O zaman önce ben sana geleceğim," dedi. "Ziyaret için uygun zaman geldiğinde yazacağım. Ama bu arada Bu arada senden bir isteğim daha var Moray." "Söyleyin, varis."

İçinde Orenna çiçeği şişeyi havaya kaldırdı. "Ben bir süredir Bu çiçeği doğuda arıyorum ve tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum. Belki de batıda yetişiyordur? Eğer öyleyse, bu çiçek Seninle takas etmek istediğim bir şey var."

Moray onu incelerken gözlerini kıstı. "Buradan net olarak görmek zor" -Jack neredeyse gözlerini devirecekti- "ama ben onu tanımak. Buna rağmen, klandaki diğer kişilere sorup bilip bilmediklerini öğreneceğim. Çiçeğin adı ne acaba?"

"Orenna," dedi Adaira. "Dört taç yaprağı var ve kıpkırmızı renkte, altınla damarlı. Büyülü bir çiçek, devam ettiği gibi

kesildikten sonra uzun süre yaşaması için. Bu konuda verebileceğiniz her türlü tavsiye veya bilgi için minnettarım."

"Elimden geleni yapacağım, varis," dedi Moray. "Şimdi gitmeliyim ama sizden haber bekleyeceğim."

Adaira başını salladı.

Takas sonunda sona ermişti. Zarar görmeden kurtulmuşlardı ve Jack sert bir adım atarak uzaklaştı. Moray'e sırtını dönmek yanlış gelmişti ama Adaira battaniyeyi ve garip batı alkolü şişesini topladı.

Jack sandığı uzattı ve o da içindeki eşyaları yerleştirdi. Onlar doğu tarafından ayrıldıklarında Moray hâlâ mağarada kayığıyla uğraşıyordu. Uzaklaştılar, gelgit onları sürüklemekle tehdit etse de ayak izleri hâlâ kuma basıyordu.

Rüzgâr dinmişti ve hava garip bir şekilde sakindi.

"Sence yalan mı söylüyordu, Jack?" diye sordu alçak sesle.

ses. "Çiçek hakkında mı?"

Jack sandığı diğer kalçasına doğru kaydırıldı. "Emin değilim. Beklediğim gibi biri değildi."

"Evet, onun hakkında ne düşündüğümünden henüz emin değilim," diye onayladı Adaira. "Ama bugün bir şeyi kanıtladıysak... Torin'e haber vermeden ürünleri klan hattının ötesine taşımak mümkün. Bunu düşünmek bile hayal gibi geliyor ama içimizden biri batıdan gizlice çiçek getirip gelgitlerle teslim ediyor olabilir. Tıpkı bugün yaptığımız gibi."

Bu düşünce rahatsız ediciydi.

Neredeyse kaya patikasına ulaştıklarında Jack, "Demek bize ihtiyacımız olmayan battaniyeler verip sarhoş etmek istiyorlar. Bana kalırsa mükemmel bir takas."

Adaira sadece güldü. Şaşkınlık ve sevinç birbirine karışmıştı. Jack bu sesi sevdiğini fark etti.

Sidra bahçesinde durmuş, sebzelere, otlara ve çiçeklere bakıyordu. Onları sulamamış ya da hasat etmemişti.

Meyve. Yabani otlar toprakta yılan gibi dolaşmaya başlamıştı.

Diz çökmeli. Çalışmalı, ellerini balçığa sokmalı.

Ama bunu yapmaya cesareti yoktu.

Sidra içeri girdi, Yirr'in yanından geçerek merdiven sahanlığına kıvrıldı,

nöbet tutuyordu. Masanın başında durmuş, havan tokmağına ve havanına bakıyordu. Kurutulmuş otları, sapları, yaprakları ve çiçekleri. Konuşarak büyüdüğü bir dildi ama şimdi Karışık ve uyumsuz.

Ev çok sessizdi. Bu sessizliğin içinde boğulmak istiyordu. Boşluğa bakan Sidra, kapı gıcırdayarak açıldığında ne kadar zamandır orada durduğunu .

Yirr bahçeye birinin girdiğini haber vermek için havlamamıştı.

Sidra arkasını döndüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, karşısındakinin Torin olduğunu görene kadar korkmuştu. Yüzü kızarmıştı, güneş yanığından mı yoksa öfkeden mi, henüz emin değildi. Adam yaz rüzgârı ve çimen kokuyordu ve elinde bir avuç tonik şişesi tuttuğunu fark etti. Uyku ihtiyaçlarını azaltmak ve aramaya odaklanmalarını sağlamak için muhafızları için yaptıklarından.

"Özür dilerim Torin," dedi refleks olarak. Adamın gözlerindeki ıstırap dolu parıltı için, vücudunun o anki hali için üzgündü.

her geçen saat gücünü kaybediyordu. Onun ne kadar bitkin olduğunu ve kendini nasıl parçalara ayırdığını görünce üzüldü.

"Neden özür ?" karşılık verdi, sanki onun özür dilemesinden bıkmış gibi. "Muhafızlarım için bunlardan bir parti daha yapabilir misin?"

Elleriyle bir şey yapmak istemiyordu. Ama başını salladı ve şişeleri ondan alıp masanın üzerine koydu. "Daha sonra kışlaya yeni bir parti getireceğim."

"Şimdi onları bekleyeceğim," dedi.

Onun çalışmasını izlemek istiyordu. Daha önce böyle şeylerle hiç ilgilenmemişti ve Sidra taze otlar toplamaya başladığında endişelendiğini hissetti.

"Oturmalısın," dedi. "Bu biraz zaman alacak."

Onun fikrini değiştirip gideceğini umuyordu. Her zaman ona daha çok ihtiyaçı olan başka biri vardı. Ondan daha acil başka bir görev.

Torin bir sandalye çekip oturdu.

Sidra ateşin üzerinde bir tencere kaynatıp otları karıştırmaya başladığında tam beş dakika boyunca sessiz kaldı.

"Bir Breccan yaralansa ve kapınızı çalsa," diye başladı Torin, "onları iyileştirir miydiniz?"

Sidra başını kaldırıp baktı. Torin'in ondan ne cevap duymak istediğinden emin değildi. Sonra Torin'in istediği şeyin bu olmadığını fark etti. Onun için keskin ve anlaşılması zor olsalar bile gerçekleri öğrenmeyi arzuluyordu.

"Evet," dedi.

"Eğer bir Breccan beni yaralasa ve sonra kendi acılarıyla kapınızı çalsa, onları iyileştirir miydiniz?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman kendini buna hazırlamalısın," dedi.

"Düşmanlarımız için merhemlerinizi hazırlayın. Onların yaralarını ve karşılığında bize verecekleri yaraları iyileştirmek için. Bu yakın."

"Neden , Torin?"

"Kuzenime ilerlemesini tavsiye ettiğiniz ticaret mi? Bugün oldu ve Adaira'ya göre bu bir başarıydı. şimdi Brekanlarla kalıcı bir ticaret kurmak istiyor, sanki iyi bir karşılaşma her şeyi silip süpürebilirmiş gibi Onlarca yıldır bize yaşattıkları terör ve baskınlar." "Ve bu korkunç bir şey mi? Kuzeninin rüyasında Barış mı?"

Torin sandalyede öne doğru eğildi. "Breccalıların gerçekten barış istediklerini sanmıyorum. Bence doğuyu ele geçirmeden önce bizi zayıflatmak için kaynaklarımızı kurutmak istiyorlar."

Sidra yutkundu. "Orenna'yı tanıdılar mı?"

Torin'in gözleri karardı. "Hayır. Bu da demek oluyor ki bu gizemi çözmeye bir gün öncesinden daha yakın değiliz. Keşke işimi yapacağım konusunda bana güvenebilsen Sidra."

Artık kızgındı. Kanı kaynıyordu. Onu Adaira'ya kötü öğütler vermekle suçlamakla kalmamış, bir de kendisini ilgilendirmeyen işlere karıştığı imasında bulundu.

"Bu gerçekten neyle ilgili Torin?" diye sordu havanelini masaya vurarak. "Bana dürüstçe söyle."

Hiçbir zaman sesini yükselten biri olmamıştı. Hiç tartışmamışlardı. Ve o yanıyor gibi görünürken, adam buza çekildi.

"Ellerimle inşa ettiğim her şey
"dedi kısık ve boğuk bir sesle. "Doğuyu korumakla, gerekirse bunun için kendi hayatımdan vazgeçmekle görevlendirildim. Ben böyle yetiştirildim. Bu yüzden elimde bu yara izi var. Bu çabaya tüm benliğimi verdim. O kadar çok zamanımı, o kadar çok bağlılığımı verdim ki, ikiniz de çok daha fazlasını hak ederken, size ve Maisie'ye benden bir parça bile veremeyecekmişim gibi hissediyorum."

Sözleri onu hazırlıksız yakaladı. Öfkesi azaldı ve ardında kül bıraktı.

"Gerçek şu ki... ellerim lekeli, Sidra. Şiddeti ve onun kadehinden isteyerek içtim. Dövdüm
Klan sınırını aşan erkekleri, sinip eğene kadar dövmek. Peki ya boyun eğmeyenler? Bir an bile tereddüt etmeden hayatlarına son verdim. Boğazlarını kestim.
ve kalplerini deldim. Seslerini çaldım ve
Sanki su yaptıklarımdan gibi bedenlerini denize bıraktılar."

Sidra dinlerken sessizdi ama kalbi küt küt atıyordu.

"Yani siz barıştan bahsettiğinizde," dedi, "Adaira barıştan bahsettiğinde, bunu göremiyorum. Yaptığım onca şey göz önüne alındığında, bu benim zihnimde ulaşılamaz bir duygu. Doğuyu *güvende* tutmak için Breccan'lara karşı savaşacağım. Ve eğer ticaret kuzenimin umduğu gibi gerçekleşirse, yaptıklarımla damgalanmış insanlarla karşılaşmak zorunda kalacağım. Sence beni gördüklerine sevinecekler mi Sid? Sence beni görmek isterler mi?"

Oğullarını öldüren ya da kardeşlerini döven adamlarla ticaret mi yapacaklar?"

Torin sanki üzerlerindeki kanı görebiliyormuş gibi ellerine bakıyordu. Sidra boğazında bir düğümle onu izledi. Suçluluğunu ifade etmek için mücadele ediyor olabileceğini düşündü ve

İçindeki şifacı onun alnını yumuşatmak ve acısını hafifletecek sözler söylemek isterken, bunun bir içinde açılması gereken iltihaplı bir yara vardı.

"Adam öldürdüğünü biliyorum Torin," dedi Torin'in gözlerini kendi gözlerine çekerek. "Ekoseni kirleten kanı, tırnaklarının altındaki kanı gördüm. Geçici de olsa gözlerindeki o lanetli parıltıyı gördüm. Muhafızların kaptanı olduğunu, bizi batıdan koruman gerektiğini ve bunun bazen öldürmeni gerektirdiğini biliyorum. Ama sende şiddetten daha fazlası var. Ve ben seni görmek istemiyorum

sebepsiz yere öldüren bir adam haline gelir. İntikamın kalbini soğuk ve acı bir kaba dönüştürmesine izin veren bir adam."

Şimdi onu gafil avlayan kişi oydu. Bir an için sadece ona baktı. "O zaman nasıl durduracaksın? Taşa dönen bir kalbi mi?"

"Klanımızı korumanın başka bir yolu daha var. İntikam ve düşmanlıktan uzaklaşan bir yol. Ama bunu bulmak için çabalamalı ve diğerlerine örnek olmalısınız." Durakladı ve kendi avuçlarını yukarı doğru çevirdi. "Ellerimiz çalabilir ya da verebilir. Zarar verebilir ya da rahatlatabilirler. Yaralayabilir ve öldürebilir ya da iyileştirebilir ve kurtarabilirler. Sen ellerin için hangisini seçeceksin Torin?"

Dişlerinin arasından cevap : "Bu iş hep böyle yapıldı. Bana böyle öğretildi."

"Ve bazen içimize bakmalı ve değişmeliyiz kendimize," dedi. "Eğer sebepsiz yere adam öldürdüyseniz, sırf adanın farklı bir tarafında yaşadıkları için intikam duygusuyla onlara vurduysanız, o zaman içinizi araştırmalı ve bunları *neden* yaptığınızı kendinize sormalısınız, ve bunların maliyetinin ne olduğunu ve nasıl yapabileceğinizi

Onlar için tazminat. Ticaret başlamak için iyi bir yer olacaktır."

Torin ayağa kalktı. Ağır ağır nefes alarak odayı arşınladı. Sidra onun kaçabileceğini düşündü ama Torin durdu ve tekrar ona baktı.

"Ya senin düşüncelerine katılmazsam? Ya gibi biri olmak için değişemezsem? Günahlarımın bedellerinden biri de seni kaybetmek mi?"

"Bunca zamandır seninleyim," dedi, yumuşak bir cevapla onun sert duruşunu hafifletti. "İyisiyle de kötüsüyle de. Bir zamanlar, bir yemini paylaşan tanıdıklardık. Ama Benim için bir yaz ortası gecesinde söylenen sözlerden daha fazlası oldun. Ve ben hiçbir zaman sevecek biri olmadım. şartlı olarak."

"Ve yine de benden değişmemi mi istiyorsun?" diye sordu, yumruğunu kalbinin üzerine koyarak.

Sidra az önce söylediklerini duyup duymadığını merak etti. ona söyledi. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle konuşmamıştı.

-Onu derin ve sessiz bir şekilde sevmeye başlamıştı. Tamamen, tüm yaraları, hataları ve ihtişamıyla.

Torin'le iki farklı dağda durduklarını ve aralarında derin bir vadi olduğunu fark etti. Dünyayı karşıt yönlerden görüyorlardı ve Torin'in

bir orta yol bulabilirdi. Ona karşı olan hislerine rağmen, aralarındaki farklılıklar yeminlerini bozmaya yetebilirdi.

"Sen benim duyduğum şeyleri duymadın," dedi, sanki aradaki uçurumu o da hissetmiş gibi. "Bir baskından sonra aç kalmadın ya da kışlık hepsini kaybederek ambarının boşalmasını izlemedin. Bir kılıç çekip onlarla savaşmak zorunda kalmadın Sidra."

"Hayır," diye kabul etti Sidra. "Ama baskınların neden olduğu yaraları iyileştirmek zorunda kaldım. Kayıpları olanlara yardım ettim ve acıları boyunca yanlarında oldum. Ve bu yüzden şunu söylemeliyim Torin... bu olaylara sebep olan şey

hisler? Sanki sizden bir şey istiyormuşum gibi gelmiyor.

ama kendi kanınız ve kemikleriniz bunun için ağrıyor."

Yüzü solgunlaştı. Adam çenesini sıkarak ona baktı ve kadın aralarındaki uçurumun büyüdüğünü hissetti.

Soğuk bir sesle, "Hazır olduklarında tonikleri kışlaya getirin," dedi.

Sidra onun dönüp gidişini izledi. Ona söylediği şeylerden kaçıyor ve bir sandalyeye çökmeden önce bir süre daha ayakta durdu.

Kendini hiç bu kadar yenilmiş hissetmemişti.

BÖLÜM 17

Frae bahçedeki toynak seslerini duyduğunda çikolatalı kek ve kar hayalleri kuruyordu. Bir at, asil boynu kemerli, burun delikleri bulutlar gibi nefes alıp vererek sebzelerin arasından geçiyordu. Frae ilk başta atın

At rüyasının bir parçasıydı - Mirin tavukların ve üç ineğin onlar için fazlasıyla yeterli olduğu konusunda ısrar etse de hep bir at özlemi duymuştu - ta ki irkilerek uyanana kadar.

Gözlerini karanlığa doğru açtı ve dinledi. O yanında Mirin'yumuşak, derin nefeslerini duyabiliyordu ama orada... sürgülü panjurların hemen ötesinde, solunda. Bir at kişnedi.

Öne doğru oturdu, battaniye omuzlarından yuvarlandı. Hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına doğru ilerledi. Kapının kilidini sessizce açtı ve ocağın közlerinin hâlâ parladığı ve Mirin'in dokuma tezgâhının karanlık, uyuklayan bir canavar gibi köşede durduğu ortak odaya süzüldü. Jack'in kapısına yöneldi ama sonra durakladı, kardeşini uyandırmadan önce avluda gerçekten bir at olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini düşündü.

Frae arka kapıya doğru süründü. Üst ahşapta sürgülü bir paneli olan küçük bir demir ızgara vardı - bir gözetleme penceresi - Frae'nin görüş alanı için biraz fazla yüksekti, ama ayak parmaklarının üzerinde yükselirse, dışarıyı görebilecekti. Nefesini tuttu, dar panelin kilidini açmaya çalışırken elleri aniden nemlendi, temiz havayı tadana ve takımyıldızlarını görene kadar geri kaydırды Gökyüzündeki kristaller gibi parıldıyor.

Ayaklarının üzerinde doğruldu ve dar açıklıktan içeri baktı. Atı hemen gördü. Sadece bir taş ötede, bahçede otluyordu. Kocaman ve güzeldi, eyeri ve dizgini takılıydı, gümüş tokaları yıldız ışığında göz .

O zaman bir binicisi olmalı, diye düşündü, gözleri bahçeyi tararken.

Otların arasında duran, ay ışığında kazınmış bir heykel olabilir. Evin karşısında durmuş, Frae'ye doğru bakıyordu.

Yere çöktü, kalbi göğsünde çılgınca atıyordu ama sonra adamın muhtemelen onu göremeyeceğini fark etti, kulübenin arka tarafını kaplayan karanlık gölgelerin arasından değil.

Tekrar bakmaya cesaret etti.

Adamın yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu ama ön kollarını ve ellerinin arkasını işaretleyen dövmeleeri gördü. Göğsündeki ekoseyi gördü ve mavi renkte olduğunu anladı. Kemerinde kınında bir kılıç vardı.

Frae panikledi ve paneli kaydıldı. Bir klik sesiyle kapandı, sessiz bir sestir ama o gece yarısı anında korkunç bir şekilde Ona yüksek sesle seslendi ve sinerek yavaşça kapıdan uzaklaştı.

İlk kural neydi? İlk sessiz olmaktır. *Eğer gelirlerse gürültü yapma .*

Kapıyı açarak Jack'in odasına doğru koştu.

"Jack!" diye bağırdı ama sesi solmuştu. Sesi bir törpüden öteye gitmiyordu ve Frae aceleyle başucuna koştu. "Jack, uyan!"

"Mm?" . "Nerede şarkı söylemeliyiz?"

Frae gözlerini kırptırdı ve uykuda konuştuğunu fark etti. Kararlı bir şekilde onun omzunu sıktı.

"Jack!"

Öne doğru oturdu, karanlıkta yüzünün izini sürmek için uzandı.

Adını söylerken sesi kalın ama berraktı. "Frae?"

"Arka bahçemizde bir Breccan var," diye fısıldadı.

Ağabeyi yataktan fırlarken neredeyse onu deviriyordu. Ortak salona doğru yürüdü, Frae hemen arkasındaydı, Jack arka kapıda durup sürgülü paneli açarken ellerini birbirine doladı.

Nefesini tutarak bekledi. Ay ışığı Jack'in avluyu incelerken yüzünü gümüş rengine boyadı. Frae'ye bakıp fısıldayana kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi, "Kimseyi görmüyorum. Neredeydi o?"

"Tam orada, otların arasında duruyordu! Eve bakıyordu. Atı sebzelerimizi yiyordu." Aceleyle onun yanına gitti ve ızgaranın arkasından baktı.

Jack doğru söylemişti. Breccan ve atı gitmişti.

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış olan Frae kapıya yaslandı ve bunu hayal edip etmediğini merak etti.

"Onlardan sadece bir tane mi vardı, Frae?"

Titreyen bir nefes verdi. "Ben... evet. Sanırım öyle."

"Annem kılıcı nerede saklıyor?"

"Yatak odasında, meşe sandığın içinde."

"Benim için getirecek misin?"

Frae başını salladı ve yatak odasına geri dönerek köşedeki sandığa doğru ilerledi. Mirin hâlâ uyuyordu ve Frae sandığın içinde toplanan silahları gözden geçirdi

-Bir sadak dolusu ok, porsuk ağacından yapılmış bir yay ve deri kınında bir kılıç. Kullanılmadığı için tozlanmış ve matlaşmış olsa da Frae gizliden gizliye Mirin'in bir gün ona bıçak.

Frae elinde kılıcıyla ortak salona döndüğünde Jack'in arka kapıyı açmış olduğunu gördü.

eşikte durmuş, cesurca avluya bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" tısladı ona. "İkinci

Kural içeride kalmak, kapıları kilitlemek ve Doğu Muhafızlarının gelmesini beklemektir!"

Jack kılıcı ondan alarak, "Teşekkür ederim kardeşim," dedi. "Avluya bir göz atacağım, bir şey olmadığından emin olmak için.

Biri burada. Git annemi uyandır ve onunla kal, beni duyuyor musun Frae?"

Sesi sertti ve Frae gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Jack'in kılıcı kınından çıkarışını dinledi; ay ışığında kılıcı görebiliyordu ve ağabeyi avluya adımını attığı anda tekrar paniğe kapıldı.

"Jack! Lütfen içeride kal," diye yalvardı, her ne kadar onu takip etmek için güçlü bir dürtü hissetse de.

Jack sadece toprakta topuğu üzerinde döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürdü.

İlk kural. Ses çıkarma.

Frae boğazındaki düğümü yuttu ve Jack'in sessizce bahçeye doğru adım atıp arayışını izledi. Onu izlerken karanlıkta gözlerini zorladı, arkasında Mirin'in yatıştırıcı sesini duyana kadar endişeliydi.

"Her şey yoluna girecek, Frae."

Yerinden sıçradı ve hemen arkasında annesini görmek için döndü, o da Jack'in bahçede ilerleyişini izlerken gözleri büyümüştü.

"Avluda bir at ve bir adam gördüm," diye fısıldadı Frae, Mirin'in bakışları onunkilere kaydı. "O bir Breccan'dı." "Şimdi mi?"

"Birkaç dakika önce anne."

Mirin bir adım daha yaklaşıp ellerini Frae'nin omuzlarına koydu ve bu Frae'nin kendini daha güvende hissetmesini sağladı. İkisi de Jack'in bahçenin çevresinde yürümesini izlemeye devam etti ve Frae sonunda fark etti; kapı açık duruyordu ve ani rüzgârda inliyordu. Bu onun günün son işlerinden biriydi; tüm kapıların kapalı olduğundan emin olmak.

Jack tam yaklaşırken, "Kapı!" diye bağırdı. "Anne, kapı açık!"

"Ben de görüyorum, Frae."

"Jack kapatacak, değil mi?" Frae böyle dedi ama sonra dehşet *içinde* ağabeyinin kapıdan içeri adım attığını ve tepeden aşağıya, gözden kaybolmak üzere olduğunu fark etti.

"Jack! Jack! Jack!"

Geri dön!"

Çığlık atıyordu ve Mirin diz çöküp Frae'nin yüzünü soğuk ellerinin arasına alana kadar çığlık attığının farkında bile değildi.

"Sessiz olmalıyız, Frae. Kuralları hatırlıyor musun? Jack iyi . Hepimiz iyi olacağız. Burada güvendeyiz, ama sessiz olmalısınız."

Frae başını salladı ama nefes alışları yine ve başı dönüyordu.

"Gel, bir fincan çay yapalım ve kardeşini beklerken ateşi harlayalım." Mirin arka kapıyı kapattı ama kilitlemedi ve Frae annesini takip ederken kendini parçalanmış hissetti Ocağa.

Mirin kömürlerin üzerine bir kütük attı ve yorgun alevi canlandırdı. Frae çay yapraklarını süzgece koymak ve çaydanlığı ocağa taşımak için uğraştı. Jack döndüğünde su daha yeni kaynamaya başlamıştı, arka kapıdan içeri daldı, saçları birbirine karışmış, yüzü kızarmıştı. Çılgınca bir şey vardı,

Gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. "Jack?" Mirin sordu.

"On tane saydım," dedi botlarını tutarak. O da tek ayağının üzerinde durdu ve dizlerine kadar olan bağları düğümlemek için uğraştı. "Nehir kıyısındaki vadi boyunca ilerliyorlar, kuzeye doğru ağaç çizgisini takip ederek. Sanırım Elliott'ların çiftliğine doğru."

"Buraya gelecekler mi, Jack?" Frae titreyerek sordu.

"Hayır, Frae. geçip gittiler. Güvendeyiz."

Ama bir Breccan ve atı vardı, diye düşündü Frae şaşkın bir ifadeyle. O adam ne yapıyordu? Onu hayal etmediğinden emindi.

"Peki nereye gidiyorsun Jack?" Mirin ölçülü bir ses tonuyla sordu. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu; ne korku, ne rahatlama, ne de endişe.

Jack botlarının bağlarını düğümlemeyi bitirdi. Odanın diğer tarafından Mirin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ben Elliott'lara gidiyorum."

"Buradan altı kilometre uzakta, evlat."

"Burada oturup hiçbir şey yapmayacağım. Oraya koşacağım. Belki de toprak bu gece bana yardım eder." Elindeki kılıca baktı. "Başka kılıcın var mı anne?"

"Hayır. Bir yay ve bir sadak."

"Onları kullanabilir miyim?"

Mirin sessizdi ama sonra Frae'ye baktı. "Git ve kardeşin için yayı ve sadağı getir, Frae."

Frae o gece ikinci kez yatak odasına koştu, silahları bulurken parmakları buz gibiydi. Ne zaman

Döndüğünde, annesinin Jack'in göğsüne, kalbini ve ciğerlerini korumak için bir ekose düğümlediğini gördü. Büyülenmişti.

Mirin bunu yıllar önce onun için dokumuştı ve Mirin, Jack'in göğsüne sertçe bir düğüm atana kadar Jack bunu giymekten pek hoşnut görünmüyordu.

Çenesini tuttu-Frae bunun çok kızgın olduğu anlamına geldiğini biliyordu

-"Ya ekoseyi giyip gidersin ya da giymezsın ve burada bizimle kalırsın Jack. Hangisi olacak?"

Frae'nin de gibi ekoseyi giymeye karar verdi. Büyüden neden bu kadar nefret ettiğini anlamadı ve ona sadağı ve yayı getirdi, kalbi göğsüne şiddetle vuruyordu.

Jack sanki huzurlu bir geceymiş gibi ona gülümsedi. Sadağı omzuna bağlarken bu onu sakinleştirdi. Kılıcı onun ellerine bıraktı. "Yakında döneceğim."

Ve sonra gitmişti. Frae ateşin yanında durdu, önce hissizleşti, sonra korkusu geri geldi ve bir eşek arısı sokması gibi şişti. Kılıcın kabzası avucunda sıcak ve ağırdı. Sanki daha önce hiç kılıç görmemiş gibi ona baktı.

"Üçüncü kuralı hatırlıyor musun, Frae?" Mirin onlara bir fincan çay doldururken söyledi.

Frae hatırladı. Kurallar onu hayata döndürdü ve tekrar yatak odasına girdiğinde kendi ekosesini bankın üzerinde katlanmış halde buldu.

Frae ateşe döndü ve Mirin ekoseyi ince bedenine sarıp Frae'nin omzunda sıkıca düğümlerken annesinin önünde durdu.

"İşte," dedi Mirin. "Muhafızlar da ekoselerini böyle giyiyorlar."

Frae gülümsemeye çalıştı ama gözleri yaşlarla doldu. Jack'in evde kalmasını diledi.

Silahı çay masasının üzerine koydu ve divanda annesinin yanına kıvrıldı, uyanık kalmaya kararlıydı, her sesi dinliyordu - rüzgârın uğultusu, ara sıra panjurların takırtısı, kulübenin gıcırtısı, ateşin patlaması. Başını Mirin'in kucağına koyana ve annesi onu okşayana kadar, bu sesler onun kaskatı kesilmesine neden oldu.

mutlu bir şarkı mırıldanıyordu. Frae'nin uzun zamandır duymadığı bir şarkı.

Uykuya daldı ama mavi dövmeleri ve büyük atıyla yabancı onu rüyalarında takip etti.

Torin kendi çiftliği ile babasınıninki arasındaki tepede durmuş, kızının nereye götürüldüğüne dair umutsuzca bir cevap arıyordu. Her zaman Sidra'nın suçluyu bıçakladığı yerden başlar, öfke iliklerine kadar yanana kadar tepeden aşağı inişini takip ederdi. Sidra burada ne kadar süre baygın yattığını sadece ruhlar biliyordu. Bu adam her kimse, Torin onu bulacak ve öldürecekti. Ezilmiş fundalıkta çömelirken, bu kişinin hayatına yavaşça nasıl son vereceğini düşündü.

Üstündeki gökyüzü

yıldızlarla ve ağaran bir ayla doluydu ve bir ses çıkardı

Sol eli aniden sanki buzlu suya daldırılmış gibi ağrımaya başladığında hüsrana dolu bir iç çekti. Zonklama hızla şiddetlendi ve nefesini kesti.

Torin acının azalmasını ya da genişlemesini bekledi, Nabızları sayıyorum. Beş kaçak. Gözlerini kapattı ve Breccalıların geçtiği yeri gördü. Elliott'ların çiftliği.

Breccalıların başarılı bir ticaretin ertesi günü, yaz mevsiminde baskın yapmalarına şaşırarak istiyordu. Ama Torin

sadece kendini azarlayabilirdi.

Bunu beklemesi gerekirdi.

ve karanlık olan kulübeye doğru koşmaya başladı. Sidra geceleri Graeme ile birlikte kalıyordu ve bu Torin'i çok rahatlatmıştı. Onun yalnız kalmasını istemiyordu ve uyumaya da gücü yetmiyordu. bitap düştüğü zamanlarda sadece bir saat uyuyabiliyordu. Ama bedenini nasıl öğrenmişti, kendini son noktasına ulaşmış gibi hissettiğinde bile beklenmedik bir güç kaynağı bulabiliyordu.

Ahırdaki aygırına yaklaşırken bu kaynaktan yararlandı. Torin atını dizginleyip , sonra da dişleri rüzgârı keserek batı yolu boyunca dörtnala koşmaya başladı. Yol tekrar doğuya doğru kıvrıldığında Torin yoldan ve tepeleri aşarak doğrudan Elliott'lara doğru ilerledi.

Çiftliğe vardığında baskın bitmiş olabilir, diye düşündü sinirlenerek. Klan sınırındaki bekçileri henüz ikiye katlamamıştı; geleneksel olarak bunu yapmak için havanın soğumaya başladığı sonbahar ekinoksu sonrasını beklerdi. Bu saldırı hiç beklenmedikti ve Torin kendini dağılmış ve hazırlıksız hissediyordu. Rüzgâr yüzünü ısırp saçlarını tırmalarken gözleri yaşardı.

Yeni bir barış mevsimi, demişti Adaira öyle bir umutla ki Torin ona inanmak istemişti.

Ama şimdi tek düşünebildiği, onun kendisini savunmasız bir duruma sokmasına, kuzey kıyısında Breccan'la buluşmasına izin vermekle ne kadar aptallık . Onlardan vazgeçmesine izin vermekle yiyecek ve içecek. Orenna çiçeği hakkındaki bilgilerini ortaya çıkarmak.

Kuzeninin sesi tekrar geldi, zihninde bir fısıltı. *Neden korkuyorsun, Torin? Bu korkuya bir isim ver ki içini rahatlatılabileyim.*

bir ses kaçtı. Babasının kapısını açıp Sidra'yı hırpalanmış ve yıkılmış bir halde gördüğünden beri, günlerdir midesi ağrıyordu. Farkına vardığında Maisie kaçırılmıştı.

Sevdiğim her şeyi kaybetmekten korkuyorum. Doğuyu, amacını. Hayatına dokunan insanları.

Bunu Adaira'ya söyleyemeyecek kadar gururluydu ama Şimdi tepeler arasında uçarken bunu itiraf ediyordu. Kaybettiklerini düşünmek istemiyordu, ama onlar Hayaletler. Hayal meyal hatırladığı, sesi nazik ama hüzünlü olan annesi. Annesi onu terk ettiğinde çok gençti. Bir zamanlar canlı bir ruh olan Donella, yıllar içinde zihninde solmuştu. O öldüğünde çok meydan okumuştı. Maisie, korumayı başaramadığı ve şu anda da bulmayı başaramadığı kendi canı ve kanı. Sidra.

Kan bağıyla ona . Eve gelmişti.

Lanetli gölden sırlıslık olmuşt, gözleri arıyor ve kaybolmuş.

Sen benim için bir yaz ortası gecesinde söylenen sözlerden daha fazlası oldun.

Son birkaç saat içinde onun bu ifşasının izini defalarca sürmüştü. O kadar çok ki, düşüncelerinde bunun izlerini hissediyordu. İtirafı karşısında irkilmişti; onu kendisinden çok üstün görüyordu. Onun sevgisini kazanmayı hiç beklememişti ve ona karşı ne kadar derin hisler beslediğini nasıl göstereceğini bilmiyordu.

Ama Torin'in bunu düşünecek zamanı yoktu.

Elliott'lara varmak üzereydi ki hareket eden bir gölge dikkatini çekti. Önündeki patikadaydı, batıya doğru ilerliyordu. Koşanın bir adam olduğunu fark etti ve Torin kılıcını kınından çıkararak adamını adımlarını hızlandırmaya teşvik etti.

Koşucu onun yaklaştığını duydu ve yayına bir ok yerleştirerek döndü. Adam silahını indirdiğinde Torin saldırmaya hazırlanıyordu, sonra kaçmak için eğildi ve yuvarlandı. at tarafından çiğneniyor.

Torin aygırını , acelesinden neredeyse yerinden kalkacaktı ve bakışları ay ışığıyla aydınlanmış çimenleri taradı. Yayı olan adamı bulmak kolaydı; yerden yükselen ince gölge, giysilerindeki kiri fırçalıyordu.

"Bu beni neredeyse *ikinci* kez öldürüşün, Torin." Jack'in hatasız, huysuz sesi.

"Kahretsin, Jack!" Torin onu boğabilirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Elliott'lara yardım edeceğim."

"Baskın yapıldığını nereden biliyordunuz?"

"Annemin çiftliğinin yanından on Breccan'ın geçtiğini gördüm. Bu tarafa doğru gidiyorlardı."

Torin kaşlarını çatı, düşünceleri allak bullak olmuştu. "On mu? Klan sınırını sadece beş kişinin geçtiğini hissettim."

Jack ata yaklaştı. Torin onun yüzünü göksel ışıpta zar zor seçebiliyordu ama o da kaşlarını çatmıştı. "I açıkça on tane saydı."

Bir şeyler ters gidiyordu, diye düşündü Torin nefese. Belki de tepedeki patikayı ararken, elindeki ağır alevlendiğinde dikkati çok dağılmıştı.

"Beni mısın?" Jack dudak büktü. "Eve gitmelisin, Jack."

Ozan sert bir kahkaha attı. "Bu gece değil, kaptan. Yardımına ihtiyacınız var ve ben de biraz kan dökmeye hevesliyim."

Torin bunu yalanlayamazdı ve zaman kaybediyorlardı. Jack'e elini uzattı ve onu eyerin arkasına çekti.

Torin, aygırını tekrar ileriye doğru itmeden önce ozanın tutunduğundan emin olmak için beklemedi.

O ve Jack aynı anda ufuktaki pembe tonu gördüler. Torin'i dehşete düşürdü, içini soğuk bir sessizlikle doldurdu ama Jack mırıldandı: "Tanrım, bu da ne?"

Torin sesini saklayarak cevap vermedi. Tepeyi aştıklarında Elliott'ın kulübesinin, deposunun ve ambarının yandığını gördüler. Alevler yeni tutuşmuştu, dumanlar büyük beyaz dalgalar halinde yükseliyordu. Bu yeni bir şey, diye düşündü Torin vadiyi değerlendirirken. Breccan baskınları geçmişte hep aynı yolu izlemişti: Klan sınırını geçiyorlar, baskın yapıyorlar, yiyecek, hayvan ve değerli ne varsa alıyorlar ve geri çekildiler. Hızlı şiddet patlamaları. Bazen yaralalar da asla öldürmediler ve asla binaları ateşe vermediler.

"Neden?" Jack hırladı. "Adaira ticaret yapmak isterken batı neden kendini sabote ediyor?"

"Çünkü asla değişmeyecekler," diye yanıtladı Torin ters bir şekilde.

Bekçiler çoktan . Torin onları atlarının üzerinde, son Breccalıları kovalarken, Elliott ailesi de avluda koşturup, ellerinde kalan azıcık şeyi kurtarıırken görebiliyordu.

Yanan evlerinden ve bahçelerinden kaçabildiler.

Ellerindeki meşaleleri sazdan çatılara fırlatarak ilerleyen beşten fazla Breccan vardı. Torin on bir mavi ekose saydığında hayretler içinde kaldı.

tepede sahip olduğu sınırlı görüş.

Atını vadiye doğru yönlendirdi, burada ateşin sıcaklığı onu sıcak bir yaz günü gibi karşıladı. Alevler endişe verici bir hızla büyüyor, saman ve otlarla tehlikeli bir şekilde besleniyordu.

Rüzgar. Torin elinde kılıcıyla atından indi ve Jack'e atının üzerinde kalmasını emretti.

zarar görmeden. İsteyeceği son şey Adaira'nın yeni kocasının kendini öldürtmesiydi.

Torin ozanın ne yaptığını görmek için arkasına bakmadı, ancak bir okun zararsız bir şekilde kulübeye isabet fark etti.

İstediklerini yağmaladıkları ve her şeyi ateşe verdikleri için tatmin olan Breccalıları, korkaklar gibi karanlığın içinde eriyerek ormana çekildiler.

Torin yanan evin etrafından dolanırken öksürdü. Hava kesifti, duman gözlerini yakıyordu. Muhafızlarının yarısına yangını söndürmek için yakındaki dereden su taşımaya başlamaları emrini verdi. Kalan muhafızlarına, bekçilere, Breccanları Aithwood'a, klan sınırına kadar takip etmelerini söyledi.

"Yapabiliyorsanız esir alın!" diye bağırdı. Cevap istiyordu.

Ormandaki ağaçlar sıklaştı, hava tatlı ve karanlıktı. Torin yaya olarak koşuyor, ağaç gövdelerinin etrafından dolanıyor ve çalılıkları tekmeliyordu. Klan hattı yakındaydı; toprağın içindeki uğultuyu hissedebiliyordu.

Birden yalnız olduğunu fark etti. Bekçilerinden hiçbiri yanında değildi.

Gözleri geceyi yarararak durdu. Ortalık sessizdi ama nefes alışları düzensizdi, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu.

Breccan gölgelerin içinden geliyor gibiydi, botları balçıkta hiç ses çıkarmıyordu. Torin onu bir an geç gördü, bir darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırdı. Breccan'ın çeliği ön kolunu kesti. Acı parlak ve acımasızdı.

Torin nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. İçine sızan soğukluğu hissetti; büyüğü bir bıçağın acısıydı bu. Kılıcıyla bir darbeyi daha savuşturarak Breccan'ı geri püskürttü. Ama sonra omzundan, ekosesinin koruyucu örtüsünün hemen altından tekrar sokuldu.

Bu acı da güzeldi ama Torin'in zihninde bir parlama yarattı.

Kaç, kaç, saklan, .

Emirler ona nüfuz etti. Sendeleyerek ayağa kalktı, kılıcını bıraktı ve koşmaya başladı, korku çürümüşü.

Arkasında biri konuştu, eğlenen ve acımasız bir ses: "İyi bir kaptansın"-ve bu sadece Torin'in kaçmak, *saklanmak* için duyduğu mantıksız arzuyu körükledi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken yönünü kaybetti. Sonunda orman sona erdi ve onu sade bir manzaraya bıraktı. Yakındaki sahilin gürültüsünü duyabiliyordu.

Sis okyanustan geliyordu, soğuk, yoğun ve aç.

Torin onun kucağına koştu.

Jack bir kova suyla Elliott'ların bahçesine doğru koştu. Ok ve yayla bir işe yaramamıştı ama bu yapabileceği bir şeydi. Suyu alevlerle çalkalanmaya devam eden evin üzerine boşalttı. Bir ileri bir geri koşarak bir sıra muhafızı takip etti. Dereden avluya, avludan tekrar dereye, teni terden kirlenmiş ve külle benek benek olmuştu.

Külübe yanmaya devam etti.

Jack nefes nefese ateşin üzerine bir kova su daha fırlattı. Birinin feryat ettiğini duydu ve Grace Elliott'ı görmek için döndü.

dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Kocası Hendry yanındaydı ve onu teselli etmeye çalışıyordu. İki oğlu şoktan sessizdi, alevler gözlerine yansımıştı.

Jack bir an için evde başka birinin olduğundan korktu ve aileye yaklaştı.

"Hepiniz dışarı çıkabildiniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Hendry. "Hepimiz ama.. Eliza. Gerçi o kayıp. Neredeyse üç haftadır eve gelmedi."

Jack başını salladı. Ağzı kurumuştı ve gözleri yanıyordu.

Elliott'lar yaşlı bir ineği kurtarmışlardı ama geri her şeyi kaybetmişlerdi. Jack tökezleyerek uzaklaştı, gözleri Karanlık. Ateş yüzünden görüşü bozulmuştu ama Aithwood'u belli belirsiz görebiliyordu Torin ve diğer bekçilerin nerede olduğunu merak etti ve hissettiği tedirginlikle savaşıarak aksi emredilene kadar dereye doğru koşmaya devam etmeye karar verdi.

Emir dakikalar sonra, rüzgâr kuzeyden uğuldamaya başladığında geldi. Ateş dalgalanmaya ve evin kömürleşmiş kalıntıları çatırdamaya başladı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı muhafızlardan biri.

Jack, Elliott'ların avludan kaçmasına yardım etmek için çabalarken, kulübe bir kıvılcım patlamasıyla çöktü ve kavurucu sıcak. Yapabileceği başka bir şey yoktu; ailenin yanında çimenlerin üzerinde kaldı ve Torin'i aramak için etrafa bakınıyordu, özellikle de bekçilerden ormandan içeri girdiğinde.

Hiçbir Breccanlı yakalanmamış ya da esir

alınmamıştı. Hepsi kaçmıştı.

Yıldızlar kaybolmaya başladığında bile Torin görünmedi. Muhafızlardan birkaçı aileye yaklaştığında gökyüzü altın rengine bürünmüştü.

"Hâlâ kaptandan haber bekliyoruz ama size kaleye kadar eşlik etmenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz," dedi içlerinden biri. "Laird ve varis, biz yeniden inşa edene kadar size bakılmasını isteyecektir. Gelin, atlarımıza binin ve sizi Sloane."

Grace Elliott yenilgiyle salladı ve şalını yakasından tuttu. Çok yorgun görünüyordu, en yakın ata doğru ilerlerken gözleri kıpkırmızıydı. Ayağını üzengiye sokmak üzereydi ki dondu kaldı.

"Bunu duyuyor musun?" dedi, kulübesinin bir yığın halinde yandığı yere doğru dönerek.

Hendry Elliott, "Bu sadece rüzgâr, aşkım," dedi. O da Onu ateşten ve klan hattından uzaklaştırmak için çaresiz görünüyordu. "Seni hemen ata bindirelim."

Grace kocasından uzaklaşarak, "Hayır, Eliza," diye ısrar etti. "Eliza! *Eliza!*"

Grace Elliott'ın çimlerin arasında kayıp kızı için çığlık atarak ilerleyişini izlerken Jack'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Hendry ellerini saçlarında gezdirerek onu takip etti. "Grace, *lüt fen*. Kes şunu."

"Onu duymuyor musun, Hendry? Bizi çağırıyor!"

Jack dinledi. Yıkıntılara bir adım daha yaklaştı. "Bekle!" dedi. "Ben de duyuyorum."

Partileri acı verici bir sessizliğe gömüldü. Rüzgâr sert esiyordu ve ateş hâlâ çıtırdıyordu ama küçük bir ses vardı, uzaktan sesleniyor.

Bağrıışmalar yükseldi. Bekçiler şimdi duymuşlardı ya da belki de bir şey görmüşlerdi.

Grace ve Hendry yıkılmış evlerine doğru çılgınca koşmaya başladılar. Jack arkalarındaydı, Elliott kardeşleri ve muhafızları peşine taktı. Aralarından geçtiler Yıkıntıların arasından geçerek avlunun diğer tarafına, karanlık ve heybetli güney gökyüzüne baktı.

Jack, dumanın durgun dansı arasından tepeden aşağıya doğru koşan küçük bir kızı seçebildi. Torin'le birlikte Elliott'ların çiftliğine ulaşmak için kullandıkları patikadan geliyordu. Mirin'in topraklarının yönü. Kahverengi saçları kurdelelerle örülmüştü, elbisesi temiz ve tertemizdi ama yine de

Anne ve babasını gördüğünde yüzü duygusallıktan buruşmuştu. "Eliza!" Grace bağırarak kızı kollarının arasına aldı.

Hendry ve iki erkek kardeş, Jack artık genç kıızı göremeyene kadar onun etrafında toplandılar. Ama aile yeniden bir araya geldiğinde ağlamayı, sevinci ve şaşkınlığı hissetti.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, şaşkınlık verici farkındalığın üstesinden gelmişti.

Kayıp bir kıız bulunmuştu.

Eliza Elliott bir baskının ardından eve gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rüzgar İçin Bir Şarkı

BÖLÜM 18

Sidra, Graeme'nin elini omzunda hissettiğinde rüyasız bir uykundaydı.

"Sidra, genç kız. Adaira senin için burada."

Bir ayıldı ve dik otururken gözlerini kırptırdı.

Graeme ona köşedeki yatağını vermiş, kendisi de ateşin önünde bir paletin üzerinde uyuyordu. Sidra dikkatle dağınık masanın etrafından dolaşarak Adaira'nın eşikte gördü.

Sidra bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Adaira'nın yüzü solgun ve endişeyle kaplıydı.

"Ne oldu?" Sidra titrek bir sesle sordu.

"Bugün kalede yardımına ihtiyacım var," dedi Adaira. "Giyin ve benimle bahçede buluş. Otlarınızı da getirin."

Sidra başını salladı ve ahşap soyunma panelinin arkasındaki giysilerini giymek için acele etti. Bir gün önce giydiği etek ve korsenin aynısını giydi ve botlarını düğümlerken ellerinin titrediğini fark etti.

"Al bakalım genç kız," dedi Graeme çıkarken ve ona beze sarılı bir yulafli kek ile şifa malzemeleri sepetini uzattı. "Bu gece kalede kalırsan haber gönder ve bana haber ver."

"Olur baba," diye kabul etti Sidra ve kapıdan çıkarken kahvaltı için teşekkür etti.

Adaira ve iki muhafızı atlarına binmiş, yolda bekliyorlardı. Sidra Adaira'ya yaklaştı ve kendini onun arkasındaki eyere çekti. Bu biraz garipti.

Ama Sidra sepeti yanında tutarken diğer koluyla Adaira'nın ince beline sarıldı.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu. İlk aklına gelen Adaira'nın babasının ölmek üzere olduğuydu ve Sidra kendini o ana hazırlamaya çalıştı.

"Sloane'a vardığımızda sana söylerim," diye yanıtladı Adaira atını ileriye doğru iterek.

Şehre giden yol dayanılmaz derecede uzundu. Avluya vardıklarında Sidra'nın zihni endişeyle doluydu. Adaira onun kaldırım taşlarına inmesine yardım etti ve Sidra çaresizce Torin'i aradı. Sidra, Adaira'yı salonda ve dolambaçlı koridorlarda takip ederken ondan hiçbir iz yoktu, sonunda konuşabilecekleri küçük bir özel odaya geldiler.

Sidra sabah ışığının eğiminde durmuş, Adaira'nın ikisine de birer boğum viski doldurmasını izliyordu.

"Bu da ne demek oluyor, Adi?" diye sordu, bardağı temkinli bir şekilde kabul ederken.

"İç," diye yanıtladı Adaira. "Buna ihtiyacın olacak."

Sidra sık sık viski içmezdi ama yanan sıvıyı geri attı. Yutkunduğunda gözleri daha keskin, kulakları daha iyi duyuyordu. Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını Adaira'ya dikti, beklenti içindeydi.

Adaira mavi gözleri kan çanağına dönmüş bir halde bakışlarını dikti. "Eliza Elliott bu sabah erken saatlerde bulundu."

Sidra irkildi. "Nerede?" diye fısıldadığında ayaklarının altındaki zemin titriyormuş gibi hissetti.

Adaira'nın ona baskını, yanan çiftliği ve Eliza'nın mucizevi dönüşünü anlatışını dinledi. Küçük odanın içinde volta atıyordu, bunalmış ve içinden fırlamak isteyen sorularla doluydu.

"Sanırım kızlar batıda Sidra," diye bitirdi Adaira sonunda. "Bence Breccanlar bir şekilde Torin'in haberi olmadan klan sınırını geçmenin bir yolunu ve kızlarımızı birer birer çalışıyorlar."

Sidra durdu. Maisie'nin batıda tutulduğu düşüncesi kanını buza çevirdi. Ama mantıklı geliyordu, sanki son Bir yapbozun parçaları yerine oturmuştu. "İşte bu yüzden

Buradaki genç kızları doğuda , değil mi? Bunca zamandır Breccan'larla birlikteydiler."

Adaira başını salladı. "Ve sanırım Breccanlar bunu başarmak için Orenna çiçeğinin gücünü kullanıyorlar. Belki de Çiçek onlara fark edilmeden karşıya geçme yeteneği veriyor."

Sidra alnındaki ağrıyı ovuşturdu. "Sana verdiğim çiçek hâlâ sende mi?"

"Evet, ancak onu tüketmekten ve bu teoriyi test etmekten korkuyorum, çünkü elimizdeki tek teori bu ve tahminim yanlış olabilir."

"Torin ne düşünüyor?"

Adaira bir an tereddüt etti. "Henüz emin değilim. Ama baskın sırasında Jack'e tuhaf bir şeyden bahsetti. Torin sadece beş Breccan'ın klan sınırını geçtiğini hissetti ama Jack, Mirin'in çiftliğinin yanındaki vadiden geçerken bunun iki katını saydı. Görünen o ki, karşıya geçmek için gizli bir yolları var. Şimdi. Beşi bekçileri, muhafızları ve Torin'i Elliott'lara götürürken, geri kalanı gizlice bölge sınırının daha aşağısına geçti ve Eliza'yı ."

Sidra, Torin'in yara izindeki büyüünün onu kandırıyor olabileceğini düşününce göğsünde garip bir sızı hissetti.

"Adaira sözlerine şöyle devam etti: "Dün geceki baskın bir güç gösterisiydi ama bunun bir şaşırtmaca olduğuna da inanıyorum. "Breccanlar bunu kızlardan birini bize geri göndermek için kullandılar."

"Neden ellerini açık etsinler ki?" Sidra sordu. "Neden sessiz kalmıyorlar ve kızlarımızı çalmaya devam ediyorlar? En başta neden çocuklarımızı alıyorlar?"

Adaira sanki bütün sabah bu düşünceler aklından çıkmamış gibi içini çekti. "Emin değilim ama bence bu Breccalıların barış istemediğinin açık bir işareti. Benim de karşılık vermemi ve bir savaş başlatmamı istiyorlar. Çok dikkatli olmam gerekse de şimdi buna hazırlanmaktan başka seçeneğim yok. Elimde Eliza'nın baskından sonra ortaya çıkması dikkat çekici olsa da, kızların ellerinde olduğuna dair reddedilemez bir kanıt var. Başka bir şekilde kanıt bulmam gerekiyor ve sonra da herhangi bir açık çatışma yaşanmadan önce kızları güvenli bir şekilde evlerine götürmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Evet," diye fısıldadı Sidra. Kızların güvenliği son derece önemliydi. Umut etmeye cesaret edemiyordu - bu ona çok fazla Bugünlerde kırılıyordu ama Maisie'nin yakında eve dönecek olmasının rahatlığını kucaklamak istiyordu. Bu görüntü neredeyse

Sidra dizlerinin üzerine çöktü ve duyguları onu ele geçirmeden önce gözlerini kırıştırdı. "Ne yapmamı istiyorsun, Adi?"

"Önce Eliza'yı muayene etmeni istiyorum," diye yanıtladı Adaira. "Saçlarında kurdeleler ve kıyafetlerinde tek bir kir lekesi olmadan eve döndü. Görünüşe göre ona iyi bakılmış ama istismar edilmediğini ya da kötü muamele görmediğini teyit etmeniz gerekiyor. Ayrıca onu kimin götürdüğünü ya da son birkaç haftadır nerede olduğuna dair hiçbir soruya cevap veremiyor.

Sonunda bu konuda konuşabilecek kadar güvende hissettim. Ama onun ihtiyaçlarının her şeyden önce gelmesini istiyorum ve umarım bunların neler olduğunu anlamama yardımcı olabilirsiniz."

Sidra sessizdi. Ara sıra olsa da nadiren bir çocuğu istismar açısından muayene etmek zorunda . Bu onu her zaman hasta hissettirirdi ve uzanıp duvardan destek almak zorunda kalırdı.

"Sid?" Adaira ona doğru gelerek fısıldadı.

Sidra derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp kendini merkeze aldı ve Adaira'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştığında tekrar baktı, başını salladı. "Bunu senin için yapacağım. Beni Eliza'ya götür."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Jack," diye itiraf etti Adaira.

Odasında volta atıyor, Sidra Eliza'yı muayene ederken bekliyordu. Planladığı, uğruna çalıştığı her şey ellerinde parçalanıyor gibiydi. "Gel de bir şeyler ye Adaira," diye yanıtladı Jack. O sırada

Onlar için bir çay tepsisi hazırladığı ocağın yanında oturuyordu. "Kendini beslemezsen gücünü koruyamazsın."

Jack'in haklı olduğunu biliyordu ama Eliza'nın neler yaşadığını merak ettiği için midesi düğümlenmişti. Diğer genç kızların nerede olduğunu merak ediyordu.

Çörekten bir ısırık almaya çalıştı ama geri bıraktı.
ve huzursuz adımlarına devam etti. "Eğer bu çocuğa zarar verdilerse

... Breccanlar hiç doğmamış olmayı dileyecekler. Onlara kızları çalmamayı öğreteceğim. Batıyı yakıp kül edeceğim. Yerle bir edeceğim."

Jack ayağa kalktı ve onun önünde durdu. Sesinin Torin'e benzediğini biliyordu. Kayıp olan kuzeni. Breccalılara güvenme konusunda isteksiz olan muhafızların kaptanı başından beri biliyordu. Jack'in soğuk ellerinin yüzünü çevrelediğini hissedene kadar bu sadece öfkesinin daha da alevlenmesine neden oldu.

"Hâlâ onlar olduğuna dair kanıtı ihtiyacımız . Ama şu anda yapabileceğimiz iki şey var Adaira," dedi sakın bir sesle.
"İlki mi? Moray Breccan'a yazmalısın. Eliza hakkında tek kelime etme ama ona bir ültimat ver. Klanının bizden çaldıklarını geri vermesi için ona bir gün süre tanıyacağınızı, aksi takdirde ticaretin ve ziyaretinizin geleceğini kaybedeceğinizi söyleyin. Henüz savaş ilanı yapmayın. İkincisi mi? Ben Rüzgarın ruhları için bir türkü besteliyorum. Saatlerimin çoğunu bu şarkıya ayırırsam, çok yakında tamamlayabileceğime inanıyorum.
ona adanmış."

Adaira onu inceledi. Onun önerilerini dinlerken kalbi hem heyecanla hem de korkuyla çarpıyordu. "Rüzgâr için oynamanı istemiyorum, Jack."

Kaşlarını çattı, elleri ondan uzaklaştı. "Neden olmasın? Onlar ruhların en güçlüleridir. Toprağın ve suyun ağzını mühürlediler. Batı'nın kızları nerede tuttuğunu gördüklerine şüphe yok. Eğer onları çağırırsam, bize bulmamız için gereken onayı verebilirler.
kızları eve getir."

Adaira iç çekti. "Oynamanızı istemiyorum çünkü sağlığını tüketiyor."

"İşte bu yüzden beni eve çağırdın Adaira," dedi nazikçe.
"Bu gizemi çözmeye çok yakınız. Lütfen

İhtiyacın olan cevapları bulmak için bana ve yeteneğime ihtiyacın var." Adamın haklı olduğunu bilse de kendini parçalanmış hissetti.

Kapı çalındı. Adaira gelenin muayeneden dönen Sidra olduğunu görünce rahatladı.

"Eliza nasıl?" diye sordu.

"Söyleyebileceğim kadarıyla," diye başladı Sidra, "hiçbir fiziksel travma yaşamadı. Uzakta olduğu süre boyunca nazikçe bakıldı, iyi beslendi ve dinlendirildi. Ancak olanlar hakkında konuşamaması bana korktuğunu ve Birisi onu sessiz kalması için tehdit etti."

"Kendini yeniden güvende hissetmesi için ne yapabiliriz?" Adaira sordu.

Sidra, "Şimdilik onu ailesiyle birlikte tutuyoruz," diye cevap verdi.

"Kalede yaşıyor olmalarına ve evinin yerle bir olmasına rağmen hayatın onun için normal ve güvenli hissetmesini sağlamak."

"Bununla ilgileneceğim," diye cevap verdi Adaira. "Teşekkür ."

Sidra başını salladı ve gitmek için döndü. Jack Adaira'ya baktı;

onun gözlerini okuyabiliyordu, gözleri uyarıda bulunurcasına parlıyordu. "Sid, bekle," dedi Adaira.

Sidra eşikte durakladı. "Sana Torin'den bahsetmeliyim."

"Evet, nerede o?" Sidra sordu. "Bu sabah onunla konuşmayı umuyordum."

Adaira tereddüt edince Jack konuştu.

"Nerede emin değiliz. Baskın sırasında Breccanları Aithwood'a kadar takip etti."

Sidra'nın yüzü beyazlaştı. "Sence yaralanmış mıdır? Ya da esir mi alındı?"

Adaira, "Bekçilerden biri onu ormandan yaya olarak kaçarken gördüğünü iddia ediyor," dedi. "Ama sis çöktüğü için yerini tespit etmek çok zor oldu. Yaralı olduğunu düşünüyoruz ve muhafızlar kuzey tepelerini tarıyor. Onu bulur bulmaz size haber vereceğim."

"Beni gördüğün anda kayıp olduğunu ," dedi Sidra. Adaira onun bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı.

Sesinde öyle bir öfke vardı ki, bu onun utancının artmasına neden oldu.

Sidra'ya söylemek için beklemişti çünkü şifacının tüm dikkatini Eliza Elliott'ı incelemeye vermesine ihtiyacı vardı. Ama belki de Adaira hata yapmıştı. Hata üstüne hata yapıyormuş gibi hissediyordu ve Sidra'nın tek kelime etmeden gidişini izlerken boğazı düğümlendi. İşler çığırından çıkıyordu, ve Adaira her şeyi nasıl bir arada tutacağını bilmiyordu.

Jack, Adaira'nın söylemesini istemediği türkü üzerinde çalışmak için odasına çekildiğinde, Adaira nihayet masasına oturdu

ve bir parşömen yaprağı ile yeni kesilmiş bir tüy kalem çıkardı.

Baskın emrini Moray'in verip vermediğini bilmiyordu. Vermemiş olması, belki de ticaret anlaşmasına karşı çıkan bir grup Breccalının sorumlu olması gibi küçük bir ihtimal vardı. Ama şimdi Adaira batının kızlarını çaldığından şüphelendiği için yüreği yanıyordu. Sanki barış safça bir yanılsamaymış gibi hissediyordu.

Batı neden bizim kızları istesin ki?

Klan çizgisinin ötesindeki hayatın bildiğinden çok daha kötü olduğunu kısaca hayal etmekten başka bir cevabı yoktu. Belki de Breccalıların kızları ölüyordu. Ve yine de neden

Eliza'yı geri getirecekler mi?

Adaira tüy kalemini hokkasına daldırdı. Moray'e bir ültimatoma yazdı.

Torin nerede olduğunun ve ne yaptığının yarı yarıya farkında olarak bir ay devedikeni tarlasında yatıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve hareket etmeye çalıştı, ancak sol kolu dayanılmaz bir acıyla karşılık verdi.

Yüzünü buruşturarak yaralarına bakmak için yere baktı.

Kolunda iki sığ kesik vardı ve kötü kokulu kan sızıyordu.

Yılların eğitimiyle şekillenmiş küçük bir ses ona ayağa kalkmasını emretti. *Kalk, yürü ve şu yaraları al. daha da kötüleşmeden temizlenmesi gerekiyordu.* Yine de bunu yapmak istemiyordu; gizli ve güvende kalmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyordu. Hiçbir şey devedikeni tarlasına yaklaşamazdı. Hiçbir şey

Adaira, kızböcekleri ve arılar dışında. Bu üzücü düşüncede biraz mizah buldu.

Böylece orada, sabah sisinin örttüğü devedikenlerinin arasında yattı.

Çok geçmeden rüzgârda taşınan adını duydu.

"Kaptan Tamerlaine!"

Sesi inek sürüsü gibi tekrar tekrar duydu. Torin kendini yerde, devedikenlerinin derinliklerine doğru çekti, iğnelere aldırmadı çünkü her şeyden çok muhafızlarının onu bu halde bulmasını istemiyordu. Kaçan bir korkak gibi, ayağa kalkıp yaralarını bile temizleyemeden ve bir acemi gibi düşürdüğü kılıcını geri alamadan.

Orada yattı ve hepsinin için dua etti. Yüzünü yere bastırdı ve dişlerini sıktı.

Kolundaki acıya rağmen zihnini sakinleştirmeye çalıştı ama büyüünün onu ne kadar süre alıkoyacağını merak etti. Bir gün mü? Birkaç gün mü?

Ayağa kalkması gerekiyordu. *Ayağa kalk!*

Ve sonra onu gördü. Devedikeni tarlasının yanından geçerken koyu renk saçları sisin içinde gözüne çarptı.

Sidra.

Hemen, devedikenlerinin arasından ona doğru sürünmeye başladı.

Onu görmemişti. Uzaklaşıyordu ama siyah saçları onun sisin içindeki işaretiydi, sığınağıydı ve Torin kendini devedikenlerinden kurtarıp ayağa kalktı.

Bir an için sallandı. Dünya döndü ve sis aldatıcı oldu. Onu gözden kaybetti ve yaralarının acısını, onu kaçmaya iten panik ve korkuyu yeniden hissetti. Ama bu korku, onun adını söylemek için dudaklarını ayırdığında hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Sidra!

Zihninde çınladı ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Sadece kükreyen bir sessizlik.

Tekrar denedi ama sesi kaybolmuştı. Konuşamıyordu ve ilk büyülü bıçağın ön koluna saplandığında ne yaptığını anladı.

Gevşek bir taş yığınının üzerinde tökezledi. Düşen taşların sesi Sidra'yı kendine getirdi ve Torin onun sisin içinden yeniden ortaya çıkışını izledi. Sidra'nın onu görür görmez gözlerini açışını izledi, perişan ve çaresizdi.

"Torin," diye nefes aldı ve elini uzattı.

Kendini tutamadı. Ona doğru eğildi, boyu omzuna ulaşmayan bir kadındı ama yine de onu sabitledi.

Ve yüzünü saçlarına bastırıp ağlarken bile hiç ses çıkaramadı.

BÖLÜM 19

Sidra mutfak masasının başında durmuş bir yığın otu öğütürken yağmuru dinliyordu. Elleri uyuşana, her karışım Torin'in yaralarına sürülene kadar saatlerdir onları eziyormuş gibi geliyordu. Omzundaki yara hızla iyileşiyordu; korkunun açtığı sığ bir yaraydı. Ama Ön kolundaki kesik, sesini çalan kesik... Sidra onun yavaş ama istikrarlı sızıntısını durduramadı. Ve Büyülü yaralar, acı verici olsa , uygun bakımla ölümlü yaralardan iki kat daha hızlı iyileştiği bilinmektedir.

Neyi kaçıırıyordu? *İnancından başka*, diye düşündü bıkkınlıkla, havanelini yere bırakarak. Gözlerini Masasının üzerine serdiği kurutulmuş otlar, ahşap kirişlerden sarkan taze demetler. Bal küpü, bir kase tereyağı ve küçük bir kavanoz yağ. Yarasını iyileştirecek ve sesini geri getirecek bir şey eksikti ve bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Yorgun bir halde denemek için yeni bir merhem hazırladı ve kâseyi yatak odasına taşıdı. Torin uyuyordu, ağzı hafif aralıktı, uzun bacakları neredeyse yatağın ayakucundan sarkıyordu. Gömleksizdi, göğsü derin derin inip kalkıyordu. ölçülü nefesler alıyordu ama yakında uyanacağını biliyordu. Ellerinden sekiz tane ay dikenini iğnesi çekmişti. ve yüzü; saatler önce ona verdiği güçlü uyku ilacına rağmen kâbusların kurbanı olacaktı.

Çok savunmasız, çok genç görünüyordu, diye düşündü ona . Sidra yıllarca arkadaş olup olamayacaklarını merak etti.

Yollarının hiç kesişip kesişmediğini merak etti ama sonra hayır, muhtemelen kesişmemiştir diye düşündü.

Sessizce, yatakta onun yanına oturdu ve arkasını sıyırdı. yaralarını örten nemli keteni temizledi, sonra da yeni merhemiyile kapladı. Cildinde büyüünün soğuk izini hissederek, hıncını şeritler halinde yırttığı taze keten parçasından çıkardı. Yaraları sarmayı bitirdi ve alttaki kesiğin bandajdan hızla kanamasını izledi. İyileşmiyordu ama daha da kötüleşiyordu. Ve ilk korku titremesini hissetti.

Neyi kaçırıyorum?

İşte o zaman Sidra gerçeği tamamen kabul etti. Torin'i iyileştirip iyileştiremeyeceğini bilmiyordu. İnancı hâlâ göğsünde garip, kırık bir aynaydı, parçaları keskin ve pürüzlü, hayatının düzensiz yıllarını yansıtıyor.

Elleriyle yüzünü kapattı, nefesi kesildi. Avuçlarındaki sayısız bitkinin, her zaman nasıl kullanacağını bildiği sırların kokusunu alabiliyordu ve kendi teninde boğuluyormuş gibi hissedene kadar gerçeğin onu yıkamasına izin verdi.

Onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum.

Yağmur yağmaya devam etti ve Sidra Torin'in yanında kaldı. Sonunda ellerini indirdi ve Kır Çiçekleri Leydi Whin'in ahşap heykelciğine uzandı. Maisie onu günler önce yatağının başucuna bırakmıştı ve Sidra henüz ona dokunmamıştı. Ama şimdi ona sahip çıktı, ruhun uzun saçlarını, parmaklarından açan çiçekleri, güzel yüzünün olağanüstü ayrıntılarını izledi.

İnanç bir heykelcik gibi somut bir şey olsaydı, elinde tutabileceği, tüm ayrıntıları ve bunların bütünü nasıl oluşturduğunu görebileceği bir şey olsaydı ne kadar kolay olurdu. Yine de, toprak her yıl ona sadakatini kanıtlamadı mı? Kışın, uykuya daldığında bile? Sidra her zaman çiçeklerin, otların ve meyvelerin bahar geldiğinde geri döneceğini biliyordu.

Bu anılarla bile fısıldayacak duası yoktu. İçinde boşluk ve bitkinlikten başka bir şey yok gibiydi ve Sidra heykelciği yerine bırakarak *bir anlığına* gözlerini kapattı.

Yatakta dik oturmuş uyukluyordu ki köpek tiz bir havlama sesi çıkardı.

Sidra ayağa kalktı, elindeki karıştırma kabı yere çarptı. Torin alarmdan habersiz uyumaya devam ediyordu. Köpek Yirr, Torin onu Sidra'ya getirdiğinden beri ön bahçede kalmıştı.

Adamın tekrar havlamasını dinledi. Uyarı sesleri.

Birden Torin'in göndermemiş olmayı diledi. Onlardan bir grup ortak salonda ve avluda, Sidra'nın kaptanlarıyla ilgilendiği gibi endişeli bir şekilde gezinmişti. Torin'in yüzündeki korku ve aşağılanmayı görmüştü. Tüm muhafızlarının gitmesini istiyordu. Onu bu şekilde görmelerini istemiyordu.

Bu yüzden Sidra onlara Sloane'a dönmelerini emretmişti ve şimdi en azından birinin kalmasına izin vermiş olmayı diliyordu.

Yirr havlamaya devam etti ve Sidra ortak salona adım attı. Öğleden sonraydı ve ışık azalıyordu. Ama Masanın üzerinde soyma bıçağının parıltısını gördü ve kapıya yaklaşmadan önce bıçağı eline aldı.

Sert bir an boyunca durdu, tahtaya doğru nefes aldı ve Yirr'in durmadan havlamasını dinledi. Kapı kilitli değildi, ve bir parça açmaya cesaret ederek yağmurun lekelediği avluya baktı. İşte Yirr oradaydı, siyah-beyaz paltosu fırtınada belirgin bir işaretti. Eşiğe giden taş patikaya dikilmiş, iki ince figüre havlıyordu. kapının hemen içinde duruyordu.

Sidra'nın korkusu Mirin ve Frae'yi tanıdığı anda azaldı.

"Sus, Yirr," dedi kapıyı daha geniş açarak. "Mirin? İçeri gel, yağmurdan korun."

Mirin hâlâ temkinli görünse de köpek oturmaya razı oldu ve ziyaretçilerin yaklaşmasına izin verdi. Başlığını çıkardı

sırılsıklam pelerini, yanında Frae, ortak salona adım atarlarken.

Sidra bıçağını bir kenara bırakarak, "İkinizi de görmek güzel," dedi. Frae'ye şefkatle gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Önce Torin'in nasıl sormak istedim," dedi Mirin, gözleri yatak odasına kayarak. "Torin'in öldüğü haberini duydum. yaralı."

"İyileşiyor ve dinleniyor," diye yanıtladı Sidra. "İki farklı kılıç tarafından vuruldu."

"Büyülü mü?"

Sidra korkusunun belli olmamasını umarak başını salladı.

"O zaman iyi ki sen varsın Sidra," dedi Mirin nazikçe.

"Onu çabucak iyileştirebileceğini biliyorum."

Sidra o anda eriyip yere düşebilirdi, yenilgisinin boğucu ağırlığını hissediyordu. Ama neyse ki dikkatini dağıtacak bir şey bulmuştu. Mirin katlanmış bir ekose, yosun, eğrelti otu ve ardıç tonlarında güzel bir yeşil şal. Toprağın renkleri, bakımsız bahçesinde büyüyen tüm bitkiler gibi.

"Senin için," dedi Mirin, Sidra'nın hayranlığını ve şaşkınlığını hissederek.

Sidra, "Çok güzel ama bunu ben yaptırmadım," dedi.

Uzandı ve parmak uçlarının yünün yumuşaklığında izin verdi. Dokunduğu anda ekosenin büyülü olduğunu anladı.

"Torin yaptı," dedi dokumacı. "Günler önce bana geldi ve senin için bir şal yapıp yapamayacağımı sordu. Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, büyülü bir yaratmam biraz zaman alabilir, ama bunu senin için bir an önce hazır hale getirmek istedim. olabilir."

"Ah." Sidra bunun kendisini neden şaşırttığını bilmiyordu ama bu açıklama ruhunu bir alev gibi ısıtmıştı. "Ben... teşekkür ederim, Mirin. Bu çok hoş." Ekoseyi göğsüne yakın tutarak kabul etti. Mirin'in bu siparişi hızlandırdığını fark etmek Sidra'yı alçalttı ve "İyileşmene yardımcı olması için sana bir tonik vermeme izin ver," dedi.

Dokumacı başıyla onayladı ve Sidra hemen Mirin'in en sevdiği içkiden bir şişe getirmeye koştu.

Mirin, Sidra'nın tonağını kabul ettikten sonra, "Frae'nin de senin için bir şeyi var," dedi. Kızını nazikçe öne doğru itti.

Sidra, Frae'nin bakışlarıyla aynı hizaya gelebilmek için çömeldi. Genç kız ona utangaç bir ifadeyle bakıyordu, ta ki o kapalı bir tabak uzatana kadar.

"Sen ve kaptan için turtta yaptım," dedi Frae. "Umarım ikiniz de beğenirsiniz."

"Turtaya *bayılırım!*" Sidra söyledi. "Torin de öyle. Eminim uykusundan uyandığında hepsini yiyecektir."

Frae gülümsedi ve Sidra turtayı ve ekoseyi masaya koymak için ayağa kalktı. Karşılığında Frae'ye bir şey vermek istedi ve kurutulmuş bir çuha çiçeğı sapı seçti.

"Senin için," dedi Sidra, çiçeğı Frae'nin saçlarının arasına sıkıştırırken.

Onu koru. Dua doğal bir şekilde yükseldi ve Sidra'yı şaşırttı. Ruhların yakarışını duyup duymayacağını merak etti ve içten içe ekledi: *Bu küçüğü koru.*

Frae sıırttı ve kızardı. Sidra'ya Frae'nin yaşında olduğı zamanları hatırlattı. Otlaklarda sürüye göz kulak olarak geçirdiğı kaç günü.

kır çiçeklerini taç haline getirir.

"Gitmeden önce," dedi Mirin, Sidra'nın hayallerini bölerek, "senin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Sidra dürüstçe, "Ekose ve turtta yeterli," dedi. "Ama sorduğun için teşekkürler."

Dokumacının ve kızının gidişini, güneşin bulutları yarmasını izledi. Sidra yağmurla yıkanmış havayı kulübeye buyur etmek için ön kapıyı açık bırakmaya karar verdi.

Şalı omuzlarına doladı. Garip bir boyuttaydı, tipik bir şal için biraz fazla büyüktü ama ona kendini güvende hissettiriyordu. Bir kaşık aldı ve masaya oturdu, Frae'nin turtasını yerken. Ekşi meyveler dilinin üzerinde eridi,

Büyükannesiyle geçirdiği uzun yazların, tepeler ve ormanlar arasında yiyecek aradığı günlerin anılarını çağrıştırıyordu.

Sidra gözlerini kapattı, hatıralar acı tatlı geliyordu.

O eski günlerde kaybolabileceğini bildiğinden, kendini şimdiki zamana geri getirdi. Elllerinde güçsüzleşen malzemelerle dolu masaya.

Ve şöyle düşündü: *İnancımı nasıl bulabilirim?*

Torin rüya gördüğünü biliyordu çünkü öldürdüğü adamlara bakıyordu.

Onlara verdiği ölümcül yaraları gördü. Kan kaybettiler, kan kaybettiler, boğazları kesildi ve göğüsleri açıldı, Parçalanmış kemikleri ve çırpınan kalpleri ortaya çıkaran adamlar ona yalvarıp yakarıyorlardı. Karılarını, çocuklarını, sevgililerini doyurun, çünkü kuzey rüzgârı yakında nefesinde buz, karanlık ve açlıkla gelecekti.

"Onları beslemek bana düşmez!" Torin kızgın bir şekilde cevap verdi. Hissettiği suçluluk duygusundan bıkmıştı. "Batıda kalmalıydın. Doğunun masumlarına saldırmamanız gerektiğini daha iyi bilmeliydiniz. Sizin topraklarınızda olduğu gibi bizim de burada beslememiz ve korumamız gereken eşlerimiz, çocuklarımız ve sevgililerimiz var."

"Bizi neden öldürdünüz?" diye sordu içlerinden biri.

"Bir can alıyorsun," dedi bir başkası, "o zaman şiddetinin izlerini bıraktıklarına da bakmalısın."

Torin çileden çıkmıştı. Ölü adamlarla konuşmak sinir bozucuydu ve bir rüyanın sınırları içinde olsa bile onların hayaletlerinin gözlerinin içine bakmak zorunda kalmak acımasızdı. O

ona ne dediklerini umursamıyordu, çünkü o işini yapmış, görevini tamamlamıştı. Baskın yapmışlar, çalmışlar, kötü niyetle izinsiz girmişlerdi.

Yapmak için yetiştirildiği gibi klanını savunmuştu. Bunun için neden suçluluk hissetsin ki?

Sonra rüya değişti ama altı hayalet sanki hayatına bağlanmış gibi onunla birlikte kaldı. Bir çayırdaki duruyordu ve Sidra'yı görene kadar dünya bulanıktı vermilyon gelinliğiyle ona doğru yürüyordu,

samur saçlarında kır çiçekleri. Nefesi kesildi; onunla evlenmek üzereydi ve hayaletlerin onu görebildiğini fark etti. Torin'in etrafında toplandılar.

"Ona suçunu söylemekle ne kadar cesurmuşsun," dedi biri. "Ona *bizden* bahsetmek."

"Ve yine ne kadar aptalsın," diye tısladı bir diğeri, "ellerinde bu kadar kan varken bile seni sevdiğini söylediğinde ona inanmak."

"Gözlerinin yakında bizi görmek için açılacağını bilmiyor musun?" dedi sonuncusu. "Hayatını sizinkiyle ördüğünde, size musallat olduğumuz gibi ona da musallat olacağız."

Torin gözlerini kapadı ama açtığında Sidra hâlâ ona yaklaşıyordu ve ellerinde kan olduğunu gördü. Kendisine ait olmayan bir kan.

. Sidra ona doğru uzanıyordu, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme .

Torin sarsılarak uyandı.

İlk başta nerede olduğunu bilmiyordu. Gölgeyi bir tavana ve altındaki yatak çok yumuşaktı.

kışlada yattığı karyola olduğunu düşündü. Ama sonra otların kokusunu aldı, bu da evde olduğu anlamına geliyordu.

Konuşmaya bile çalışmadı. Bir pençe boğazına takılmış, sesini tutsak etmişti. Omzundaki sızı hâlâ canlıydı ve mantıksız korkularını besliyordu.

Torin başını yastıktan kaldırdı ve masada çalışan Sidra'ya bir an göz attı. Onun otları öğüttüğünü duyabiliyordu ve rüyasını hatırlayana kadar rahatladı.

Yavaşça yataktan kalktı. Vücudu güçsüzleşti ve dünya bir an için dönmeye başladı; gözleri açılana kadar bekledi. yalınayak mutfığa girmeden önce odaklanmıştı.

Sidra onun varlığını hissetti. Döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Sidra yataktan kalkmadığı için onu azarlayacağını düşündü. Sadece ona yakın olmak istiyordu. Sonra fark etti ki yaptırdığı ekoseyi giyiyordu. Omuzlarına bir şal gibi sarmıştı ama Torin daha uzun bir boy istemişti ve kenarları Sidra'nın yoluna çıkıyordu.

"Yatakta olmalısın," dedi, gözleri onun üzerinde geziniyordu.

Torin uzandı ve tuttu, yavaşça omuzlarından çekti. Sidra, kaşları şaşkınlıkla çatılmış olmasına rağmen elbisenin izin verdi.

"Mirin getirdi. Özür dilerim, benim için olduğunu sanmıştım."

Torin onun her *özür dileyişinden* nefret ederdi. Sidra aldı Çok fazla şeyin sorumluluğunu taşıyordu ve bunun bir gün onu kıracağından endişeleniyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama sesinin olmadığını hatırladı ve bunu başka bir şekilde ifade etmesi gerektiğini fark etti. Kelimelerin olmadığı bir yol.

Ekoseyi bir arada tutacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Meşe sandığının duvara yaslandığı boş odaya doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kıyafetlerini karıştırdıktan sonra yedek bir broş buldu; uzun bir iğnesi olan altın bir bracken halkası. Nemli ve sersemlemiş bir halde mutfağa döndüğünde Sidra'nın çalışmayı bıraktığını fark etti. Yüzü kızarmış, gözleri boş boş masaya bakıyordu.

Kaybolmuş görünüyordu ve Torin kolundan tutup yüzünü ona çevirdiğinde şaşırdı.

"Yatakta olmalısın!" tekrar azarladı ama sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu.

Torin ekoseyi katlamaya başladı, aynı sevdiği şekilde kendininkini katladı. Önce , sonra göğsüne geçirdi ve sağ omzuna sıkıştırdı.

Evet, diye düşündü. Onun üzerinde mükemmel duruyordu.

Mirin'in eserine bakmak için geri çekildi. Sidra Torin avucunu göğsünün üzerine koyana kadar kafası hâlâ karışık görünüyordu.

ona koruma sağladı. Desenin içindeki büyü'nün çelik gibi sağlam durduğunu hissedebiliyordu. Kızın tekmelendiği yere, morluklarının yavaş yavaş iyileştiği yere dokundu, sanki kalbi derisinin ve kemiklerinin altında paramparça olmuştu.

Şimdi anlıyordu.

Nefes nefese kaldı ve ona baktı. Yine onunla konuşabilmeyi diledi. Son konuşmaları hâlâ zihninde çalkalanıyordu ve aralarına giren mesafeden hoşlanmamıştı.

Bırak sırrım kalbini korusun, diye düşündü.

Sidra sanki onu duymuş gibi, "Teşekkür ," diye fısıldadı.

Bu onun umudunu tazeledi ve dizlerinin bağı çözülmeden masaya oturdu. Bakışları, ortası mükemmel bir daire şeklinde yenmiş bir turtaya takıldı, kaşık hâlâ tabağın içindeydi.

Kaşları çatık bir şekilde açık deliği işaret etti.

Sidra gülümsedi. "Ortası en iyi kısmı."

Hayır, kabuk öyle. Başını salladı ve kadının geride bıraktığı gevrek yerleri yemek için kaşığa uzandı.

İşini yarılamıştı ki bir havlama sesi duyuldu. açık kapı çalındı. Torin Adaira'yı görmek için döndü ve kalbi yerinden fırladı.

Sidra köpeğe, "Otur, Yirr," dedi ve köpek susarak itaat etti.

Adaira köpeği dikkatle geçip Torin'e yaklaştı, bitkin yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Şu haline bak, masada oturmuş turtaya yiyorsun," diye alay etti. "Kimse dün gece yaralandığını ."

Sesi neşeli geliyordu ama Torin onun gerçekten ne kadar endişeli olduğunu biliyordu. Kaptan olarak yeteneklerinden şüphe için ona herhangi bir sebep vermek istemiyordu. Yanındaki sandalyeyi çekti ve Adaira oturdu, gözleri anında parçalanmış turtaya gitti.

"Bana bir parça ayırabilirdin," dedi.

Torin tabağı ona doğru itti ve Adaira sanki günlerdir açmış gibi gözlerini kapatarak birkaç ısırık aldı. Yemeği bitirdiğinde kaşığı yere bıraktı ve Torin'i dikkatle inceledi.

", Torin?"

Elini Sidra'ya doğru kaldırarak ondan kendisi adına konuşmasını istedi. "Omzundaki yara hızla iyileşiyor," dedi. cevap verdi. "Ama kolunun ön tarafındakinin

İstedğimden daha inatçı. Bugün dinlenmeye devam ederse yarına kadar kendini çok daha iyi hissedeceğini umuyorum."

Adaira'nın bakışları, kanın keteni lekelediği bağlı ön koluna kaydı. "Güzel. Sana söylemek istediğim ilk şey, dinlenmen ve iyileşmen için sana izin verdiğim. Bu arada muhafızların komutasını üstlendim ve yardımcı kuvvetleri bekçilere yardım etmeleri için klan hattına gönderdim. Breccanlar tekrar geçmeye çalışırlarsa onları yakalayacağız, bu yüzden yaran alevlenirse karşılık verme konusunda endişelenme. Beni duyuyor musun kuzen?"

Torin isteksizce başını salladı.

"Sizinle konuşmak istediğim ikinci konu ise daha karmaşık," dedi Adaira. "Senin için mümkün mü yazarak mı iletişim kuruyorsunuz?"

Torin Sidra'ya baktı. Hızla dolaba gidip bir parşömen yaprağı, bir hokka ve bir tüy kalem buldu.

"Bu sabah Moray Breccan'a mektup yazdım," diye başladı Adaira. "Ona bir ültimatom verdim, klanından çaldıklarını geri vermesi için.

yoksa ticaret anlaşmasının sona ermesiyle karşı karşıya kalırım. Ve bir yanıt aldım, ama kim olduğumdan değildi. bekliyorum."

Pelerininin iç cebinden bir mektup çıkardı ve Torin'in eline tutuşturdu.

Kâğıdı açtı ve okudu, kelimeler sayfanın üzerinde yüzüyordu. Gözleri sulanmıştı ve odaklanıp zarif karalamayı anlamlandırması bir saniyesini aldı:

Sevgili Adaira,

Dün gece topraklarınızda meydana gelen baskın için en içten özürlerimi sunarım. Bundan tamamen habersizdim ama bu benim açmdan bir mazeret değil. Çalınan malların ve çiftlik hayvanlarının iade edilmesini sağlayacağım ve derhal bu işe karışanlara karşı adaleti yerine getirmek.

Bize teklif ettiğiniz ticareti sürdürmeyi umuyoruz, ancak klanımın üyelerinin davetinizin ciddiyetini henüz tam olarak anlamadıkları ortada. Bu tür zihniyetleri değiştirmek için çaba göstereceğim.

Yarın öğlen benimle buluşabilirseniz, çalınan malları klan sınırına, kuzey tabelasına getireceğim. Lütfen muhafızlarınızın kaptanına, geri dönmek için sınırı biraz aşıp sizin bölgenize girmem gerekeceğini bildirin. kaynaklar. Eğer onaylarsanız, lütfen bana cevap verin, ben de hazırlıkları yapayım.

Innes Breccan
BATININ LAIRD'I

Torin, Sidra' önüne koyduğu parşömene uzandı. Zihni allak bullak olmuştu ve yazmaya başladı.

Bu çok garip, Adi. Batı'nın Laird'i hiç umursamadı Geçmişteki baskınları telafi etmek için. Ona güvenmiyorum. Ama ucu kalkar kalkmaz, el yazısı çarpık ve okunaksız hale geldi.

Adaira koluna dokunana kadar umutsuzca mürekkepli karmaşaya baktı.

"Sorun değil kuzen. Bu buluşmayı onaylamadığınızı tahmin ."

Torin başını salladı. *Ama sadece Breccanlar garip davranıyorlar. Barışsı kabul ediyorlar, bize sunabileceklerinin en iyisini veriyorlar, bize baskın yapıyorlar ve sonra bizi tekrar yatıştırmak için çabalıyorlar. Eğer batı bir oyun oynuyorsa, bu Torin'in anlamadığı bir oyundu ama içini bir önsezi duygusuyla dolduruyordu.*

Adaira, "Bu teklif ne kadar tuhaf olursa olsun, yarın Innes ile görüşmemin çok önemli olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Sadece Elliott'lardan çalınanları geri almak değil, aynı zamanda bazı şeyleri de kavuşturmak istiyorum. Jack benimle geliyor ve ben de-"

Torin kendi kendine çılgınca hareketler yapmaya başladı. Adaira, "Evet, birkaç muhafız alıyorum," diye ekledi.

"Hayır," dedi Sidra, Torin'in hareketlerini izleyerek. "Seninle gitmek istiyor."

"Ama sen yaralısın, Torin."

Umurunda değildi. Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. *Tek istediğim senin yanında durmak. olmak.*

Adaira ona baktı. Sanki gece hiç uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Gözlerinde bir parça keder vardı ve bu Torin'i endişelendiriyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Annesi öldüğünden beri.

", " dedi sonunda. "Yarın gelişmeye devam ettiğin sürece benimle gelebilirsin."

Başıyla onayladı. Adaira'nın ziyaretinin sona erdiğini düşündü ama Adaira gözlerini tereddütle Sidra'ya çevirdi.

"Ona söyledin mi Sid?"

Torin iki kadının arasına baktı. Sidra yüzünü buruşturdu. "Hayır, kendini daha iyi hissedene kadar beklemek istedim."

Torin kaşlarını çattı. Adaira içini çekti ve tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Eliza Elliott hakkında. Onu bulduk."

Adaira ona her şeyi anlatırken soğuk bir şok içinde dinledi.

Jack, çocukluk masasında oturmuş, bir türkü besteliyordu. mum ışığında rüzgâr. Her geçen gece daha da huzursuz uyuyordu ve annesini Frae'yi alıp günler daha güvenli hissedene kadar şatoda kalmaya ikna edebilmeyi diliyordu.

Her zaman dokuma tezgahına geri dönerdi. Mirin birkaç günlüğüne bile olsa onu bırakmayı göze alamazdı. Dokumacılık onun geçim kaynağıydı ve Brekan korkusunun onu yönetmesine izin verirse, asla hiçbir şey yapamazdı.

Durakladı ve dinlenmek için gözlerini kapattı. Eli Saatlerce yazmaktan kramplar girmişti ve başı sıkıcı bir ağrıya zonkluyordu. Uykuya ihtiyacı vardı ama müziği daha çok istiyordu.

Mirin kapısını kaşlarını çattı ve sandalyede döndü. "İçeri gel."

Annesi avucunda bir dirsekle belirdi. "Böldüğüm özür dilerim Jack, ama bir şey var. Sana vermek istiyordum."

Odanın ortasında onunla buluşmak için ayağa kalktı ve bıçağı ona uzattığında şaşırdı. O kemerinde taşıdığı büyülü silah olduğunu fark etti. "Dirk'ün mü?"

"Asla benim olmadı, Jack. Bu kılıç her zaman senin oldu, babanın sana bir hediyesi. Bana yemin ettirdi. reşit sana , ama sen uzaktaydın.

O zamanki anakarada, bu yüzden şimdi size bir düğün hediyesi olarak veriyorum."

Önce ona, sonra da dirseğe baktı. Onu kızın yanında gördüğü onca anı, kızın onu yıllardır nasıl taşıdığını düşündü. Bir büyüünün soluk ışıltısına sahip basit bir silahtı.

Jack almadan önce tereddüt etti, ince kılıcı kınından çıkardı. Çelikteki yansımasını gördü ve içinde bir merak uyandı.

"Bu kılıç büyü, dedi. "Ne ile?"

Mirin başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Baban bana hiç söylemedi ve ben de onu hiç doğru düzgün kullanmadım."

Babası. Mirin bu kelimeyi ilk kez bu kadar uzun bir süre içinde söylemişti ve Jack bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Acaba Mirin onu yıllardır gömdüğü soruları sormaya mı davet ediyordu?

Jack bıçağı kınına geri soktu. "Anne..." Cesaretini kaybetti. Kelimeleri söylemekte zorlandı ve Mirin'e baktı. "Babam... seni incitti mi? Bu yüzden mi beni anakaraya gönderdin? Bana baktığında onu hatırlamak zorunda kalmayasın diye mi?"

Mirin aradaki mesafeyi aşarak uzandı ve onun elini tuttu. Onun bu yakınlığı ilk başta onu şok etmişti. "Hayır, Jack. Sen ve Frae birbirinize aşıksınız." Kadın durakladı ve Jack öksürüğünün şiddetlenmesiyle hırıltılı nefes alışını duyabildi. "Babanı sevdim, tıpkı onun beni sevdiği gibi."

Sevdim. Kelimeyi geçmişte bıraktı ve Jack daha fazla cevap için onu zorlamadı. Daha önce yaptığı gibi acı, sabırsız ve öfkeli değildi. Nazikçe parmaklarını sıktı ve Mirin ona gülümsedi, hüzünlü ama dürüst bir gülümsemeydi bu, eli onunkinden kaymadan önce.

Parmaklarındaki mürekkep lekelerini göstererek daha hafif bir tonda, "Görüyorum ki çalışmakla meşgulsün," dedi.

"Evet. Yeni bir türkü."

"O zaman dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Mirin, uzaklaşarak. "Seni müziğinden daha fazla alıkoymama izin verme."

Jack onun kendisini hiçbir Şeyden alıkoymadığını söylemek istedi. Onunla bir süre daha kalıp konuşmak istiyordu. onca yılı telafi etmek için.

Ama annesindeki endişeyi de hissetmişti. İtiraf edemeyecek kadar gururlu olsa da endişeliydi.

Kapıyı kilitleyerek odadan çıktı.

Jack donmuş bir halde dirk'i inceliyordu.

Annesine babasının adını bir daha asla biliyordu ama artık gerçeği öğrenmesinin başka bir yolu vardı.

Ellerinde duruyordu, çelik ve büyüden yaratılmış bir kılıç.

BÖLÜM 20

Sidra boş bir yatağa uyandı. Bir süre battaniyenin içinde oyalandı, gözlerinin şafağa alışmasına izin verdi. Elini yatağın Torin'in tarafına kaydırды ve sanki bir süredir yokmuş soğuk buldu.

Ayağa kalktığıında kalbi ağırdı. Ocaкта yanan bir ateş, pişmekte olan bir parritch kazanı ve kaynayan bir çaydanlık görünce şaşırdı. Ama kulübede Torin'den hiçbir iz yoktu ve Sidra kaşlarını çatdı.

ön panjurlardan dışarı baktı. Sabah esintisiyle dans eden bitkiler bahçe bomboştu.

Arka kapıya gitti ve kapıyı kırarak açtı.

Oradaydı, bahçede diz çökmüştü. Sidra bir süre onu izledi ve Torin'in bir elinde yavru bir kedi tutarken diğer eliyle otları ayıkladığını fark edince irkildi. Otların ve sebzelerin arasında büyümesine izin verdiği tüm yabancı şeyleri kökünden söküp bir yığın halinde bir kenara koyuyordu. Çorabını bir şeyin tırmaladığını hissettiğinde yere baktı. Diğer kediler adamın onlar için bir kase süt koyduğu verandada toplanmıştı.

Ne düşüneceğini bilmiyordu ama Torin'e tekrar baktığında gülümsüyordu.

Kapının açıldığını duymamıştı ve istikrarlı bir şekilde çalışmaya devam etti, sonunda tüm yabancı otları toplayabilmek için yavru kediyi yere bıraktı. Ayağa kalkıp bahçenin yürüdü ve otları taş duvarın üzerinden aşağı attı. Sidra buna çok sevindi -her zaman otları tepenin aşağısındaki bir yığına götürürdü- ve onu selamlamak için dışarı çıktı.

Torin dönerken onu gördü. Sanki bahçe işleriyle uğraşırken yakalandığı için utanmış gibi ağzının kenarı yukarı doğru çekildi.

Sidra onun sesini duymayı umarak, "Erken kalkmışsın," dedi.

Adam sadece kirden sıırıslıklam olmuş elini kaldırdı ve kadın adamın kolundaki yaranın hâlâ kanamakta olduğunu fark etti. Morali anında bozuldu ve onu içeri çağırıldı.

Torin masaya oturmadan önce ellerini yıkadı, onun bakımlarına katlanıyordu. Omzundaki yaranın bir gecede kapandığını ve ardında soğuk, pırıl pırıl bir yara izi bıraktığını gördü. Korkunun kesiğı. Ama onun sesini ve sözlerini çalan yara hâlâ iltihaplıydı ve Sidra

Yeni bir merhem sürüp yeniden bandajlarken yutkundu. "Belki de seninle ilgilenmesi için başka bir şıfacı bulmalıyım." dedi, kirli çarşafı toplayarak.

Torin onu durdurmakta gecikmedi ve iç çamaşırını kavradı. Kararlı bir şekilde başını salladı. Ona olan inancı tamdı, sanki sesini geri getiremeyeceğı aklının ucundan bile geçmemişti. Kadının dikkatini söylediklerinden uzaklaştırmak için ayağı kalktı ve parritch'i servis etti.

Sidra, adam işaret edince oturdu ve adamın kâsesini topak topak yulafla doldurmasına izin verdi.

"Parritch pişirmeyi bildiğini fark etmemiştim," dedi.

Torin eliyle bir hareket yaptı, sanki "*Hangi adalı parritch yapmayı bilmez ki?*" der gibiydi.

Yulaf biraz yanık kokuyordu ama Sidra biraz krema ve çilek ekledi ve Torin kendi yemeğinin tadına bakmadan önce birkaç kaşık dolusu yedirmeyi başardı. Yüzü buruştu ama hiçbir şeyi ziyan etmeden kâseyi sıyrarak temizledi.

İştahı geri gelmişti. Evin etrafında daha önce hiç yapmadığı işleri yapıyordu. Sidra onun kendisine daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalıştığını biliyordu, bu yüzden öğle vakti Adaira'ya eşlik etmesine izin verecekti.

Birlikte kaseleri ve dibinde yanmış yulafların kaynadığı kazanı yıkadılar. İkisi de

Gün için giyinmişlerdi ve Sidra Torin'den ekoseyi tekrar üzerine örtmesini ve iğnelemesini istedi. Torin bahçeyi yabani otlardan arındırmaya kararlı bir şekilde bahçeye dönerken o da büyükannesinin eski şifa kitabını okudu. Torin bahçeden ayrıldı.

Arka kapı açıldı, böylece sıralarda ilerlerken zaman zaman Sidra'yı görebiliyordu.

Onu izledi ve son birkaç gün içinde ne kadar değiştiğini düşündü.

İçindeki sızı sanki bir kılıcın ucuna basmış canlı bir hal aldığında gözlerini

Dört yıl önce ona yemin etmişti. Geleceğini Torin'inkiyle örmeyi seçmişti, çünkü hayatın onunla güzel olacağını biliyordu. Maisie'de küçük bir yoldaşı olacaktı. Sonunda kendi çiftliğine sahip olacaktı; babası ve erkek kardeşi artık dolaşmayacaktı. O

şifa mesleğini icra edebileceği bir kulübesi, sevdiği her şeyi yetiştirebileceği bir kail bahçesi olacaktı. Kendine ait bir yer gibi hissediyordu çünkü Torin nadiren orada oluyordu ve bu da Sidra'nın başlangıçta hoşuna gitmişti.

Ama ona ihtiyacı olursa gelirdi. Tek yapması gereken bahçesinde durup rüzgâra onun adını söylemekti ve rüzgârdaki fısıltı onu bulduğunda gelecekti. Rüzgâr ister kuzeyden, ister güneyden, ister doğudan, ister batıdan essin, onun sesini içinde tanıdığında.

Bazen gelmesi saatler alıyordu, ama her zaman sadakatle ona cevap veriyordu.

Belirli bir örneği hatırlıyordu. Bir bahar akşamı onu çağırırken, nasıl

onun adını söyledikten sadece birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Alacakaranlıkta dağılmış saçları ve endişeli gözleriyle gelmişti,

bir sorun olduğunu düşündü. Ortada yanlış bir şey yoktu, sadece ikisi sessiz bir kulübede, masanın üzerinde mürver çiçeği şarabı ve Sidra'nın köprücük kemiklerinde düşmeye hazır, bol paçalı bir kombinezonla .

O zaman bile bu aşk değil, açlık gibi bir şeydi. Sidra ozanların tutkulu aşkını hiç ummamıştı.

kanı ateş gibi ısıtan türden bir şarkı söyledi. Torin'e her zaman güvenmişti, kim ve ne olduğunu bilse bile, ama o onu bir zamanlar Donella'yı sevdiği gibi sevmesini hiç beklememişti.

O ve Donella aynı fikirdeydiler. O ve Sidra birbirlerinin tam zıttıydılar; Sidra iyileştirirken o öldürüyordu.

Sidra gözlerini açtı. Gözleri yaşlarla doluydu ve gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı, odaklanmaya çalıştı büyükannesinin sözlerini. Kitabı kapatmadan önce Senga'nın bir merhem tarifini ve ardından öksürüğün nasıl tedavi edileceğine dair notları okudu.

Kendimi iyileştirememişken onu nasıl iyileştirebilirim?

Torin'e nasıl hissettiğini söylemesi gerekiyordu. Ona karşı dürüst olması, en savunmasız paylaşması gerekiyordu. Ama Sidra korktuğunu fark etti.

Ona bu kadar açık olmaktan korkuyordu, nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Yeminlerini bozmak isteyecek miydi? Onu bırakmak ister miydi? Hayata onunla, sadece ikisiyle devam etmek ister miydi?

Ondan uzaklaşma düşüncesi içinde öyle bir acı yarattı ki, gerçekten de bir bıçak tarafından delindiğini kabul etmekten başka çaresi kalmadı.

Nasıl onarılacağını bilmediği bir yara.

Masanın diğer tarafında bir parıltı vardı.

Donella transparan güzelliğiyle cisimleşti ve Sidra kaskatı kesildi. Torin arazideyken hayalet onu hiç ziyaret etmemişti ve Sidra şimdi bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Eğer Torin eve bir göz atacak olursa, hayaleti görebilecek miydi? Onu bir an için gördün mü?

"Donella," selamladı Sidra onu, sözleri kapının dışına taşmasın diye alçak sesle konuşuyordu.

"Korkuyor Sidra," dedi Donella ve sesi sanki tamamen solmak üzereymiş gibi zayıftı. Sanki gezgin ruhu sonunda huzuru bulmuştu.

"Neden korkuyor?" Sidra cevabı bildiğini düşünüyordu ama Donella'nın içgörü sahibi olduğunu bildiği için sormaya karar verdi.

yapmadım.

"Seni kaybetmekten korkuyor, önce kalben, sonra bedenlen. Ve eğer beni mezara kadar takip edersen, o da senin arkandan gelecektir. Onun ruhu seninkinde karşılığını buldu ve Ölüm'ün acısından sonra bile sana ait."

Sidra'nın yüzü kızardı, kan beynine sıçradı. Fısıldamadan önce bir an geçmesine izin verdi, "Benimle kalmak istiyor mu bilmiyorum. Yapamam... Bana en çok ihtiyacı olduğu anda bile onu iyileştiremem."

"Önce kendini iyileştirmelisin Sidra," dedi Donella.

Sidra gözlerini kocaman açarak hayalete baktı. Donella başka bir şey söylemeden, bir iç çekişle ortadan kayboldu.

Bu ayrılık sözlerinin üzerinde durmaya dayanamayacağına karar verdi. Sidra ikinci bir kahvaltı hazırladı, Torin buna minnettardı. Arka sahanlıkta güneş ışığında yediler, yavru kedilerin bahçe yolunda koşuşturmalarını izliyordum.

Sidra boğazındaki yarayı görmezden gelerek, "Yakında onlar için bir yuva bulacağım," dedi.

Torin onun dizine dokundu. *Hayır, iyiler,* diye okudu Torin'in elinde, gözlerinde.

Kadın başını salladı ve bir süre daha orada kaldılar, sessiz ve güneşin ısıttığı bir ortamda.

Adaira Torin'i almaya geldiğinde Sidra, Yirr'le birlikte ön bahçede durup onların gidişini izledi. Maiyetleri yakında Tepelerin arasında eriyerek kuzeye doğru ilerledi ve Sidra öğleden sonra beklenmedik bir fırtına gelene kadar bir heykel gibi durdu.

Yağmur elbisesini ıslattı ve aklını başına getirdi.

İçeri girmek için döndü ama Maisie ve Torin olmadan ev çok boş geliyordu. Kabuğun içinde beklemek istemiyordu; zihnindeki ezici sese aldırış etmek istemiyordu. İçine bakmasını, birçok parçasını kabul etmesini fısıldayan bir ses.

Kendini iyileştirmek için.

Graeme' lere *gideceğim*, diye düşündü, kapıyı kapattı ve Kümesleri arasındaki tepede yürümeye başladılar, Yirr koşarak

itaatkâr bir şekilde. Graeme anakarayla ilgili anlattığı hikâyelerle onun dikkatini dağıtabilirdi.

Ama kalbi küt küt atarken fundalıkta durdu.

Burası inancının ilk kez kırıldığı yerdı. Saldırıya uğradığı ve dünyanın uğursuz yollarını ilk elden öğrendiğı yer. Ve bir ses duydu.

Zihnindeki sevgili ses, sanki rüzgârda taşınyormuş gibi.

Büyükannesı, "*İnancının başladığı yere git*" demişti.

Sidra yağmur gözyaşlarını gizleyene kadar fırtınanın içinde durdu ama yine de en kolay yol olan Graeme'lere gitmedi. Büyükannesini özlüyordu ve dönüp Yirr'le birlikte güneye, sislerin içine doğru yürüdü.

Vadi.

Adaira batıya giden terk edilmiş kuzey yolunda bekledi. Eski tabela yıpranmış ve grileşmişti ama yüzyıllardır unutulmuş olmasına rağmen hâlâ ayaktaıdı. Bel hizasına kadar uzanan yabancı otlar, dikenli gövdeleri ve sarı çiçekleriyle klan sınırını işaretliyordu.

Etraflarını saran Aithwood, Adaira'ya Breccanlar'ın topraklarının sadece ince bir görüntüsünü veriyordu. Bulunduğı yerden, doğudakiyle aynı görünüyordu; çamlar, ardıçlar, meşeler ve üvezlerden oluşan sık bir topluluk ve ormanın zemininde bir halı gibi eğreli otu vardı. Düşmanın topraklarına ayak basmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Onu gerçekten hoş karşılayacaklar mııdı, yoksa Moray onu aptal yerine mi koyuyordu?

Ondan hâlâ haber alamamıştı ama sadece annesinin baskını öğrendiğini ve Adaira'nın ultimatomuyla karşılaşarak yazısını okuduğunu tahmin edebiliyordu.

Batı'nın Laird'inin bu kadar yardımsever olması garipti. Innes şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı. O her zaman baskınların şiddet ve hırsızlık döngüsü içinde devam etmesine izin verdi.

Ama klanınız kışın açlıktan ölseydi ne yapardınız?

Adaira kendi kendine sordu, gözleri aşırı büyümüş eğriye sabitlenmişti

Batı yolunun. *Buz geldiğinde halkınız kana susamış, çocukları bir deri bir kemik kalmış olsaydı ne yapardınız?*

Adaira emin değildi ama onları besleyen klandan kızları çalmayacaktı.

Torin'in ne tavsiye edeceğini bilmiyordu ama Jack, Adaira'nın kayıp kızlarla ilgili bilgiyi saklaması konusunda kararlıydı.

"Eğer Innes'in bundan haberi varsa," demişti o sabah ona, "o zaman suç ortağıdır ve bugün ne kadar nazik görünürse görünsün bu konuda bizim müttefikimiz değildir. Onayımızı başka bir yoldan almamız bizim için daha iyi olur ve kızlarımızı sürpriz bir şekilde geri

almak için." Baskın gibi.

Adaira neredeyse gülecekti, Tamerlaine'lerin kendilerine ait olanı geri almak için gizlice batıya geçtiklerini hayal ediyordu. Ama bu baş döndürücü bir hayaldi ve geceleri uykusunu kaçıırıyordu.

Jack'in tavsiyesinin doğru olduğunu düşünüyordu. ilgili duygusal bir karar vermek istediğinde, sabırlı ve akıllıca davranması gerektiğini biliyordu. Hepsinden önemlisi, kızların zarar görmesini ya da başka bir yere taşınmasını istemiyordu.

Cahil görünmeye devam etmek zorundaydı.

Adaira beklemeye devam etti. Erken varmışlardı. Jack ve Torin yolun hemen arkasında duruyordu ve diğer on muhafız da ormanın derinliklerinde ama görüş alanı içinde konuşlanmıştı. Bir çatışma beklemiyordu ama yaz aylarında bir baskın olacağını da düşünmemişti.

Sırtının kıvrımlarında ter izleri vardı. Ormanda hava ve o gün rüzgâr sessizdi.

Sonunda Adaira Breccanların yaklaştığını duyabildi. Toynak sesleri ve bir arabanın takırtısı ormanın huzurunu bozdu ve ellerini büktü.

Bir nefes sonra Innes Breccan'a ilk kez baktı.

Batının Laird'i büyük bir ata binmişti ve bir savaşçı gibi giyinmişti; diz boyu çizmeler, bir tunik, deri bir cüppe ve mavi ekose bir elbise. Daha yaşlıydı ama sanki bir fırtınaymış gibi etrafında güç toplanmıştı. Uzun sarı saçlarında parlayan gümüş, alnındaki altın halkayla tezat oluşturunuyordu. Yüzü , zor seçiliyordu.

Gözlerini başka tarafa ve boğazından yukarı, ellerinin ve parmaklarının arkasına kadar vişne çürüğü dövmeler dans etti. Atını klan çizgisinin hemen önünde durma noktasına getirdiğinde gözleri keskindi. Adaira'nın bakışlarıyla karşılaştı ve sanki rakibini ölçüyormuş gibi bakışları ağır bir an boyunca orada durdu.

Adaira deri zırhı ve kırmızı ekosesiyle duruyordu, yüzü dikkatle korunuyordu. Ama kemikleri gerginlikle uğulduyordu. , klanının ezeli düşmanını görüyordu. Onunla yüz yüze görüşüyordu, aralarında sadece birkaç santim vardı.

Belki de beni öldürmeye geliyordur, diye düşündü Adaira, Innes silahsız olmasına rağmen. Deri kını asılı duruyordu.

kemerinden boş. *Belki de bu savaşın başlangıcı olacak.*

Innes'in arkasında bir at arabası durdu. Yanında sadece üç muhafız getirmişti ama belki de ormanda bekleyen daha fazla muhafız vardı. Atından indi ve Adaira'nın önünde durmak için ilerledi.

"Varis," dedi, sesi bir demir gibi derin ve dumanlıydı. "Laird," diye karşılık verdi Adaira.

Innes, "Alınan her şeyin çoğunu geri aldım," diye cevap verdi. "Ancak, çiftlik hayvanları kayboldu. Tazminat olarak sadece altın sikke önerebilirim."

Adaira sessizdi, Elliott'ların ineklerinin ve Koyunlar çoktan kesilmişti. Omurgasında bir ürperti uyandırdı ama başını salladı.

"Madeni paralar şimdilik yeterli olacaktır."

"Sizin tarafınıza geçebilir miyim?" Innes sordu ve bakışları Torin'e kaydı. Onu Torin olarak tanımış olmalıydı.

Doğu Muhafızlarının Yüzbaşısı, çünkü silahlı bir şekilde Adaira'nın hemen arkasında duruyordu.

"Yalnızca sizin izniniz var," diye Adaira.

Innes başıyla onayladı ve arabaya doğru yürüdü. Tahıl çuvallarıyla dolu bir sandığı aldı ve klan çizgisinin üzerinden geçirdi. Başka bir sandık getirmek için geri dönmeden önce Adaira'nın ayaklarının dibine bıraktı. Laird, Elliott'ların kışlık erzaklarıyla dolu toplam üç sandığı teker teker getirdi. Ondan sonra,

Adaira ile yüz yüze geldi ve bir kese dolusu para uzattı.

"Umarım bu kadarı yeterli olur?" diye sordu.

Adaira ödemeyi kabul etti ve çantanın içine baktı. Altınla doluydu ve bunun kayıp inek ve koyunlar için fazla ödeme olduğunu düşünerek başını salladı.

Innes'in bu kadar cömert davranması tuhaftı. Adaira ondan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, samimi miydi yoksa sadece bir şaşırtmaca mı yapıyordu, yakında başka bir ihanet daha gelecekti.

Innes onun düşüncelerini okumuş gibi, "Umarım klanımın bu yanlış kararı affedilebilir ve önerdiğiniz ticaret aramızda devam edebilir," dedi.

"Moray'le takas hakkında konuşuyordum," dedi Adaira, Innes'in getirdiği muhafızlara bir göz atarak. "Onu bugün görmeyi umuyordum."

"Oğlum şu anda topraklarınızı yağmalayan adamları terbiye ediyor," diye cevap verdi Innes ve sesi biraz daha soğudu. "Yoksa bugün bana eşlik ederdi."

Adaira huzursuz hissetti. Bu toplantı hâlâ ters gidebilirdi. "Biz de ticareti ilerletmek istiyoruz ve klanınızdan almak istediğimiz belirli bir eşya var" dedi.

"Söyleyin, varis," dedi Innes. "Ve bir sonraki takasa kendim getireceğim"

Adaira cam şişeyi havaya kaldırdı. Orenna çiçeği henüz solmamıştı ve yapraklarındaki altın rengi parlaklık ışıktan parlıyordu. Innes'in yüzünü dikkatle izledi ve laird'in kaşları kalktı.

"Klanınız Orenna çiçeğini mi istiyor?" diye sordu.

"Batıda mı yetiştiriyor?" Adaira karşı çıktı.

"Öyle," diye cevap verdi Innes. "Yine de ruhlar zayıf olduğu için bizim işimize yaramaz."

"Aynı şey doğudaki ruhlar için söylenemez," dedi Adaira.

"Eğer bize bir sepet çiçek sağlayabilerseniz, ben de klanınızın kışa hazırlanmak için ihtiyaç duyduğu kaynakları getirebilirim."

"Pekala," dedi Innes. "Bu çiçekleri senin için toplayacağım. Hazırlanmam için bana üç gün verin, sonra ticaret için sizin seçtiğiniz bir yerde tekrar buluşabiliriz."

"Katılıyorum," dedi Adaira.

Innes'in klan çizgisinin kendi tarafına dönmesini izledi. Atına bindi ve Adaira'ya veda edercesine başını sallayarak uzaklaştı, muhafızlar da boş arabayla onu takip ediyordu.

Adaira titrek bir nefes verdi. Sadece güvenli olduğunu hissettiğinde döndü ve o zaman bile Torin hemen sırtını koruyordu. Sessiz bir destek olan Jack, onun yanında adımlarını hızlandırdı. Onlar ormandan çıkıp atlarına dönene kadar konuşmak için bekledi, bir karaağacın altında topallıyordu.

"Artık elimde en azından bir kanıt var," dedi Adaira. Jack kaşlarını çattı. "Hangisi?"

Onun bakışlarına karşılık verdi ve Orenna'yı tekrar havaya kaldırdı. "Moray Breccan bana yalan söyledi."

Jack Sloane'da Adaira ile yollarını ayırdı ve Una'nın uğradı. Dirk'ü yanında kınında duruyordu ve onunla konuşmayı beklerken kalbi küt küt atıyordu. Una

Keskin bir dikkatle işine koşturuyordu ve yanında çalışan birkaç çırağı vardı, biri körüğü pompalayan ve annesine aletleri getirmek için acele eden kendi kızıydı.

Una onunla konuşmak için boş bir an bulduğunda Jack, "İşinizi böldüğüm için beni bağışlayın," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Sadece kaşlarını kaldırdı, siyah saçlarındaki gümüş öğleden sonra ışığını yakalıyordu. "Elbette öyle, Jack. Bugün bana ne getirdin?"

Dirk'ü kızın bekleyen ellerine bıraktı. "Bu kılıcı yapman için seni kimin görevlendirdiğini bilmek istiyorum. Adını hatırlıyor musunuz? Büyük ihtimalle uzun zaman önceydi."

"Tüm müşterilerimi ve tüm kılıçlarımı hatırlıyorum," dedi Una, dirseği incelemeye devam ederek. "Ve korkarım aradığın ismi sana söyleyemem, Jack."

"Nedenmiş o?"

Una kara gözlerini ona dikti. "Çünkü bu bıçağı ben yapmadım."

Kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

Kadın güldü ama adam onun sorusundan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. "Her bir müzik parçasını hatırlıyor musun? bestelemek? Şimdiye kadar aldığınız ve çaldığınız her enstrümanı tanıyor musunuz?"

Jack yüzünün ısındığını hissetti. "Affet beni, Una. Gücendirmek istememiştim."

"Hiçbiri alınmadı, Jack." Dirk'ü ona geri uzattı. "Ben sadece düşündüm ki..."

Kadın bekledi ve adam iç çekti.

"Sen doğudaki en yetenekli demircisin," diye devam etti. "Ve bu kılıcı her kim dövdürdüyse... inanıyorum ki onu sadece en iyi ellerin yapmasını isteyecektir."

"İyi bir iş, bunu inkâr edemem," dedi, bakışları dirkte takılı kaldı. "Ama benim değil."

"Hangi büyüyü barındırdığını keşfetmenin bir yolu var mı?"

"Bir yolu var, evet. Ve bu ona bakarak değil."

Kadının ne ima ettiğini biliyordu. Dirk'ü tekrar kılıfına .

"Düşündüğüm gibi. Yardımın için teşekkürler, Una."

Una onun sokağa doğru sürüklenmeye başlamasını izledi. "Dikkatli ol, Jack."

Elini ona doğru kaldırarak uyarısını kabul etti. Ama düşünceleri sıkıntılıydı. Eğer bu bıçak

Doğu'da dövölmüş olsaydı, Una bunu bilirdi.

Öğleden sonrasının geri kalanında kaledeki odalarına çekildi. Koridorlarda Adaira'nın yanından geçmedi ve babasıyla birlikte olduğunu hayal etti.

Jack çıkardığında, yündeki bir ipliğin çözölmeye başladığını fark etti. Bir süre ona baktı.

inanamayarak parmak ucuyla deseni izledi.

Büyünün bir kısmı gitmişti ve bunu görebiliyordu.

yeşil kumaş parlaklığını kaybetmişti. Masasına otururken sertçe yutkundu. Annesinin bu ekosenin içine ördüğü sır her neyse gün ışığına çıkıyordu.

Jack bestesi üzerinde çalışarak dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Rüzgârın türküsü neredeyse tamamlanmıştı ama ona ancak bu kadar süre odaklanabiliyordu. Zihni

Sorularla yüzüyordu ve sonunda kılıfını çıkardı.

Dirk'ü bir kez daha eline aldı ve solmakta olan güneş ışığında ince kılıcı inceledi.

Büyölü bir silahın acısını hiç hissetmemişti. Özellikle de

Torin'in son yaralarına tanık olduktan sonra bunu hiç

istememişti. Ama babası bu kılıcı onun için yaptırdıysa

... Jack'in bunun nasıl bir büyüye sahip olduğunu bilmesi gerekiyordu. Masasından kalkıp ocağında yanan ateşe doğru yürürken elleri titriyor, düşüncelere dalıyordu.

Bu tür yaraların ne kadar çabuk iyileştiğini hatırlayarak küçük bir kesik olduğuna karar verdi. Ön kolda sığ bir kesik.

Jack bileğinin hemen üstündeki kesiğin izini sürerken bir nefes aldı. Direk keskindi; derisini ısırırken parıldadı ve kanı yaz şarabı gibi parlak bir şekilde izde kabardı.

Hangi büyüünün onu karşılayacağını görmek için bekledi, kanı botlarının arasındaki ocak taşına damlıyordu. Bekledi ama yine de hiçbir şey olmadı. Kaçmak zorunda hissetmedi, korkmadı, sesini kaybetmedi. Ne umutsuzluk hissetti, ne de anılar, huzur ya da güven gibi herhangi bir şeyin kendisinden alındığını hissetti.

Jack şaşkınlık ve kızgınlıkla kesiğe ve kana baktı.

Tam o sırada gizli kapı çalındı. "Jack?" Adaira'nın sesi ahşabın içinde eridi. "Jack, Girebilir miyim?"

Dondu kaldı, ona hayır demekle evet demek arasında kaldı. Ellerini ve dirseğini arkasına sakladı. "İçeri gel." Adaira kapıyı açtı ve odasına girdi.

Innes'le buluşmalarından bu yana değişmişti. Saçları gevşekti, omuzlarına doğru dalgalanıyordu ve sade siyah bir elbise giymişti. Adamın sert duruşunu, tereddütlerini fark etti. Ellерinin görüş alanının dışında nasıl kenetlendiğini.

Ona daha da yaklaştı. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Ve işte o zaman babasının dirkinin büyüünü keşfetti. Jack ona kaçamak bir cevap vermek istedi. Ama gerçeği söylemeye zorlandı ve ağzından döküldü.

"Evet. Büyülü bir kılıç."

Adaira onun bu yapmacık cevabına şaşırıysa bile bunu belli etmedi. Koluna dokunmak için uzandı, hafif ama kendinden emin bir şekilde ve parmakları aşağıya, silahın parmaklarında sıkılı olduğu yere doğru ilerledi. Adamın inatçı elini ileri uzattı ve dirk'in parıltısını, çeliğin kanlı kenarını inceledi.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı.

Bir kez daha gerçeğe cevap vermek zorunda kaldı ve "Bir aptal gibi, hangi büyüye sahip olduğunu keşfetmek için kendimi kestim" dedi.

Adaira onun diğer eline uzandı ve kanayan ön kolunu çıkardı.

"O zaman bir hakikat bıçağı mı?" diye . Onun

Bakışları onunkilerle birleşti ve içinde biriken neşeyi gördü.

"Kanın bu kılıçtan akarken, sana sorduğum her şeye acımasız bir dürüstlikle cevap vermek zorunda olduğunu biliyorsun."

"Bunu çok iyi biliyorum."

Jack, Adaira'nın kendisine her türlü rahatsız edici soruyu sormaya başlamasını beklerken korkuya kapıldı. Ama sessizlik derinleştğinde, onun kendisini nasıl sık sık şaşırttığını hatırladı. Adaira onun varsayımlarına uyan biri değil, onları yerle bir eden biriydi.

Adamdan dirseğin kabzasını aldı ve avucunu kesti. Kanı kabardı ve onu azarlamak istedi. Ama önce onun sesi çıktı, şimdiye kadar hissettiği tüm bıçaklardan daha keskindi.

"Aramızda sır istemiyorum, Jack."

Yaralarını incelerken bakışları yere düştü. Düşünlerde sık sık yapılan kan yeminini düşündü; avuç içleri kesilip birbirine yaslandığında, kan birbirine karıştığında bağların en derini ve en güçlüsü. O ve Adaira bu yemini etmemişlerdi ve el bağından sonra evli kalmaya karar vermedikleri sürece de etmeyeceklerdi.

Ve yine de Adaira'nın kanını ve onun savunmasızlığını karşılama isteğini görmek, yara için yara ... hava aralarındaki değişim.

"Batı ile buluşma hakkında konuşmak istiyorum, Jack," dedi, sesi onun iç gözlemini kırarak. "Ama bunu yapmadan önce... uzun süredir ayrı olan eski dostlar gibi konuşalım. ve şimdi yeniden kazanmaları gereken çok şey olduğunun farkındadırlar. Bana hakkınızda bilmediğim bir şey söyleyin, ben de aynısını yapayım."

Kadın ocağın önünde duran sandalyeye doğru yürüdü ve Jack de elinde biri kadın, diğeri de erkek için olmak üzere iki bez parçasıyla onu takip etti. Jack onun ön kolunu sararken o da kadının elini bağladı ve ardından başka bir sandalye çekerek kadının karşısına oturdu. Ağzından hangi sözcükler çıkarsa çıksın, onu seyretmek istediğini fark etti.

Bir an sessiz kaldı, kararsızdı. Ama sonra konuşmaya başladı ve bu sanki bir kapının kilidinin açılması ve ışığın içeri sızmasına izin verecek kadar az da olsa açılması gibiydi.

"Küçükken," dedi Jack, "klana layık olmaktan ve yerimi bulmaktan başka bir şey istemiyordum. Babasız büyümek bu duygularımı daha da körükledi.

Bir şey tarafından, biri tarafından sahiplenilmek. Kendimi kanıtlayarak Doğu Muhafızları'na katılmaktan daha iyi bir onur . Torin'e."

"Bildiğim gibi," dedi Adaira ama gülümsedi. "Belki de aramızdaki en büyük ortak nokta bu. Bir zamanlar biz de aynı şeyin hayalini kurmuştuk."

"Biz de öyle yaptık," diye kabul etti anımsatan bir ses tonuyla. "Ama bazen yerinizin ve amacınızın bir zamanlar düşündüğünüz gibi olmadığını keşfedersiniz. Anakaraya gönderildiğimde acı ve öfke doluydum. Mirin'in beni Ev özlemim hafifledikten sonra üniversiteye yerleşmeye başladım ve bir daha Cadence'e adım atmayacağıma yemin . Bu iddialara rağmen, uyuduğumda hâlâ evimi hayal ediyordum. Görebiliyordum

Cadence ve onun tepeleri, dağları ve gölleri. Kail bahçesindeki otların kokusunu alabiliyor ve rüzgârda uçuşan dedikoduları duyabiliyordum. Rüyaların ne zaman solmaya başladığını size söyleyemem,

kendimi buraya ait olmadığımı tamamen ikna ettiğim zamandı. Ama sanırım ilk arp dersimi okuldaki üçüncü yılımda aldım. En kısa sürede

Parmaklarımı tellerin üzerinden geçirdiğimde, içimde durmadan kaynayan fırtına ve öfke söndü ve gerçekten de kendimi bir şeylere layık görebileceğimi anladım."

"Sen öyle ozan," dedi Adaira.

Gülümsedi. "Şimdi bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle, karıcığım."

"Bu daha zorlu bir iş olabilir," diyerek sandalyeye daha da gömüldü ve bacak bacak üstüne attı. "Korkarım hayatım sık sık sergileniyor."

"Ama biz yeniden bir araya gelmiş iki eski dostuz," diye hatırlattı Jack ona. "Aramızda on yıldır fırtınalı bir su ve affetmeyen kilometreler var."

"O zaman ben de senin gibi başlayayım," dedi Adaira.

"Benim en büyük arzum da seninkiyle aynıydı. Muhafızlara katılıp Torin'in yanında savaşmak istedim. O benim için bir ağabey gibiydi,

Kendimi bildim bileli bir kardeş özlemi içindeydim. Muhafızların nasıl kardeş gibi, birleşik bir aile gibi olduklarını gördüm ve bu yoldaşlığın bir parçası olmak istedim.

"Ama babam bu hayali çabucak yok etti. Muhafızlara katılmak benim için çok tehlikeliydi. Onların yaşayan tek çocuğu ve varisi olarak... yapamayacağım pek çok şey vardı. Annem içimdeki öfkeyi gördü ve bildiği tek yolla onu yatıştırmaya çalıştı. Bana arp çalmayı öğretmeye başladı. Müzikte kendimi bulabileceğimi düşündü, ama senin gibi birinin içindeki fırtınayı dindirirken, Jack, sadece kızgınlığı derinleştirdi.

"Gençtim ve kin doluydum ve dersleri küçümsedim bana vermeye çalıştı. Müzik ellerime geçmiyordu ve tek düşünebildiğim katılamadığım muhafızlardı. Şu anda hayatımın en büyük pişmanlığı bu. O yılları ve onunla geçirdiğim anları nasıl boşa harcadığımı düşünmek.

Bazı günler onun arpına bakmaya dayanamıyorum, çünkü zamanda geri gitmenin, farklı bir seçim yapmanın bir yolunu arzusu beni ele geçiriyor. Keşke genç halimle konuşabilseydim... ah, ona söyleyeceğim şeyler. Annemi bu kadar erken kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Onunla geçirdiğim o anları, bir zamanlar bana vermeye çalıştığı müziği özlüyorum.

"Seninle paylaştığım bu şeyler, Jack... ağızımdaki dikenler gibiler. Pişmanlıklarımdan ve kalp kırıklıklarımdan nadiren bahsederim. Bir laird olarak böyle şeylerin üzerinde durmamalıyım. Ama dilimi tutup sessiz kalmanın bazen türümüz için en büyük pişmanlık olduğunu da biliyorum. Bu yüzden size şunu söylememe izin verin: küçük bir parçam size bakıyor ve bir uyarıda bulunuyor. *Bir yıl ve bir gün sonra ayrılacak. Kalbinin özlemini çektiği anakaraya dönecek.*

"Birbirimize bağlanmış olsak bile sana karşı tedbirli olmam gerektiğini söylüyorum kendime. Bir yanımda seninle bu anlaşmadan bir şeyler çıkarabileceğimize inanıyor. Senin ve benim birbirimizin tamamlayıcısı olduğumuzu, demir gibi çarpışmak ve birbirimizi keskinleştirmek için yaratıldığımızı. Sen

Ve ben isimsiz yeminlerden daha derin olan bir şeyle birbirimize bağı kalacağım, ta ki ada kemiklerimi toprağa verene ve adım bir mezar taşına kazınmış bir anıdan başka bir şey olmayana kadar."

Jack ayağa kalktı. Kadın onu büyülemişti ve gerçek ortaya çıkmadan önce dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Önce o

Ona karşı hislerinin nasıl her şeyle -hayalleri, arzuları, özlemleri- iç içe geçtiğini itiraf etti. O

Onu rahatlatmak, söze gerek duymadan cevap vermek istedi ama önce bir şişe birk şarabının durduğu çalışma masasına doğru yürüdü.

İkisine de birer köpüklü bardak doldurdu. Parmakları okşarken soğuktu, teklifini kabul etti. O yapmadı Oturmaya devam ettiler ama kalktılar, böylece gözleri neredeyse aynı hizadaydı ve çok az boşluk . Yaralarına, pişmanlıklarına ve umutlarına, geçmişe, her birinin bilmeden yaptığı seçimlerin onları nasıl tekrar bir araya getirdiğine içtiler.

"Kalbim anakarayı özlemiyor," dedi sonunda. "Sana dönmeyeceğimi söylemenin güvenli olduğunu söylediğimi sanıyordum Adaira."

"Yine de bana en başından beri anakaranın senin evin olduğunu söyledin," diye karşı çıktı.

Jack ona orada yavaş yavaş solup gittiğini söylemek istedi. Öyle ki Cadence'a dönüp bir yere kök salabileceğini, köklerinin derin ve sarmaş dolaş olduğunu kadar ne kadar solduğunu fark etmemişti.

Onun yerine fısıldadı, "Evet, ama bir zamanlar evin sadece bir yer olduğunu düşünürdüm. Geceleri uyurken seni tutan dört duvar. Ama yanılmışım. İnsanlarmış. Sevdiklerinle ve hatta belki de nefret ettiklerinle birlikte olmaktır."

Gülümsemekten kendini alamadı, sözlerinin kızın teninde nasıl gezindiğini ve kızarmasına neden olduğunu izledi.

Adaira bardağını bir kenara bıraktı. Ona baktığında gözleri keskinleşmişti ve "Bir zamanlar ondan nefret ettiğimi biliyor musun?

Sen?"

Güldü ve ses göğsüne yayıldı, şarap kadar sıcak ve zengin. "Birbirimize bilmediğimiz şeyleri anlattığımızı sanıyordum."

"On yıl önce o akşam gittiğinizi gördüğüme çok sevinmiştim," diye itiraf etti. "Alacakaranlıkta tepede durdum ve senin tekneye binişini izledim. Seni artık göremeyene kadar izledim,

Ve bunu bir zafer saydım, çünkü eski tehdidim artık adaya musallat olmayacaktı. Seni yenmiş sürgüne göndermiştim; artık devedikenlerimi çalamayacak, bana sivilce yediremeyecek ya da örgülerimden kurdeleler koparamayacaktın. Haftalar önce seni gördüğümde yaşadığım şoku tahmin edebilirsin. Kendimi senin benim düşmanım olduğuna, on yıl sonra bile senden nefret etmeye mahkum olduğuma inandırdığım onca zamandan sonra... Yeniden bir parça sevinç hissettim, ama bunun senin gidişinle hiçbir ilgisi yoktu."

Jack bardağını yere bıraktı ve ona doğru yaklaştı. Kolundaki yara kaşınmaya başlamıştı; hızla iyileşiyordu ve yakında bu an onlar için kaybolacaktı. Kızın yanağında dans eden altın rengi ışığı nazikçe izledi.

"Beni gördüğüne sevindiğini mi söylüyorsun Adaira?"

"Sevindim," dedi ve nefesi onunkinin altında sıkıştı. okşamak. "Yıllarca soğuk ve boş kaldıktan sonra içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğim için mutluydum. Sadece bunu sende bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Sanki kelimeleri onun ağzından çalmış gibiydi. Ve onları geri istedi.

Dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi, alaycı bir öpücüktü bu. Kadın

Koyu kırmızı meyveler gibi, dağlarda yabani olarak yetişen yaz meyveleri gibi tadı vardı ve onun tuniğini tuttu ve aynı tatlandırılmış nefesi paylaşana kadar onu kendine çekti. Giysileri aralarındaki paraziti yakaladığında hava çatırdadı. Jack'in ağzı, onun iç çekişlerini içerken ve ağzını ezberlerken nazikti. Ama çok geçmeden bir şey hissetti göğsünde yok edici bir ağrı hissetti. Sersemlemiş bir halde, Adaira'nın uyandırdığı duygulara kapıldığını fark etti.

onun içinde. Bu kadar yumuşak bir şeyin nasıl olup da Dudakların fırçalanması vücudunda böyle bir acıyla yankılanabilirdi.

O da bunu hissetmiş olmalıydı. Öpüşmeyi kesti ve ona sarılmayı bırakarak uzaklaştı. Yüzü sakin, gözleri sakindi. Ama ağzı onunkinden dolayı şişmişti ve sanki ondan kalan bir izi tadıyormuş gibi dudaklarını birbirine doladı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Jack sadece ona baktı, ne tür bir açlıktan bahsettiğinden emin değildi. Yarım saat sonra sessizliğine şükretti çünkü Adaira, "Sanırım bir sonraki sohbetimiz bir tabak haggis ile daha iyi gidecek," dedi.

Innes'le buluşma ilk niyetini tamamen unutmuştu. Kadının kapıya doğru ilerleyişini ve hizmetkârlardan birine, Innes'i getirmesi için ricada bulunuşunu izledi.

Jack'in odasına kadar yemek yedi. Masaya yaklaştı ve onu tutarak yerde ocağa doğru ilerletti. Kadın bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle yanıyor gibiydi.

Sanki öpüşmelerinden sarhoş olmuş gibi donup kalmıştı. Ama sonunda ona katıldı, masayı ateşe taşımasına yardım etti ve iki sandalye. Müzik bestesi hâlâ cilalı meşenin üzerine özenle yığılmıştı. Adaira bunu fark etti ve o da bunu gördü,

Notaları okuyamasa da dikkatle inceledi. "Bu senin rüzgâr için söylediğin mü?" diye sordu dikkatli bir sesle.

ton.

"Öyle."

"Neredeyse

tamamlandı mı?" "Pek

sayılmaz."

Akşam yemeğinin gelmesiyle rahatlamıştı. Adaira'nın türkü çalmasını yasaklayıp yasaklamayacağını bilmiyordu. Ama sağlığı *iyiydi*. Hâlâ baş ağrısı nöbetleri geçiriyor ve Parmakları zonkluyordu ama bu semptomların onu öldürmesi uzun yıllar alacaktı.

Jack masayı dikkatlice topladı ve aralarında dumanı tüten haggis ve patates tabakları, solmuş yeşillikler, ekmek ve bir çömlek tereyağı ile karşılıklı oturdular. Onlara yemek hazırlayana kadar fark etmemişti.

Her yeni kadeh şarapta kolundaki yara iyileşmiş ve hakikat büyüünün gücü tamamen azalmış, geride derisinde soğuk, yumuşak bir kabuktan başka bir şey bırakmamıştı. Yine de Adaira'ya baktığında paylaştıkları sözlerin ve sevginin için de kaybolmadığını fark etti. Duygular üzerlerinde yıldızlar gibi asılı duruyor, hizalanmak için başka bir anı bekliyorlardı ve o, bir arp teli gibi mırıldanan beklentiye iliklerinde hissetti.

"Ne konuşmak istiyorsun Adaira?" diye sordu. Kadın ona yarım bir gülümseme verdi. "Önce yemeğini ye, Jack."

Onu dinledi ama çok geçmeden yemek yemekte zorlandığını fark etti, sanki zihni düşüncelerle doluydu. Avucunu inceledi, soğuk yara izi şimdi onu işaretliyordu ve şarabını içerek tortuları.

"," dedi sonunda. "Kızlarımızı geri almak için bir planım var."

Jack çatalını bırakmış, dikkatle onu izliyordu. Onun bir Bundan hoşlanmayacağını hissediyordu ama sessizdi, onun açıklamasını bekliyordu.

Adaira, "Yarın rüzgar için türküyü bitirebilir misin?" diye sorduğunda onu tamamen şaşırttı.

Kaşlarını indirdi. "Benden oyun oynamamı isteme şeklin bu mu Adaira?"

"Evet. Ama bir şartla Jack." İnledi.

"Neymiş o?"

Adaira Orenna'nın bulunduğu cam şişeyi çekip onun önüne . "Oynamadan önce bu çiçeği tüketeceksin."

Bu çiçeği günlerdir saklıyordu, ne zaman kullanacağından emin değildi. Camın içinde masum görünen bu çiçeği inceledi ve "Bunun arkasındaki sebep nedir?" diye sordu.

"Sidra ile konuştum," dedi Adaira. "Bir tane içmiş ve bunun ona ruhlar âlemini görme yeteneği verdiğini söyledi. Ona doğal olmayan bir güç, hız ve farkındalık vermiş. Sanırım seni büyüünün en kötü etkilerinden koruyacaktır."

Jack iç çekti. "Ama ya beni başka türlü etkilerse? Ya oyun oynama yeteneğimi engellerse?"

"O zaman oynamayacaksın. Etkisi geçene kadar bekleyeceğiz ve sen de kendi gücünle, toniklerini hazırlamış olarak oynayacaksın," diye cevap verdi. "Çünkü haklısın, Jack. Rüzgâr batıdaki kızların nerede olduğunu biliyor. Eğer bize tam yerlerini , onları kurtarmak için bir plan yapabiliriz."

"Ve Innes Breccan bize yiyecek kadar çiçek sağladıktan ve klan sınırını fark edilmeden geçtikten sonra bunu yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Jack söyledi.

Adaira başını salladı. "Evet."

Midesi sıkıştı. Ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini düşünerek bir korku nabızı hissetti. Bir gölge gibi batıdan gizlice geçmeyi hayal etmek. Yakalanmak ve hapsedilir ya da muhtemelen öldürülür.

"Ya yanılıyorsan Adaira?" diye sordu. "Ya Orenna çiçeği klan çizgisinin geçme gücü vermiyorsa?"

"Bence güçlü bir olasılık ," dedi. "Yoksa Breccanlar bunu nasıl yapıyor olabilir? Çiçek onlara bizim âlemimizle ruhlar âlemi arasında yüksek farkındalık ve güç veriyorsa, nasıl vermesin?"

"Ama bunu daha önce biliyorlarsa, neden bu çiçeği daha önce kullanmadılar?" Jack tartıştı. "Neden bunu kendi çıkarları için baskın yaptıklarında avantaj mı? Görünüşe göre bunu sadece haftalar önce, tek amaçları kızları çalmak için kullanmaya başladılar."

"Ve en son baskınlar," diye ekledi Adaira. "Torin'in saydığından daha fazla Breccan gördüğünü iddia ediyorsun."

İç geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Kız kardeşi de gece bahçelerinde duran bir Breccan görmüştü ve sıradakinin Frae olmasından endişeleniyordu. Onu kaçırmak kolay olurdu, bu yüzden Klan çizgisine yakın.

"Belki de Breccalılar şimdiye kadar Orenna çiçeğini bilmiyorlardı," dedi Adaira. "Her iki durumda da, öyle olsa da olmasa da geçmenin sırrını bulacağız."

ve sonra da onları geri almak için batıya alacağız."

"O zaman savaşa hazırlanmalıyız Adaira," dedi Jack.

"Breccanlılar her ne sebeple olursa olsun doğulu kızları alıyorlar, onları kandırmak ve batıya sızmak için ticaretlerinin nesnesini kullandığımızı öğrendiklerinde çok kızacaklar."

"Çocukları çalan bir klanla barış yapabileceğimi sanmıyorum" dedi.

Başını salladı ama o buzhis omurgasına doğru ilerliyordu. Adadaki savaş neye ? Tamerlaine'ler savaşçılardan oluşan bir klanla karşı galip gelebilir miydi? Kaybederlerse ne olacaktı? Adaira'ya ne olacaktı?

Jack korkunç düşünceler içinde kaybolmuş bir halde ona baktı.

Ateşin ışığı ve gölgeler onun üzerinde dans ediyordu ve gözleri onun bakışlarını tutarken iki karanlık değerli taş gibi parlıyordu. Güneş batmaya başlamıştı; adam güneşin batışından habersizdi.

solan ışık. Sadece bir saat önce Adaira'yla birlikte farklı bir dünyada duruyorlardı ve zaman etraflarında kristalleşmişti. şimdi ise

Zaman hızla akıyor, endişe verici bir akıntıya kapılıyordu. Onu çektiğini, dakikaların birer birer akıp gittiğini hissedebiliyordu.

"Eğer istediğin buysa," dedi. "O zaman seninleyim."

Ayağa kalktı ve onun yanına doğru yürüdü. Parmaklarını saçlarında hissetti, belli belirsiz bir okşayış.

"Teşekkür ," diye nefes aldı. "Artık sizi yalnız bırakmalıyım. Güneş batıyor ve Mirin'e dönmen gerektiğini biliyorum. Ama yarın oynamaya hazırsan, gel beni bul."

Jack başka bir şey söyleyemeden kadın odasına çekildi. Ama Orenna'yı geride bıraktı ve Jack müziğini toparlamaya başlarken şişeyi cebine soktu.

Kendisine ne hakkında derinlemesine düşünmek için zaman vermemişti.

bugün olmuştu. Mirin'in evine doğru yürüyene kadar buna fırsat bulamadı.

Baskın gecesini düşündü ve Frae'nin karanlıkta ona, "*Arka bahçemizde bir Breccan var,*" diyen sesini duyabildi. Belki de adam onun küçük köpeğini çalmaya gelmişti.

Ama belki de evlerine yapılacak bir baskını engellemek için evlerinin üzerinde bir nöbetçi olarak duruyordu.

Jack zihninin gözünde annesini gördü, çiftliğine çok yakın olan klan soyunun tehlikesine rağmen kazandığı topraklarda kalmaya devam ediyordu. Babasının adını sorduğu onca zamanı ve Mirin'in onunla ilgili en ufak bir bilgiyi bile paylaşmak istemeyişini hatırladı.

Tepelerde yürürken, Jack dirseğini kınından çıkardı. Sadece Şu anda sahip olduğu somut miras, çünkü ona ne bir isim ne de toprak verilmişti. Ona yalnız bir adamdan başka bir şey verilmemişti.

Sanki Jack'in babası oğlunun altında büyüyeceği tüm yalanları ve sırları tahmin etti.

Torin Breccalıların klan sınırını habersizce geçtiklerini, Adaira da doğunun kızlarını çaldıklarını iddia edene kadar Jack bunun mümkün olduğuna asla inanmazdı. Eğer şimdi gizlice geçiyorlarsa, belki de uzun zaman önce, Jack'in annesi sınırın kenarında tek başına yaşarken de geçmişlerdi.

Her zaman babasını bilmeden şehir pazarında, yolda, kale salonunda görüp görmediğini merak etmişti. Jack hep merak etmişti ve bu düşünceler yıllar boyunca nadasa bırakılmış, çürümeye terk . Ama artık değil.

Babasının onu neden hiç sahiplenmediğini hep merak etmişti. Şimdi nedenini biliyordu.

Babası bir Breccan'dı.

BÖLÜM 21

Torin, Sidra'yı görmek için sabırsızlanarak atını çiftliğe geri sürdü. Sidra'yı

Klan hattındaki toplantı beklediğinden daha iyi geçmişti ve bu uzun zamandır hissettiği en umutlu andı. Eğer Innes Breccan uzlaşmacı olmaya devam eder ve onlara Orenna çiçekleri sağlarsa, o zaman bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Maisie ve diğer genç kızları bulmak. Kızını kucağına almasına günler kalmış olabilir. Onu eve taşımasına günler kalmıştı.

Sadece sabırlı olması gerekiyordu. Torin kalbini sakinleştirmek için yavaş ve derin nefes aldı.

Atından indi ve atını kapının yanında bıraktı. O yokken burada yağmur yağmıştı; ön bahçe güneş ışığında parlıyordu. Sonra Yirr'in ön kapıyı korumadığını fark etti ve Torin ilk tedirginliğini hissetti. Sidra'yı çağırmak için ağzını açarak içeri adım attı.

Sesi hâlâ boğazında düğümleniyordu. Yarası hala ağrıyordu.

Torin yutkundu ve odaları aradı. Şifalı bitkiler ve merhemlerden oluşan sepeti rafta duruyordu, bu yüzden Torin onun hastalarını ziyaret etmediğini biliyordu. Belki de bahçeye . Sıraları dolaştı ama Sidra yoktu. Torin yükselen sapların, yemyeşil çiçeklerin ve asmada olgunlaşmış sebzelerin ortasında bir an durdu. O burada değildi ama Torin yeryüzündeki yeşil canlıların, kır çiçeklerinin arasında onun izini hissedebiliyordu.

Hemen tepeye, babasının yanına gitti ama Graeme yanında değildi.

Torin kaşlarını çatarak bahçesine döndü. Fark etti ki nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu onu otların yanında dizlerinin üzerine . Yine son günlerini düşündü. onunla konuştuğu zaman. Ağzından şeyler -keskin, öfkeli ve gururlu.

En kötü anında bile onu sevdiğini söylemişti. Ve o cevap vermemişti. Ona nasıl hissettiğini hiç söylememişti ve şimdi bu şansı elinden alınmıştı.

Ama bu zoraki sessizlikte, yabancı otları fark etmişti. bahçenin üstesinden geliyordu. Sidra'nın gözlerindeki hüznü ve duruşundaki bitkinliği fark etmişti. Acı çekiyordu, Ve kendi acısını gibi, onun da bu acıyı taşımasına yardım etmek istiyordu.

Kir ve kaplı, bıçaklardan yara bere içinde kalmış ellerine baktı.

Ellerin için hangisini seçeceksin Torin? Bir keresinde ona, onu gücendiren sözler söylemişti. Ama bunlar yaşayan kelimelerdi - ne kadar söndürmeye çalışırsa çalışsın ölmeyecek bir cümle. İçinde yavaş yavaş filizlenen tohumlar gibi kelimeler, yeni büyümeyi ortaya çıkarıyordu.

Rüyalarına daldı. Öldürdüğü adamların hayaletleri. Değişmek istiyordu.

Ayağa kalktı ve atını aldı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu ve rüzgârı dinleyerek amaçsızca atını sürdü. ve altındaki zemini inceliyordu. Sidra'yla tanıştığı ilk günü hatırladı. Atından nasıl düştüğünü.

Torin atını güneye çevirdi ve Sidra'nın doğduğu, adadaki en huzurlu yere doğru sürdü. Stonehaven Vadisi.

Sidra ilk olarak büyükannesinin vadideki mezarını ziyaret etti. Diz çöktü ve otlarla, toprakla ve taşla konuştu. onu yetiştiren kadından bir iz taşıyordu. Sidra annesini hiç hatırlamamasına rağmen annesinin mezarına da uğradı. Vadide biraz oyalandıktan sonra

Mezarlığa, büyüdüğü kulübeye doğru yürüdü.

Bu topraklar anılarla işaretlenmişti. Onların arasından teker teker geçti. Önce Sidra'nın suskun babasıyla vakit geçirdiği bir kayalığa giden dere, akıntıdan balık yakalıyordu. Sonra ilk öpücüğünü yaşadığı meyve bahçesi geldi. Kardeşiyle birlikte koyunları koruduğu otlaklar. Ve son olarak, toprak ruhlarına olan inancını ilk keşfettiği yer olan kail avlusu. Büyükannesinin yanında, ellerinde toprakla saatler geçirdiği yer. Bitkilerin sırrını ve küçük bir tohumun gücünü öğrendiği yer. Bu topraklar onun çocukluktan genç kızlığa, oradan da kadınlığa geçişine tanıklık etmişti ve bunun yakın bir dostla yeniden bir araya gelmek gibi hissettireceğini umuyordu.

Kulübe hatırladığı gibi görünüyordu; babası ve erkek kardeşi özenle çalışmaya devam etmişlerdi. Ancak avlu tam bir felaketti, düzensizdi ve yabancı otlarla kaplıydı. Meyve bahçesindeki ağaçlar meyve yüküyle doluydu ve koyunlar hâlâ tepelerde bulut kümeleri gibi dolaşıyordu. Ama Sidra ruhunda bir sızıyla buranın artık evi gibi hissettirmediğini kabul etti.

Yirr onun yanında sızlandı.

Köpeğe baktı ve başına dokundu ama gözleri koyunların üzerindeydi. Onu koşması ve sürüyü gütmesi için serbest bıraktı. Tek başına kapıdan geçti ve kail avlusunda durup dağınıklığı inceledi. Yavaşça diz çöktü.

Toprak nemliydi. otları söküp incelemeye başladığında elbisesinin içinden sızdığını hissedebiliyordu.

Büyükannesi bir keresinde ona, yabancı *ot sadece yerinde olmayan bir bitkidir*, demişti. *Baş belası olsalar bile onlara nazik davran, çünkü ruhlar arasında sadık bir müttefik olabilirler.*

Sidra otlardan birini kucaklayarak gülümsedi. Küçük beyaz çiçekleriyle çok güzeldi. Adını bilmiyordu ve daha sonra bastırıp incelemek üzere cebine koydu.

Sıralar arasında ilerliyor, hazır olan meyveleri topluyor, yaprakları çiğneyen böcekleri uzaklaştırıyordu. Toprak kısa sürede tırnaklarına doldu ve eteği çamurlandı ama o hatırlıyordu.

Kardeşi Irving'in çocukken tepelerde kaybolduğu onca zamanı hatırlıyordu. Ama Sidra hiç kaybolmamıştı. Saçlarında kır çiçekleri ve kalbinde güven. Zirvelerde ve vadide kendini her zaman güvende hissetmişti. Bolluk mevsimlerini, bu bahçenin hasatla nasıl dolup taşıdığını hatırladı. Hiç aç kalmamıştı ya da yemek istiyordu. Senga'nın bir yarayı kendi başına sarmasına izin verdiği ilk zamanı hatırladı. Günden güne, nasıl Sidra'nın özenli bakımı altında yara kapanmış ve iyileşmişti. Sanki parmaklarının ucunda sihir varmış gibi.

Anıları şimdiki zamana yaklaştı ve onlarla savaşmak istedi. Ama ellerini toprağın derinliklerine soktukça düşünceleri daha da alevlendi.

Orenna çiçeğini tattığını ve gözlerinin nasıl açıldığını hatırlıyordu. Yamaca gitmişti ve ezilmiş fundayı gördü. Düştüğünde ruhların nasıl ağladığını ve baygın yatarken bile onu nasıl kucakladıklarını görmüştü. Gölün hain ruhunu ve onu yükselmeye çağıran diğerini, altının parlayan dalını hatırladı. Yüzeye çıkmak için.

"Tüm bu zaman boyunca kendimi yalnız hissettiğimde," diye fısıldadı toprağa, "sen benimleydin. Ama yine de seni göremedim,

Çünkü acım görüşümü engelledi. Bu acıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl taşıyacağımı bilmiyorum."

Toprağa ver çocuğum. Senga'nın geçmişte sayısız kez söylediği bir cümleydi bu.

Sidra ayağa kalktı, bir an kararsız kaldı. Baraka hâlâ bahçenin köşesindeydi, kapısı örümcek ağlarıyla kaplıydı. Kadın

İçeri girdi ve yıllar önce ayrılmadan önce olduğu gibi buldu. Tohumlar hâlâ küçük bir çuvalın içinde saklanıyordu; bir avuç alıp bahçeye geri taşıdı.

Sidra öfkeyle toprağı kazdı. Toprak onun öfkesini taşıyacak kadar güçlüydü ve parmaklarını balçıkta gezdirdi. Tırnaklarıyla çukurlar kazarak, toprağı *daha sıkı savaşmalıydın* sözlerini verdi.

"Elimden geldiğince mücadele ve hâlâ güçlüyüm," dedi.

Tohumları karıkların içine bıraktı ve daha fazla kelime ekledi: *Torin ve Maisie'yi hayal kırıklığına uğrattın.* Bu sözlerden vazgeçmek daha zordu. Hâlâ gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmediğı bir sözü bekliyordu. Beklediğı şey Maisie eve dönmek istiyordu ama bu gerçekleşmeyebilirdi. Torin'in kendisini onun sevdiği gibi sevip sevmediğini öğrenmek için bekliyordu.

Kederi kabaran Sidra attığı tohumlara baktı, toprağın, yağmurun ve zamanın onları dönüştürmesini bekliyordu.

"Aşta başarısızlık yoktur," dedi ve yarıkların üzerini örttü. Toprak zengindi; kederinin bir kısmını yutmuştu. "Ve ben ölçüsüz sevdim."

Bu konuda eksiksizim.

Sidra diz çökmüş, kendiliğinden diktiğı sıraya bakmaya devam ediyordu. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildi.

Kulübenin arka kapısının büyük bir gürültüyle açıldığını duyana kadar geçti. Kardeşi Irving dışarı fırlamış, koyunlarını toplayan yabancı köpeğı ağız açık bakıyordu.

"Köpek benim," dedi Sidra ve kardeşi irkilerek onun bahçede diz çöktüğünü fark etti.

"*Sidra?*" Irving gözlerini kısarak ona baktı.

göründüğünün farkındaydı. Yağmurdan sırlıslık olmuş, kir pas içindeki saçları karanlığı andırıyordu. Birbirlerini görmeyeli yıllar olmuştu. "Ben de vadiye geldim ve seni ve babamı ziyaret etmeyi düşündüm."

Irving hâlâ Yirr'e kaşlarını çatarak, "kilometrelerce ötede, otlakta," dedi. "En fazla akşam karanlığına kadar dönmez. Muhtemelen."

"Anlıyorum," dedi Sidra ayağı kalkarak. "O zaman gitsem iyi olacak."

"Saçmalama," dedi ağabeyi muzip bir gülümsemeyle.
"Fasulyeleri ayıklamak için yardımına ihtiyacım var."

Torin geldiğinde Sidra kendini aynı mutfak masasında, aynı sandalyede oturmuş, elleriyle çalışırken bulmuştu. Aynı yer, aynı gün ve aynı saat.

Aynı mevsimdeydik, sadece güneş ve büyükannesi yoktu. Ya da Sidra bir an için kendini kandırmış, zamanın bir çember olduğuna ve Torin'in kapıyı ilk çaldığı anın bu olduğuna inanmış olabilirdi.

yerinden çıkmış omuz.

Havada yine bir parazit vardı ve Sidra'nın parmak uçlarında toplanıyordu. Tıpkı uzun zaman önce o gün olduğu gibi. Sanki ellerini yünlerin, görünmeyen ipliklerin üzerinde gezdirmişti. Bir şeyler değişmek üzereydi ve o *şeyin* ne olduğunu bilmiyordu ama yine de bunu iliklerinde hissediyordu.

Torin kapıyı çaldı. Alışlagelmiş üçlü vuruşu, sert ve aceleciydi.

Irving ofladı pufladı. Sidra'nın yarısı kadar fasulye koparmıştı ve ayağa kalkmak için hamle yaptığında Sidra, "Kapıya ben bakarım," dedi.

Kardeşi itiraz etmeye başladı ama Sidra'daki o garip enerji titreşimini görmüş olmalıydı ki çenesini kapatıp kendini tekrar bankın üzerine bıraktı.

Yine de Torin kapıyı tekrar çalıncaya kadar bekledi, bu kez o kadar ısrarcı değildi.

Ayağa kalktı ve kapıyı açtı.

Torin uzun bir süre ona baktı, kelimelere ihtiyaç duymayan bir an. Irving, "Torin mi o?" diye sorarken Sidra arkasından bankın yere sürtündüğünü duydu.

"Öyle," diye yanıtladı bir süre sonra, Torin'in hâlâ sessiz olduğunu fark etti. "Neden geldin?" diye sordu fısıltıyla.

Torin ona elini uzattı, sessiz bir davetti bu.

Onunla birlikte bu eşiğin ötesine geçerse, havada o bilinmeyen değişimin alevleneceğini biliyordu. Bir an için

Bundan korkuyordu, çünkü önündeki yolun zor hissediyordu. Bu yol gözyaşları, kalp kırıklıkları ve sabır ve kırılganlık. Sonunu göremiyordu ama başladığı yerde durgun ve pasif kalmak da istemiyordu.

Elini tuttu ve eşikten geçerek kapıyı arkasından kapattı.

Yırr bir çamur birikintisinde nefes nefese kalmış, koyunlarla yaptığı koşudan memnun bir haldeydi. Ayağa fırladı ve Sidra ile Torin'i uzun otların arasından geçerek meyve bahçesine kadar takip etti. Buradaki hava yasak kokuyordu, çürümüş meyvelerden gelen tatlı bir koku ve Sidra sonunda dalların altında durdu, rüzgâr saçlarını karıştırıyordu.

"Niyetim sizi endişelendirmek değildi," dedi. "Vadiye büyükannemin mezarını ziyaret etmek için geldim ve bir büyü için evi görmek. Hava kararmadan çok önce dönmüş olurdum."

Torin onun bakışlarını tuttu ve kadın bir endişe izi görebiliyordu. Konuşmak istiyordu; Torin ağzını açıp iç çekerken yaşadığı hayal kırıklığını hissetti. Ama onun tırnaklarının altındaki kiri fark etti. Eteğinin cebinden çiçekli başını çıkaran otu.

Avucunu nazikçe göğsünün üzerine koydu ve kadın onun kendisini ona açmasını istediğini anladı.

Çimenlere baktı, tereddütlüydü.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum Torin," dedi. Onun bir şey söylemesini bekleyip durması çok tuhaftı. Gözlerinde yaşlarla onun bakışlarını karşıladı. "Ben her zaman dindar biri oldum. Eminim şimdiye kadar benim hakkımda bunu fark etmişsinizdir. İnanç, her zaman Ama Maisie kaçırıldığında kırıldı. Yabancı, sanki hayatımın hiçbir anlamı yokmuş gibi beni fundaların arasına attığında."

Torin'in eli tutmak için hareket etti. O kadar sıcaktı ki, sanki içinde bir ateş yanıyordu.

"Neredeyse her gece uyumaya çalıştığımda," diye devam etti, "kendime *daha çok mücadele etmeliydin*, derdim. *Sen daha güçlü olmalıydım. Maisie ve Torin'i hayal kırıklığına uğrattın.*

Bir anne, bir eş ve şimdi de bir şifacı olarak başarısız oldunuz, peki size ne kaldı? Bu sözlere inandım. Onlar içime o kadar çok şüphe ve acı yerleştirdi ki... Onları nasıl söküp atacağımı bilemedim"

Torin keskin bir nefes aldı. Sidra onun yüzünü incelemeye cesaret etti ve ıstırabını gördü. Onu ilk gördüğü sabahki gibi görünüyordu, hırpalanmış ve kan lekeleri içindeydi. Sanki içine bir bıçak saplanmış gibiydi.

"Artık bu sözlerin yalan olduğunu biliyorum," dedi ama sesi kırıldı. "Yas tutmanın, üzülmünün ya da öfkelenmenin zayıf bir yanı olmadığını da biliyorum. Ama her zaman sana layık olduğumu kanıtlamak istedim ve Maisie'yi kaybetmek kendimle ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu. Kim olduğumu, kim olduğumu.

Olmak istediğim kişi."

Gözyaşlarından ya da nasıl titrediğinden utanmadan ağlamaya başladı. Bir arınma gibi hissetti ve engellenmeden akmasını istedi.

Torin ona sarıldı. Yüzünü saçlarına bastırdı ve onunla birlikte ağlarken göğsünün titrediğini hissedebiliyordu. Birlikte, kaybettikleri çocukları için ağladılar.

Sonunda Sidra onun kızarmış ve kırmızı gözlü yüzüne bakabilmek için arkasına yaslandı.

"Şunu söyleyerek bitirmem gerekiyor," dedi yanaklarını silerek. "İtiraf etmek benim için zor ama hayatımı benden alınabilecek bir şey üzerine kurduğumu fark ettim ve korkuyorum. Maisie'nin eve dönmesini çok istiyorum ama döneceğine dair bir söz yok ve bu durumda sana ve bana ne kalıyor? Dünyayı farklı açılardan görüyoruz ve merak ediyorum... Acaba içinde bizim için bir yer var mı?"

Torin'in nefes alışları hızlandı. Elini tuttu ve göğsüne , avucunu ekosesinin koruyucu büyüünün altına kaydırды, böylece kalbinin atışını hissedebiliyordu. Onunla birlikte dalların altında durdu ve gözlerini kapattı, onun hayatının ritmini hissetti.

Yağmur yağmaya başladı. Meyve bahçesinde yumuşak bir fısıltı.

Torin onun elini göğsünden çekti, ama sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve Torin onun elini hissetti

kararlılık. Bunu onunla, sadece birlikte denemek istiyordu. Eğer kendi yerlerini birlikte oymaları gerekiyorsa, o zaman bunu deneyecekti. Alnını onunkine yasladı ve aynı havayı, aynı düşünceleri soluyarak durdu.

Çenesini yokladı, yağmur şimdi yüzünde gözyaşı gibi parlıyordu.

Benimle eve gel.

Sidra başını salladı.

Torin onu atının babasının bahçesinde beklediği yere götürdüğünde yağmur şiddetlenmişti. Vadi yolları çamurla doluydu ve Torin onları tepeler boyunca dikkatle yönlendirdi, Yirr de arkalarından geliyordu. Öğleden sonra Akşama erimeye başlamıştı ve çiftliklerine döndüklerinde gökyüzü hâlâ fırtınayla çalkalanıyordu. İkisi de iliklerine kadar ıslanmıştı.

Sidra ortak salona adımını attı. Maisie'siz odanın ne kadar boş olduğunu asla unutamayacaktı; eve döndüğü anda her zaman en kötüsünü hissetmişti. Yapacak bir şeyler ararken boğazını temizledi. Ocaktaki ateşi yakmalı mıydı, yoksa önce kıyafetlerini mi değiştirmeliydi diye düşündü. Karar vermeden Torin'in elini hissetti.

sabit bakışlar.

Kıpırdamadan duruyordu, keten saçları alnına . Sidra onun neden bu kadar dikkatli olduğunu anlamamıştı, ta ki onun emrini beklediğini fark edene kadar.

Ona doğru yürüdü, hissettiği arzudan korkuyordu - nasıl keskin bir şekilde içindeydi - ta ki kendi yüzüne yansıdığını görene kadar.

Sidra'nın parmakları omzundaki broşa uzandı ve onu çözdü. Ekosesi ellerinin altında dalgalandı ve Daha sonra adamın atletinin buldu ve teker teker açtı. Adamın giysilerini -kemerini, silahlarını ve tuniğini- çamurlu botlarına kadar çıkardı. Sonra o da bu hareketlere karşılık verdi.

onu soymuştu. Hevesli elleri kadının korsajının bağcıklarına dolandı ve sinirli bir nefes verdi.

Sidra gülümsedi ama sanki bu ilk seferleriymiş gibi midesi kanatlarla doluydu.

Adamın attığı düğümü gevşetmesi bir anını aldı ve adam çekmeden önce parmaklarını indirecek zamanı bile olmadı. elbiseyi ve kombinezonu ondan aldı ve giysilerini bir yığın halinde onunkilerin yanında yere bıraktı.

Birbirlerine bağlanmış bir halde, Torin onun teninde geziniyordu.

Her çizgisini ve kıvrımını ezberliyordu. Nefes aldığıında, ağzı onu yakalamak için oradaydı, bir fok gibi onunkine yerleşti ve yağmur ve tuz tadı vardı.

Onu yatağa taşıdı.

Birlikte battaniyenin içine gömüldüler. Adam onun boğazının kıvrımlarını, köprücük kemiklerinin vadilerini öptü. Vücudu sıcaktı, onunkine karşı rahatlatıcıydı. Torin bir kez olsun acele etmemişti. Torin'in yapacak sayısız önemli işi olduğunu biliyordu ama o gece onu seçmişti.

Işık azalıyordu. Sidra onun teninin kokusunu içti -deri ve yün izleri, adanın balçığı, bitmek bilmeyen çalışmanın teri ve hafif bir rüzgâr dokunuşu- ve bu koku ona tanıdık ve sevecen , sanki en beklenmedik yerlerde evini bulmuş gibiydi.

Onu daha yakına, daha derine çekti. Oda artık karanlıktı ama adamın yüzünü belli belirsiz seçebiliyordu. Gözlerindeki merakı. Kısa süre sonra hiç göremez oldular, ama hissettiler ve nefes aldılar ve bir bütün olarak hareket ettiler. Kalplerinin gözleri açıktı ve karanlıkta bile birbirlerini canlı bir şekilde görüyorlardı.

Ondan önce uyandı. tepelerde garip bir patika görmüştü ve bu patikayı bulmak zorunda olduğunu hissetmişti. Sessizce, Sidra yataktan kaydı ve gardırobunda temiz giysiler buldu. Torin dün gece yine kâbus görmüştü. Uyurken ne gördüğünü bilmiyordu ama bu onu endişelendiriyordu.

Boş bir sepet ve yiyecek arama bıçağını buldu, ekosesini ve botlarını giydi ve ön bahçeye çıktı.

Şafak vaktiydi ve ışık süt mavisiydi.

Tepelere gitmek için çiftlikten ayrıldı, nereye gittiğinden emin olmadan çamurlu bir patikadan yola çıktı. Ama rüyalarındaki yolu ararken yoldan sapıp diz boyu fundalığa girmeye cesaret etti. Torin'in tedavisini aramaya o kadar odaklanmıştı ki, önünde açan karaçalı izini neredeyse gözden kaçırıyordu; ince bir altın iplik onu hayretler içinde durdurmuştu. Bu ona, Torin'in rüyasında gördüğü patikaları hatırlatmıştı.

Ruhlar âleminin dolambaçlı yolunu takip etti, ayaklarının altındaki çiçekleri ezmemeye dikkat etti.

Bu onu daha önce hiç görmediği bir vadiye, tepelerdeki değişken bir yere götürdü. Karaçalı sonunda kayalık duvardan yukarıya, ateş sütleğeni doğru kıvrıldı. Ateş sütleğeni

Yabani otlar kısa kırmızı saplara sahipti, ateşli çiçekleri Sidra'ya körfezde yetişen anemonları hatırlatıyordu. Bu bitkinin koparıldığında intikamcı olduğunu, koparmaya cesaret eden ellerde acı veren kabarcıklara açtığını biliyordu.

Ayağa kalktı ve güzel, canavar otuna baktı, derin bir nefes aldı ve sepetiyle tırmanmaya başladı ve bıçak. Ama karaçalı yaklaştığında tısladı ve soldu ve gereken bedeli anladı - ateş sütleğeni çıplak elleriyle toplaması ve taşınması gerekecekti. Sepeti ve bıçağı bıraktı, sonra tırmanmaya devam etti.

Sidra sütleğene ulaştığında tereddüt etmedi. Eli ilk çiçeğin sardığı anda içindeki acı kabardı. Bağırdı ama onu bırakmadı. Çiçek kopana kadar çekiştirdi ve acı sanki elini bir çiçeğin üzerine koymuş gibi parlak ve yoğun bir şekilde yandı. Ateş. Titreyerek bir başkasını tuttu, hasat ederken acı dolu çığlıklarını yutamadı.

Elleri Torin'acısını aldı; sesi, kaybettiği kişi için yükseldi.

Ve eğer daha önce ona olan aşkının derinliğini
ölçebileceğini düşündüyse, yanılmıştı.
Bildiğinden çok daha derinlere uzanıyordu.

BÖLÜM 22

Ertesi sabah Jack elinde arıpla şatoya geldiğinde Adaira onun çalmaya hazır olduğunu biliyordu. Beklediği gibi, ruhlar hakkında hızlı bir tartışma yaşadılar.

"Sence onlara güvenebilir miyiz?" Jack sordu. Sesi sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi sinirli geliyordu.

"Diğerlerine güvendik," cevap verdi Adaira, kaşlarını çatarak. Yorgun görünüyordu ve dün gece huzursuz olup olmadığını merak etti.

"Evet, Adaira. İlk seferinde neredeyse boğuluyorduk. İkinci mi? Çimen olarak ölümsüzleşmeme bir nefes kalmıştı."

"Halkın hiçbirisi güvende değil," dedi öfkesinin yükseldiğini hissederek. "Her zaman zarar verme tehlikesi var ya da "Bizi kandırıyorsun ama vahşi bir şeyle dans ederken ne bekliyorsun ki Jack?"

Cevap vermedi ve Adaira'nın öfkesi azalmaya başladı.

"Gerçekten rüzgar için oynamak istiyor musun, yaşlı tehdit? Eğer istemiyorsan... anlarım."

Sarktı, mücadele onu terk etti. "Evet, tabii ki onlar için oynamak istiyorum."

O zaman sorun ne? diye sormak istedi. O ilk konuştuğunda kelimeler dilinde hazırды.

"Haklısın. Sadece yorgunum. Hala gün ışığı gidelim."

Adaira, Jack'i adadaki en yüksek tepe olan Tilting Thom'un yamaçlarına götürdü. Yukarı çıkan yol dar ve dikti ama Jack'in şarkı söylemesi için daha iyi bir yer düşünemiyordu. Tehlikeye işaret etse bile rüzgâra gönülden inanırdı. O

Patikada onu yakından takip ediyordu, ama nefes nefese kaldığını duyabiliyordu ve yüzünü gölgeleyen korkuyu, her adımda kayaya nasıl tutunduğunu görmek için döndü. Adamın yükseklik korkusu olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Bu akıllıca bir seçim mi?" diye sordu . "Rüzgâr bizi uçurumdan aşağı uçurabilir."

"Olabilir," dedi. "Ama olmayacağına inanıyorum."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı, yüzü endişe verici derecede solgundu.

"Gel," diye seslendi ve onun eline uzandı. "Neden burayı seçtiğimi yakında anlayacaksın."

Jack parmaklarını Adaira'nın parmaklarına geçirdi ve onun kendisini ilerletmesine izin verdi, ama ekledi: "Adaira, dağda havanın tadının farklı olduğunu biliyorsun ve bu benim ses."

Bunu düşünmemişti ama şimdi itiraf edemezdi.

Derin bir nefes aldı; hava keskin, ince ve soğuktu; odun dumanı, ardıç ve denizden gelen tuz gibi bir tadı vardı. Ona sadece gülümsedi ve patikada ilerlemesine rehberlik etti. Buraya daha önce birçok kez gelmişti, çoğu zaman yalnız, bazen de gençken Torin'le birlikte.

Tilting Thom'un yarısına geldiklerinde, bir tüneğe vardılar. Oturup manzaranın tadını çıkarmak için mükemmel geniş bir çıkıntı. Arkasında dağın sarp yüzüne oyulmuş küçük bir mağara vardı. Gölgeler mağaranın içinde toplanmıştı ve Jack mağaranın ağzına yakın bir yerde durduğunda parmakları onunkilerden kaydı. kenardan uzaklaştı.

Ama Adaira çıkıntının güneşten ısınmış kayasının üzerinde durdu ve ona, "Bak, Jack. Ne görüyorsun?"

Adam isteksizce ona katıldı ve arkasına yakın durdu. Onunla aynı manzarayı paylaşırken sıcaklığını hissetti.

Alçak bulutların arasından ada, yeşil ve kahverenginin yemyeşil yamaları ve karanlık gölcük havuzları, nehirlerin gümüş iplikleri ve otlakların taş duvarları, kulübe kümeleri, ormanlar ve kayalıklarla önlerine yayıldı.

Bu manzara Adaira'yı asla alçaltmamış, kanını kaynatmamıştı.

Ve sonra Jack onun ruhları neden buraya çağırmak istediğini anladı. "Batıya bir bakış," dedi.

İkisi de görebiliyordu; adanın batı yarısının kısacık bir görüntüsü. Bulutlar bir kalkan gibi alçak ve kalındı ama grinin zayıf noktalarından birkaç parça yeşil ve kahverengi sızıyordu. Adaira kalbinin küt küt attığını hissetti, Annabel'i, Catriona'yı ve

Maisie o küçük güneş ışığı kırılmalarında.

"Yüzümüz batıya dönükken ruhları çağıralım," dedi.

"Oynamaya hazır mısınız?"

Başını salladı ama kız ondaki şüphe ve endişeyi gördü. Ada'nın güçleri için kendi bestesini çalmaya fazlasıyla layık olduğunu biliyordu ve bu yetersizlik duygularının üstesinden gelerek şarkı söyleyeceğini umuyordu. Çünkü Adaira onun şarkı söylerkenki sesinin derin tınısını, telleri çalarkenki ellerinin becerikliliğini sevmeye başlamıştı.

"Bu senin anın Jack," dedi. "Söylediğin müziğe layıksın ve ruhlar bunu biliyor ve ayaklarının dibinde toplanmak için can atıyorlar."

Jack başını salladı ve şüphe onu terk etti. Arkasında mağarayla birlikte oturmak için güvenli bir yer buldu; güneş yüzünde dans etti ve arpını açarken rüzgâr saçlarını karıştırdı.

Adaira onun yanına yerleşti. Adamın arp kutusundaki cam şişeyi izledi. Elleri titriyordu ama mantarı açtı.

"Umarım bu işe yarar," diye mırıldandı. "Çünkü bu tırmanışı tekrar yapmak istemiyorum"

"Aksi kanıtlanırsa, bir dahaki sefere nerede oynayacağınızı seçmenize izin vereceğim," diye söz verdi.

Ona baktı ama yüzü anlaşılmazdı. Jack, batı çiçeğini yutarken kalbinin çarptığını bilmiyordu.

İlk başta farklı hissetmemişti. Ama Jack arpını sol omzuna dayayıp tıngırdatmaya başlayınca

Ellerinde güç vardı. Notalarının havada altın halkalar gibi etrafına yayıldığını görebiliyordu.

Yükseklik artık onu korkutmuyordu. Derinliği hissetti Altındaki dağ, zirvede yaşayan her şeyin farkındaydı; sarp yamaçlarında ve mağaraların damarlar gibi eğri büğrü aktığı kalbinin derinliklerinde. Adaira'yı hissedebiliyordu - onun varlığı yanında dans eden bir alev gibiydi - ve o ona bakmak için döndü.

Kadın onu dikkatle izliyordu; adam onun gözlerindeki ışıltının müziğini görebiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Jack?"

Neredeyse gülecekti. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Elleri artık ağrıyordu. Parmakları sanki sonsuz bir dönem boyunca çalabilecekmiş gibi hissediyordu.

Telleri koparmanın ne kadar zahmetsiz olduğuna alışmak için kendine bir an daha verdi ve müziğin esintiyi okşamasını izledi. Sonunda, sesini notalarla birleştirmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti ve kendi sesini çalmaya başladı Rüzgar için balad.

Jack dizelerini söyledi, parmakları güvenle tıngırdıyordu. Hasat güney rüzgarına şarkı söyledi. Savaşta güç vaadiyle doğu rüzgârına şarkı söyledi. Batı rüzgârına şarkı söyledi şifa vaadiyle. Haklı çıkma vaadiyle kuzey rüzgârına şarkı söyledi.

Notalar yükselip alçalıyor, çok altındaki tepeler gibi dalgalanıyordu. Ama rüzgâr müziğini ve sesini taşıırken, havanın halkı cevap vermedi.

Ya gelmeyi reddederlerse? Jack endişeli bir şekilde merak etti. Göz ucuyla Adaira'nın ayağa kalkışını izledi.

Rüzgâr onun hareket etmesini bekliyor gibiydi. Ayakta durup onu karşılamak için. Jack kayanın üzerinde dikilirken Orenna'nın özü tarafından korunarak çalmaya devam etti. İki kez, ruhlar için çalmıştı ve neredeyse unutmuştu

bir insan olduğunu, onların bir parçası olmadığını söyledi. Ama bu kez halkın cevabını izlerken kendini sıkıca tuttu.

Önce güney rüzgârı ortaya çıktı. Bir iç çekişle geldiler ve kendilerini oluşturarak bireyselleştiler. Ateş kırmızısı ve kehribar rengi saçları erkek ve kadınlara dönüştüler. Sırtlarından bir kuşunki gibi büyük tüylü kanatlar çıktı ve kanatlarının her çırpınışı sıcaklık ve özlem yayıyordu. Jack onların sunduğu nostaljinin tadını alabiliyordu; onu acı-tatlı bir şarap gibi, uzun zaman önce yaşanmış bir yazın anıları gibi içti.

Bir sonraki gelen doğu rüzgârıydı. Yaprak telaşıyla ortaya çıktılar, saçları erimiş altın gibiydi. Kanatları bir yarasanınki gibi biçimlendirilmişti, uzun ve çatallıydı ve alacakaranlığın gölgesinde. Kanatlarında yağmurun kokusunu taşıyorlardı.

Batı rüzgârı kendilerini fısıltılardan döndürüyordu, saçları gece yarısının gölgesinde, uzun ve yıldızlarla süslüydü. Kanatları bir güveye benziyordu, aylarla desenliydi, Jack onları seyrederken usulca çarpıyor ve hem güzelliği hem de korkuyu çağırıyordu. Hava, sanki her an eriyebileceklermiş gibi kenarlarında bir rüya gibi parılıyordu ve oldukları yerde asılı dururken tenleri duman ve karanfil kokuyordu,

Jack'in müziği onları büyülediği için ayrılamadılar.

Ruhların yarısı onu izliyor, söylediği türküyle büyüleniyordu. Ama yarısı Adaira'yı izliyordu, gözleri kocaman ve ışıkla doluydu.

"Bu o," diye fısıldadı bazıları.

Jack bir notu kaçırdı. Endişesini bir kenara iterek hızla yerine döndü. Tırnakları pirinç teller üzerinde kıvılcımlar yaratıyormuş gibi hissediyordu.

Kuzey rüzgârı için olan dizeyi tekrar söyledi.

Gökyüzü karardı. Kuzey Jack'in çağrısına isteksizce cevap verirken uzaklarda gök gürledi. Hava bulutlardan ve yakıcı oluşan en güçlü rüzgârlar gibi soğuk ve acıydı. Bu müziğe cevap verdi, kadınlara ve erkeklere bölünerek

Keten saçlar, deri giysiler ve gümüş ağılardan yapılmış halkalar. Kanatları bir yusufluğunkini andıran yarı saydam ve damarlıydı, güneşin altında bulunan her renge sahipti.

İsteksizce, meydan okurcasına geldiler. Gözleri ona iğne gibi batıyordu.

Jack kendisine verdikleri tepkiden ürkmüştü. Bazıları keskin dişlerinin arasından tıslarken, diğerleri sanki ölümcül bir darbe bekliyormuş gibi sinmişlerdi.

Türküsü sona erdi ve sesinin ve müziğinin yokluğu anın dehşetini keskinleştirdi. Adaira tezahür etmiş ruhlardan oluşan bir izleyici kitlesinin önünde durmaya devam etti ve Jack onları görünce şaşkına döndü. Bunu bilmek

Doğu'ya doğru yürürken yanına koşmuşlardı. Parmaklarını saçlarında hissettiğini, dudaklarını öptüklerini ve dudaklarından kelimeleri çaldıklarını, sesini ellerinde taşıdıklarını hissettiğini.

Ve müziği onları çağırmıştı. Sesi ve şarkısı şimdi onları esir almış, kendisine bağlıyordu.

Sürüyü inceledi. Ruhların bazıları eğlenmiş, bazıları şok olmuş görünüyordu. Bazıları korkmuş, bazıları da kızgındı.

Adaira tam ruhlara yalvarmak için bir adım öne çıkarken, aralarından birinin öne çıkmasına yol açmak için topluluk dağıldı. Jack havadaki altın ipliklerini gördü; altındaki kayanın titrediğini hissetti. Güney, doğu ve batının kanatlarını çekişini izledi.

ruhlar titriyor ve Adaira'yı karşılamaya gelen kişinin önünde eğiliyordu.

Diğerlerinden daha uzun ve iriydi. Teni solgundu, sanki kendini bulutlardan yaratmış gibiydi, kanatları Kan rengindeydi, gümüş damarlıydı ve saçları ay renginde uzundu. Yüzü güzeldi, bakması dehşet vericiydi ve gözleri alev alev yanıyordu. Elinde bir mızrak vardı; mızrağın ok ucu şimşek dallarıyla titriyordu. Yıldızlardan oluşan bir zincir onu taçlandırıyor ve Jack'in müziğiyle ayakta durdukça gökyüzü daha da fırtınalı bir hal alıyor, dağ daha da derin bir şekilde sarsılıyordu.

Bu Bane'di, kuzey rüzgârının kralı. Jack'in sadece çocuk hikâyelerinde, korku ve saygı dolu eski efsanelerde fısıldandığını duyduğu bir isim. Bane fırtınalar, ölüm ve kıtlık getirirdi. İnsanın kaçmak istediği bir rüzgârdı. Yine de Jack aradıkları cevapların onun ellerinde olduğunu biliyordu; diğer ruhların ağızlarını mühürleyen, gerçeği onlardan saklayan oydu.

Bane, Adaira'ya ona yaklaşmasını işaret etti ve Jack'in kalbi korkuyla parladı.

"Gel, ölümlü kadın. Bu ozanı beni çağırması için kandırarak çok akıllıca davrandın. Gel ve konuş benimle, çünkü uzun zamandır bu anı bekliyordum."

Adaira ondan birkaç adım ötede durdu. Jack onun kenara ne kadar yakın olduğunu fark etti. Eğer düşerse, rüzgar onu yakalayabilir miydi? Yoksa kayalara çarpıp parçalanmasını mı izleyecekti?

Aşağıda mı?

Jack arpını yavaşça indirdi ve parmaklarını çerçevenin etrafına doladı.

"Benim adım Adaira Tamerlaine," dedi. "Ben Doğu'nun Varisi'yim."

"Kim olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Bane, sesi derin ve Bir vadi deresi kadar soğuk. "Sözlerini boşa harcama Adaira. Ozanın müziği beni ancak bu kadar bağlayabilir."

Adaira kayıp kızlar hakkında konuşmaya başladı. Kelimeler ağzından dökülürken Jack doğu ve güney rüzgârlarının kıpırdanmaya başladığını fark etti. Birbirlerine şöyle bir baktılar eğlenen yüzler. Batı rüzgârı temkinli davrandı ama onun konuşmasını izlerken üzüntüleri neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

Jack sessizce ayağa kalktı. Bunun canı sıkılmış ruhların oynadığı bir oyundan başka bir şey olmadığını, kendisinin ve Adaira'nın da sadece oyun oynayan piyonlar olduğunu düşündü.

Bane'in ayrıntılı planına.

"Kaybolmaların sorumlusu Breccanlar mı?" Adaira sordu. Dik ve gururlu ama sesi kırılıyordu. "Genç kızları çalışıyorlar mıydı?"

Bane gülümsedi. "Cesur bir soru ama onurlandıracağım bir soru." Adaira'nın daha fazla yalvarmasını istemiş gibi durakladı. Adaira bunu yapmayınca gözleri kısıldı ve "Evet, genç kızları çalanlar Breccanlar." dedi.

İhtiyaç duydukları onay buydu. Jack nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Duyguları içinde ateş ve buz gibi yanıyordu. Rahatlama ve dehşet, heyecan ve korku.

"O zaman sizden genç kızların yerini sormalıyım." Adaira sakince konuştu. "Sen doğuda ve batıda dolaşıyorsun. Güneyde ve kuzeyde dolaşıyorsun ve benim gördüklerimin ötesini görüyorsun. Breccalıların topraklarımdan kızları çalmasını izledin. Onları nerede bulabilirim?"

"Sana kızların nerede olduğunu söylesem ne yaparsın Adaira?" Bane sordu. "Savaş açar mıydın? Misilleme yapmak ister miydin?"

"Sanırım planlarımı zaten biliyorsun."

Kuzey rüzgârı ona gülümsedi. Dişleri bir tırpan gibi parlıyordu. "Bu üç genç kıızı neden umursuyorsun? Onlar senin kanından ve canından değiller."

" de benim korumam altındalar," diye yanıtladı Adaira.

"Peki ya batıda yaşamayı tercih ederlerse? Ya Breccanlılarla daha mutlu olurlarsa?"

Adaira hayrete düşmüştü. Jack onun nasıl cevap vereceğini bilemediğini hissetti ve öfkesi alevlendi. "Ait oldukları yerde, aileleriyle birlikte en mutlu olacakları yer evleridir. Bu yüzden size tekrar soruyorum majesteleri. Breccanlar Tamerlaine kızlarını nerede saklıyorlar?"

"Ölümlü kızlar hayatta ve iyi bakıldılar. sonra," diye yanıtladı Bane. "Ama onları bulmak için beni çağırma zahmetine katlanmanıza gerek yoktu. İçinizden biri aradığınız çocukları nerede bulacağınızı biliyor."

Jack, ruhların dikkatini çekmemek için Orenna'nın gücünü kanalize ederek Adaira'ya bir adım daha yaklaştı. Nabızı kulaklarında atıyordu. Birinin atışını hissedebiliyordu. yüz kanadı vardı.

Adaira ellerini uzattı. "Kim?" diye sordu. "Klanımdan kim bana ihanet etti?"

Bane yaslanmış, fırtınalı nefesini onun yüzüne üflüyordu. Ama sonra alev alev yanan gözleri Jack'i buldu.

Jack kuzey rüzgârının şiddetiyle donakaldı. Bane'in bedenini çevreleyen altın iplikleri, ruhun havada alabileceği birçok yolu görebiliyordu. Onun duyulmamış güç. Diğer ruhlar bunun sönük kalıyordu. "Doğunun kıyısında yaşayan kara gözlü bir dokumacı. Kızların nerede olduğunu bilir."

Jack yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Bizi kandırmaya mı çalışıyorsun?" Adaira sesindeki duygusallıkla karşı çıktı. Buna inanmak istemiyordu ve Jack, annesini savunacak kadar cesur olduğu için bir tutam rahatlama hissetti. "Böyle bir iddiayı desteklemek için ne tür bir kanıt sunabilirsin ? ruhlar?"

"Ruhlar yalan söyleyebilir mi, ölümlü kadın?" diye karşı çıktı. "İşte bu yüzden tebaamın dilini bağladım, zamanı gelmeden gerçeği söylemesinler diye."

Adaira sessizdi. Halkın yalan söyleyemeyeceğini o da en az Jack kadar iyi biliyordu. Ölümlü ağızların söylediği dedikoduları ve yalanları taşıyabilirlerdi ama kendi sözlerine ilham veremezlerdi. Sık sık aldatma oyunları oynasalar bile.

Bane'in tüm dikkati ona döndü. Kral Adaira'nın yüzüne dokunmak için uzandı ve Adaira buna karşı koymadı. Sessiz ve sabit duruyordu, kralın büyük gölgesinde bir ışık parıltısı gibi.

"Benimle gelmek ister misin?" Bane sordu ve parmakları acı veren bir sarsıntıyla kızın saçlarına dolandı. "Seni kollarımda taşıyıp genç kızların yanına götüreceğim ama sadece cesaretini toplayabilirsen."

Adaira'nın teklifini değerlendirdiğini fark ettiğinde Jack'in dehşeti daha da derinleşti. Onun kenarlarını görebiliyordu Sanki rüzgârda eriyecekmiş gibi solmaya başlamıştı ve öfkesi korkusunu delip geçmişti.

Aralarındaki mesafeyi kapattı, arpi göğsüne yasladı. Uzandı ve onun kolunu kavradı. Onun toprağa gördüğünde de böyle mi hissetmişti? Panik, öfke ve kemiklerini sızlatan bir karışım. Sahip olmak mı?

"*Adaira!*" Jack'in sesi havada yankılandı.

Adaira omzunun üzerinden bakıp onun bakışlarıyla karşılaşınca rahatladı. Adam çekiştirince bir adım geri çekildi, Ve Orenna'nın ona, onu Bane'in buz gibi elinden çekip alma gücü verdiğini fark etti.

Kuzey kralı tekrar ona baktı. Diğer ruhlar kanat çırparak uçtular ve doğal hallerine döndüler. Jack'in kalbi onların kaçışını izlerken çarpıyordu. Ama kralları dimdik ayakta kaldı. Bane'in iğrenç parmakları Adaira'nın saçlarından uzaklaşırken, gözleri Jack'i delip geçmeye devam etti.

Jack'in ölümlülüğü içini titretti. Dişlerinde bir titreşim hissetti. Bane'in kanatlarından esen rüzgâr, Adaira ile onu ayırmak isteyen bir baltanın acısını taşıyordu. Ona tekrar baktığında saçları yüzüne dolanmıştı ve onun da donup kaldığını gördü. Dişlerini göstermiş, gözlerini kocaman açmıştı.

"Bir kez oynamana izin verdim ölümlü ozan, ama merhametimi sınama. Bir daha oynamaya cüret etme," dedi Bane mızrağını Jack'e doğrulturken, mızraktan çıkan şimşekler dans ediyordu. O zaman bile Jack Adaira'yı bırakmadı.

Kuzey kralı Jack'in arpına beyaz bir ateş fırlattı. Işık bir kırbaç darbesi gibi göğsüne çarparak onu yukarı ve uzağa fırlattı. Mağaranın ağzının yanındaki dağa çarptı ve yere yığıldı. Nefes almak ve görmek için mücadele ederken acı damarlarında . O arpının son metalik notasını duyabiliyordu, yanmış ve mahvolmuş bir şekilde ölürken.

"*Jack!*"

Adaira'nın sesi çok uzaklardan geliyordu ama ellerinin ona dokunduğunu hissetti, onu uyandırmak istiyordu.

"Adaira," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Benimle kal."

Konuşmak son gücünü de aldı. Onun soğuk parmaklarının, yanan parmaklarına dolandığını ve onu yakınında tuttuğunu hatırladı.

Sonra rüzgârın bile ulaşamadığı karanlığın derinliklerine doğru kayıp gitti.

BÖLÜM 23

Jack yağmurun kayalara çarpma sesiyle uyandı. Gözlerini açtı ve yavaşça yönünü buldu: Bir mağaranın sert zemininde yatıyordu, hava soğuktu ve şimşek kokusuyla . Sığınağın ötesinde bir fırtına kopuyordu. Yanı başında sıcaklık yayıldığını hissedene kadar titredi.

"Jack."

çevirdiğinde yanında yatan Adaira'yı gördü. Görüşünün kenarları bulanıklaşmıştı ve elini bulup kaldırmak, şakaklarındaki zonklamayı ovma için içindeki her şeyi kullanması gerekti.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Batıda mıyız?"

"Batı mı? Hayır, hâlâ Tilting Thom'un dağ çıkıntısındaki mağaradayız. Saatlerdir baygınsın."

Yutkundu. Boğazına bir kıymık saplanmış gibi hissetti.

"Saatler mi?" Tekrar ona baktı. "Neden beni terk etmedin?"

"Bana söylediğin son şeyi hatırlamıyor musun? Benden seninle kalmamı istemiştin."

Dağda daha önce başından geçenleri hatırladıkça anıları zihninde bir ağrıya toplanıyordu. Ama onu takip eden karanlıkta rüyalar da vardı. Canlı, sade rüyalar. Gözlerini kırıştırdı ve onlardan kalan bir iz gördü, sanki Bane başparmaklarını Jack'in gözlerine bastırmış ve renklerin akın etmesini sağlamıştı.

"Öne doğru oturacak kadar güçlü hissediyor musun?" Adaira ona nazikçe sordu ve Jack bocalayınca parmaklarını onunkilerle birleştirip onu yukarı kaldırdı.

Mağaranın ağzını gördü, yağmur damlaları vardı. Saat griydi, büyüleyiciydi. Arpı ayaklarının dibinde duruyordu, solan ışıktaki eğrilmişti.

"Çok üzgünüm Jack," diye fısıldadı Adaira, kederli bir sesle.

Bir an için harap olmuş enstrümana baktı. Sanki bir parçası ölmüş, kırılmış ve unutulup gitmiş gibi hissetti ve içinde kabaran duygu dalgasını saklamaya çalıştı.

Adaira başka tarafa baktı. Saçları örülmemiş ve dağınıktı, sisle kaplanmıştı. Yüzünün yarısını perdenin arkasına sakladı. "Rüzgârın cevabından ne anlıyorsun?"

Jack o delici sözleri hatırlayarak tereddüt etti. Bane, Mirin hakkında çılgınca bir iddiada bulunmuştu. Annesinin bir zamanlar bir Breccan'a aşık olduğunu yeni fark etmemiş olsaydı alay ederdi.

Mirin'in genç kızların nerede tutulduğu hakkında bir şey bildiğini sanmıyordu ama *bir şeyler* biliyordu. Bildiklerini yıllardır saklıyor, bu sırları onu ve Frae'yi giydirdiği ekoselere dokuyordu.

Jack Adaira'ya baktı. Kadının beti benzi atmış, ağzı ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. Gerçeğin her şeyi değiştirebileceğinden endişeleniyordu.

Aralarında geçici bir bağ oluşmuştu ve yüreği ağzına . Mirin hakkındaki şüphelerini açığa vurmak, babası hakkındaki şüphelerini de açığa vurmak anlamına gelecekti.

"Rüzgâr bizi kandırıyor olabilir," dedi. "Ama her iki durumda da senden bir şey istiyorum Adaira."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ne istersen, Jack."

"Önce annemle konuşmama izin verin. Özel olarak. Eğer varsa

Bildiği bir şey varsa, soran ben olursam büyük olasılıkla açık sözlü olacaktır."

Adaira durakladı. Jack onun düşüncelerinin parıltısını okuyabiliyordu; doğrudan Mirin'e gitmek istiyordu. Cevapları bu öğleden sonra almak istiyordu. Ama Adaira başını salladı ve fısıldadı, "Evet, bunu kabul ediyorum."

Bir süre daha sessizce oturdular, ta ki bir soğuk patlaması her ikisini de şok edene kadar. Fırtına şiddetlendi ve yağmur

yüzlerine iğne gibi batarak mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. Bir ses rüzgârın peşini bırakmadı, bir ıstırap sesi. Son bir nefes çekişi gibi bir soluklanma oldu. Adada bir yerlerde hayat sönüyor, kuzey rüzgârının ölümcül şiddeti tarafından söndürülüyordu. Dinlerken Jack'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Adaira da duymuş olmalıydı. Ayağa kalktı ve baktı fırtınanın içine. "Dağdan inecek kadar güçlü hissediyor musun? Çok uzun zamandır uzakta olduğum için endişeleniyorum."

Adam başını salladı ve kadın onu ayağa kaldırdı. Dünya bir an için döndü ve mağara duvarında dengesini yakaladı. Adaira'nın diz çöküp arpını tekrar kılıfına sokmasını ve sırtına bağlamasını izledi. Geri döndüğünde

yanına gelip kolunu uzattı, o da yardımını kabul etti.

Adam kadının omzuna yaslandı ve birlikte mağara ağzında birlikte. Ama Adaira yağmur tabakasının önünde durdu ve "Neden uyandığında batıda olup olmadığımızı sordun?" dedi.

Birden onun ne düşündüğünü bilmemekten nefret etmeye başladı. Bane'in Mirin'in adını bir tuzak gibi önlerine atmış onun hakkında şüpheler uyandırdıysa.

Ama gerçek şuydu ki... bedeni doğuda Adairanın yanındaydı ama zihni batıda dolaşıyordu.

"Çünkü onu gördüm," dedi. "Rüyalarımda."

İniş yavaş ve tehlikeliydi, yağmur dinmeyi reddediyor ve üstlerine daha da şiddetle yağıyordu. Adaira Jack'i solunda, kendisiyle dağ duvarı arasında tutuyordu, çünkü Eğer tökezlerse, onu patikanın kenarından aşağı düşmekten alıkoyamayacağından endişeleniyordu. Kuzey rüzgârını kızdırmışlardı ve şimdi Bane onlara bunun bedelini ödetiyordu.

Jack dik durmaya çalışıp inleyerek dizlerinin üzerine çöktüğünde Adaira onun yanındaydı. Onu fırtınaya teslim etmeyi, acele edebilmek için geride bırakmayı reddetti.

"Seninleyim," dedi, Jack'in gök gürültüsü ve rüzgârın uğultusu arasında onu duyup duyamayacağından emin değildi. "Seninle gelmeyeceğim."

gitmene izin vereceğim." Ve adam ayağa kalktı. Kadın onu tekrar ayağa kaldırdı ve adam gücü tükenip tekrar dizlerinin üzerine çökene kadar yollarına devam ettiler.

Kahverengi saçlarında bir tutam gümüş vardı şimdi, sol şakağında parlıyordu, sanki bir günde yıllarca yaşlanmış gibiydi. Bunun büyüden mi yoksa Bane'den mi kaynaklandığını bilmiyordu ama bu onu endişelendiriyordu. Yere tek parça halinde döneceklerini söylemedi, çünkü bilmiyordu. Her an uzun ve meşakkatli geliyordu ve Adaira mağarada üstesinden gelen soğukluk. Patika sonunda yerini çimenlere bıraktığında ve tekrar düz bir zeminde durduğunda bacakları güçsüzleşti.

Jack'le birlikte atlarını bıraktıkları yere doğru acele etti, kalbi göğsünde bir çekiç gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu, omuzlarındaki korku o kadar ağırdı ki Bane bunu onun için kolaylaştırmadı. O

her fırsatta onu engelleyerek öfkelenmeye devam etti. Adaira bir lanetle atların gittiğini, fırtınadan ürktüklerini fark etti.

"Beni burada bırak Adaira," dedi Jack, yorgunluktan çökmüş bir halde. "Ben seni tutmadan çok daha hızlı olacaksın."

"Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, seni bırakmayacağım. Gel, biraz daha ilerle."

Onu yola doğru çekti. Bir tepeyi henüz aşmışlardı ki yağmurun sisi arasında hareket eden şekiller gördü. Muhafızlar olduğunu anlayan Adaira çamurun içinde yavaş yavaş durdu ve onlardan birinin kendisini ve Jack'i görmesini bekledi.

Onlara ilk ulaşan Torin oldu. Adaira, atını kayarak durma noktasına getirdiğinde onun öfkesini hissetti. Aceleyle atından indi ve Adaira'nın kolunu tuttu, hafifçe sarsarken sıkıca kavramıştı.

Yarası nihayet iyileşiyor olsa da hâlâ konuşamıyordu. Ama konuşmasına da gerek yoktu Ona bakarken yağmur yüzünden aşağı süzülüyordu. Saçları geniş omuzlarına dökülmüştü, birbirine dolanmış altın iplikler gibiydi. Çamur elbisesine sıçramıştı.

Onun gözlerinde parlayan korkuyu gördü. Ona Jack'in rüzgâr için nereye gideceğini söylemişti ama bunun saatler süreceğini ve muazzam bir fırtınayla sonuçlanacağını düşünmemişti.

Bu gün tamamen ters gitmişti. Kendini çökmüş gibi hissediyordu.

"Torin," dedi Adaira ve kendi sesini tanımakta güçlük çekti. "Torin, babam..." Sözlerini bitiremedi. Torin'in yüz ifadesindeki değişimi, korkusunun nasıl hüzne dönüştüğünü izledi. O zaman anlamıştı. Mağarada hissetmişti; fırtınada duymuştu. Yaşamın ölüme geçişini -kuzey rüzgârının intikamını- ve yine de kuzenin bunu doğrulamasını bekledi.

Torin onu kucağına çekti ve kendisine sıkıca sarıldı.

Adaira gözlerini kapattı ve babasının ekosesinin yanağına değdiğini hissetti. Babası ölmüştü.

Laird Alastair, amansız bir yağmur ve gök gürültüsü altında kale mezarlığında karısı ve üç çocuğunun yanına defnedildi. Klan harap ve hayat durmuş gibiydi. Ancak fırtına dinmemişti ve yollar dereye dönüştü. Birkaç alçak otlak sular altında kalmaya başlamıştı.

Torin her şeyi sessizce izledi.

Amcasının vicık vicık toprağa gömülüşünü izledi. Adaira'nın mezarlıkta, fırtınadan sıırıslıklam olmuş, ölü gibi bakan gözlerle duruşunu izledi. Klan toplandı

onun etrafında. Torin ne konuşulduğunu duyamadı ama Elliot'ların ona yaklaştığını gördü, yüzleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Gördü ki

Una ve Ailsa onu kucakladı. Mirin'in onun elini tuttuğunu ve Frae'nin kollarını Adaira'nın beline doladığını gördü.

Sesini kaybettiğinden beri Torin daha önce fark edemediği şeyleri fark etmeye başlamıştı. Bahçedeki yabani otları, parritch yapmanın zorluğunu, Sidra ve Maisie olmadan odaların ne kadar boş hissettirdiğini. Ve şimdi gözlerini kaldırdı ve kuzey rüzgârının doğudan esişini izledi. Bu fırtına bir güç gösterisi ve bir uyarıydı. Torin bu fırtınadan korktuğunu hissetti.

Bane, Jack'in müziğinin kuzey kralına meydan okumuş gerektiğini biliyordu.

Bir saat sonra Torin kuzenini kütüphanede oturmuş, sanki elleri üşümekten kurtulamamış gibi bir fincan çayı kucaklarken buldu. Laird'in mühür yüzüğü işaret parmağında parlıyordu. Saçları cenazeden dolayı hâlâ nemliydi ama kuru giysiler giymişti ve Alastair'in sevdiği sandalyeye oturmuş, yüzünü Ateş çıtırdarken ocakta.

Torin kapıyı kapattı ve Adaira'ya baktı. Onun içeri girdiğini duyduğunu biliyordu ama hiçbir şey söylemedi, bakışları alevlere olmuştı.

Yaklaştı, onunkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve fırtına pencerelerin ötesinde kaynarken onu dinledi. Ön koluna baktığında, Sidra'nın azmi sayesinde susturucu yarasının neredeyse iyileşmiş olduğunu gördü. ateş sütleğeni. Merhemi günde üç kez uyguladı ve her seferinde bitkinin ısısının yarasına sızdığını ve yarayı azar azar kapattığını hissetti.

Yakında tekrar konuşabilecekti ama şu anda hangi sözcükler yeterli olabilirdi ki? Torin, Adaira'nın taşıdığı ağır yükleri biliyordu. Bir zamanlar bu yükleri ondan almak için çabalamış olsa da, muhafızlar arasındaki yerini bulduktan sonra bu düşünceler yıllar içinde yok olup gitmişti. Artık o bir lorddu ve yapabileceği en iyi şey yüklerini onunla birlikte taşımaktı.

O şefkatli sessizlikte onunla birlikte oturdu.

Eğer , bir bıçak darbesiyle kesintiye uğramasaydı büyülmüş kılıç, konuşabilirdi. Muhtemelen sinirlenir, Adaira ve Jack'in ne yaptığını merak ederdi. fırtınayı başlatmak için ne yapmıştı. hakkı olduğunu düşündüğü sorularla onu sıkıştırabilirdi. Böyle bir sessizliğin gürültüsünü doldurmak için her şeyi söyleyebilirdi, ama şimdi daha iyi anlıyordu. Söylediği her kelimenin ağırlığını ve sözlerinin havada nasıl yayıldığını. Artık onlara çok daha dikkat ediyor, çoğunun değersiz olduğunu anlıyordu.

Pişmanlıklarla dolu bir adamdı ve bu sayıya yenilerini eklemek istemiyordu.

"Torin," dedi Adaira sonunda. "Benimle birlikte savaşa gelmen için seni çağırırsam... kararımı destekleyecek misin?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. Hemen kabul etmesini beklemişti ve Adaira ona bakarken endişeyle ürperdi.

Rüyalarındaki hayaletleri düşünüyordu. Torin Breccalıların yüzlerini gördüğüne ve kederlerini dinlediğine göre, ticareti yaptıklarının kefareti bir yolu olarak görmeye başlamıştı. Hayatları geri getiremezdi ama dullara, çocuklara ve aşıklara hâlâ bakılmasını sağlayabilirdi.

Ama çelişkili duygularına rağmen başını salladı.

"Bane şüphelerimizi doğruladı. Breccanlar kızları çalıyormuş," dedi Adaira. "Hayattalar ve onlara iyi bakılıyor ama yine de yerlerini öğrenmemiz gerekiyor."

Torin'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. *Şimdi* gitmek, klan sınırını geçmek ve Maisie'yi eve getirmek istiyordu ve dürtüsünü dizginlemek için mücadele etti.

Adaira onun içindeki sabırsızlığı hissetmiş olmalıydı, "Batıya doğru yola çıkıp kızları bulmaya hazır olmadan önce yapmam gereken birkaç şey daha var. Bu arada, ikinci adamına soracağım.

Una'ya olabildiğince çok kılıç ve balta dövmeye başlamasını, Ailsa'ya en iyi atlarını hazırlamasını, Ansel'e ok yivlerini açmaya başlamasını ve

Sidra tonik ve şifa merhemleri hazırlasın, muhafızlar ve bekçiler de talim yapsın, kılıçlarını bilesin, büyülü örtülerini zırh gibi giysinler. Kızları eve getirdiğimizde çatışmaya hazırlıklı olmalıyız."

Torin ona hak vererek tekrar başını salladı. Sabırlı olmalıydı; Adaira'nın kararlarına güvenmek zorundaydı.

Onunla bir süre daha oturdu, aklında Maisie'nin görüntüleri ve kızını getirme düşüncesi dönüp duruyordu

Savaş için eve.

"Ellerine ne oldu?" Jack söyledi.

Sidra onun için bir tonik hazırlarken hiç duraksamadı. Son iki gündür, ozan onu hiç görmediği kadar kötü görünüyordu; teni solgun, gözleri kan çanağı gibiydi. Sesi kısıktı ve ellerini kaldırdığında titriyordu. Şatodaki yatağında dimdik oturmuş, onun çalışmasını izliyordu.

Onun için ve yaptığı güçlü büyü için endişeleniyordu. Bunun bedeli onun bu kadar sık katlanamayacağı kadar ağırdı ve onun üzerine ne kadar tartıştı.

"İnatçı bir ot seçtim," diye açıkladı. Avuç içlerindeki kırmızı lekeler ve kabarcıklar yavaş yavaş iyileşiyordu ama Torin'in yarası neredeyse iyileşmişti. Jack'in bakışlarıyla karşılaştı. Şifa demini onun dudaklarına götürdü. "Al, hepsini iç. Bu sefer kendini çok zorladın Jack. Sana daha önce bahsettiğim şeylere dikkat etmelisin: ne kadar süre büyü yaptığın ve ne kadar karmaşık olduğu. Ayrıca annenin ekoselerine yaptığı gibi vücuduna arada dinlenmesi için zaman tanimalısın."

Jack onun nazikçe azarlaması karşısında yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Yine de fazla seçeneğim yoktu Sidra."

Ne demek istediğini merak etti ama adam bir yudum alıp tadına bakarak yüzünü buruştururken bir açıklama yapmadı.

"Özür dilerim," dedi Sidra fincanı indirirken. "Acı olduğunu biliyorum."

"Anakarada çok daha kötülerini tattım," diye cevap verdi ve Sidra onun sesinde alaycı bir mizah duyduğuna sevindi.

"Özlüyor musun?" diye sordu.

Jack bir an için dalgındı. O endişelendi "Hayır, Cadence'a ilk döndüğümde dönmüştüm ama burası benim evim." diyene kadar onu kırdı.

Onun Adaira'yla evli kalıp kalmayacağını merak ederek gülümsedi. Onun yapacağını düşündü. Bir merhem ve tonik hazırlıyordu.

Jack onu avladığında daha sonra alması için. "Bane hakkında ne biliyorsun Sidra?"

Durakladı ama bakışları, fırtınanın camın ötesinde üçüncü gün de uğuldamaya devam ettiği pencereye kaydı. "Kuzey rüzgârının kralı mı? Korkarım onun hakkında, esmeye karar verdiğinde en kötüsüne hazırlanmak dışında pek bir şey bilmiyorum."

Jack sessizdi. Sidra sepetini toplamaya başladı ama Birden büyükannesinin ona sık sık anlattığı bir hikâyeyi hatırladı.

"En sevdiğim efsanelerden biri, onun saltanatından önce, ateş halkının adada hüküm sürdüğü zamanlara ait."

"Anlat bana," dedi Jack yumuşak bir sesle.

Sidra yatağın yanındaki taburesine yerleşti. "Klan soyu doğu ve batı arasında bölünmeden ve Bane kuzeyde iktidara gelmeden önce Ash halk arasında sevilen bir liderdi.

ateş ruhları. Cömert ve sıcaktı, ışık ve iyilik doluydu. Tüm ruhlar ona cevap verirdi, rüzgar, su ve toprak ruhları bile. Biri hariç hepsi.

Denizin Ream'i ondan her zaman nefret etmişti, çünkü o gelgitlerden, o ise kıvılcımlardan yapılmıştı ve her karşılaşmalarında bir felaketle tehdit ediyorlardı.

"Ama bir gün Ash, sarayının bir üyesinin eski bir koruyu ateşe verdiğini ve ateşin ağaçları ve içlerindeki toprak ruhları yiyip bitirdiğini öğrendi.

Çaresiz kalan Ash'in, Ream'in denizin köpükleri içinde yaşadığı kıyıya gidip onu yardıma çağırmaktan başka çaresi yoktu. Ancak Ream, Ash'i dizlerinin üzerinde görmeden ve önce ıslatılmaya razı olmadan bunu yapmayacaktı. Ash başına gelecekleri bilmesine rağmen hiç tereddüt etmeden boyun eğdi: Ream'in önünde diz çöktü ve gelgitinin onu yıkmasına izin verdi. Gücünün büyük bir kısmı dumana dönüştü ve onu terk etti ama suyun verdiği acıya rağmen diz çökmeye devam etti.

"Ream düşmanının direncini görünce ona olan saygısı arttı ve nehirdeki hizmetkârlarını yanan koruyu sular altında bırakmaları için çağırdı. Orman yangınına söndürdü ve

Kül gökyüzündeki yuvasına geri çekildi. Bir zamanlar gündüzleri güneşi yönetiyordu ama artık o kadar güçsüzdü ki, sönmüş ateşinin takımyıldızlar arasında yanabileceği geceyi seçmek zorunda kaldı. İkiz kardeşi Cinder, güneşin ve gün ışığının yönetimini devraldı. Bu arada, ateşten her zaman nefret etmiş olan Ream, onun güzelliğini, kor haline gelse bile nasıl tutkulu ve sürekli yandığını görmeye başladı. İşte bu yüzden deniz geceleri genellikle yumuşaktır, çünkü yıldızların ve ayın ateşi dalgalara yansır ve Ream eski düşmanının nasıl dostu olduğunu hatırlar."

Dinlerken Jack'in yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Sidra onun yüzüne biraz renk geldiğini gördü.

"Sanırım Ash gücünü kaybettiğinden beri Bane onun yerini almak için yükseldi?" Jack düşündü.

"Evet," dedi Sidra. "Yine de kuzey rüzgârının bir tehdit haline gelmesi için birkaç yıl daha geçmesi gerektiğini düşünüyorum. Ninemin dediğine göre bir süre ruhların hepsi eşitmiş ve

Adanın dengesi bunu yansıtıyordu."

"Bunun bir his olduğunu merak ediyorum," dedi.

Sidra da aynı şeyi düşünmüştü. Cadence birleşip haline dönse nasıl hissederdi? Bu mümkün müydü?

Artık bilmiyordu ve üzüntüsü daha da derinleşti.

Jack'e yatakta kalması ve tamamen iyileşene kadar büyü yapmaktan kaçınması için emir verdi. Ancak bir sonraki hastasını ziyarete giderken endişesi onu koridorda takip etti.

Turunu bitirdiğinde saat geç olmuştu ve fazlasıyla yorgundu. Sidra avluya adım attığında fırtınanın nihayet dindiğini görerek rahatladı. Hava soğuk ve huzurluydu; bulutların arasından birkaç yıldız parlıyordu. Kaldırım taşları yağmurdan kayganlaşmıştı ve Sidra karanlıkta eve doğru yürümeye hazırlandı.

Kapılara yaklaştığı sırada atının yanında duran Torin'i fark etti. Onun yaklaşmasını izlerken fenerin ışığı yüzüne vuruyordu.

Neredeyse ona ne yaptığını ; onu boş dururken görmek o kadar nadirdi ki. Ama sonra sepetine uzandı

ve devasa atına binmesine yardım etmek için dizini uzattı.

Şok olmuştu ve adamın onu eve götürmek için beklediğini fark etti.

BÖLÜM 24

Torin yine rüyasında kan gördü.

Yıllar önce ortadan kaldırdığı ilk Breccan izcisini gördü. Öldürücü darbe hâlâ oradaydı, adamın boynuna saplanmıştı ama ne bunu fark etmiş ne de canını hissetmiş gibiydi

azaldı. Torin'e bakarken mavi ekosesinden kan .

" zaman onlarla ilgilenecek misin?" dedi Breccan, yırtık ses tellerine rağmen sesi tamamen sağlamdı.

"Kim?" Torin açtığı yaraya bakarak sordu. "Karım, kızlarım," diye fısıldadı Breccan ve

Birden etrafını sardılar. Gri-sarı saçları, zayıf bir yüzü ve açlıktan ölüyormuş gibi içe doğru kıvrılan omuzları olan bir kadın ve saçları keten, bakır ve bal renginde olan üç genç kız. Kadınlar konuşmaya başladı

Kanı ve yarayı gördüklerinde ağladılar. Karısı ona sarılmış, elleriyle yarayı kapatmaya çalışıyordu.

"Bu kış kuzey rüzgârı estiğinde ve buzlar geldiğinde aç kalacaklar," dedi Breccan ve sesi boğuklaştı, soldu. "Onları beslemezsen açlıktan ölecekler, Torin."

Küle dönüştü ve karısının parmaklarının arasından uçup gitti. Kızları onun için ağladı ve ağladı.

"Da! *Da!*"

Sesleri Torin'i üç farklı bıçak gibi kesiyordu. Bir şifacıya ihtiyaçları vardı ve sisin içinde Sidra'yı aradı.

"Sidra?" diye seslendi ama cevap gelmedi. Bunların sadece kendisinin iyileştirmesi gereken yaralar olduğunu fark etti ve ellerine baktı, üstesinden gelmişti. Onun ne yaptığını düşündü

bir keresinde ona şöyle demiş: *Ellerin için ne seçeceksin?* Gözleri yaşlarla doldu.

"Sidra," dedi, kalbi bir ağıt gibi atıyordu. "*Sidra,*" diye ve uyandığında adının sesi karanlığı ve sessizliğini bozdu.

Şok olmuş bir halde yatakta uzandı, terden sıırılsıklam olmuştu. Şafaktan hemen önceydi, Torin'in fazlasıyla aşına olduğu en soğuk ve en yalnız saatti.

Onun adını tekrar söylemeye cesaret etti, sesi kullanılmadığı için kaba çıkmıştı.

"Sidra?"

Uyandı.

Yatakta doğruldu ve sanki o da korkunç bir rüyanın esiri olmuş gibi nefesleri ağırlaştı. "Torin?"

Yataktan kalkıp tökezleyerek ortak salona girdi ve arkasında varlığını hissetti. Kadın aceleyle bir mum yaktı ve zayıf ışıktaki birbirlerine baktılar.

Torin titreyerek masaya oturmak için hareket etti. Ellerini yüzüne sürdü.

"Sana itiraf etmem gerek Sid."

"Önce biraz çay yapayım mı?" diye fısıldadığında endişesi açıkça görülüyordu.

"Hayır. Buraya gel lütfen."

Mumu yere bıraktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, adamın ona söyleyeceklerinden çekiniyordu. Ondan bir kol boyu durdu, geceliği omzundan kayıyordu.

Aradaki mesafeye dayanamadı ve ona doğru uzandı. Dizlerinin arasında durmak için bir adım daha yaklaştı. Elleri beline yerleşti.

"Hayatımda pek çok hata yaptım," diye söze başladı. "Ama ben

Bunun beni alt etmesine izin vermeyeceğim. Bunu sana hiç söylemedim ve sesim alınana kadar her gün doğumu ve her gün batımında sana bu gerçeği söylemeyi ne kadar istediğimi fark etmemiştim." Durakladı. Kavrulmuştu ve onu içine çekmeyi arzuluyordu. "Seni seviyorum Sidra. Sana olan aşkım hiçbir şey tanımıyor. sınırlar."

Kadın sessizdi. Ama onun saçlarına dokundu ve bu jestle rahatladığını hissetti.

"Sana mücadelelerimi anlattım," dedi. "Sizinle en son konuştuğum anı yeniden yaşamaya devam . "Seninle en son konuştuğumda ticaret ve Adaira'nın barış kavramı. Öfkeliydim çünkü yaptığım onca şey için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Bana ihtiyacı olan bir Breccalıyı iyileştireceğini söylediğinde... içimdeki öfke yükseldi ve bunun ötesini göremedim. Tek görebildiğim, savuşturduğum baskınların dehşetiydi. Tek düşünebildiğim, geceleri

Doğuyu güvende tutmak için seninle olmaktan vazgeçtim. Tek hissedebildiğim eski yaralarımın acısıydı. Bu yüzden haklı olduğunu göremedim. Düşmanımızı ihtiyacı olan bir insan olarak görme yeteneğine sahipsin. Benim göremediğimi görüyorsun Sidra. Ve özür dilerim. O gün sana söylediklerim için özür dilerim ve sen konuşurken seni dinlemediğim için özür dilerim."

Sidra nefes verdi. "Torin..."

Kalbinin yerinden çıktığını hissederek onun cevap vermesini bekliyordu. Yavaşça onu kucağına yatırdı. Gözleri onunkilerle aynı hizadaydı, nefesleri onunkilere karışıyordu.

"Geçmişte," diye başladı, "Maisie'ye bakar ve onun beş yıl, on yıl, otuz yıl sonra nasıl biri olacağını düşünürdüm, elli yıl. Adadaki hayatının nasıl olacağını düşünürdüm. Ona bırakmak istediğim mirası düşünürdüm. Korkuyla mı dolu olacaktı? Nefretle mi? Yoksa ne ile dolu olacaktı? Ona öğrettiklerimizi? Merhametli olur muydu? Dinlemek, öğrenmek ve değişmek için hızlı olabilir mi?"

Torin, sanki kızları yan odada uyuyormuş gibi, "Maisie için benimkinden daha iyi bir hayat istiyorum," diye onayladı. "Değişmek istiyorum. Ama kemiklerim yaşlı, kalbim bencil, ruhum yorgun. Kendime bakıyorum, sana bakıyorum ve görüyorum ki

iki farklı rüya. Ben ölümüm. Ve sen, Sidra..." O Uzanıp yüzüne dokundu, usulca, sanki parmaklarının altında kaybolacakmış gibi. "Sen hayatsın."

Onun okşaması altında gözlerini kapattı. Adamın eli ona baktı ve fısıldadı, "Bu bir olarak var olamayacağımız anlamına mı geliyor?"

Bunu sormasını bekliyordu. Ona meyve bahçesinde cevap vermek için yanıp tutuşuyordu; o zaman kız, birbirlerine son derece zıt ruhlar olduklarını açıkça ortaya koymuştu.

"Hayır," dedi Torin. "Bu, sensiz bir hiç olduğum anlamına geliyor."

Onun titrediğini hissetti. Elleri kadının ve onu daha da yaklaştırmak istiyordu. Ama daha yapması gereken çok şey vardı.

söylemem gerekiyordu.

"Bana, beni ve Maisie'yi hayal kırıklığına uğrattığını hissettiğini söylemiştin." Durakladı, boğazı aniden daraldı.

"Beni ya da kızımızı asla hayal kırıklığına uğratmadın.

Hayatın farklı hissettirdiğini biliyorum.

Ama ne istediğini seçmekte özgürsün. Eğer kendi yoluna gitmek istiyorsan, o zaman yeminlerimizin bozulduğunu göreceğim ve gitmene izin vereceğim. Ama eğer kalbinde benim için bir yer varsa... kalacak mısın?"

Sidra onun yüzünü çerçeveledi. "Evet" diye fısıldadığında gözleri çiy gibi, sesi ise bir yaz gecesi kadar sıcaktı.

Torin onun ellerini tuttu ve avuç içlerindeki kabarcıkları öptü. Onun için çektiği acıyı görmek, ruhunun derinliklerinde bir sızı yarattı.

Şafak pencereleri aydınlatmaya başladığında bir araya .

Torin lavanta rengi ışığın altında Sidra'ya sarıldı, elleri Sidra'nın sırtının kıvrımlarında gezindi. Parmakları omuzlarının saçaklarında gezindi.

Ona karşı hissettiklerini tarif edemiyordu ama bu hisler onun kemiklerini sızlatacak güce sahipti. Onu açık ve savunmasız bırakıyordu. Torin'in hâlâ utandığı köşeleri vardı. Onu tamamen içeri almaktan, en kötü halini görmesine izin vermekten, rüyalarındaki kanlı avuçlarına dokunmasına izin vermekten korkuyordu. Ama sonra gözlerini açtı ve onu gördü, onunla birleşti. Bugününe. Acısına ve geçmişine. Kaderini onunkiyile örüyor, isteyerek.

"Torin," diye nefes aldı. Hareket ederken siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

"*Sidra*," diye fısıldadı.

Hiçbir ses ona bu kadar tatlı gelmemiştir.

Jack o gün Mirin'le konuşmazsa Adaira'nın endişeleniyordu.

Baş ağrısıyla uyandı ama ağrısının kötüsü azalmıştı.

Gözlerindeki kiri yıkadı.

ve giyinmişti. Zirvedeki felaket yüzünden buruşmuştu. Yünde bir delik açılmıştı, sanki desenin içine gizlenmiş bir sır hızla yüzeye çıkıyordu ve bunu görmek Jack'in endişesini artırdı.

Örttü

ekoseyi geçirdi, bakımsızlığını göstermeyi seçti. Annesi bunu görecektir ve neden onunla konuşması gerektiğini anlayacaktı.

Çarpık arpını topladı ve sırtında taşıdı.

Enstrümanla ne yapacağını bilmiyordu ama Bane'in gücünün görünür bir hatırlatıcısı olarak odasının etrafında durmasını istemiyordu. Arpın tanıdık ağırlığını hissederek rahatladı; enstrüman hasar görmüş olsa da hâlâ bir kalkan gibi hissettiriyordu ve artık günün getirebileceği her şeye hazır.

Jack Adaira'yı kütüphanede, babasının masasında otururken buldu. Önünde kitaplar, kâğıtlar ve kırık tüy kalemlerden oluşan bir koleksiyon duruyordu. Babasının mührünü taşıyan yüzük elinde parladı. Jack onu ilk kez taktığında fark etmişti,

Çünkü Adaira nadiren mücevher takardı. Elleri genellikle çıplaktı ve sadece onu ona bağlayan yarım sikke vardı. tipik olarak boynundan sarkıyordu.

Kadın hiç uyumamış gibi görünüyordu ve adam ne diyeceğini bilemeyerek durakladı. Son iki gecedir kaledeki odasında kalmıştı, bunun tek sebebi Sidra'nın ona bunu emretmiş olması değildi, aynı zamanda Adaira'ya yakın kalabilmek içindi. İş şansla bırakmak istemediği için Mirin ve Frae'nin yanında kalması için bir muhafız göndermişti.

"Bugün daha iyi görünüyorsun," dedi Adaira, gözleri hızla onu süzerken. "Mirin ile konuşacak mısın?"

Jack başıyla onayladı. Kızları eve getirme arzusunun zihninde kaynadığını görebiliyordu. Takası ertelemişti Babasının ölümü nedeniyle Innes'le görüşemiyordu ama takasın yarın yapılması gerekiyordu. Ertesi akşama kadar Orenna'yı ele geçirmiş ve kızların yerini öğrenmiş olabilirdi.

Sonunda her şey bir araya geliyordu ama yine de Jack hiç bu kadar ağır kuşkular hissetmemişti.

"İşim bittiğinde seni çağıracağım," dedi.

"Güzel. Teşekkür ," dedi Adaira ve dikkatini kâğıtlara geri verdi.

Jack bir süre daha onu izledi. Babası öldüğünden beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Cenazeden sonra onu ve klanı rahatlatmak için salonda bir ağıt çalmak istemişti ama bunu yapamayacak kadar sersemlemiş olduğunu fark etti. O yapmıştı

Gece Adaira'nın odasına gidip kederinde yanında olmak istedi, ama onun daveti olmadan yaklaşamayacak kadar endişeli olduğunu fark etti.

Bu yüzden yatağında yatmaktan başka bir şey yapmamış, Sidra'nın toniklerini onu iyileştirecekleri umuduyla zorla içmişti.

Adaira'nın işiyle meşgul olduğunu fark eden Jack arkasını döndü ve oradan ayrıldı. Ahırlara gitti, mevcut en nazik atı istedi ve sonra yavaş, ağır aksak bir ata bindi. Annesinin topraklarına.

Mirin sanki geleceğini biliyormuş gibi onu kapıda karşıladı.

"Geceleri burada bir muhafıza ihtiyacımız yok, Jack," dedi. "Yine de bu düşüncüyü takdir ediyorum."

Jack atından indi ve kail avlusuna doğru yürüdü. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Bu onun son gerçek cehalet anıydı. Bu saat dakikalarını doldurduktan sonra kanı ve annesinin yaptıkları hakkındaki gerçeği öğrenecek ve bu onu değiştirecekti.

"Seninle ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor anne," dedi. Mirin'in kaşları, sadece kendisinin bildiği bir sırla güçlendirdiği ekosesinin bakımsızlığını fark ettiğinde çatıldı. Bakışları daha sonra onun yüzüne kaydı ve sonunda onun ne kadar savaş yorgunu göründüğünü görür gibi oldu. Şimdi saçlarını süsleyen gümüşü gördü, sanki ölümün parmağı dokunmuş gibiydi.

"Jack!" Frae ağlayarak annelerinin yanından geçip bahçede onu kucakladı. "Eve hiç gelmeyeceksin sandım."

"Sloane'da yapacak işlerim vardı ama kısa bir süre sonra döneceğim. Sana bir şey sormama izin ver Frae." Onun bakışlarıyla buluşmak için eğildi ve gözlerinin ne kadar Bu hareket dizlerini ağrıttı. "Annemle özel olarak konuşmam gerekiyor. Bir süre bahçede kalabilir misin?"

Frae'nin gözleri büyüdü. Gerginliği hissetti ve ondan Mirin'e baktı.

Anneleri ona başıyla izin verdi ve Frae Jack'e küçük bir gülümseme sundu.

"," dedi sapanını kaldırarak. "Ama daha sonra benimle pratik yapabilir misin?"

"Evet," dedi. "İşim bitince gelip seni bulacağım. Lütfen bahçeden ayrılma."

Frae ineklerin bulunduğu ahıra doğru sıçradı. samanlarını yiyorlardı. Jack doğruldu ve Mirin'in onu içeri davet etmesini bekledi.

Yaptı, ama yüzü solgundu.

Sanki yıllardır eve gelmemiş gibi hissediyordu. Yaptığı ilk şey tüm panjurları kapatmak oldu.

"Birini açık bırak ki Frae'yi görebileyim," dedi Mirin sertçe.

Jack annesine baktı. "Bu rüzgâra kapılıp gitmek isteyeceğin bir konuşma değil. Ya da Frae'nin kulak misafiri olmasını."

Mirin elbisesinin önünü kavradı. "Bu neyle ilgili Jack?"

Son deklanşörü de kapatarak Mirin'e divana işaret etti. Mirin isteksizce de olsa bunu yaptı ve o da

karşısındaki sandalyeye oturdu ve arpı yere koydu. O da nefes alış verişlerini dinledi. Taşıdığı sırların ağına nasıl takıldıklarını.

"Babamın Tamerlaine kızlarını kaçırmış olma ihtimali var mı?" diye sorarken ona bakıyordu.

Mirin dondu kaldı. Ama gözleri Jack'inkilerle buluşunca genişledi. Jack ondaki şoku gördü; Mirin bu düşünceyi hiç aklından geçirmemişti. "Baban mı? Hayır, Jack." Ama sesi yumuşadı, sanki onun ne yaptığını anlamaya başlamıştı. "Hayır, bu olamaz.. o yapmaz..."

Jack'in kanı derisinin altında hızlı ve sıcak bir şekilde akıyordu ama konuşurken ses tonunu sakın tuttu. "Bu sırrı on yıllardır saklıyorsun anne. Nedenini hiç anlamadım ve yıllarca sessizliğin için sana kızdım. Ama şimdi anlıyorum. I Neden onu ördüğünü ve kalbine yakın tuttuğunu anlıyorum. Ama artık çözülmesine izin vermenin zamanı geldi. Kayıp genç kızları bulmam gerekiyor ve cevap senin geçmişinde yatıyor."

"Ama bu şu anlama gelir..." Mirin cümlesini tamamlayamadı. "Annabel, Catriona ve Maisie'nin kaçırlıldığını bir Breccan tarafından batıya götürüldü."

Mirin, sanki Jack'in sözleri onu etkilemiş gibi gözlerini kapattı. Mirin sessiz kalınca Jack eski bir türküyü ortaya çıkarmış gibi konuşmaya başladı.

"Uzun zaman önce, en büyük düşmanını sevmeye başladın. Batılı bir adam. Klan sınırını nasıl geçtiğini bilmiyorum. Doğu tarafından fark edilmedi, ama o fark etti ve ben bunu imkânsız hale getirene kadar onun sırrını . Ve böylece hepimizi Doğu'daki sadakatsiz bir adamın piçi olduğuma inandın ve gerçeği bir ekoseye ördün çünkü iplikler sana asla ihanet etmez ya da seni kınamazdı. Anakaraya gönderildiğimde, onu tekrar görmüş olmalısın, çünkü Frae dünyaya geldi ve ikimizin hayatı her şeye meydan okudu - doğuya, batıya ve bunların arasında gelişen nefrete. Onu da beni yetiştirdiğin gibi, babasız bir Tamerlaine olarak yetiştirmekten başka seçeneğin yoktu."

Mirin ona baktı. Yüzü solgundu ama gözleri yeni ay gibi berrak ve karanlıktı ve Jack'in bakışlarını tuttu. Titremelerini gizlemek için parmaklarını birbirine geçirdi.

"Doğru mu söylüyorsun anne?"

"Evet, Jack. Baban bir Breccan. Ama doğudan çocuk çalmazdı."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Jack'in öfkesi alevlendi.

"Kadınlar kayboluyor, sisin içinde kayboluyor, batı tarafından alınıyor. Tüm bunların arkasındaki güç babam olabilir mi? Kendi çocuklarından mahrum bırakıldığı için mi?"

Mirin yine demir gibi bir sesle, "O *asla* bir çocuğu çalmaz," dedi. "Baban iyi bir adam, tanıdıklarımın en iyisi ve seni de Frae'yi de uzaktan sevdi,

Onun yerinde kalarak benimle bölünmüş bir hayat yerine bütün bir hayat yaşayabilirsin."

"Ama Tamerlaine topraklarına fark ettim," diye karşı çıktı Jack. "Adanın kanunlarını çiğnedi ve bu kulübede seninle birlikte defalarca durdu. Doğuya izinsiz girdi ve dolaştı, bu da klan çizgisinde bir kırılma olduğu anlamına geliyor ve Breccanlar bunu biliyor ve bunu bize karşı bir silah olarak kullanıyor, kızları tek tek alıyor. Masum insanların kızlarını çalıyor."

Mirin başını salladı ama gözleri yaşlarla parlıyordu. "Baban bunu yapmazdı, Jack."

"Onu en son ne zaman gördün anne? Geçen ay mı? Geçen yıl mı? Onunla konuşmayalı ne kadar oldu ve o eskiden tanıdığın adam mı?

Başlangıç mı? Zaman içinde değişmiş olma ihtimali var mı?"

Ve Jack içten içe ekledi: *Yıllarca kendini, sevgilisini ve çocuklarını inkâr etmek onu deliliğe ve öfkeye sürükleyebilir miydi? Yıllarca ailesine bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olmak onu sonunda çıldırtabilir miydi?*

Mirin'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Aceleyle sildi ve şöyle dedi: "Onu görmeyeli neredeyse dokuz yıl oldu. Sonuncusu. Frae doğduktan birkaç gün sonra ziyarete geldi.

onu ilk ve son kez. Tıpkı bir zamanlar sen daha bebekken sana sarıldığı gibi."

Gözyaşlarını daha fazla yutmak için durakladı. Jack kalbinin sessizleştiğini hissetti, her zerresi Mirin'in sözlerine odaklanmıştı.

"İkimiz de diğerine aşık olmayı, imkansızı kucaklamayı istemedik. Garip bir zorunluluk bizi bir araya getirdi ve sessiz ama derin bir aşk filizlendi. Seni taşıdığımı fark ettiğimde dehşete düştüm. Hem doğulu hem batılı bir çocuğu nasıl yetiştirebileceğimi bilmiyordum ve baban ikimizin bir kaçış yolculuğuna çıkmasına karar verdi.

gece. Her şeyi geride bırakıp anakarada yeni bir hayata başlayacaktık. Ama ister ruh ister ölümlü olsun, birinin haberi olmadan adadan ayrılmak neredeyse imkânsız.

"İlk girişimimiz rüzgâr yüzünden engellendi. Fırtına çıktı ve kıyidan ayrılmamızı imkânsız hale getirdi. Babanın bizi anakaraya götürmeyi planladığı küçük bir teknemiz vardı ama dalgalar onu kayalıklara çarparak parçaladı. Baban bir mağarada sakladığı başka bir gemiyi bulmak için çalışırken birkaç hafta geçti. Bu süre zarfında ikimiz de doğu ve batının bekçilerinin ritmini öğrenmek zorundaydı, çünkü devriye her zaman oradaydı, bizim için havada asılı duran bir tehditti.

"Yine de ikinci girişimimizi neredeyse mahveden muhafız değil, babanın tepelerde bıraktığı batı kokusunu almış olması gereken komşunun köpeklerinden biriydi. Üçüncü bir kaçış girişiminde bulunmaktan çok korkuyordum - baban ve ben birlikte kaçarken yakalanacaktık - ve bu yüzden seni bir Tamerlaine olarak doğuda tek başına yetiştirmeye karar verdim ve baban da mesafesini koruyacaktı. Biz de öyle yaptık ama sen anakaradaki okula gittiğinde... yalnızlığım iyice arttı."

Jack sıranın Frae'ye geldiğini biliyordu ama annesinin sessizliğinden klan sınırını geçen o olduğunu anladı. "Batıda babamla yeniden bir araya geldin," dedi. Onun aptal, düşüncesiz, cesur ve vahşi olduğunu düşünüyordu. O zamanlar

Bir Tamerlaine batıda kendi isteğiyle yürümeyeli uzun zaman olmuştu ama o bunu yapmış ve yakalanmamıştı.

Klan sınırını geçmenin sırrını bilen Mirin olduğunu fark etti. Bunu kendisi kullanmıştı.

"Buldum," diye fısıldadı. "Babanı bulmak zor olmadı. Kendisi Aithwood'un Bekçisi ve ormanın kalbinde, batı tarafında, doğuya doğru akan nehrin yanında yaşıyor. Nehir ikimizi gümüş bir iplik gibi birbirine bağlıyordu ve ben de nehri takip ederek onun kulübesine gittim ve onu orada, benim yaptığım gibi sessizce hayatını yaşarken buldum. Umut ve hüznün içerek, ikimiz de diğerimiz hakkında meraklarla doluyduk ve iki klan arasında farklı şeyler olsaydı, paylaşabileceğimiz hayat."

"Batıya geçişi nasıl yaptınız?" diye sordu. "Babam doğuya geçişi nasıl başardı? Öyle mi?

bir ve aynı şekilde mi? Orenna çiçeklerini mi kullandın?"

Mirin Jack'in bakışlarını tuttu ve Jack onun içinde alevden daha parlak bir şekilde yanan direnişi gördü. Anlatmak istemiyordu

Bu son sırrın açığa çıkmasına izin vermek varlığının her zerresine ters düşüyordu.

"Anne," diye yalvardı. "Anne, lütfen. Eğer yardım etmek istiyorsan

Bu kızlar eve dönüyor... Geçişi nasıl yapacağımı bilmem gerekiyor."

Mirin ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı ama geri çekilebileceği hiçbir yer yoktu.

Jack yavaşça ayağa kalktı.

"Sorun çiçek değil," dedi Mirin sonunda, dönüp bir kez daha ona bakarak. "Sorun nehir. Baban onun sırrını tesadüfen keşfetti. Bir sonbahar gecesi yaralıydı ve acil yardıma ihtiyacı vardı. Oldukça kan kaybetmiş ve yönünü şaşırmıştı. Kendisini eve götüreceğini düşünerek nehri ve akıntısını takip ediyordu. Nehirde durduğunu fark ettiğinde şok oldu.

ve hiç alarm . Varlığını koruyan şeyin nehir olması gerektiğine inanıyordu. Onu topraklarıma kadar takip etti ve kapımı çalmaya cüret ederek beni sordu.

Yardım edin. Çok geçmeden fark ettik ki, onun karşıya geçmesini mümkün kılan sadece nehir değil, suyun içindeki kandı

Benimle buluşmak için fark edilmeden."

Jack baskın gecesini, Breccalıların nehir vadisi boyunca fark edilmeden at sürdüklerini nasıl gördüğünü hatırladı. Denizin Ream'inin sözleri kulaklarında çınladı.

Sudaki kana dikkat edin.

Frae, annesi ve erkek kardeşinin duyana kadar ahırdaki inekleri otlattı. Kelimeleri seçemiyordu ama sanki tartışıyorlarmış gibi sesleri yükseliyordu.

Bu onu endişelendirdi ve sonunda elinde sapanıyla arka bahçeye gitti.

Güneş sonunda bulutları yararak parlıyordu. Işık vadiyi ve nehri yaldızlıyordu ve Frae suyun doğuya doğru akarken nasıl parladığını izledi. Avludan çıkmaması gerektiğini biliyordu ama Jack ona katılmadan önce pratik yapmak istiyordu.

Arka kapıdan çıktı ve tepeden aşağıya, nehir kıyısına . Akıntılar yağmurdan dolayı kabarmıştı ve Frae dikkatlice sudan taşlar çıkardı. Hedefi hâlâ çimlerin üzerinde duruyordu ve Frae ateş etmeye başladı. Frae

İlk iki denemeyi kaçırdı ama üçüncü denemesinde isabet sağladı. "Evet!" diye bağırdı, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak.

Avluya dönmeden önce üç kez daha ateş etmeye karar verdi ve aceleyle taşlarını almaya gitti. Frae nehir kıyısında duran adamı fark etmedi, ta ki çok geç olana kadar.

Nefes nefese kaldı ve donakaldı. İlk fark ettiği şey adamın mavi ekosesiydi. O bir Breccan'dı. İkinci fark ettiği şey, sanki nehirde yürüyormuş gibi sıırıslık olmuştur botlarıydı ve eli kanıyordu.

"Burada olmamalısın," dedi, kalbi küt küt atarak bir adım geri çekildi.

"Biliyorum," diye cevap verdi derin bir sesle. "Senin adın ne, genç kız?"

Boğazı daraldı. Dizlerinin titrediğini hissetti ve evinin çatısını görebildiği tepeye baktı.

Breccan tekrar, "Adın ne?" diye sordu.

Endişelenen Frae onun kendisine daha yakın olduğunu fark etti, ancak sadece bir adım atmış gibi görünüyordu. Adamın uzun sarı saçlarına baktı ve baskından önce arka bahçede duran Breccan'ın bu olmadığını merak etti. Ama sonra Bu adamın o gece gördüğünden daha büyük, daha güçlü olduğunu fark .

"F-Fraedah," dedi bir adım geri çekilerek.

"Çok güzel bir isim," dedi. "Batıyı ziyaret etmek ister misin, Fraedah?"

Frae şimdi gerçekten korkuyordu. Elleri buz gibiydi ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Bu Breccan'ın neden burada olduğunu bilmiyordu ama gitmesini ya da Jack'in gelmesini diliyordu...

" sanmıyorum," dedi Frae ve tepeye doğru fırlamaya başladı.

Breccan'ın hızı şok ediciydi. Saniyeler içinde onu kolundan yakaladı, sonra da nazikçe kendine doğru çekti.

"Şimdi beni dinle, Fraedah," dedi. "Eğer barışçıl bir şekilde gelersen, zarar görmezsin. Ama benimle dövüşürsen bunu garanti edemem. O yüzden akıllı bir kız ol ve benimle gel."

Frae dehşet içinde yabancıya baktı ve sonra kafasına dank etti: söyleyebileceği hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti. İstese de istemese de onu batıya götürecekti ve paniği arttı.

"Jack!" diye bağırdı, için mücadele ediyordu. "*Jack!*" Elindeki sapanı hatırladı. Diğer elinde tuttuğu taşı.

Frae dönerek taşı Breccan'ın yüzüne fırlattı. Burnuna çarptı ve homurdanarak onu serbest bıraktı. O ince anı tekrar koşmak için kullandı, hızlı olduğunu, ondan daha hızlı koşabileceğini düşünüyordu-

Breccan onu tekrar yakaladığında "Jack!" diye bağırdı.

Artık nazik değildi. Bir eliyle kızın ağzını kapattı. Diğer eliyle de onu kaldırdı ve nehre doğru taşımaya başladı.

Dünya tersine dönmüş gibiydi. Frae çırpınıyor, avucunu tekmeliyor ve ısıırıyordu ama Breccan onu bırakmıyordu. Dehşeti bir bıçaktan daha keskindi ve onu içten içe parçalıyordu.

Breccan onu akıntıya karşı taşırken suyun şırıltısını duyabiliyordu. Gözlerinin üzerine bir örtü örttü ve ağzına bir tıkaç soktu.

Jack'in sapanını nehre düşürdü.

"Jack?" Mirin'in sesi onun hayallerini yıktı. Onun koluna dokundu. "Jack, sana anlattıklarım ile ne yapacaksın?"

Klanın ona yapacaklarından korkuyordu. Eğer düşmana olan aşkı ortaya çıkarsa, bu onun hayatını mahvedebilirdi.

Bu onu ve Frae'yi yok eder.

Jack yutkundu ama "Henüz emin değilim anne," diye fısıldadığında kalbi boğazına kaçmış gibiydi. Bane'in sözlerini hatırlayarak Mirin'e . "Bunu nereden bildiğimi sana söyleyemem ama genç kızların batıda nerede tutulduğunu bilebileceğin konusunda bilgilendirildim."

Mirin irkildi. "Ne? Ben... Hiçbir fikrim yok, Jack."

Jack biraz çayın bu konuşmayı atyardımcı olacağına karar verdi. Elleriyle bir şeyler yapması gerekiyordu ve çaydanlık kaynarken bir sonraki sorularını nasıl çerçeveleyeceğini düşündü. İki fincan çay dolduruyordu ki hafif bir bağırış duydu.

"Duydun mu?" diye sordu çaydanlığı . Mirin sustu. "Hayır, neydi Jack?"

Bunun Frae olabileceğini düşündü ve pencereye doğru yürüyüp panjuru açarken içini bir ürperti kapladı. Ahırdaki inekleri görebiliyordu ama kız kardeşi orada değildi.

Belki de arka bahçedeydi.

Jack kapıya doğru yönelmeye başlamıştı ki, bu kez daha net bir ses duydu. Frae onun için çığlık atıyordu ve kanı dondu. O ve Mirin bahçeye koşular ama Frae'den hiçbir iz yoktu.

"Frae?" diye bağırdı, sebzelerin arasında tepinerek.

"*Frae!*"

Vadideki hareket gözüne çarptığında neredeyse kapıya varmak üzereydi. Jack durdu ve nehre baktı.

Moray Breccan Frae'yi akıntıya karşı taşıyordu.

Mirin tiz bir çığlık attı. Jack'in kalbi önce şokla, sonra da korkunç bir öfkeyle eridi. Kapıdan içeri dalarken alevler içinde yanmaktan bir nefes uzaktaymış gibi hissediyordu, gözleri savaşıyor, tekmeleyen ve çırpınan Frae'ye sabitlenmişti.

Moray onu görmeden önce Jack üç adım atabilmişti. Breccan akıntıya karşı inanılmaz bir hızla Aithwood'un gölgelerine doğru gözden kayboldu ve Jack çimenlerin üzerinde kayarak durdu.

Zayıf ve çelimsizdi. Yakalanma şansı yoktu.

Moray, Frae ile klan sınırını geçmeden önce. Eğer Moray Orenna çiçeklerinden birini tüketmişse hayır.

Onu kendi gücümle yenemem, diye düşündü Jack, içinde keder ve dehşet birbirine karışmıştı ve sonra kör edici bir ışık gibi aklına geldi.

Döndü ve bahçeye doğru koşmaya başladı, Mirin onu geçmeye çalışırken kolundan tuttu.

"Bir şerit bul," diye emretti ve onu da kendisiyle birlikte evin içine sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, neredeyse adamın yüzünü pençeleyerek. "Frae onun elinde! Bırak beni, Jack."

"Beni dinle!" diye bağırdı ve Mirin irkildi. Sessizleşti ve ona bakmaya başladı. "Ekosemi al ve şeritler halinde yırt, sonra benimle tepede buluş. Onu yakalayacağım ama bana güvenmelisin anne."

Başıyla onayladı ve Jack'in ekosesini eline tutuşturduğunda aldı. Artık büyüü tamamen kaybolmuştu ve Jack arpını almak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Tellerin yarısı kopmuştu ama isle kararmış olsa da yarısı hâlâ sağlamdı. Jack enstrümanı kolunun altına sıkıştırdı ve arka bahçeye döndü, ayaklarının ve ciğerlerinin izin verdiği kadar hızlı koştu. Tepenin yarısına kadar indi ve çimlere oturdu, bükülmüş arpını rahatça tutmanın bir yolunu bulmaya çalışırken elleri titriyordu.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Çarpık bir arptan nasıl bir müzik çıkacağını bilmiyordu. Tekrar çalmayı denemeyi düşünmemişti bile.

Ama bakışlarını nehre, nehrin Aithwood'dan kayarak geldiği yere dikti. Frae'nin gölgeler arasında kaybolduğu yere.

Jack duygularının kaçmasına izin veremezdi. Korkusunu, öfkesini, içinde derinlerde yanan sıkıntısını, yaraya tuz basar gibi bastırmak .

Kendini dengelemesi gerekiyordu.

Gözlerini kapattı ve altındaki toprağın farkına . Dizlerinin dibindeki çimenleri. Balçığın kokusu. Bu farkındalığı daha da genişletti, nehrin sesine, ormanın derin köklerine kadar.

Parmakları tellerin üzerinde bir yer buldu. Çalmaya başladı ve notalar garip ve vahşi bir şekilde ortaya çıktı, sanki közden geliyordu. Tenekemsi ve keskindiler, havayı rahatsız edici bir sesle kesiyorlardı ve Jack nehrin akışını izlemek için gözlerini tekrar açtı.

Bu müzik kendiliğinden oluşmuştu, nefes gibi içinden geçiyordu. Ormanın ruhlarına, nehrin ruhlarına şarkı söylemeye başladı. Çimenlere, balçığa ve kır çiçekleri. Orenna'ya.

Onları bana geri getir.

Jack zihninde bir ritim duyabiliyordu. Moray Breccan'ın çoktan batıda olabileceğini bildiğinden, notaları aceleciliğiyle daha hızlı, daha hızlı geliyordu. Jack etrafındaki ruhlara inancını sunarak notaların içine bir komut ördü.

Onları bana geri getir.

Bekledi, görüşü uzaktaki güneş lekeli akıntılara ve kavisli dallara odaklanmıştı. Sözlerini Kuru, kalp hastası topraklarda yetişen, altın sarısı yaprakları olan kırmızı bir çiçeğin özü. Bir zamanlar bu topraklarda Gözleri kendi dünyasının ötesini görmek için açıldığında onu canlandırdı.

Onları bana geri getir.

Jack gücünün azaldığını hissedebiliyordu. Elleri ağrıyor, başı zonkluyordu. Burnundan bir damla kan dudaklarını kapladı. Kendisinin ve yeteneklerinin neredeyse sonuna geldiğinden korkmasına rağmen tıngırdatmaya, şarkı söylemeye devam etmek için kendini zorladı.

Tırnakları yarılıyordu, çabuk kanla parlıyordu. Ama acıya rağmen devam etti ve bir hareket parıltısıyla ödüllendirildi.

Moray Breccan geri dönüyordu, Jack'in tepede şarkı söylediğini görene kadar yüzü şaşkınlıktan çatlamıştı. Şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı ama Moray'e hız ve cesaretle hareket etme yeteneği veren güç şimdi onu Jack'e doğru sürüklüyordu.

Jack Moray'in yüzüne bakmayı umursamadı. Hâlâ kurtulmak için mücadele eden Frae'ye baktı. Gözleri bağlıydı ama Jack tekmelerken ve pençelerken dişlerinin parıltısını görebiliyordu.

Hem gurur hem de keder onu etkilemişti.

Çalmaya devam etti, sesi hırıltılıydı. Notalar yavaşlıyordu, ölümden önceki son özlemler gibi, ama Moray hâlâ müziğe bağlıydı. Solup bile, yaratıcısına borçluydu.

Breccan varisi Frae'yi tepeye doğru yürüttü. Jack'e yaklaştıkça daha da yavaş hareket ediyordu, sanki balın içinden geçiyormuş gibiydi. Sonunda Jack'in ayaklarının dibinde durduğunda, büyü onu tamamen hareketsiz tuttu. Jack ancak o zaman ayağa kalktı. Mirin yanıdaydı -bunca zamandır yanında olduğunu fark etmişti- ve Moray'in bakışlarıyla karşılaştı.

meydan okuyan bakışlarına kendi soğuk ve ölümcül bakışlarını ekledi.

"Kız kardeşimi serbest bırakın," dedi.

Moray Frae'ye olan bağını gevşetti. Şimdi Jack'in sesini duyarak ağlıyordu.

"Bana gel Frae," dedi elini ona doğru uzatarak.

Frae göz bağını ve ağzını yırtıp atarak kardeşine doğru sıçradı. Onun nasıl titrediğini hissedebiliyordu ve Mirin onu kucaklamadan önce onu kendi tarafına yaklaştırdı.

Moray kıs kıs gülererek Jack'e baktı. "Ozan olduğunu hiç ."

"Hiç sormadın," diye Jack.

Jack'in bilmesi gereken pek çok şey vardı. Sorular içinde bir sel gibiydi ve Moray Breccan'ın her birine cevap vermesini istiyordu.

Tabii Jack onu öldürmezse. Moray pişmanlık duymadan ona devam ederken, Jack'in kafasındaki cazibe giderek artıyordu.

Breccan ağzını açmış, Adaira'nın adını söylemeye başlamıştı.

Jack kendini kaybetti. Gerçeklik onu ele geçirmeye başladı ve dişlerini göstererek arpının köşesini savurdu. Moray'i kafasının yan tarafından yakaladı.

Çimlerin üzerine düştü, gevşek ve solgun. Moray'in altın rengi saçlarında kan birikmeye başladı.

Jack bir an Breccan'a baktı ve az önce Batı'nın Varisi'ni öldürüp öldürmediğini merak etti.

"Jack..." Mirin'in sesi tereddütlüydü.

"Bileklerini bağla anne," dedi Jack. Gücü giderek azalıyordu. Artık ayakta duramıyordu ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Onu içeri götürüp bir sandalyeye bağlamalıyız." Elleri karıncalanıyor, uyuşuyordu. Jack'in arpa yere yuvarlandı.

"Adaira'yı çağır."

Bu, yorgunluktan ölmeden önceki son isteğiydi. Jack, Moray Breccan'ın yanındaki çimenlere yüzüstü uzandı.

Onun düşmanı.

Yarı yarıya onun laird'i.

BÖLÜM 25

Sidra bir hastasını ziyarete giderken batı yolu boyunca yürüyordu ki rüzgârda Mirin'in sesini duydu. Adaira'yı çağırıyordu ve sesi umutsuz geliyordu.

Endişelenen Sidra adımlarını hızlandırarak Mirin'in çiftliğine doğru ilerledi. Yoldan saptı ve tepelere güveniyordu, Yirr onun gölgesindeydi. Arazi onun için değişti, kilometrelerce katlandı ve sarp yamaçları düzleştirdi, onu fundalıktaki geyik izlerinden ileriye doğru itti.

Mirin'in kapısına vardığında endişeliydi. Görünüşe göre her şey yolunda görünüyordu ve Sidra ön kapıya yaklaştı.

"Mirin? Frae?" Kapıyı çaldı ve bekledi. Ter içindeydi Sidra kapıyı açmaya karar elbisesinin içinden sızmaya başlamıştı. "Alo?"

Yirr'e kendisini avluda beklemesini emretti ve kulübenin içine adım attı. Boş ve loştu, biri hariç tüm panjurlar kilitliydi. Arka kapı kırık

açık, sabah ışığını davet ediyordu. Sidra bitki sepetini yere bıraktı ve yavaşça ona doğru yürüdü.

Arka sahanlığa çıktı ve Mirin ile Frae'nin bahçede bir cesedi sürüklemeye çalıştıklarını görünce şaşırdı. Sidra hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu: adamın üzerindeki mavi ekose, ellerinin nasıl bağlandığı ya da Mirin'in onu eve taşımak için çabalarken elbisesindeki kan.

Mirin bir Breccan öldürdü, diye düşündü Sidra, *ağız bir karış* açık.

Ve cesedi saklamaya çalışıyor.

"Anne!" Frae Sidra'yı göstererek bağırdı.

Mirin döndü, şifacıyı tanıyana kadar gergindi. "Kutsanmış ruhlar! Bize yardım edebilir misin Sidra?"

Sidra tereddüt etmedi. İleriye doğru adım attı, botlarının altındaki zemin yumuşaktı. "Evet. Onu nereye götürüyoruz?"

"İçeri," diye nefes nefese kaldı Mirin. Yüzü kızarmıştı ve örgüsünden saç telleri dökülüyordu.

"Yaralı mısın Mirin?" Sidra dokumacının eteklerindeki kana tekrar sordu.

"Hayır, bu onun kanı. O... o öldü mü, Sidra?"

Sidra diz çöktü ve hızla onu gözden geçirdi. Olduğundan çok daha kötü görünen bir kafa yarası. Avuçlarından birinde sığ, kasıtlı bir kesik vardı. Nabzını kontrol etti; yavaş ama güçlüydü.

"Yaşıyor," dedi, ayak bileklerini tutmak için hareket ederek. "Büyük olasılıkla yakında uyanacaktır."

"Frae?" Mirin boğazını temizleyerek konuştu. "İçeri koşup ortak salonda bir yer açar mısın? Mutfak sandalyelerinden birini yerleştir. Panjuru da kapat."

Frae başını salladı ve itaat etmeye koştu.

Sidra'nın üzerine garip bir his çökmeye başladı. Breccan'ın botuna bakarak durakladı.

Bu o mu?

Sorgunun geldiğini bilmiyordu ama midesinin sıkışmasına neden olmuştu. Torin'in kendisi için yaptırdığı yeşil ekoseyi giymişti ve onun büyüğü altında kendini güvende hissediyordu. Ama göğsü ağrımaya başladı.

"Sidra?" Mirin garip hayalini bozarak nazikçe sordu.

Mirin adamın vücudunun üst kısmını kaldırırken Sidra da adamın ayaklarını kaldırmak için acele etti ve birlikte onu özenle taşıdılar

Eve girdi ve Frae'nin ayarladığı sandalyeye oturdu. Onu dik oturtmak için biraz itişip kakışmak gerekti.

Sidra, Mirin'le birlikte adamın ekosesini ve silahlarını çıkardıklarında nefes almakta zorlanıyordu.

"Ayak bileklerini sandalyeye bağlar mısın?" Mirin ona iki ekose şerit uzatarak sordu. "kadar sıkı bağla."

Sidra başını salladı. "Ne oldu?"

"I ..." Mirin elini alnına koyarak durakladı. "Jack iyi değil. Onu tepede bırakmak zorunda kaldım ve Adaira gelene kadar Breccan'ı gözetim altında tutacağız. Jack'in yanına gidip onu iyileştirmek için yapabileceğin bir şey olup olmadığına bakabilir misin?"

"Evet," dedi Sidra, kalbi hızla çarpıyordu. Sepetini kaptı ve Mirin ile Frae'nin Breccan'ı sürükleyerek açtıkları yolu takip ederek arka bahçeye döndü. Jack'i çimlerin üzerinde yatarken gördü ve korkuları arttı. Aklına gelen her türlü korkunç düşünce çiçek açıyordu -Breccan karşıya geçmiş olmalıydı ve Jack onunla savaşırmıştı ve şimdi kritik bir durumdaydı Yaralı Sidra çimlerin üzerine diz onu ters çevirirken kendini hazırladı.

Arpının üzerinde yatıyordu. Enstrüman sanki ateşte tutulmuş gibi eğri büğrüydü ve yanmıştı; sırt üstü yatarken inledi.

"Adaira?" diye mırıldandı, gözlerini bir parça açarak.

Sidra onun alnına dokundu. "Hayır, benim. Sidra. Söyleyebilir misin

Bana ne oldu Jack?" Yüzündeki ve parmaklarındaki kurumuş kanı silmek için bez hazırladı. Tırnakları kırılmış ve kenarları sivrilmişti. İşte o zaman ona bunu yapanın bir kavga değil, büyü olduğunu anladı.

"Müziğin maliyeti ödeyebileceğimden daha fazlaydı," dedi, tırnaklarını temizlerken yüzünü buruşturarak. "Öncekiyle aynı. Sadece... çok yorgunum."

"Jack. "

"Evet, biliyorum," dedi. "Beni azarlama Sidra."

Sidra dilini tuttu ve sorularla dolu bir şekilde hızla çalıştı. Kendini en acil konu olan Jack'i iyileştirmeye odakladı. Ama başka düşünceler de kaynıyordu.

"Beni iyileştirecek bir şey verebilir misiniz?" dedi Jack. Artık gözlerini tamamen açmış, Sidra'nın tınığını hazırlamasını izliyordu.

Durakladı ve ona baktı.

"Adaira için güçlü görünmem gerekiyor," diye açıkladı.
"Bana en güçlü toniğini ver."

"Bunu yaparsam Jack, iyileşmen daha uzun sürebilir," diye uyardı Sidra. "Seni canlandıracak bir şey verebilirim ama saatler içinde etkisi geçer ve diğer semptomlarını daha da kötüleştirebilir."

"Bu riski göze alacağım," dedi. "Çünkü işin gerçeği şu ki, şu anda annemin evinde ölmüş ya da ölmemiş bir Breccan var."

"O yaşıyor."

"Eh, bu rahatlatıcı," dedi Jack ve Sidra onun kuru mizahının geri döndüğünü duymaktan memnun oldu. "Yoksa ben de Batı'nın Varisi'ni öldürdüğüm için hayatımı

kaybettim." Sidra'nın elleri dondu. "Varis o mu?"

"Evet," diye inledi Jack öne doğru otururken. "Frae'yi çalmaya geldi ve ben onu engelledim."

Buz gibi bir parmak Sidra'nın omurgasında gezindi.

Bu o.

Az önce Mirin'in evine taşınmasına yardım ettiği adam, Graeme'lere giden yokuşta ona saldıran adamdı. Maisie'yi çalan adam.

"Sidra?" Jack endişeyle, "Sidra," dedi.

Ne kadar zamandır onun yanında oturduğunu bilmiyordu, bir düşünce girdabında kaybolmuştu. Jack kaşlarını çatmış, onu dikkatle izliyordu.

"O gece sana saldıran Moray'dı," diye fısıldadı.

Tereddüt etti ama başını salladı.

"O *piç kurusu*," dedi Jack.

Sidra bitkilerine odaklanmış, uzun geceler boyunca muhafızları zinde ve uyanık tutmak için hazırladığı demlerden birini hazırlıyordu. "Al Jack. Bu yorgunluğuna ve bazı ağrılarına iyi gelecektir."

Kadehi kabul etti ve içti.

Çimlerin üzerinde birlikte oturdular, birkaç dakika sessiz kaldılar. Sidra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Moray'in yüzüne bakmak şöyle dursun, onunla konuşup bile bilmiyordu ve Jack toniğin etkisini tam olarak göstermesini bekliyordu. Sonra Sidra onun yüzüne biraz renk geldiğini fark etti -her ne kadar hâlâ oldukça solgun olsa da- ve gözleri daha parlak görünüyordu. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğunda malzemelerini bir araya topluyordu.

Sidra ve Jack döndüklerinde Frae'nin onlara doğru koştuğunu gördüler. "Jack!" diye nefes nefese kaldı, yavaşlayarak yürümeye başladı.

"Ne oldu, Frae?" Jack ona doğru uzanarak söyledi. Bir süre yalpaladı ama bunu sadece Sidra fark etti.

Frae içini çekti, onu daha iyi gördüğü için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Sidra'ya bakmadan önce ona baktı ve "Beni annem gönderdi. Breccan uyandı."

Adaira, Torin'in sesine gün kıyametin kopacağını bilmeliydi. O ve kuzeni

Roban onları bir mesajla böldüğünde kurtarma geçişi için haritalar ve planlar üzerinde çalışıyorlardı.

"Rüzgârda adınızı duydum, lord," dedi genç muhafız.

"Mirin'in sesine benziyordu."

Adaira babasının masasına yaslanarak durakladı. Kalbi sıkıştı. Eğer Mirin, Jack yerine onu çağırıyorsa, bu bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu. Öyle görünüyordu ki Her geçen gün böyle bir kaderle karşılaşyordu ve Adaira hayatın bir daha ne zaman sakin ve öngörülebilir olacağını merak ediyordu.

Torin'le birlikte küçük bir muhafız birliğiyle dokumacının çiftliğine doğru at sürdüler. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama

Moray Breccan'ı odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlı, ağzı ve gözleri bağlı, saçlarında kurumuş kanla bulmak değildi.

Adaira eşikte kadar ani bir şekilde durdu ki Torin onun topuklarına bastı.

Gözleri hızla çevresinin envanterini çıkardı. O önce Jack'i buldu. Dokuma tezgâhının yanında, Moray'ın arkasında duruyordu. Sidra onun yanında bir taburede oturuyordu, sanki ikisi

gözden uzak kalmak istiyordu. Mirin ocağın yanındaydı, Frae'nin uzun kolları onun beline sarılmıştı.

"miyiz, Jack?" Torin söyledi.

Jack başıyla onayladı ve Adaira adamları Jack'in yatak odasına kadar takip etti. Sidra da onlara katıldı ve kapıyı kapattı ve muhafızları Moray'i izlemeleri için ortak odada bıraktı.

"Ne oldu?" Adaira sordu.

Jack son olayları anlatmaya başladı ama sesi garip çıkıyordu, sanki nefesi kesilmiş gibiydi. Adaira ellerinde hafif bir titreme olduğunu ve tırnaklarının kırıldığını fark etti. Ruhlar için oynadığını söylemekten kaçındı ama Adaira tam olarak bunu yaptığını biliyordu. Ayrıca bir şeyler saklıyor, cümlelerini bölüyor ve yarım bırakıyor gibiydi.

"Frae'yi kaçırmaya çalışıyordu," dedi Jack sonunda, çökmek üzereymiş gibi bocalayarak.

Adaira ona destek olmak uzandı ve Sidra aceleyle, "Oturman gerek Jack," dedi.

Adaira, "İşte, yatağa doğru," dedi ve birlikte onu yatağın yanına götürdüler.

Jack otururken inledi. Üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Ben iyiyim. Sadece burası çok boğucu, değil mi?"

Sidra Torin'e baktı. "Panjuru açar mısın? Temiz havaya ihtiyacı var."

Torin itaat etti ve Adaira da artık küçük odaya serin hava girdiği için biraz daha derin nefes alabildiğini hissetti.

"Sence diğer kızları çalan o mu?" Torin kırılmış bir ses tonuyla sordu.

Jack tereddüt etti, Sidra'ya baktı. Adaira o zaman anlamıştı. Moray'in onu defalarca kandırdığını biliyordu ve yüzü kızardı.

İlk tepki veren Torin oldu. Hışımınla ortak salona geri dönerken yatak odasının kapısını neredeyse menteşelerinden söküyordu. Öfkesi şimşek gibi çakıyordu.

Adaira'nın onu kovalamaktan başka çaresi yoktu. Kuzeni Moray'e doğru bir hamle yaptı ve Adaira ona komuta edemeden Torin'in yumruğu Breccan'ın çenesine çarptı.

Adaira durdu.

"Sen benim kızımı çaldın," dedi Torin, Moray'in üzerine yürüyerek. "Karımı yaraladın ve bunun için seni öldüreceğim."

Moray'in göğsüne tekme attı. Breccan'ın bir zamanlar Sidra'yı tekmelediği yer. Darbe onu sarstı ve sandalyeyi. Moray acı dolu bir homurtuyla yere düştü ve sandalyesiyle birlikte divanın arkasına çarpana kadar yerde kaydı.

"*Adaira*," diye hırıldadı Moray ağzındaki tıkaçtan.

Moray'in onun orada olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Hâlâ gözleri bağlıydı ve orada olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Torin'in bir darbe daha indirmeye hazırlanırken onu takip edişini izlerken içi ürperdi.

Sonunda Adaira müdahale etmek için harekete geçti. Moray Breccan'ın bilincinin açık, bütün ve en önemlisi *konusabilir* olmasına ihtiyacı vardı.

Sidra ondan önce davranarak Moray'in arkasında, Torin'in görüş alanında durdu. Elini ona uzattı ve "Böyle olmaz Torin" dedi.

Adaira, Torin'in nefes verişlerini izledi. Kuzeni hiçbir zaman bir kavgada geri adım atan biri olmamıştı ve o da Kendini sakinleştirip Sidra'nın elini kabul ettiğinde şaşırdı. Breccan'ın üzerinden geçti ve Sidra'yı kolunun altına alarak arka duvar boyunca durup izlemek için bir yer buldu.

Sarsılan Adaira sesini sakinleştirmek için bir an durdu. Muhafızlara döndü ve "Lütfen ikiniz Moray Breccan'ı ve sandalyesini dik konuma getirir misiniz?" dedi.

Muhafızları aceleyle itaat ettiler. Moray'in nefesleri ve ağzının kenarından kan damlıyordu. Bu Adaira batıdaki varise yaklaştıkça kulübede aniden sıcak ve sıkışık bir ortam oluştuğunu hissetti. Kalbi çarpıyordu Hoşuna gitmeyecek kadar hızlıydı ama yüzü sakindi ve

Soğuk. Söz konusu adalet olduğunda babasının ona takınmasını öğrettiği ifade.

Adaira, Moray'ın gözlerindeki bağı çekip çıkardı. Moray sanki kendisini kurtaracağına inanmış gibi ona kaşlarındaki sert çizgilerin hafiflemesini izledi.

"Ağzındaki tıkacı çıkarmadan önce," diye söze başladı, "bilmeni isterim ki, ülkemize izinsiz giren Breccalıları öldürürüz.

Doğu'ya kötü niyetle geldiniz. Topraklarıma davet edilmeden geldin.

Bana ihanet etmek ya da klanıma acı çektirmek için geldiğini tahmin edebiliyorum. Sana sorular soracağım ve her şeye cevap vermeni bekliyorum.

dürüstlük. Eğer bunu anlıyor ve kabul ediyorsanız, başınızı sallayın."

Moray'ın gözleri parladı ama başını salladı.

Adaira ağzındaki tıkacı çıkardı ve adam öksürdü.

Muhafızlardan biri Breccan'ın önünde oturması için ona bir sandalye getirdi ve tam oturmak üzereydi ki Jack öne çıktı.

"Laird?" dedi ve sesi hâlâ gergin çıksa da kendinden emin bir şekilde ona doğru bir adım attı. "Bir şey paylaşabilir miyim? öneri?"

"et," dedi. Ama açıklama yapmasına gerek yoktu. Jack kemerindeki dirik'i kınından çıkardı. Onun gerçek bıçağı. Adaira teklifini kabul etti ve Moray'ın önünde durmak için geri döndü.

"Bana bir şey vermeden önce boğazımı mı keseceksin? konuşma şansınız var mı?" Moray sordu. "Çünkü duymak isteyeceğiniz bir hikâyem var."

Adaira onun alaycılığını ve alayına duyduğu merakı görmezden geldi. "Kanın bu kılıçtan aktığı sürece Sana sorduğum her şeye doğru cevap vermek zorundasın. Şimdi seni keseceğim, çünkü bu olmadan dürüstçe konuşacağına güvenmiyorum." Dizinin hemen altından derisini kesti. Moray tepki vermedi; bıçakların acısı ona tanıdık geliyordu.

Adaira sonunda oturdu, gözleri onunkilere sabitlenmişti. Ama çizmesinin derisinden ince şeritler halinde akan kanı görebiliyordu.

"Neden doğudasın Moray Breccan?" diye sordu.

Dişlerini gösterdi. Cevap vermemek için direniyordu ama büyü kanına işlemişti.

"Bir genç kıızı çalmak için," diye yanıtladı.

Adaira bu cevaba hazırlıklıydı ama niyetini itiraf etmesi yine de yüzüne bir yumruk gibi çarptı. Kadın yükselen iştahını bastırmak, zihnini keskin ve duygulardan arınmış tutmak için mücadele etti.

"Diğer Tamerlaine kızlarını çalan sen miydin?" diye sordu.

"Öyleydim."

"Üç genç kız nerede tutuluyor?"

"Aithwood'un bekçisinin kulübesindeler."

Adaira, Jack'in yer değiştirdiğini fark etti. Yatak odasının kapısının yanında duruyordu ama Mirin'e baktı. Frae ile birlikte ocağın önünde durdu. Dokumacı oğluna bakarken solgun görünüyordu ve Adaira bunu daha sonra Mirin'e sormak için bir not aldı.

"Peki orası neresi?" diye devam etti.

"Akıntının yukarısında ve klan sınırının ötesinde, ormanın kalbinin derinliklerinde."

Torin irkildi. Adaira elini kaldırarak sessizce ona olduğu yerde kalmasını emretti.

"Eliza Elliott'ı doğuya geri götürme hamlenizi örtbas etmek için son baskına mı?" diye sordu.

"Gerçekten."

"Neden kızlardan sadece birini iade ediyorsunuz?"

"Çünkü sana merhametli olduğumu ve hiçbir şeyi düşünmeden yapmadığımı kanıtlamak istedim," diye yanıtladı Moray. "Onları çalan kişinin ben olduğumu yakında anlayacağını biliyordum ve sen bana karşı öfkeyle yanacaktı. Kapkaçların bir nedeni olduğunu ve en önemlisi batıda genç kızlara nazik davranıldığını size kanıtlamam gerekiyordu."

"Neden onları çaldın?" Adaira sordu. "Sen ve klanın neden kızlarımızı alacak kadar alçaldınız?"

Moray'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bana bir pay daha ver Adaira. Çünkü sana söylemek üzere şey... bunun gerçek olduğunu bilmeni istiyorum."

Bir öylece oturdu, ciddi ve endişe doluydu. Ama haklıydı; ilk kesik çoktan iyileşmeye başlamıştı. Bu yüzden ona bir yara daha verdi, bu sefer yüzünü buruşturmasına olacak kadar derin.

"Şimdi o zaman," dedi Adaira. "Neden?"

Moray sanki uzun bir karşılaşmaya hazırlanıyormuş gibi sandalyeye yerleşmiş gibiydi. "Yaklaşık yirmi üç yıl önce fırtınalı bir sonbahar gecesinde," diye başladı, "Batı'nın Laird'i ve eşi ilk çocuklarını dünyaya getirdiler. Mısır ipeği gibi saçları ve meleyen bir keçi gibi sesi olan bir delikanlı. Ve yine de yalnız değildi. Başka bir çocuk da onu takip etti. A çok küçük bir . İkizine kıyasla minicikti, saçları ay dikenini kadar beyazdı."

Moray durakladı.

Adaira yutkundu ve "et." dedi. Düşmanı gülümsedi ve devam etti.

"Böyle bir gecede dünyaya geldiği için şok olmuş gibiydi ve ailem onu huşu içinde tuttu, ağlamasını, emzirmesini, gözlerini açmasını istediler. O zaman bile onlara meydan ve rahip doğumlarından üç gün sonra yeni bebekleri kutsamak için odaya girdiğinde, genç kızı kutsamadı. 'O hasta,' dedi. 'Gerçek kızınızın ruhlar tarafından çalınmış olma ihtimali çok yüksek. Güvendiğin birini bu kızı rüzgârın hafif, toprağın yumuşak, ateşin her an vurabileceği bir yere koyması için görevlendir."

Su rahatlatıcı bir şarkıyla akar. Eski ruhların toplandığı bir yer, çünkü onlar güçlü ve klanımızda yücelmeye yazgılı olan gerçek kızınızı geri getirebilirler.

"Annemle babam birbirlerine danıştılar ve ikisi de Kızlarını takas etmek için güvendikleri tek bir kişi olduğu sonucuna vardılar: Aithwood'un Bekçisi.

"Aithwood'un bekçisi iyi bir adamdı.

ormanda yalnızlık içinde yaşadı. O bir bekçi ve sadıktı.

ve toprak, hava, ateş ve su halklarının toplandığı bir yer biliyordu. Kız kardeşim Cora'yı ailemden aldı ve ormanın derinliklerine taşıdı. Onu ruhların bulabileceği bir yere koyması ve sonra orada bırakması emredilmişti. Eğer o oradaysa, ruhlar çocukları değiştirmek için ortaya çıkmayacaklardı. Böylece bekçi bir nehrin yakınında, ormanın kalbinde, rüzgarın dalların arasından estiği ve ateşin bir anda yükselip yanabileceği bir yosun örtüsü buldu. Ve kız kardeşimi orada bıraktı.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca bakıcının o günle ilgili aileme anlattıklarına inandım: kız kardeşimi alınması için yosunların üzerine bırakmıştı. Ama saatler sonra geri döndüğünde Cora gitmişti ve aileme götürebileceği bir bebek de yoktu. Ailem ve klanım yıllarca onun bize anlattıklarına inandı: Rüzgarın halkından biri kız kardeşimi krallığına aldı ve ölümlüler aleminde hayatta kalamayacağını bile bile onu orada büyüttü. Ve bu düşüncede acı verici bir huzur bulduk, ve rüzgâra boyun eğdik, onun içinde olduğuna inanarak.

"Ama sırlar adada gömülü kalmayı reddediyor. Onlar esrarengiz bir şekilde yükselirler ve intikamcıdırlar.

"Yıllar geçtikçe bekçiden şüphelenmeye başlamıştım. Sadakati zaman zaman tereddüt ediyor gibiydi - baskınları protesto etti ve Aithwood'dan geçmemize izin vermeyi reddetti.

onları yönetti. Onu yakından izlemeye karar verdim. Birkaç yıl sürdü ama sonunda onu batıya dönerken klan hattında yakaladım. Doğuda fark edilmeden yürüyordu ve böyle bir başarıyı nasıl elde ettiğini öğrenmek istedim.

"Onu yıpratmam aylarımı aldı. İnadinı kırmak için. Sonunda itiraf etti ve hayatını korumak için bana tam bağlılığını bildirdi. Peki ya bir zamanlar kız kardeşimin kayboluşuyla ilgili anlattığı hikâye? Yalandı.

"Gerçekte olan buydu:

"Cora'yı yosunların üzerinde bıraktığı gün, kendisine emredildiği gibi ondan uzaklaştı. Ama daha önce sessiz kaldığı yerde, şimdi çığlıkları ormanda yankılanıyor ve onu tekrar ona doğru çekiyordu. Halkın arasına karışmamak için güvenli bir mesafede durdu ve şunları izledi gün akşama doğru kaybolmaya başladı. Hava çok soğuktu ve ruhlar gelip onu almayı reddediyordu. Kısa süre sonra kızın çığlıkları bir kurdu çekti ve bekçi canavarla savaştı ve yaralandı. Kolu kanadı ve kız kardeşimi alıp ve onu başka bir yere götürecekti. Çok kan kaybetmişti ve kafası karışmıştı ama nehrin onu eve götüreceğini biliyordu.

"Akıntıya kapıldı ve nehri takip etti, evinin tersi yönde yürüdüğü'nün farkında değildi. Sıkıntısından dolayı karşıya geçtiği anı fark etmediğini iddia ediyor ama çok geçmeden ağaçlar kesilmiş ve tanımadığı bir vadide durmuş. Artık batıda olmadığını biliyordu ama Doğu Muhafızı onun varlığından haberdar değildi. Bekçinin aklına korkunç bir fikir geldi.

"Kız kardeşimi ilk olarak hangi Tamerlaine'e verdiğini bilmiyorum, çünkü onların adını asla söylemezdi. Ama klan çizgisine yakın yaşadıklarına inanıyorum ve doğu suçların en kötüsünü bu şekilde işledi: batının bir kızını kendi kızları olarak aldılar.

"Hep merak etmişimdir, Tamerlaine'lerin düşündüklerini kabul ettiler. Belki de kız kardeşimin klan çizgisine bu kadar yakın büyümesini istemiyorlardı. ve gerçek klanı bir gün onun kanını çağırabilir. Belki de ilk başta Tamerlaine'ler kız kardeşimin kim olduğunu tam olarak bilmiyorlardı - en büyük düşmanlarının çocuğu. Batıdaki laird'in çocuğu. Bekçi bana söylemedi ama ona Cora'nın şu anda doğuda nerede yaşadığını sorduğumda sadece gülümsedi ve şöyle dedi,

"Breccalı büyücü bir keresinde onun kaderinde batıda yücelik olduğunu söylemişti ama yıldızları yanlış okumuş olmalı.

"İlk başta ondan şüphe ettim. Bekçinin iddialarının, yalnızlık içinde geçen bir hayattan sonra delirmiş bir adamın iddiaları inandım.

Odunlar. Ama kız kardeşimi bulmaya da kararlıyım. Doğuya doğru yürümekten, rüzgârlarınızla gelen dedikoduları dinlemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Birçok kez ziyaret ettim, gizli kapıdan girdim. ve Orenna'nın özüyle güçlendim. Topraklarınızı öğrendim ve rüzgârı dinledim. Çok geçmeden mirasçıyı öğrendi. Laird'in yaşayan tek çocuğu. Ve Tamerlaine'ler seni sevdi. Sana Adaira diyorlardı, saçların ay renginde ve gözlerin denizin gölgesindeydi. Sen olduğunu biliyordum Cora."

"Yeter!" Torin'in sesi odayı yarıp geçti. "Bu kadar saçmalık yeter. Yalanların ve kurnazlıklarınla, Breccan. Sustur onu kuzen."

Adaira taş gibi oturmuş, Moray'ın yarasından akmaya devam kanın ayaklarının dibinde birikmesini izliyordu. Nefesleri sığlaşmıştı ve kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Bakışlarını tekrar Moray'ın gözlerine çevirdi ve gözlerinde yansıyan kendisini gördü.

"O zaman neden Tamerlaine kızlarını çaldın?" diye sordu.

"Mağarada karşılaştığımız o günü sana anlatmak istiyordum," dedi Moray. "Bana ilk kez bir takastan söz ettiğinde, bu bana umut vermişti. Eve dönmeye hazır olduğuna dair bir işaretti. Ve sana gerçeği söylemek istedim, böylece neden intikam almak istediğimi anlayacaktın. Neden Tamerlaine'lerin kalbine saldırmayı seçtiğimi. Ama bunu sana söylemek bana düşmezdi.

"Doğulu lordun dikkatini çekmeyi umarak Tamerlaine kızlarından birini aldım. Ne olduğunu anlaması için ve sana gerçekte kim söylemesini istedim. Ve o hiçbir şey yapmayınca, bir tane daha aldım. Doğuda biri sırrından vazgeçip gerçeği söyleyene kadar kızları çalmaya devam etmeye kararlıyım. Bunun bu kadar uzun süreceğini, Tamerlaine'lerin bu kadar inatçı ve inatçı olacağını düşünmemiştim. Laird'in benim girişimlerim sırasında öleceğini, sen onun yerine yükselirken sırrını mezara götüreceğini düşünmemiştim. Seninle konuşacak kişinin ben olacağımı düşünmemiştim.

ilk kez duyduğunda yüzünü görmek için, Adaira. Batı'da doğmuş Doğu'nun Laird'i. Ama işte buradayız."

Moray durakladı, sesi yumuşadı. "Seni eve götürmeye geldim Cora."

Adaira kendine hiçbir şey hissetmeyeceğini, hikâyesinin sonuna geldikten sonra onu esir alacağını söylemişti. Ama hikâyenin üzerinde bıraktığı çürük gibi izi görmezden . Hikâye de bir kılıç gibiydi; kalbini ikiye bölmesine engel olamıyordu. Ve

Hikaye gözlerinden yırtılmış bir perde gibiydi - çirkin, korkunç ve saçma da geçmişini farklı bir açıdan görmekten kendini alamadı.

Moray Breccan'ın hikâyesinin sona erdiği ve odadaki herkesin onun ne yapacağını görmek beklediği sessizlik anında Adaira ruhları hatırladı. *Bu o*, demişlerdi, onu sahilde gördüklerinde.

kıyıda ve kutsal tepede. *Bu o*. Onun gerçekte kim olduğunu biliyorlardı. Düşmanları tarafından yetiştirilen batılı bir kız. Belki de halk yıllar boyunca onun hayatını izliyordu, Bu anı bekliyordum.

"Benimle eve gelir misin Cora?" Moray tekrar söyledi. "Eğer eve dönersen, kaçırdığım Tamerlaine kızları ailelerine geri dönecek. Sana doğuda nasıl bakıldıysa, biz de batıdaki kızlara öyle baktık. Gel kardeşim. Ait olduğun halkla birlikte daha iyi bir hayat seni bekliyor. Bu takas kan dökülmeden yapılsın."

Torin, Moray'ın sandalyesinin arkasına yaklaştı. Adaira'nın komutunu beklemedi; Breccan'ın ağzını sert bir sarsıntıyla tıkadı ve Moray irkildi.

Ama sessizlik gürültüden daha kötüydü. Adaira şu anda herkesin ona baktığını tüm ağırlığıyla hissedebiliyordu. Mirin ve Frae. Sidra ve Torin. Muhafızları. Moray. *Jack*.

Ne yapacağını bilemiyordu. Moray'ın iddialarını kabul etmeli miydi yoksa küçümsemeli miydi, bilmiyordu. Adaira ayağa kalktı.

"Torin, mahkûmumuza Sloane zindanlarına kadar eşlik et," dedi.

Torin, Moray'in gözlerini tekrar bağlayıp, onu koltuğa bağlayan bağları gevşetirken kenara çekildi. sandalye. Muhafızlar etrafını sardı ve onu Mirin'in kulübesinden atların beklediği avluya sürükledi.

Adaira onları takip etti, onlarla birlikte at sürmeye hazırlanıyordu. Torin'e, Sidra'ya ya da Jack'e bakmak istemiyordu. O istemedi. Gözlerindeki şüpheyi ve kuşkuyu görmek, kanının ortaya çıkmasının onun hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştireceğini bilmek .

"Adaira," diye fısıldadı Jack. Jack'in kolunu nazikçe tuttuğunu ve onu kendisine doğru çevirdiğini hissetti. "Nereye gidiyorsun?"

Jack'in göğsüne baktı. Jack'in onun gibi olup olmadığını anlayamadı. yarım sikkesini takıyordu. Aslında onu boynunda hiç görmemişti, sadece tuniğinin altında mı saklandığını yoksa takmamayı mı tercih ettiğini merak .

Önemli değildi.

El bağlarını koparması gerektiğini fark etti. Jack istemedi de olsa kendini bir Breccan'a bağlamıştı. Gerçekler yavaş yavaş içini kemiriyordu, sanki geçmiş ve ruhu bir ziyafet sofrasıymış gibi. Aklından geçenlerin listesi *yapması* , ama öncelikli odak noktası Moray'i emniyete almaktı.

"Torin'le birlikte mahkûma eşlik ediyorum," dedi düz bir ses tonuyla.

"O zaman seninle gelmeme izin ver," dedi Jack.

Onu yanında istemiyordu. Yalnız kalmak, mahremiyet içinde ağlamak ve öfkelenmek istiyordu. Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu fark etmenin acısına gömülmek için.

Adaira dudaklarını yalayarak, "Burada annen ve kız kardeşinle kal," dedi. Kavrulmuş hissediyordu. İliklerine kadar çatlamıştı. "Bu sabah olanlardan sonra onlarla birlikte olmalısın ve dinlenmeye ihtiyacım var. En kötüsü daha bitmedi."

Atına bindi ve dizginleri topladı. Onun başını sallamasını bekleyen Torin'e baktı ve sonra

sıkı düzenlerinin merkezinde Moray Breccan ile birlikte doğuya doğru ilerlemeye başladılar.

Adaira Jack'in bakışlarını hissetti. Ama arkasına bakmaya ve onunla karşılaşmaya dayanamadı.

Jack onun uzaklaşmasını izledi. Uyuşmuştu ve tonik etkisini kaybetmeye başlamıştı. Şakaklarında bir zonklama vardı; düşünceleri dolup taşıyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu ama Adaira'yla birlikte olmak istediğini biliyordu. Ellerini yüzünde gezdirdi, avuçlarının içinde nefes alıp verirken Adaira'nın peşinden yürüyerek gitmeyi düşündü.

"Jack."

Sidra'nın yumuşak sesi düşüncelerini böldüğünde döndü. Avluda arkasında duruyordu, kara kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sanırım annen biraz şokta olabilir. Ateşin üzerine bir çaydanlık koydum ve sakinleştirici bir demlik çay bıraktım ama bence en kötüsü geçene kadar onunla oturmalısın."

Moray'in itirafının annesi üzerindeki etkisini düşünmemişti bile. Akli tamamen Adaira tarafından tüketildi.

"Evet, elbette," dedi ve aceleyle içeri döndü.

Işık hâlâ loştu ama Mirin'in ocağın önünde yerde görebiliyordu.

dağılmıştı. Frae etrafında çırpınıyor, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Jack!" diye bağırdı kız kardeşi. "Annemin bir sorunu var!"

"Her şey yolunda Frae," dedi Jack. Mirin'i nazikçe yukarı kaldırdı.

ve bir sandalyeye oturdu. Sidra'ya baktı, kararsızdı.

Şifacı Frae'nin eline uzandı ve gülümsedi. "Frae?

Bugün benimle işe gelmek ister misin? Görmem gereken iki hasta var, buradan çok uzakta değiller. Bitkiler konusunda bana yardım edebilirsin, sonra da Jack ve annen için biraz yiyecek getirebiliriz."

Frae'nin yüzündeki korku yerini dehşete bıraktı. "Gerçekten yapabilir miyim Sidra?"

"Evet, bana eşlik etmeni çok isterim. Tabii annen ve kardeşin kabul ederse?"

Jack Mirin'e baktı. Yüzü solgun, gözleri .

Sidra'nın söylediği tek bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyordu.

"Evet," diye yanıtladı gülümsemeye zorlayarak. "Bence bu kulağa hoş geliyor Frae. Ekoseni getir."

Frae yatak odasına daldı. Jack rahatlayarak sarktı.

Sidra eline iki şişe daha tutuştururken, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Gerek yok. Bunlar senin için. Ağrın tekrar başladığında bunları al," dedi Mirin'e bakarak. "Anneni sıcak ve sakın tut. Çay yardımcı olacaktır."

Frae elinde şalıyla odaya geri döndü. Jack, kadınları kapıya kadar takip etmeden önce şalı yakasından düğümledi.

Frae'nin görüş alanından çıkmasına izin verdiği için bir an endişelendi. Ama Sidra'nın parmaklarını birleştirdiğini gördü, köpeği

onları gayretli bir muhafız gibi takip ediyor.

Sidra ona, "İki saat içinde döneceğiz," diye seslendi.

Başıyla onayladı. Ön kapıyı kapatmadan önce onların gözden kaybolmasını bekledi.

Tahtaya doğru nefes verdi. Yorgunluğu artıyordu ama dinlenecek zamanı yoktu.

Moray Breccan'ın hikâyesine inanmıştı. Her kelimesine inanmıştı ama Jack hâlâ eksik parçalar olduğunu biliyordu. Sadece annesinin elinde olan parçalar.

Çaydanlık tıslıyordu.

Jack ateşten aldı ve Sidra'nın çay için verdiği otları ekledi. İki fincan doldurup birini Mirin'e ve dizlerinin üzerine bir battaniye örtmeden önce ellerinin tutabileceğinden emin oldu.

karşısındaki sandalyeye oturdu ve birkaç yudum içene kadar bekledi.

Hayata dönmüş, kendini hatırlıyor gibiydi. Yanaklarına yavaş yavaş renk geldi ve adam rahat bir nefes aldı.

"Sana bir şey sorabilir miyim anne?"

Mirin ona baktı. Sanki acı çekiyormuş gibi omuzları hâlâ çöküktü. Ama konuştuğunda sesi netti. "Evet, Jack."

Titrek bir nefes aldı. Çayın kokusunu, dokuma tezgâhının üzerine serilmiş yünün küf kokusunu alabiliyordu.

Tepedeki taş, ahşap ve sazdan inşa edilmiş bu küçük kulübenin ömrü boyunca ne kadar çok şey gördüğünü merak etti. Eğer konuşabilselerdi duvarların ne söyleyeceğini merak etti.

Ne hikayeler saklıyorlar.

"Aithwood'un Bekçisi'nin kucağında Breccan'ların kızıyla klan sınırını geçtiği gece... o sana geldi," dedi Jack. "Adaira'yı sana babam getirdi."

Gözleri yaşlarla ve onlarca yıllık sırlarla parlayan Mirin, "Evet, " diye fısıldadı.

BÖLÜM 26

Sloane'da bir kalabalık toplanmıştı.

O ve muhafız yaklaşırken, Moray hâlâ ortalarında bağılyken bu manzara Torin'in endişesini daha da derinleştirdi. Yol boyunca Adaira, Torin'in bakışlarıyla karşılaşmayı reddetmişti. Torin ara sıra ona yan gözle bakmış, profilini incelemişti. Şehir kapılarını geçtiklerinde yüz ifadesi çelik gibiydi.

Breccan sokaklarda görüldüğü anda halkın öfkesi alevlendi.

Torin atını durdurdu ve Una Carlow'un kalabalığı yararak ilerleyişini izledi.

"Bu doğru mu, lord?" Adaira'ya bakan Una'nın sesi havayı yardı. "Batı'nın kızı olduğun doğru mu? Kan bağının Breccan olduğun?"

Adaira'nın yüzü kızarmış gibiydi. Sonunda Torin'e baktı ve Torin korkunç bir şeyin farkına vardı.

Sorgulama sırasında Jack'in yatak odasındaki panjuru açmıştı ama öfkesinden kapatmayı unutmuştu.

Moray'in Adaira'nın kökenlerine dair anlattığı hikâye, rüzgârın etkisiyle o küçük çatlaktan dışarı sızmış olmalıydı. Torin bu şekilde

Klanın gerçeği öğrendiğini hayal etti ve Adaira'ya daha fazla soru yöneltildiğinde -sorular ihtiyat ve yıkımla doluydu- Torin kuzeniyle yüzleşmek için atını hızla geri çevirdi.

"Moray'e zindanlara kadar eşlik edin," dedi en yakın muhafıza. "Ona zarar gelmemesini sağlayın."

Muhafızlar Moray ile birlikte ilerleyip kalabalığı dağılmaya zorlarken ortalık karışmıştı. Adaira donup kalmıştı ve Atına binmiş, etrafındaki gürültü yükselirken onu dinliyordu.

Torin onun yanına doğru ilerledi, bu sırada aygırı neredeyse birkaç kişiyi eziyordu.

Elliott'lar şimdi ona yaklaşmışlardı. Eliza'nın ağabeyleri.

"Breccalıların kızları kaçırdığını başından beri biliyordun!" diye bağırdı genç Elliott, damarları şakaklarında atıyordu.

"*Biliyordunuz* ve düşmanlarımızla gizlice ticaret yapıyordunuz!"

"Tabii ki öyle yapacaktı!" diye hırladı diğer kardeş.

"Mallarımızı dağıtıyor, kız kardeşimizi kaçırdıkları için onları ödüllendiriyordu."

"Bu doğru değil!" Adaira söyledi ama sesi .

"Düşmanlarımızla dostluk kuruyordun!"

"Yıllardır bizi aptal yerine koyup yalan söylediğiniz halde size neden inanalım?"

"Kimin tarafını tutuyorsun?"

Yorumlar ve sorular bir kasırga gibi yükseliyor ve dönüyordu. Adaira insanların üzüntü ve öfkesini yatıştırmak için tekrar cevap vermeye çalıştı, ancak sesleri

onunkini bastırıyor.

Aşağıdaki ruhlar, diye düşündü Torin. Klan ticareti biliyordu. Moray bir aptal gibi Adaira'yla yaptığı o özel görüşmeden bahsetmişti ve şimdi herkes sadece ufak tefek şeyler biliyordu. Sadece barış ve Tamerlaine'lerin iyiliği için çabalamış olsa bile, Adaira'ya karşı çarpıtılacak kadar çok bilgi vardı.

"*Sessiz olun!*" Torin bağırdı.

Şok olmuştu, kalabalık ona kulak verdi. Gözleri Adaira'dan ona kaydı ve bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedince birden ne bilemedi.

"Torin sözlerine şöyle devam etti: "Kaçırılma olaylarıyla ilgili olarak gözaltında tutulan bir suçlumuz var. "Adaira'nın bilgisi veya yardımı olmadan kendi başına işledi."

Bir Elliott, "Peki ya içinde yer aldığı yasadışı ticaret ne olacak?" diye bağırdı. "Kız kardeşimiz için adalet ne olacak? Hâlâ kayıp olan diğer kızlar için?"

"Adalet yerini bulacak," dedi Torin. "Ama önce, benim ve lordunuzun kaleye güvenli ve hızlı bir şekilde geçmemize izin vermelisiniz, orada meseleyi çözebilir ve diğerini eve getirebiliriz. kızlar."

Kalabalık geri çekilmeye başladı ve bir yol açtı.

Adaira hâlâ donmuş gibiydi ve Torin onun dizginlerini tutmak için uzandı ve her iki atı da ileri doğru itti. Kale avlusunun güvenliğine ulaştıklarında bile rahatlamadı.

"Adi," dedi onun attan inişini izlerken.

"Ben iyiyim Torin," diye cevap verdi ama yüzü solgundu. "Git zindandaki Moray'i gör. Sonra da benimle kütüphane. Konuşmamız gereken şeyler var."

Başını salladı ve onun kaleye doğru adım atışını izledi.

Aceleyle en soğuk, en nemli hücreye inerken düşünceleri kükrüyordu. Moray didik didik aranıyordu ve Torin meşale ışığında muhafızlarının

Breccan'ın botunda gizli bir dirsek buldu. Göz bağı ve ağız tıkaçı çıkarıldı ve Moray yeni çevresine ilk kez baktı. Taş, demir ve yetersiz ateş ışığı.

El ve ayak bilekleri duvara zincirlenmişti.

Hücresi kilitlenip sürgülenirken, "Adaira ile konuşmak istiyorum," diye talepte bulundu.

Torin, "zaman sizinle konuşacaktır," dedi.

Nöbet tutmaları için beş muhafız atadı ve ardından kalenin daha aydınlık katlarına çıktı.

Sonunda, diye düşündü Torin. Kızları kaçıranı bulmuşlardı. Maisie'nin tam yerini biliyordu. Sonunda suçlu Breccan'ı zindanlara hapsetmişti. Yine de kalbi ne kadar ağırdı. Bu gün umutla doğmuştu, sesi geri gelmiş ve planlar bir araya gelmişti. Şimdi bir itiraf her şeyi değiştirmişti.

Adaira'yı babasının masasında oturmuş bir mektup yazarken bulduğunda içinde hiçbir zafer duygusu yoktu.

Torin bir an dikkatle onu izledi, sanki değişmişti. Yüz hatlarında düşmanın izlerini bulmaya çalıştı.

yüzüne, saçının rengine, el yazısının dağınıklığına. Ama o onun kuzeniydi. O, koruyarak ve taparak büyüdüğü Adaira'nın aynısıydı. O yapmadı
Hangi kandan umurundaydı; onu seviyordu ve onun için savaşacaktı.

"Innes Breccan'a yazıyorum," dedi tüy kalemini mürekkebe batırarak. "İşim bittikten sonra bu mektubu okuyup onaylamamı istiyorum."

Torin ağırlığını kaydırdı. ". Ama benim onayıma ihtiyacın yok, Adi."

Takma adını duyunca durakladı. Nefes almasını, ona *bakmasını* ve aklından geçenleri anlatmasını umarak bekledi. Ama Adaira yazmaya devam etti.

Çok geçmeden bitirdi. Ayağa kalktı ve mektubu ona götürdü.

Sevgili Innes,

Batı'nın Varisi kötü bir niyetle Doğu'ya izinsiz girdi. Oğlunuzu kaleye getirmekten başka çarem yoktu; iki klan arasındaki önemli bir meseleyi çözene kadar burada tutulacak. Yarm seninle buluşmak istiyorum.

Kuzey tabelasında gün doğumu. Sizden yalnız ya da silahsız gelmenizi isteyemem ama yine de aramızdaki bu alışverişin barışçıl olmasını rica ediyorum. Ben istemiyorum.

kan döküldüğünü ya da hayatların kaybedildiğini görme arzusu, bu mesele duyguların ateşiyle yönlendirilen bir mesele olsa bile.

Yüz yüze görüşerek her iki klanımızı da memnun edecek bir anlaşmaya varabileceğimize inanıyorum. Yarm ilk ışıpta sizi bekleyeceğim.

,

Adaira Tamerlaine

DOĞUNUN KIZI

Torin içini çekti. "Yerleşim yeri nedir?"

"Henüz emin değilim," diye yanıtladı Adaira. "Innes'in oğlunun ve varisinin hapse atıldığını ve çocuk çalmaktan suçlu olduğunu öğrendiğinde ne kadar sinirleneceğini görmem gerek, ya da

Kayıp kızının gerçekten de hayatta ve iyi olduğunu öğrenince rahatladı."

Torin onun yüzünü inceledi. Torin'in elinde tuttuğu yazılı sözcüklere bakıyordu. Fısıldadı, "Bana bak, Adi."

O yaptı. Ve onun gözlerindeki korkuyu gördü, sanki onu reddetmesini bekliyordu.

"Kimin kanından umurumda değil," dedi. "Sen bir Tamerlaine'sin ve bu iş burada biter."

Kadın başını salladı ama adam onun bu sözlerinden teselli bulmaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Yarın ne olursa olsun, klan sınırında çatışmaya hazırlanmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Yardımcı kuvvetleri göndereceğim," dedi Torin ve mektubu ona . "Ve evet, elbette mektubunuzu onaylıyorum."

Adaira katladı ve mühürledi. Mühür yüzüğünü balmumunun içine bastırarak Tamerlaine armasını işaretledi.

Torin'in nefesi Adaira'yı gördüğünde kesildi. balmumundan hâlâ sıcak olan elindeki yüzüğü çıkardı. Altın yüzüğü avucunun içine alarak ona yaklaştığında yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Yüzüğü ona uzattı ve kabul etmesini bekledi.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı ona. "Bunu istemiyorum."

"Bu klana iyi niyetle liderlik edemem," dedi. "Gerçekte kim olduğumu bilmeden."

"Sen bir Tamerlaine'sin, Adi. Düşmandan gelen vahşi bir hikaye bunu değiştirmez."

"Hayır, değil," diye üzüntüyle kabul etti. "Ama bu klanın kalbini deldi ve artık onların güvenine sahip değilim. Seni dinleyecekler, Torin. Dışarıda neler olduğunu gördün. Sen onların koruyucususun. Sen onların kanındansın. Innes'le görüştükten ve yarın anlaşma yapıldıktan sonra, benim yerime lair olarak senin geçtiğini duyuracağım ve umarım doğu tekrar huzur içinde ol."

Torin ona ters ters baktı. Kenarları bulanıklaşıyordu; gözyaşlarını düşmeden önce kırıştıtararak uzaklaştırdı. Neydi bu konuşmaya devam *yerleşim yeri*? fikir onu neden korkutuyordu?

"Lütfen Torin," diye fısıldadı. "Yüzüğü al."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Hayatlarının parçalanıyor nefret ediyordu ve bunu durduracak gücü yoktu.

Onun istifa etmesinden nefret ediyordu.

Şimdi bu ağırlığı taşımak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ama onun istediğini yaptı. Kadının son emrini yerine getirdi; yüzüğü parmağına taktı.

Adaira odasına çekildi. Kapıyı kilitledi ve halının üzerinde eriyerek kendini boşlukta hissedene kadar ağladı. Uzandı Orada, geçen saatlerle birlikte güneş ışığının zeminde ilerleyişini izlerken ailesini özliyordu.

Sonunda kapısına vuruldu ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Endişeyle kapıyı açan Adaira, eşliğinde iki muhafızın durduğunu görünce şaşırdı. Torin'in emriyle, onu korumak için mi orada olduklarından, yoksa ona göz kulak olmak için mi görevlendirildiklerinden emin değildi. Gitmesini engellemek için.

İçlerinden biri parşömeni uzatarak, "Size bir mektup geldi," dedi.

Adaira bunun Innes'in cevabı olduğunu biliyordu. Mektubu kabul etti.

ve mührü kırarak kapıyı kapattı. Batının Laird'inin cevabı şaşırtıcı derecede kısaydı:

Şartlarımı kabul ediyorum Adaira. Şafakta görüşürüz.

-I.L.B.

Adaira mektubu ateşe attı. Okuma koltuğunun arkasına örttüğü kırmızı şalı gözüne çarpana kadar küle izledi. Lorna ona bu ekoseyi yıllar önce vermişti. Annesi Mirin'den sırlarından birini desene işlemesini istemişti.

Adaira sırlardan bıkmıştı. Yalanlardan bıkmıştı. Yıllardır omuzlarında taşıdığı yalandan nefret ediyordu.

Ekosesini ellerinin arasına aldı. Yumuşaktı, yıllarca onu rüzgâra karşı koruduğu için iyice yıpranmıştı. tepelerde dolaşıyordu. İçindeki tüm öfke ve ıstırapla onu çekti. Büyü kayboldu ve ekose ellerinde parçalandı.

Mirin'in vadisindeki nehri gözetlemek için yardımcı kuvvetler geldiğinde öğleden sonra geç saatlerdi. Jack'in Adaira ile konuşması gerekiyordu. Annesini ve Frae'yi Doğu Muhafızları'nın koruması altında bıraktı ve Sloane'a giden tepeleri yavaşça yürüdü, çünkü vücudu hâlâ güçsüz hissediyordu. Tırnaklarının aşınmış kenarlarını törpülemişti ama ellerinde hâlâ bir titreme vardı. Tekrar çalabilmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bütün gün garip, neredeyse rüya gibiydi. Sanki bütün bir mevsim birkaç saat içinde çiçek açmış ve ölmüştü.

Eventide karanlık bir geceye teslim olmanın eşiğindeydi ve Jack Sloane'a girdiğinde gölgeler ayaklarının dibinde yoğunlaşmıştı.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama şehirdeki düşmanlık onu . Dedikodular ve fısıltılar arasında yürüyordu ve bunların çoğu Adaira, onun kim olduğu ve klanın onun hakkında ne yapmak istediği hakkındaydı. Bazıları onun başından beri kim olduğunu bildiğini ve isteyerek onları kandırdı. Bazıları onun durumuna sempati duyuyordu. Bazıları ise ticaret kisvesi altında düşmanla dostluk kurduğunu ve yargılanması gerektiğini düşünüyordu. Diğerleri ise gün batımına kadar lairlikten çekilmesi gerektiğini düşünüyordu, ama üç kızın sağ salim dönmesini sağlamadan önce değil.

Şaşkına dönen Jack, ana koridoru kullanarak doğruca Adaira'nın odasına gitti, ancak orada muhafızların bulunduğunu fark etti. Onu korumak için mi yoksa içeride kilitli tutmak için mi orada olduklarını bilmiyordu. Bu yüzden Jack kendi odasına girdi ve Adaira'nın odasına yaklaşmak için gizli geçidi kullandı.

Örümcek ağılarıyla kaplı gölgelerin arasında durmuş, hafifçe panele .

"Adaira?"

Sessizlik vardı. Panelin açıldığını duyduğunda Jack'in eli karanlıkta mandalı arıyordu. Adaira kapıyı açarken üzerine bir ışık huzmesi yayıldı.

Üzerinde ince bir bornozdan başka bir şey yoktu ve saçları gevşek ve nemliydi, omuzlarına dökülüyordu. Jack kaskatı kesildi; lavanta kokusunu alabiliyordu ve ve onun ötesine, odanın köşesinde duran bakır küvete baktı.

"Sizi rahatsız mı ediyorum?" diye fısıldadı, kötü zamanlamasından yakınarak.

"Daha yeni bitirdim. İçeri gel, Jack." Adaira onu içeri buyur etti ve Jack eşikten adımını attı.

bir anlık sessizlik geçerken, Jack gözlerini ondan alamadığını fark etti. Bu gece onunla paylaşmak istediği pek çok şey vardı ama yine de onu bu kadar soyunmuş görmek onu şaşırtmıştı. Kız ateşe doğru yürürken adamın dikkatini tamamen üzerine çekti. Ayakları çıplaktı.

Yüzü kızarmıştı ve ıslak saçları cüppesinin önünde şeffaf lekeler bırakmıştı. Adaira henüz ona gerçekten bakmamış, onunla konuşmamıştı. Sanki yalnızmış gibi Ocak başındaki masanın üzerinde duran şarap şişesine uzandı ve kendine bir kadeh doldurdu.

Sessizliği ondan önce o bozdu. "Sanırım el bağımızın iptal edilmesini istiyorsun. Yarın ilk iş bunu halledeceğim."

"Peki bunu neden isteyeyim?" Jack karşı çıktı.

Keskin ses tonu kızın gözlerini çekti. Ona baktı ve sonunda ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Adam ona en iyi kıyafetlerini giyerek gelmişti. Düğün . "Bir Breccan'la evlendiğini ," diye söylendi.

"Hayır," dedi nazikçe. "Bilmiyordum."

Gözlerini ona dikti ve şarabını içti. "Bildiğim tek şey insanların benim hakkımda konuştuğu. Ve bu

iyi bir konuşma değil. Benden derhal uzaklaşmalısın Jack. Bunun sonu iyi bitmeyecek."

Jack onun elini tutmak için bir adım öne çıktı. Parmakları onun parmaklarında sıcaktı, sanki içten içe yanıyordu. Mühür yüzüğünün yerinde olmadığını fark etti.

Tarifsiz bir , isteyerek çıkardığını hissetti. Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Kadın sert ve . Sanki onun kendisini reddettiğini duymayı bekliyordu.

"Bırakın konuşsunlar," dedi. "Bırak konuşsunlar. Şu anda önemli olan tek şey sen, ben ve doğru bildiklerimiz."

Şaşırmıştı. Onun hatırlamasını izledi.

Yüzünde anılar titreşiyordu. Bir keresinde, diz çöküp evlenme teklif ettiği gece ona benzer sözler söylemişti.

"Beni korkutuyorsun, Jack."

"Çok mu gülümsedim o zaman?"

Bu onun hafifçe sırtmasına neden oldu. Ama bu gülümseme hızla kayboldu. "Bu ifşaata verdiğiniz tepki... bana hakaret etmelisiniz. Sen

bana düşman dememelisin. Elimi tutmak istememelisin."

Sadece parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu kendine çekti. "Nerede doğduğun benim için önemli mi sanıyorsun Adaira?"

"Öyle olmalı."

"Batıda doğmuş olsaydım senin için fark eder miydi?" İç çekti. "Belki bir zamanlar, uzun zaman önce, umursardım. Ama tanımakta güçlük çektiğim bir şekilde değiştim. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

Jack onun yanağında gezindi ve kendisine bakması için çenesini yukarı kaldırdı. "Moray Breccan'ın hikâyesinde eksik parçalar var. Bilmeni istediğim hayati parçalar."

Sessizdi, bekliyordu. Onun konuşmasını bekliyordu.

"Aithwood'Bekçisi o meşum gece seni kanından olan ailene geri verebilirdi," diye söze başladı Jack. "Ama bunu yapması bir yasayı çiğnemesi anlamına gelirdi, çünkü

seni geri getirmemesi için emir verdi. Seninki gibi kendi hayatının da kaybedileceğinden korkuyordu.

"Nehri buldu ve nehre girdi, kan kaybından ne yapacağını şaşırmıştı, kollarında sen vardın. Ne yapması gerektiğini düşünmek için seni eve götürecekti. Ağaç dalları üzerinde dans ediyordu, su onu akıntıya doğru yönlendiriyordu ve görünüşe göre tüm ruhlar, hatta gökyüzünde uzakta yanan yıldızlar bile onu

doğuya. Karşıya geçtiğinde, bir vadide durdu ve yukarıya baktı ve bir tepenin üzerinde, panjurların arasından sızan ateş ışığıyla bir kulübe gördü. Orada bir dokumacının tek başına yaşadığını, genç, yalnız ve sırlarla evli olduğunu ve sık sık gecenin derinliklerine kadar uyanık kalıp tezgahında dokuma yaptığını bilmiyordu.

"Adam kadının kapısını çalmayı tercih etti ve kadın, omzunda mavi bir ekose olmasına ve derisinde kurşuni dövmeleer bulunmasına rağmen onu içeri buyur etti. Elinde bir bebek olduğunu hemen fark etti ve dokumacıdan yardım istedi. Mirin

Ona yardım etti ve seni kucağına aldığı anda kalbinin sevinçten yerinden fırladığını söyledi. Bunu anlamakta güçlük çekiyordu ama sanki kendisinde eksik olan bir parçayı bulmuş gibi olduğunu söylüyordu. Bakıcı da, işte bu kızı kendi kızı gibi sevecek ve ona şefkatle bakacak iyi kadın, diye düşünmüş. hayatta kalmak için ihtiyacı var. Seni annemle bıraktı ve ikisi de bu sırrı aralarında tutacaklarına yemin ettiler.

bir daha asla nehirden geçemeyeceğine inanıyordu. "Ama bir gün sonra seni ve çocukları kontrol etmek için geri döndü.

kara gözlü dokumacı. Klan soyunun gizli kusurunu öğrenmişti; kanını nehre verir ve suda yürürse fark edilmeden geçebilirdi. Ve bu yüzden sık sık ziyaret etti, sanki onu tepedeki kulübeye bağlayan ve doğuya çeken bir ip varmış gibi. Endişeliydi, çünkü sen henüz çok küçüktün ve annem yeni doğan bebekler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Senga Campbell'ı düzenlemeye dahil etmekten başka çaresi yoktu ve şifacı elinden geleni yaptı.

büyümenize yardımcı olabilir.

"Senga, Mirin'e Doğu Lordu ve Leydisi'nin Bir bebek istiyordu ama Lorna Tamerlaine'in yakında yapacağı doğumda sorun çıkmasından korkuyordu. şıfacı Mirin'e seni onlara verip veremeyeceğini sordu. Annem seni teslim etmeyi hiç istemese de -seni birkaç hafta boyunca bir sır olarak saklamıştı- kabul etti.

"ok geçmeden Lorna'nın doğum sancısı başladı. Uzun ve zor bir doğum olmuş ve bebek l doğmuş. Senga'nın dediğine göre doğum odası. O saatte ağladılar ve yas tuttular ve Senga kederin onları ezeceğini düşündü. Ama sonra Mirin bir bohça battaniye getirdi. Annem seni Lorna'nın yorgun kollarına bırakana kadar feryat ettin. Sessiz ve mutlu oldun, ve annem o zaman anladığını söylüyor onlara ait olman gerekiyordu. O odada toplananlar senin kökenine dair bu sırrı saklamaya ve klanın senin Alastair ve Lorna'nın kanından doğan kızı olduğuna inanmasına izin vermeye karar verdiler.

"Sen onlara aitsin, aşka ve yeminlerde. Soyunun batıdan olup olmaması umurlarında değildi. Bu klanı iyileştirdin ve onlara neşe verdin. Bu klana kahkaha ve hayat getirdin. bir zamanlar kalenin kasvetli koridorları. Doğuya umut getirdiniz.

"Ve annem... huzur içindeydi, her ne kadar Başlangıçta seni şiddetle zledi. Ama sadece sekiz ay sonra kendi oğluna sahip olacağını çok az biliyordu."

Sesinin nasıl titrediğine şaşırarak durakladı. Adaira elini kaldırdı ve yanağının kemerine dayadı ve onun kendisini grdğu gibi görmeye başladığını biliyordu. Onları bir arada tutan ipler.

"Babam Aithwood'un bekçisiydi. Seni doğuya, güvende olacağını ve sevileceğini bildiği yere getiren oydu," dedi Jack. Bu yasak kelimeleri yüksek sesle söylemek zgrleştiriciydi. Ggsndeki ağırlık bir taş gibi kaydı ve geride bıraktığı, doldurulmayı bekleyen boşluğu hissederek ürperdi. "Senin hayatından benim hayatım doğdu. Sen doğu da doğmuş olsaydın, ben var olmazdım. Ben sadece bir ayetim

Koronuzdan ilham aldım ve sonuna kadar sizi takip edeceğim, ada kemiklerimi aldığında ve adım bir mezar taşında sizinkinin yanında bir hatıradan başka bir şey olmadığında."

Adaira gülümsedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Jack onun sessizliği bozmasını , her şeye dönüşebilecek parlak ve baş döndürücü bir andı bu. Bekledi, Bu günü kendilerininmiş gibi sahiplenebileceklerini bilerek. Tüm kanıyla, ıstırapıyla ve rüzgârla savrulan sırlarıyla tam ve özür dilemeden. Yaralar, yara izleri ve belirsizliği gelecek.

"*Jack,* " dedi sonunda, onu kucağına çekerek.

Jack onun nefesini içine çekerek yüzünü saçlarının yumuşak, hızlı dalgalarına sakladı.

Adaira onu o gece kendisiyle kalmaya davet etti. Jack'in içinde hiçbir beklenti hissetmiyordu, sadece hoşnutluğunu hissediyordu.

Onunla birlikte olmaktan memnuniyet duymak.

Sadece birkaç yıldızlı saat için bile olsa, odanın ötesinde dönen dünya.

Hâlâ onun sözlerine hayret ediyordu, onları sözlü yeminlerin yaptığından daha fazla yakınlaştıran sözlere.

Pencerelerden birini açtı ve ılık bir yaz gecesini odanın içine buyur etti. Bir an için kendini kandırabildi. Karanlık adaya bakarken, babasının hâlâ yaşadığına, kütüphanede ateşin başında bulunabileceğine, annesinin de yanında arıyla notalardan bir şelale kopardığına inanıyordu. Bir an için Adaira olmuştu.

Tamerlaine ve o her zaman doğuya ait olmuşlardı.

Ama artık böyle bir hayat istemediğini fark ettiğinde hayalleri kül oldu. O gerçeği istiyordu. Tenine değdiğini hissetmek, onu elleriyle sahiplenmek istiyordu. Ruhunu tırmalayan pençeler gibi hissettirse bile dürüstlük istiyordu.

Arkasını döndüğünde Jack onu izliyordu. Boğucu bir esinti odaya girerek Adaira'nın uzun saçlarını karıştırdı, bağlanmamış saçlar.

"Tuhaf bir his," diye fısıldadı. "Hangi tarafa ait olduğumu bilmemek."

"Sen her ikisine de aitsin," diye yanıtladı. "batı olduğun kadar doğusun da. Ben senin olduğum gibi sen de benimsin."

Odanın ortasında, gölgelerin yerde dans ettiği yerde onunla buluşmak için yürüdü.

Jack cüppesini tutan düğümü çözdü. Becerikli eli Altından geçti, önce belli belirsiz dokundu ona, gözlerinde hürmet vardı. Başparmağı kızın teninde tüyler ürpertici bir iz bıraktı. Ve sonra onu tüm kutsallığını sarsan bir yoğunlukla öptü, özlemini çektiği bir tutkuyu ateşledi ve yatağa doğru ilerlerken onda eşini bulduğunu biliyordu. İlk başta acil bir ritmi takip ettiler, bir

Soluk alıp , dökülen giysiler ve sanki zaman geçecekmiş gibi isimlerinin birbirine karışmasıyla noktalandı. Ama sonra Jack hafifçe geri çekildi, böylece onu altındaki yatakta tam olarak görebiliyordu, eli kaburgalarının üzerinde geziniyordu.

Boynundaki uzun zincirden sarkan yarım madeni para ışığa takıldı.

"Önümüzdeki günlerde ne olursa olsun, ben seninleyim," dedi. "Eğer anakaraya gitmek istersen, seni oraya götüreceğim. Eğer doğuda kalmak istersen, ben de seni oraya götüreceğim. Ve eğer batıya gitmek istersen, senin yanında olmama izin ver."

Konuşacak nefesi bile zor buluyordu. Başını salladı, Jack onun avucunu öptü, hakikat bıçağının soğuk izini. Sanki birleşmelerinin her anının tadını çıkarmak istiyormuş gibi hızlarını yavaşlattı. Aralarında yeni bir ritim, kendilerini içinde kaybedebilecekleri bir şarkı bulurken bakışları onunkilerde oyalandı ve Adaira sanki Jack onun kemiklerinden müzik çıkarıyormuş gibi hissetti.

Mumlar yanarak balmumu kalıntılarına dönüştü; ateş çatırdayarak mavi közlere dönüştü. Kısa süre sonra sadece takımyıldızları, ay ve pencereden esen hafif bir rüzgâr. Batılı bir ruhun kanatları. Adaira ve Jack, tamamen tükenmiş ve pırıl pırıl, çarşaflarına sarılmış bir şekilde uykuya daldılar.

BÖLÜM 27

Frae rüyasında nehri görüyordu. Nehrin içinde duruyordu ve akıntıya karşı mı gitmesi yoksa eve ulaşmak için suyu mu takip etmesi gerektiğinden emin değildi. Uzaktan Moray'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Benimle gel, Fraedah," dedi ve kalbi korkuyla çarptı.

Koşmak için döndü ama su onu yavaşlattı ve adamın onu yakalayacağını biliyordu.

"Frae," diye hırladı.

Omzunun üzerinden bakmaya korkuyordu. Yine de sesi değişiyordu. Tekrar konuştuğunda sesi tuhaf geliyordu ve kadın rüyanın bozulduğunu fark etti.

"Frae? *Frae*, ."

İrkildi ve gözlerini açtığında Mirin'in üzerinde gezindiğini gördü. Karanlıktı ve Frae bir an için Kafası karışmıştı. Ama sonra panjurların, evlerinin duvarlarının ötesindeki gürültüyü duydu. Kılıçların çarpışması, bağırışlar ve homurtular. Atların kişnemeleri, toynakların yere vuruşları. Acı ve öfke sesleri.

"Anne?" Frae fısıldadı ve dehşet içinde bir ürperti yarattı.

"*Anne!* "

"Şşşt," dedi Mirin, Frae'nin saçlarını okşayarak. "Kuralları hatırlıyor musun?" Frae'nin elini tuttu ve onu yataktan çekti. Mirin, Frae'nin büyüğü bankın üzerine sermişti ve kılıcı sanki bu gece için hazırmış gibi çoktan beline kuşanmıştı.

Frae, annesi kalbini korumak için ekoseyi göğsünün üzerinde düğümlerken bekledi.

Mirin tek kelime etmeden onu ortak salona, ateşin titrediği ocağın yanındaki köşeye götürdü. Frae oturdu. Önce annesi kılıcını kınından çıkardı ve bir kalkan gibi önüne yerleşti. *Bu bir rüyadan başka bir şey değil*, diye düşündü Frae, Mirin'in sırtına yaslanarak. Ama annesinin omzunun üzerinden odayı, birbiriyle savaşılan gölgeleri ve ateş ışığını belli belirsiz görebiliyordu. Şiddetli sesler daha da yükseldi, yaklaştı ve Frae ağlamaya başladı.

"Burada güvendeyiz Frae," dedi Mirin ama sesi kısıktı ve içinde korku vardı. "Ağlama aşkım. Güçlüyüz; cesuruz. Ve bu bitecek yakında."

Frae ona inanmak istedi. Ama düşünceleri bir kükremeye dönüştü ve tek düşünebildiği, *"Bu sadece bir rüya."* oldu. *Uyanın! Uyan. . .*

Arka kapı patlayarak açıldı.

Breccan savaşçıları bir sel gibi eve doluştu, mavi ekoseleri şafaktan hemen önce gökyüzünün rengindeydi. Frae, Mirin'e sarıldı ve onlar evi ararken onları izledi.

Köşedeki Frae ve annesini, Mirin'in elindeki kılıcı fark ettiler ama Breccanlar onlara yaklaşmadı.

Frae, Kaptan Torin'in eve girdiğini fark etti, Yüzünden kan akıyordu. Breccalılardan biri boğazına bir dirsek dayamıştı.

Bu çok kötüydü. Bu çok kötüydü, düşündü Frae ve inleyerek yüzünü Mirin'in saçlarına gömdü.

Evin içi aniden sessizleşti ve sanki buz gibi hareketsizleşti. Frae bu duruma neyin sebep olduğunu görmek için başını kaldırdı.

garip bir hürmet.

Odada uzun boylu bir adam duruyordu. Diğer Breccanlılar gibi giyinmişti ama onda farklı bir şeyler vardı. Yüzü daha yumuşak, daha nazikti. Saçları ateş gibi kırmızıydı.

Bakır gibi. Tıpkı kendisinininki gibi, diye fark etti Frae ve saç örgüsünün ucundan . Elleri arkadan bağlıydı ve

Frae kendi türünün olmak için ne yaptığını merak ediyordu.

Adam acı içinde Mirin'e baktı.

Frae annesinin nefesinin kesildiğini duyabiliyordu. Kılıç elinden düştü ve Frae, düşürmemesi gerektiğini düşünerek Mirin'in giysisini çekiştirirdi.

"Anne!" Frae titreyerek fısıldadı.

Ama o Breccan'a, Breccan da ona bakarken annesinin çok uzakta olduğunu hissetti.

"Mirin," dedi adam. Kadının adı adamın sesinde tatlıydı, sanki daha önce defalarca fısıldayarak, dua eder gibi söylemişti.

"*Mirin.*"

Frae hayrete düşmüştü. Annesi onu tanıyor muydu?

Frae onun bakışlarının kendisine kaydığını hissetti ve bakışlarının çekimine karşı koyamadı. Ateş ışığında farklı görünüyordu ama onu bir tanıdı. Haftalar önce avluda durmuştu. Gördüğü oydu, atıyla bahçeyi ziyaret eden, yıldız ışığında kulübeye bakan adam.

Frae'ye bakarken ağlamaya başladı. derin, kırık sesler çıkıyordu. Bu sesler Frae'nin gözyaşlarının yeniden kabarmasına neden oldu ve neden birinin ona yumruk attığını hissettiğini bilmiyordu.

"İkisine de baktın," dedi yüzünde yara izi olan bir Breccan kızıl saçlı adama, "anlaşmamıza göre. Ve efsaneler seni bir bekçi olarak değil, yiğit ve güçlü bir adam olarak değil, bir aptal olarak hatırlayacak. Sana klanına ihanet eden Niall Breccan diyecekler. Yemin bozucu." O etrafında toplanan adamlara işaret . "Şimdi onu geri götürün ve kaleye kilitleyin."

Üç Breccan savaşçısı ağlayan adamın etrafını sardı. Onu çekip götürdüler ve Frae gözlerindeki bulanıklığı silemeden adam gitmişti, evden sürüklenerek çıkarılmıştı.

Gitti, sanki hiç olmamış gibi.

Mirin sanki onu takip etmek istiyormuş gibi irkildi. Öne doğru eğilmeye başladı, elleri dışa doğru uzanıyordu, nefesleri hızlı ve sığdı. Frae'yi bir korku sardı. Annesinin koluna yapışarak onu geride tuttu.

Yüzünde yara izi olan Breccan odanın içinde dolaşmaya başladı. Mirin'in dokuma tezgâhını inceledi. Kirli parmaklarını üzerinde gezdirdi. Ocaktan sarkan kurumuş kır çiçeği zincirini inceledi. Sonra gözleri Mirin ve Frae'ye takıldı ve gülümsedi. "Bu ev bizim için gayet iyi olacak. Değişim. Rüzgarlar burada da batıda olduğu gibi eser, değil mi? Kaptana Cora'yı çağırmasını söyle. Yoksa ona şimdilik Adaira mı demeliyim?"

Torin ayağa kaldırıldı ve ön kapıdan bahçeye doğru sürüklendi.

Frae köşesinde kamburlaşmış, ağlarken Mirin'e sıkıca . Adaira'yı düşünene kadar korkmuştu ve gözyaşlarını ve akan burnunu sildi. Zalim Breccan'ın hikâyesini dün sandalyeye bağlandığında dinlemişti. Ne anlama geldiğini tam olarak anlamakta zorlansa her kelimesini duymuştu.

Ama Frae'nin bildiği bir şey vardı ve bu onun üzerine sıcak bir örtü gibi çökmüştü.

Adaira gelecekti. Adaira onları kurtaracaktı.

Torin, Mirin'in bahçesinde duruyordu, boğazında bir kılıç parlıyordu. "Çağır onu," diye emretti Breccan.

Torin tutarlı bir düşünce oluşturmıyordu. Sakalından kan damlamaya devam ediyordu ve kendini sersemlemiş hissediyordu. Nehir yoluyla çok hızlı gelmişlerdi. Breccanlar onu ve muhafızlarını neredeyse hiç çaba harcamadan alt etmişlerdi. Ve en kötüsüne hazırlıklı olmasına rağmen - Breccalıların alışlagelmiş yöntemleriyle aşağı inmelerine- Torin yenilmişti.

Yenilgi bir hastalık gibi içine yayılmış, onu içten dışa doğru yumuşatmıştı. Zorlukla dik durabiliyordu.

"Çağır onu," dedi Breccan tekrar, dirseği Torin'in boynuna battığını hissedebileceği şekilde kaydırarak.

Torin yıldızlara baktı. Rüzgârın geçip gittiğini hissettiğinde onun adını söyledi ve son umudunu da bu sese bağladı.

"*Adaira.*"

Adaira onu neyin uyandırdığından emin olamayarak kıpırdandı. Jack ona yakın yatıyordu, nefesleri derin hayallerle doluydu, kolu beline dolanmıştı. Çıtırdayan sessizliği dinledi ve perdelerin hafif esintiyle dalgalanmasını izledi. Gece dingin hissediyordu, ve bacakları Jack'inkiler boyunca kayarak yavaşça yer değiştirdi.

Sesi tekrar duyduğunda gözleri kapanmak üzereydi. Torin'in sesi, onu çağırıyordu.

Adaira kaskatı kesildi.

Torin'in nehirde görevli olduğunu biliyordu. Eğer o onu çağırdığına , Breccalılar Innes'le yaptığı anlaşmayı hiçe sayarak gece gelmiş olmalılar.

Bu da intikam için geldikleri anlamına geliyordu.

"*Jack,*" dedi Adaira doğrulup. Kolu ağırdı; eli karnının üzerinde kayıyordu. "*Jack, uyan.*"

İnledi. "*Adaira?*" "*Torin beni çağırıyor.*"

Jack hareketsiz kaldı, rüzgâr Torin'in sesini üçüncü ve son kez taşıırken dinledi

"Annemin topraklarında mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Adaira. "Hemen oraya gitmemiz gerekiyor."

Jack kendini yataktan fırlattı ve karanlıkta yerde kıyafet izlerini bulmak için çabaladı. Adaira aceleyle bir mum yaktı ve gardırobunu açtı. Olası bir savaş için giyinmeye karar verdi ve yün bir tunik, metalle süslenmiş deri bir jerkin ve kahverengi ve kırmızıdan dokunmuş büyülü bir ekose aldı. Ekoseyi omzuna iğnelerken bir an kederlendi. Bu son kez olabilirdi

Bu renkleri giydi ve botlarını dizlerine kadar bağlamak için acele ederken boğazındaki yumruyu yuttu.

"Geldiğinizde kapımda nöbetçiler var mıydı?" diye sordu, odanın diğer ucundaki Jack'e bakarak.

giyinmek.

Jack onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

"Gitmeme izin vermeyebilirler."

"Ciddi misin?" Jack'in sesi kızgındı. "Torin'in emri altında bile mi?"

Adaira başını salladı ve Jack'e görüş alanının dışında, duvarın yanında durmasını işaret etti. O da öyle yaptı ve Adaira kendini çelik gibi

sürgüyü çözdü ve kapısını açtı.

Muhafızlardan biri dönüp ona baktı.

"Kenara çekilip geçmeme izin verir misin?" Adaira sordu.

"Odanızda kalmanızı sağlamak için emir aldık. bir sonraki duyuruya kadar," dedi.

"Bu kuzenimin siparişi mi?"

Muhafız sessizdi, ona cevap vermemeyi tercih ediyordu.

Adaira, Torin'in onu asla odasına kilitlemeyeceğini biliyordu ve gardiyana sulu bir gülümseme sundu. Ona olan inançlarını kaybetmişlerdi ve o

kapıyı kapatırken bu ifşanın acısını hafifletmeye çalıştı. Jack gizli geçidin panelini çoktan açmıştı.

Saçlarını gizlemesi gerektiğini bildiği için pelerini aldı ve kapüşonunu açarak onu kamarasına kadar takip etti.

"Bir at istememe izin vereceklerinden şüpheliyim. Ahırlar," dedi Jack'e. "Bunu yapmak zorundasın. Kale duvarlarından çıkmanın bir yolunu bulabilirim ve seninle Una'nın demirhanesinde buluşurum."

Jack tereddüt etti. Karanlıkta ondan ayrılmak konusundaki isteksizliğini hissedebiliyordu.

"," dedi. "Seni orada bulurum." Koridora çıkmadan önce onun alnına bir öpücük kondurdu.

Kalenin dolambaçlı, sessiz koridorlarında hızla ilerlediler ve alt kata ulaştıklarında kendi yollarına gittiler. Jack ahırlara , Adaira ise kalenin güney kanadına döndü. Ay ışığının aydınlattığı bahçeye adım attı ve kaldırım taşlı patikalarda sessizce ilerledi. Lorna'nın kulesine açılan kapının önünden geçerken

sarmaşıklarla kaplı duvarda gizli bir çıkış buldu.

O ve Torin bu gizli geçidi gençken ve bir yaz sıkıldıklarında bulmuşlardı. Daha doğrusu, Adaira

Bunu keşfetmiş ve sonunda Torin'in muhafızlardan habersiz kaleden gizlice çıktığını fark edince ona göstermeye razı olmuştu. Bu kapı doğrudan kale duvarına ve onu Una'nın demirhanesinin yakınına çıkaracak başka bir gizli kapıya açılıyordu.

Adaira şimdi onu takip ediyordu, elleri karanlıkta uzanıyordu. Koridor dar ve soğuktu, hava nemli toprak ve taş kokuyordu. Sonunda koridorun sonuna ulaştı. Kapı çatlayarak açıldı ve Sloane'un bir yan sokağına girdi.

Una'nın uykudan kararmış demir ocağını buldu ve gölgelerin içinde Jack'i bekledi.

Birkaç dakika sonra en sevdiği atın üzerinde geldi. Yer değiştirerek ona yer açtı ve Adaira ata binerek onun önündeki eyere yerleşti.

Dizginleri eline aldığı anda kolları onu sıkıca sarmıştı. Şehrin içinden geçti, sokaklarda sis izleri vardı. Sloane'dan kurtulduktan sonra Adaira yoldan ayrıldı, tepeden gitmeyi seçti. Tam da umduğu gibi halk yardım uzattı. Dört tepe bir oldu ve on beş kilometre beş oldu. Doğu rüzgârı onun ve Jack'in arkasından geliyor, sanki denizdeki bir gemiymişler gibi arkalarından .

Mirin'in ışıklarını uzaktan gördüğünde at iyice köpürmüştü. Adaira kısırağın için yürümesine izin verdi. Bu değerli dakikaları zihinsel olarak kendini toplantıya hazırlamak ve parmaklarını karışmış saçlarında gezdirmek için kullandı. Evin içinde ne bulacağını bilmiyordu ama her şey planladığı gibi giderse korkacak bir şey yoktu. Bir meşe ağacının altında atın eyerini çözdü ve Jack'le birlikte korkuyla yürüyerek eve yaklaştılar.

Jack'in eli onunkini buldu ve parmaklarını birleştirdi.

Yaklaştıkça Adaira avluda duran figürleri seçebiliyordu. Breccan savaşçıları. Kulübenin sarmışlardı ve yan tarafa doğru, meşalelerle aydınlatılmış bir halka oluşturmuşlardı. Adaira hızını yavaşlattı. Bu

Doğu ve bekçilerin üstesinden gelinmiş olmalı,
Yerde yatan herhangi bir ceset görmemiş olsa da, hepsinin
tutsak olduğunu hissetti.

Gergin sessizliği bozan bir ses ona "Dur!" diye emretti.

Adaira dikkatini avlu kapısına çevirdi ve durdu. İki Breccanlı
onu karşılamak için agresif bir şekilde ne çıktı, ancak ay
ışığında onun yüzünü görür görmez duruşları değişti,
yumuşadı.

İçlerinden biri kılıcını indirerek, "Bu o," dedi. "kapıdan
geçsin."

Jack'i peşinden sürükleyerek yürümeye devam etti.
Breccalıların bakışlarını omuzlarında, saçlarında hissetti.
Rüzgâr gibi somuttu. Çok geçmeden n kapıya ulaştı ve demir
kapı koluna dokunduğunda eli titredi.

Kapı açıldı ve Adaira ateş ışığına doğru adım attı.

Onu karşılayan manzara karşısında şaşkına döndü. Mavi
kareli bir deniz. Mirin ve Frae bir köşeye sinmişlerdi. Torin,
boğazında parlayan bir dirkle dizlerinin üzerindeydi.

Innes orada değildi ve kısa süre sonra sarı saçları
keçeleşmiş, yaralı yüzlü bir Breccan'ın ışın olduğu anlaşıldı.

"Cora," dedi ona, yarım bir selam vererek. "Gelmen çok iyi
oldu."

Adaira ona soğuk soğuk baktı. "Laird'iniz nerede?" "O
burada değil. Bu meseleyi ozmek için geldik.

Çünkü varisimizi zindanlarınızda tuttuğunuz söylentisi yayıldı."

"Seninle hiçbir konuda anlaşmayacağım," dedi Adaira.

"Laird'ini ara. Konuşacağım kişi o."

Sarışın gülümsedi. st dişleri rmşt. "Gel bakalım
Cora," diye mırıldandı. "Bu basit bir takas olacak, kan
dökmeden yapabileceğimiz bir takas."

Sessizdi. Göz ucuyla Jack'in Mirin ve Frae ile birlikte köşede
diz çökmesini izledi.

"Kardeşin seni sağ salim eve götürmeye niyetli," diye devam
etti Breccan. "Eğer onu serbest bırakırsan

ve onu batıya kadar takip edin, biz de üç Tamerlaine kızını size geri getirelim."

Torin yüzünü buruşturdu. Adaira kuzenine baktı. Küçük bir kan damlası boğazını boyamaya başladığında yüzündeki yenilgiyi okuyabiliyordu. Kuzeninin yenildiğini hiç görmemişti ve bu manzara onu telaşlandırdı.

"Seninle pazarlık yapmayacağım," dedi ve bakışlarını Breccan'a çevirdi. "Laird'ini çağır. Ben sadece Innes ile bir anlaşma yapacağım."

"Eğer bizimle anlaşmayı reddedersen," dedi elini Torin'e doğru sallayarak, "o zaman kaptanın boğazını keseriz."

Adaira sakince, "O zaman Doğu Lordu'nun boğazını kesmiş olursun," dedi. "Ben de Moray'in kellesinin gün doğmadan batıya geri gönderilmesini sağlayacağım."

Breccan durakladı, kaşları çatıldı. Farkına vardı ve gülümsemesi derinleşti. Adaira gücünden vazgeçmişti, bu da doğuda kalmayı planlamadığı anlamına geliyordu. Adamlarından birine dönerek, "Batıya doğru sür ve lairimizi de yanında getir," dedi.

Savaşçı başıyla onayladı ve kapıdan çıktı.

Bekleme süresi bir yıl gibi gelmişti. Sessizlik kükrüyordu ama Adaira ne kıpırdadı ne de konuştu. Yere yapışmış, annesinin gelmesini bekliyordu.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı.

Innes savaş kıyafetleriyle eve girdi.

"Burada ne oldu?" diye sordu laird ama Adaira'ya baktığında yüzündeki çatık kaşlar hafifledi.

Bakışları buluştu. Etraflarındaki her şey eriyip gitti. Adaira Innes'i, Innes de 'yı incelerken, duyguları kıyıya yaklaşan bir dalga gibi yükseliyordu. Adaira Annesinden çaldığı tüm özellikleri görmeye başladığında onu göğsünün derinliklerinde tutarak yuttu. Saçları, keskinliği, gözleri. Kuzey yolunda karşılaştıklarında bunu daha önce nasıl fark etmediğini merak etti.

"Biliyor muydun?" Adaira kendini tutamayarak fısıldadı. "Seni son gördüğümde kim olduğumu biliyor muydun?"

Innes sessizdi, ama yüz ifadesinden bir acı titreşimi geçti. "Biliyordum."

Adaira'nın zihninde her şey bir araya geldi. O şimdi Innes'in baskın için neden bu kadar çabuk özür dilediğini anlamıştı. Elliott'ların kışlık erzaklarını neden geri getirdiğini, Buna fazla altın ödemesi de dahildi. Adaira'nın kayıp kızı olduğunu biliyordu ve onunla barışmak istiyordu.

"O zaman Moray'ın Tamerlaine'in kızlarını çaldığını da biliyordunuz?" Adaira devam etmeye cesaret etti. "Aileleri doğuda onlar için yas tutarken oğlunuzun masum genç kızları kaçırıp batıda alıkoyduğunu da biliyor muydunuz?"

Innes'in kaşları daha da çatıldı. Laird'in bakışları odayı tarayıp yaralı yüzlü Breccan'ın üzerine indiğinde Adaira bir an için ondan korktu. "Bundan haberim yoktu. Bu doğru mu, Derek?"

Derek küçülmüş , "Öyle, laird. Moray senin ve ailen için adalet aradı. Klanımız için."

Innes'in eli ona vurmak için fırladı. Deri bilekliği Derek'in ağzına geldi ve Derek tökezleyerek geri çekildi, dudaklarından kanlar akıyordu.

"Benim iznim olmadan hareket ettiniz," dedi buz gibi bir ses tonuyla, odanın içinde diğer Breccalıları bakarak. "Hepiniz oğlumun sizi yoldan çıkarmasına izin verdiniz ve bu suçların bedelini arenada ödeyeceksiniz." Innes durakladı ve dikkatini tekrar Adaira'ya verdi. "Bu acı için özür dilerim. Bunun düzeltildiğini göreceğim."

"Teşekkür ," diye fısıldadı Adaira. "Ben de görmek isterdim Doğu'nun Laird'inin boğazından çıkarılan bıçak."

Innes, Torin'in boğazına dayadığı dirkeği tutan Breccan'a baktı. Yaşadığı şok sadece bir saniyeliğine fark edilebilmişti, sonra ifadesi sivrildi ve savaşçı

Torin'i hafifçe iterek serbest bıraktı. Adaira kuzeninin yanına koşup ayağa kalkmasına yardım etmemek için kendini zor tuttu.

Torin'in ayağa kalkıp topallayarak odanın öbür ucuna, onun arkasına geçmesini sadece izleyebildi.

Innes, "Bana bir anlaşmadan söz etmiştiniz," dedi.

Adaira başını salladı. "Moray dün sabah başka bir genç kıızı çalmak amacıyla izinsiz girdi. Tamerlaine klanına karşı suç işledi ve senin varisin olmasına rağmen,

Doğu, günahlarının bedelini ödetmek için onu zincire vurmak isteyecektir." Innes dikkatli bir ses tonuyla, "Anlıyorum,"

dedi. "Ama ben yapamam klanıma eli boş dönmeyeceğim."

"Hayır," diye kabul etti Adaira. Bir sonraki ifadesini hazırlarken terin tenini ıslattığını hissedebiliyordu. Bundan kimseye bahsetmemişti. Torin'e değil. Sidra'ya da. Jack'e de. Eski şalını parçaladığı anda aklına gelmişti. Öğüde ihtiyacı yoktu; ne istediğini biliyordu ama yine de yüksek sesle kabul etmek zordu. "Eğer üç Tamerlaine kızının bir saat içinde sağ salim dönmelerini sağlarsanız, ben de sizi batıya kadar takip ederim. İstersen beni esir olarak alabilirsin, istersen de kaybettiğin kızın olarak. Moray doğuda zincirli kaldığı sürece seninle kalmayı ve sana ve batıya hizmet etmeyi kabul edeceğim. Hizmet ettiği süre boyunca ona zarar verilmeyecek ama ne kadar süre hapis kalacağına ve ne zaman özgürlüğüne kavuşacağına Tamerlaine'ler karar verecek."

Innes dalgındı, bakışları Adaira'nın üzerindeydi. Adaira az önce lordu aşağılayıp aşağılamadığından ya da teklifini gerçekten düşünüp düşünmediğinden emin olamadan bekledi. Sessizlik derinleşti. Bu

Şafaktan hemen önceki saatti ve odaya bir soğukluk . Ama sonunda Innes elini uzattı.

"Bu şartları kabul ediyorum. Elimi tut Adaira ve bu anlaşmayı mühürleyelim."

"Laird!" Derek itiraz etti. "Varisimizi doğuya teslim edemezsin, onu bir hayvan gibi zincire vurulmuş halde bırakamazsın."

Innes'in gözleri ona dikilmişti. "Moray benim iznim olmadan hareket etti. Kaderini kendi çizdi."

Derek kılıcını çekti. Adaira, Torin'in kolundan tutup onu geriye doğru çektiğini hissederken Innes karşılık verdi ve kılıcını kınından çıkardı.

Bıçak. Laird hızlıydı; Derek'in kesiğinden zahmetsizce sıyrılırken ateş ışığı çelik üzerinde parladı ve karşılığında ona ölümcül bir yara verdi.

Adaira, Derek'in nefes nefese kalıp dizlerinin üzerine çökmesini soğuk bir uyuşuklukla izledi. Yere yığılırken boynundan akan kan Mirin'in halısını lekeledi.

"Bana meydan okuyan başkaları da var mı?" Innes, Moray'in savaşçılarına bakarak alay etti. "Öne çıkın."

Breccanlar hareketsiz, Derek'in son nefesini verişini izliyorlardı.

Adaira köşede ağlayan Frae'yi ve onu teselli eden Jack'in fısıltılarını duyabiliyordu. Yerdeki kan gölüne bakıyor, nasıl bir hayat yaşadığını merak ediyordu. onu batıda bekliyordu.

Innes tekrar, "Anlaşmanı kabul ediyorum Adaira," dedi. Bir eliyle kılıcını tutarken diğer elini uzattı. Kanla beneklenmişti ve Adaira'nın onu almasını bekliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Adi," diye mırıldandı Torin. Kolunu demir gibi kavramıştı.

"Hayır, ama istiyorum Torin," diye cevap verdi usulca. Artık evinin nerede olduğundan emin değildi. Nereye ait olduğundan emin değildi ama batıyı gördüğünde cevabını bulacağını biliyordu. Kanının toprağını.

Torin isteksizce onu serbest bıraktı.

Adaira bir adım öne çıktı. Elini uzattı ama avucu Innes'inkine değmeden hemen önce şöyle dedi: "Adada barış olmasını istiyorum. Eğer seninle batıya gelirim, Tamerlaine topraklarına yapılan baskınların sona ermesini istiyorum."

Laird aniden yaşlı ve yorgun görünen gözlerle onu inceledi. Adaira barışın sadece bir yanılsama olup olmadığını ve hâlâ bunu umacak kadar saf olup olmadığını merak etti.

"Sana hiçbir söz veremem Adaira," dedi Innes. "Ama belki de ait olduğun yerde, batıda bulunman hayal ettiğin değişimi getirecektir."

Adaira'nın o anda bekleyebileceği en iyi cevap buydu. Başını salladı ve annesinin elini tutarken kalbi hızlandı. Sert ve güçlü, yaralı ve zayıf.

yıllar kaybolmuştu. Asla geri kazanılamayacak yıllar. Yine de Adaira batıdan hiç ayrılmamış olsaydı kim olurdu? Öz ailesi onu adanın güçlerine teslim etmeseydi?

Mavi ve kanla işaretlenmiş bir anlığına kendini gördü. Soğuk ve keskin.

Adaira titredi.

Innes fark etti.

Elleri birbirinden ayrıldı ama aralarındaki dünya değişmişti.

Moray'in savaşçılarına bakarken laird'in tavrı sakindi. Ama Adaira, "Kızları doğuya geri götürün," Innes'in sesindeki duygu kırıntısını duydu.

BÖLÜM 28

Sidra güneş doğarken Graeme'nin bahçesinde diz çöktü. O sabah rüzgâr sessizdi. Sadece ışık güçlenmiş, yanıyordu. son sisi de uzaklaştırdı. Sidra etrafındaki dünyanın uyanışını izlerken sessizliğin tadını çıkardı. Ama bahçeye baktığında kalbi kısa sürede ağırlaştı. Büyü gitmişti ve haftalar önce verdiği zararı gördü.

Yabani otları ve kırık sapları nazikçe sökmeye başladı. Yeniden ekmesi gerekecekti ve uzaktan gelen bir ses duyduğunda toprağı yeni tohumlar için hazırlıyordu. Bu Torin'in sesiydi, ona sesleniyordu.

"Sidra?"

Ayağı kalktı, onu arıyordu. Graeme'in kulübesinin ön kapısı açık olmasına rağmen avluda yalnızdı ve Graeme'in pişirdiğı kahvaltının ilk kokularını alabiliyordu.

"*Sidra!*"

Torin'in sesi artık daha yüksekti ve kapının yanından geçerek bahçeye doğru yürüdü. Bahçenin tepesine varmıştı. tepeye çıktı ve aşağıya, topraklarına doğru baktı.

Torin patikada yürüyordu, Maisie kalçasındaydı.

Sidra'dan bir ses kaçtı. Bir hıçkırık koptu. Kirli eliyle ağzını kapattı.

Maisie onu gördü. Kız babasının elinden kurtulmak için çırpınıp ve Torin onu yere bıraktı.

Maisie fundalıktaki dolambaçlı patikadan yukarı doğru koşmaya başladı. Sidra onu karşılamak için koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açtı.

Maisie boynuna sarılırken Sidra, "Ah, sevgilim," fısıldadı. Çocuğun buklelerini okşadı, onu içine çekti. O

Rüya görüp merak etti ve "Sana bir bakayım, kalbim" dedi.

Maisie'nin yüzünü incelemek için arkasına yaslandı. soğuk bir sabahtı. Gözleri hâlâ geniş ve kahverengiydi, ılık ve merak doluydu. O bir dişini daha kaybetmişti ve Maisie ciddiyle avucunu yanağına koyana kadar Sidra ağladığını fark etmemişti.

Sidra gözyaşları dökülürken bile gülümsedi. Kızını göğsüne bastırdı ve yüzünü Maisie'nin dağınık saçlarına sakladı. Onlara ulaştığında Torin'in varlığını hissedebiliyordu. Torin yavaşça kendini yere bıraktı ve sıcaklığı kızının yanına sızdı.

"Ağlama anne," dedi Maisie onun omzunu okşayarak. Sidra daha da çok ağladı.

Kızlar mavi bir gökyüzü gününde eve döndüler.

Güney rüzgârı ılık ve yumuşaktı.

Kır çiçekleri doğan güneşin doluluğunda açıyordu. Funda, rüzgârda menekşe rengiyle dans ediyordu. Kıyılarda gelgit azalmış, göller parıltıyor ve nehirler akıyordu. Adaira muhafızlarla birlikte at sürerken tepeler sessizdi ve yollar yeşil bir ekosenin içindeki altın iplikler gibiydi, Catriona'yı sahildeki ailesinin yanına, Annabel'i de vadideki ailesinin yanına getirdi.

Atının üzerinde oturdu ve ailelerin yeniden bir araya gelişini gülümseyerek izledi. Birçok gözyaşı, öpücük ve kahkaha vardı ve Adaira omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti. Olması gereken buydu ve adanın bir kez daha dengesini bulacağını umuyordu.

Ebeveynler kızlarını sağ salim eve getirdikleri için muhafıza teşekkür ettiler ama Adaira'ya bakmadılar bile. Sanki çoktan doğudan ayrılmış gibiydi ve Adaira hissettiği acıyı yutmaya çalıştı. O

Kendisine, eğer o olmasaydı, genç kızların asla çalınmayacağını hatırlattı. Derin bir şekilde, o

Gerçeği bilmemesine rağmen klanın acısı için kendini suçladı.

Alastair ve Lorna'nın ona gerçekte kim olduğunu açıklamayı planlayıp planlamadıklarını merak etti. Bir yanı, sırrı mezarlarına kadar taşıdıkları için öyle düşünmüyordu. Adaira, Alastair ve

ihamet ve üzüntü duygularını uzaklaştırdı. Bugün Jack'in türkülerinden biri kadar sakin olması gereken bir gündü. Duygularına yenik düşmeden, kendisi için belirlediği notaları takip etmesi gerekiyordu.

Muhafızlar ona kaleye kadar eşlik etti. Düzeni sağlamak, lairliği resmen Torin'e devretmek ve eşyalarını toplamak için öğlene kadar vakti vardı. Innes onunla Mirin'in nehrinde buluşacaktı ve takas o zaman tamamlanacaktı.

Adaira odasında durmuş, içten içe kaybolmuştu. Yatağa baktı, Jack'le seviştiği için dağılmış ve buruşmuştu. Pencere hâlâ açıktı ve esinti odanın içine doluyordu. Yanında ne götüreceğini bilmesine de Yavaş yavaş deri bir çanta hazırlamaya başladı. Birkaç elbise, birkaç kitap. Yolun yarısına gelmişti ki kapısı çalındı.

"İçeri gel."

Torin, Sidra ve Maisie'nin ardından içeri girdi.

Maisie ona doğru koşarken Adaira çantasını bıraktı. Kızlar geri döndüğünde Maisie'yi kısa bir süre görmüştü ama şimdi Adaira onu kucağına alma şansına sahipti, Maisie'nin sanki Adaira'nın artık kim olduğu umurunda değilmış gibi ona şiddetle sarılması içini ısıtmıştı. Maisie'nin kolları boynunu sararak Adaira'nın kalbindeki bir kırığı iyileştirdi.

"Maisie!" Adaira gülümseyerek söyledi. "Tüm doğunun en cesur kızı!"

Maisie gülümseyerek elini biraz gevşetti. Ama "Annem gitmen gerektiğini söylüyor" dediğinde heyecanı azaldı.

Adaira'nın gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. "Evet, korkarım öyle." "Batıya doğru mu?"

Adaira Sidra ve Torin'e baktı, ikisi de nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda yol göstermedi. Hepsi de

Bunu saat saat, an an yaşıyorlardı. Her ne kadar kendilerine nazik davranılmış gibi görünse de hiçbir kızların batıda neler yaşadığını bilmiyordu. "Evet, Maisie. Ben yokken annene ve babana benim için göz kulak olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Maisie başıyla onayladı. "Senin için bir şeyim var." Küçük elini Torin'e doğru uzattı ve Torin de kızın avucuna yıpranmış, kapaksız bir kitap koydu.

"Nedir bu?" Adaira kısık bir sesle sordu. "Hikâyeler," dedi Maisie. "Ruhlar hakkında."

"Onları sen mi yazdın Maisie?"

"Joan Tamerlaine'in kitabıydı," dedi Torin, Adaira'nın gözlerini çekerek. "Babam onu bana verdi ve biz de düşündük ki... onu sana vermek istiyoruz. Diğer yarısının batıda olduğunu iddia ediyor. Belki orada bulursunuz?"

Adaira başını salladı, bir anda kendini kaybetmişti. Maisie'ye sarıldı.

yaklaştı ve yanaklarından öptü. "Kitap için teşekkür ederim. Her gece okuyacağım."

Maisie kıpırdanarak, "Elspeth de hikâyeleri sevecek," dedi.

Adaira Elspeth'in kim olduğunu merak ederek onu serbest bıraktı. Ama sormadı ve Sidra elinde bir avuç şişeyle bir adım öne çıktı.

"Yaralar için," diye başladı, kurutulmuş bitkilerle dolu bir bardak tutarak. "Uyku için." Sidra bir tane daha uzattı.

"Baş ağrılarınız için. Ve kramplar için."

Adaira gülümseyerek dördünü de kabul etti. "Teşekkür ederim Sid."

"Oradayken ihtiyacınız olan başka bir şey olursa," dedi Sidra, "bana haber verin, size göndereyim."

"Yapacağım."

Sidra da tıpkı Maisie gibi onu şiddetle kucakladı ve Adaira'nın ağlamamak için yapabileceği tek şey buydu.

Torin boğazını temizleyerek, "Klan duyuru için salonda toplanıyor," dedi. "Seni orada bekleyeceğim."

Sidra Maisie'yi kollarına almak için onu bırakırken Adaira başıyla onayladı. Kız Adaira'ya el salladı.

Kapıdan çıktı ve Adaira tekrar sessizlik için şükretti. Kırık kitabı ve bitkileri tutarak ağladı.

Gözyaşlarını siliyor, hediyeleri çantasına yerleştiriyordu ki bir duvar panelinin açılma sesini duydu. Sertleşti. Jack'i Mirin'lerde bırakmıştı, ölümünün ardından annesi ve kız kardeşiyle birlikte olması gerektiğini düşünüyordu. Breccanlar'ın evlerini istila etmesi.

"Jack?" dedi, dönüp onun olmayabileceğini görmekten korkarak.

"Eski, çarpık arpi getireyim mi, mi?" diye alaycı bir sesle sordu.

Adaira döndüğünde onu elinde bir çanta tutarken gördü. "Ne yapıyorsun?"

Jack onun odasına girdi ve gizli kapıyı kapattı. Arkasında. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Ben de seninle geliyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," itiraz etti, kalbi rahatlayarak yumuşarken bile.

Ona ulaşmak için yerde yürüdü, sonunda sadece bir nefes kaldığında durdu. "Ama istiyorum Adaira."

"Annene ne oldu? Peki ya Frae?" diye fısıldadı. "İkisi de güçlü ve kurnaz.

Yıllarca bensiz gayet iyi idare ettiler," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Biz uzaktayken onları özleyeceğim ama onlara bağlı değilim. I sana ait."

Adaira iç çekti. Onun da kendisiyle gelmesini istiyordu ama içinde garip, huzursuz bir his de vardı. Adını koyamadığı bir şey, zihninde bir uyarı gibi yankılanıyordu.

"Beni buradaki hayattan uzaklaştırdığını sanıyorsun," dedi parmak uçlarıyla çenesini yoklayarak, "ama batının da yarı yarıya benim olduğunu unutuyorsun."

Babası oradaydı, diye hatırlattı Adaira kendine. Jack'in de tıpkı kendisi gibi klan çizgisinin diğer tarafında kökleri vardı. Elbette onları keşfetmek isteyecektir.

", " diye nefes aldı. "Gelebilirsin."

Jack'in gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı ve kadın onun hiç bu kadar parlak görünmediğini düşündü. Dudakları Jack'in dudaklarını bulduğunda, Jack'in içinde karanlık bir gecede yanan bir alev gibi bir ışık parıltısı gördü.

Salon dolup taşmış, onu bekliyordu.

Adaira bu işi uzatmak istemiyordu. Söyleyeceklerini söyleyip gitmek istiyordu ve kızlar sağ salim geri döndüğüne Moray Breccan ayaklarının altında zincirlendiğine göre Tamerlaine'lerin onu dinleyeceğini umuyordu.

Torin onu kürsüde bekliyordu. Kuzenine doğru yürüdü, Jack de arkasındaydı. Torin'in yanında durdu ve kendisini izleyen yüzler denizini inceledi.

"Benim doğunun iyi insanları," diye başladı Adaira tereddütlü bir ses tonuyla. "Rüzgârda duyduğunuz hikâye doğru. Batı'nın Laird'inin çocuğu olarak doğdum ama küçük bir çocukken gizlice Doğu'ya getirildim. Alastair ve Lorna beni kendi çocukları gibi yetiştirdiler ve Moray Breccan'a kadar mirasımın gerçeğini bilmiyordum. dün bana açıkladı.

"Bu nedenle, artık size liderlik etmek için uygun değilim ve lairliği size layık olan birine devrediyorum. Torin olağanüstü bir lider olduğunu kanıtladı ve artık size rehberlik edecek. I klanı daha iyi günlere götüreceğine olan inancım tamdır.

"Ayrılırken, batı ile adaya barış getireceğini umduğum bir anlaşmaya vardım. Moray Breccan, doğunun kızlarını kaçırdığı için siz onu tekrar özgür kalmaya uygun görene kadar hapishanenizde zincirlenmiş olarak kalacak. O doğuda olduğu için ben de batıya gitmeliyim. I

Bugün hepinizden ayrılıyorum ve bilmenizi isterim ki Bir daha aranızda yürüme şansım olmasa bile, her birinizi anılarımda ve en yüksek saygıyla tutmaya devam edeceğim.

"Başarılı olmaya devam etmeniz ve ruhların doğuyu kutsaması dileğiyle."

Mırıltılar kalabalığın içinde dolaşıyordu. Adaira eski arkadaşlarına bakmaya dayanamıyordu. Bazıları üzgün görünüyordu, diğerleri ise rahatlamış bir şekilde başlarını sallıyordu. Bir zamanlar o da

. Sevilir ve tapılırdı. Şimdi ise ona üzüntü, tiksinti ve inançsızlığın çeşitli tonlarında bakılıyordu.

Bir günde çok şey değişmişti.

Onlara son sözlerini söylemişti ve güç yüzüğü Torin'in elindeydi. Kuzeni onunla birlikte kürsüye doğru yürüdü ve ona gizli kapılardan birine kadar eşlik etti. Jack de onun peşindeydi ama onlar daha uzaklaşmadan içlerinden biri bağırdı: "Jack ne olacak? Ozan artık bizim. Kalıyor mu?"

Adaira tereddüt etti ve ona baktı.

Jack'in gözleri büyüdü. Şaşkınlığı halinden belliydi ama dönüp klanına baktı. "O nereye giderse ben de oraya giderim."

"O zaman batı için mi oynayacaksınız?" diye bir kadın öfkeyle. "Düşmanlarımız için mi oynayacaksınız?"

Torin nefesinin altından, "Cevap verme Jack," diye uyardı. "Gel, gidelim."

Ama Jack eşikte durdu ve net bir sesle, "Ben Adaira ve sadece Adaira için oynuyorum," dedi.

Avluya çıktıklarında Adaira hâlâ onun cevabının etkisindeydi. İki at bağlı bir şekilde duruyordu.

yosun tutmuş kaldırım taşlarının üzerinde hazır.

"Sağ salim vardığında bana haber gönderebilir misin?" Torin eyere yerleştikten sonra sordu.

"Evet, sana haber veririm," diye yanıtladı Adaira dizginleri toplayarak. Torin'e nasıl veda edeceğini bilmiyordu. Bir parçası koparılmış gibi hissediyordu ve ayağını sıktığında derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim Adi," diye fısıldadı gözlerini ona dikerek.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Yuttuğu onca gözyaşı yüzünden başı zonkluyordu. "Bu senin hatan değil, Torin."

"Burada, benim ve Sidra'nın yanında her zaman bir evin olacak," dedi. "Batıda kalmak zorunda değilsiniz. Ne zaman Moray

Breccan bir gün serbest bırakılır... Umarım aramıza döndüğünü görürüm."

Başını salladı ama hayatında hiç bu kadar başıboş hissetmemişti. Her ne kadar geleceğine bir göz atmayı arzulasa da, önündeki yol bulanıktı. Kanıyla birlikte mi kalacağını, doğunun bir gün onu geri çekip çekmeyeceğini ya da Cadence'ı tamamen terk edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Atı ileri doğru itti ve Torin'in eli .
Ona veda etmedi.

Torin vedalardan hiç hoşlanmazdı.

Güneş gökyüzünde zirveye ulaşırken Adaira ve Jack son bir kez daha doğu tepelerine çıktılar.

Innes Breccan henüz nehir yoluyla gelmemişti.

Adaira ve Jack atlarından indikten sonra Mirin ve Frae ile birlikte lordu içeride beklemeye karar .

Derek'in üzerinde kan kaybından öldüğü halı rulo haline getirilip kaldırılmıştı ama Adaira havadaki ölümün izini hâlâ tadabiliyordu. Mirin tüm panjurları açmış ve güney esintisi.

"Çay ister misin Adaira?" Mirin teklif etti. Yüzü bitkin ve kül rengiydi ve sesi bir hayaletinki gibi tiz çıkıyordu. Adaira'nın onu hiç görmediği kadar kötü görünüyordu ve bu durum Adaira'yı endişelendirdi.

"Hayır, ama teşekkür Mirin," diye yanıtladı Adaira.

Mirin başını salladı ve dokuma tezgâhına döndü ama dokuyamadığı bir ağın içinde asılı kalmış gibiydi. Frae, Jack'in bacaklarına yapışmıştı ve Adaira, Jack kız kardeşini uzun bir yokluğa hazırlarken onları izlememeye çalışıyordu.

"Gitmeni istemiyorum," diye ağladı Frae. Hıçkırıkları kulübeyi dolduruyor, pencerelerin ötesine kayıyor, parlak güneş ışığı ve sıcak yaz günüyle bir tezat oluşturunuyordu.

"Beni dinle Frae," dedi Jack nazikçe. "Birlikte olmam gerek-"

"Neden gitmek zorundasın? Neden burada benimle kalamıyorsun?

ve annem?" Frae gözyaşlarının kelimeleri bulandırdığını söyledi. "Sen

Bütün yaz burada olacağına söz Jack. Gitmeyeceğine!"

Feryatlarını dinlemek acı vericiydi. Adaira aniden nefes alamaz hale geldi. Duvarlar üzerine ve nefes nefese arka kapıdan çıktı. Gözlerini kapattı,

Ama yine de Frae'nin "Ne zaman döneceksin?" diye sorduğunu ve Jack'in tereddütle, "Emin değilim Frae," diye cevap verdiğini duyabiliyordu. Bu da kızın sanki kalbi kırılmış gibi bir kez daha ağlamasına neden oldu.

Adaira buna dayanamadı. Kapıdan geçti ve bacakları titreyerek çimlere oturdu. Daha bir saat önce Jack'in de onunla gelmesi gerektiğinden o kadar emindi ki. Ama şimdi Mirin'in kötüleştiğini ve Frae'nin sıkıntısını gördüğü için... Adaira onu kalmaya ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu. Klan onu ve müziğini istiyordu. Ailesinin ona ihtiyacı vardı.

Kendi başına iyi olur.

Innes ve üç muhafız görüldüğünde dalgın dalgın uzaktaki ormana bakıyordu. Atları nehirden geçip kıyıya sıçradı ve yürüyerek yaklaştı.

İşte bu, diye düşündü Adaira, ayağa kalkarak. *Bu hem son hem de başlangıç.*

Annesinin atı tepede durduğunda kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Innes'in gözleri Adaira'nın derisinin altında sakladığı gözyaşlarını ve kalp acısını görebiliyormuş gibi onu süzdü.

"Benimle gelmeye hazır mısın?" diye sordu laird.

"Evet," diye yanıtladı Adaira. "Kocam Jack benimle gelmek istiyor.

Eğer uygun görürseniz, bana eşlik edin."

Innes kaşlarını çattı ama bu düşünceye sinirlendiyse bile bunu iyi sakladı. "Elbette. Batıdaki hayatın doğudakinden çok daha farklı olduğunu bildiği sürece."

"Biliyorum ve isteyerek gidiyorum," dedi Jack.

Adaira döndüğünde onu bahçede, omuzlarına asılı çantası ve kolunun altına sıkıştırdığı harap arpiyla buldu. Mirin ve Frae onu uğurlamak için eşikte kalmışlardı, genç kız annesinin eteklerine sarılıp ağlıyordu.

Jack onun yanında durmak için ilerledi ve Adaira o zaman Innes'in üzerinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Laird, Jack'e soğuk ve dar gözlerle bakıyordu.

Adaira'nın nefesi kesildi. Innes, Jackin bekçinin oğlu olduğunu biliyor muydu? Kızını kaçıran adamın oğlu mu? Aniden, daha önceki duyguları

önsezi, güçlü bir gelgitin ayak bileklerine dolanması gibi geri döndü. Adaira, Breccanlar onun gerçek mirasını öğrenirse Jack'in güvende olup olmayacağını bilmiyordu. Innes atından indiğinde, Jack'i özel bir alana çekip ona baba bağını bir sır olarak saklamasını söylemesine ramak kalmıştı.

"Seninle konuşmak istiyorum Adaira," dedi laird. Sesi çekingen ama ağırıldı. Adaira onun emrine boyun eğdiğini hissetti ve birkaç adım depoyu gördü.

"Orada konuşabiliriz," dedi ve Jack ona bir bakış attı Innesi küçük, yuvarlak binaya götürürken tedirgin görünüyordu.

Hava ılık ve tozluydu. Kısa bir süre önce Adaira, Jack'le birlikte tam da bu yerde durmuştu.

"Kocanız bir ozan mı?" Innes sert bir sesle söyledi. Adaira şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Evet, öyle." Innes'in kaşları çatıldı.

Jack bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Innes Breccan ona , elindeki arpı incelediği anda bunu hissetmişti.

Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama yine de avluda volta atıp laird ve Adaira'nın depodan çıkmasını beklerken ruh halini sakin ve beklenti içinde tutmaya çalışıyordu.

Sonunda Innes dışarı çıktı ve ona ikinci bir bakış bile atmadan atına doğru yürüdü. Adaira, Jack'e ona katılmasını işaret etti. Arpını yere koyup çantasını bırakarak onunla deponun içinde buluşmak üzere yürüdü.

Kapıyı arkasından kapatarak onları sessiz bir alana hapsetti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Adaira tereddüt etti ama gözleri onunkilerle buluştuğunda hâlâ bir şok izi taşıyordu. "Innes az önce bana batıda müziğin yasak olduğunu söyledi."

Kelimeler Jack'in ağzından döküldü. Anlayabilmesi için iki tam nefes alması gerekti. "Yasak mı?"

"Evet. Enstrüman yok, şarkı söylemek yok," diye fısıldadı Adaira, uzaklara bakıyor. "Ozanlar iki yüz yılı aşkın bir süredir Breccanlar arasında hoş karşılanmıyor. Ben... Bence bunu yapmamalısın-"

"Neden?" diye kabaca karşılık verdi. Kadının ona ne söylemek üzere olduğunu biliyordu ve bunu duymak istemiyordu.

"Halkı üzdüğünü söyledi," diye yanıtladı Adaira. "Fırtınalara neden oluyormuş. Yangınlara. Sellere."

Jack sessizdi ama düşünceleri çalkalanıyordu. Büyünün batıdaki ölümlülerin elinde, ruhların ölümüne doğru daha parlak bir şekilde aktığını biliyordu. Doğudaki hayatın tam tersi. Buradaki halk için çalmanın sağlığının ipliğine nasıl mal olduğunu düşündü. Adanın diğer tarafındaki ruhlar için çalmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Müziğini tıngırdatabileceğini fark ettiği o ana kadar.

Batı için bedelsiz şarkı söylemek. Ellerinden ne güçler .

"O zaman arpımı bırakayım," dedi ama sesi tuhaf çıkıyordu. "Zaten onu eğri büğrü çalamam."

"Jack," diye fısıldadı Adaira, kederli bir sesle.

Bu sesle kalbi buz kesti. "Benden geride kalmamı isteme Adaira."

"Eğer benimle gelersen," dedi, "kim olduğunu inkâr etmek zorunda kalacaksın. Asla başka bir enstrüman çalamayacak ya da başka bir türkü söyleyemeyeceksin. Sadece ilk aşkından vazgeçmek zorunda kalmayacaksın, aynı zamanda annenden de ayrılacaksın,

O kadar zayıf görünüyor ki ne kadar ömrü kaldığı konusunda endişeleniyorum ve kız kardeşin, seni kaybettiği için yıkılmış durumda ve yetimhaneye gidebilir. Klan da senin kalmanı istiyor ve eminim ki Torin de-"

"Tamerlaine'ler benim yarı yarıya Breccan olduğumu bilmiyor," dedi sertçe. "Eminim benim ve müziğim hakkındaki düşünceleri

Bu gerçek ortaya çıktığında oldukça hızlı bir şekilde değişir." "Ve yine de, bu dünyada çok daha kötü tehlikelerle karşılaşabilirsin.

Eğer Breccanlar senin kimin oğlu olduğunu öğrenirlerse, batıya." Jack sessizdi.

Adaira iç çekti. Çok yorgun ve üzgün görünüyordu; sanki kendi başına dik duramıyormuş gibi duvara yaslanmıştı. Nefesleri hızlı ve sık bir şekilde akıyordu ve Jack sesini yumuşatarak onu nazikçe kendisine çekti.

"Sana bir söz verdim," dedi saçlarını okşayarak. "Eğer sen batıdayken benden doğuda kalmamı istersen... sanki yarım kopmuş gibi hissedeceğim."

Kadından bir ses kaçtı; Jack onun nasıl titrediğini hissedebiliyordu. "Eğer benimle gelersen," dedi gergin bir ifadeden sonra.

"Yakında bana kızacaksın. Aileni özleyecek ve müziğin için yanıp tutuşacaksın. Sana ihtiyacın olan her şeyi veremem Jack."

Sözleri ona bir kılıç gibi saplandı. Elleri yavaşça ondan uzaklaştı. İçinde eski duygular alevlendi, çocukken taşıdığı, kendini sahipsiz ve istenmeyen hissettiği duygular.

"O zaman burada kalmamı mı istiyorsun?" dedi düz bir ses tonuyla. "Seninle gelmemi istemiyor musun?"

"Seni yanımda *istiyorum*," dedi Adaira. "Ama bu seni yok olmaz."

Jack geri adım attı. Göğsündeki ağrı ciğerlerini eziyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Kadına kızgındı, çünkü söylediklerinde belli belirsiz bir gerçeklik payı vardı. Onunla birlikte olmak istiyordu ama yine de Mirin ve Frae'den uzak kalmak istemiyordu.

Müziğinden vazgeçmek istemedi, onca yıllık Anakaradaki disiplin çürüyecekti ama yine de Adaira'yı teslim etmeyi hayal bile edemiyordu.

Acı içinde onun bakışlarıyla karşılaştı ve tıpkı haftalar önce onu ilk gördüğü gün olduğu gibi sakin olduğunu gördü. Gardını almıştı; duyguları yerindeydi.

evcilleştirilmişti. Bu ayrılığı kabullenmişti ve aralarındaki mesafe aniden açıldı.

"Nasıl isterseniz," diye homurdandı.

Kadın uzun bir süre ona baktı ve adam fikrini değiştirebileceğini düşündü. Belki de inançlarında görüldüğü kadar katı değildi. Belki de bu kararın yıllarca peşlerini olan pişmanlık ve vicdan azabının ekşi tadını da alabiliyordu.

Adaira'nın ağzını açmasını izledi, ama bir nefesle sözlerini tuttu, döndü ve sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi depodan kaçtı.

Güneş ışığı içeri doldu.

Jack, acı göğsünde kaynayana kadar onun sıcaklığında donup . Depodan çıkıp onu aramaya başladı.

Adaira atının üzerinde Innes ve batı muhafızlarını tepeden aşağıya doğru takip ediyordu. Yakında ormanın ve gölgelerin içinde eriyip gidecekti. Jack onun peşinden gitme isteğiyle savaştı.

Çimenlerin arasında durdu, Adaira'nın arkasına bakmasını bekledi. Ona bir kez daha bakmasını. Eğer bakarsa, onu batıya doğru takip edecekti. Gözleri ona sabitlendiğinde kalbi boğazında atıyordu. Saçlarının uzun dalgaları, omuzlarının gururlu duruşu.

Atı nehre doğru adım attı. Neredeyse ormana varmak üzereydi.

Arkasına hiç bakmadı.

Jack onun ormanın içinde kayboluşunu izledi. Tepeden aşağı doğru yürürken nefesleri kesiliyordu. Vadide yavaş yavaş durdu. Akıntılara adım attığında nehir ayak bileklerine vuruyordu. Güneşin Aithwood'u aydınlattığı ve nehrin akıntılarını yakaladığı batıya doğru baktı.

Soğuk suyun içinde diz çöktü.

Çok geçmeden arkasından gelen ayak seslerini duydu. Küçük, ince kollar onu kucakladı. O yas tutarken Frae ona sarıldı.

Tepelerin gür yeşili solmuş otlara dönüştü. Bracken kahverengiye boyandı, yosunlar kehribar lekeleri gibiydi ve Aithwood'un ötesindeki ağaçlar eğri büğrü büyüdü, güneye doğru eğildi. Kır çiçekleri ve funda sadece rüzgârın onları kıramayacağı korunaklı yerlerde yeşerirdi. Dağlar yükseldi, affetmeyen kayalardan kesildi ve alçak ve durgundu. Sadece tepelerdeki gizli bir yerden nehir temiz akıyordu.

Adaira annesinin yanında, batının kalbine at sürüyordu. Bulutlar alçakta asılı duruyordu ve yağmur kokuyordu.

Kendini müziğin yasak olduğu aç bir ülkeye teslim etti. İlk nefesini aldığı yere.

Bir rüzgâr yükseldi, soğuk parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "*Evine hoş geldin,*" diye fısıldadı kuzey rüzgârı.

Teşekkür

22 Şubat 2019'un soğuk ve kasvetli bir gün olduğunu hatırlıyorum. Aynı zamanda oturup büyüü bir ada ve onu evleri olarak gören insanlar hakkında yazmaya başladığım gündü.

Ben

Aylardır ilk kez yazıyordum, sonunda uzun ve sefil bir yaratıcı kuraklığı kırmıştım ve bu hikâyenin kaderinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her biri işime ve bana yatırım yapan ve *A River Enchanted*'ı bugünkü haline getirmek için sihirlerini ödünç veren insanlara sonsuz minnettarlığımı borçluyum.

Isabel Ibañez'e, bu kitabı yazarken bölüm bölüm okuduğu, beyin fırtınası yaparken benimle saatler geçirdiği ve vazgeçmek istediğimde beni cesaretlendirdiği için. Sen olmasaydın, bu kitap hâlâ dizüstü bilgisayarımda dağınık bir taslak olarak dururdu. Dostluğunuz ve hikâyelerime gösterdiğiniz sert sevgi için her zaman minnettar olacağım.

Suzie Townsend'e, olağanüstü menajer. Bu taslağı sana gönderdiğim ve "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" dediğim zamanı hatırlıyor musun? Gözünü bile kırpmamıştın. Bu hikayenin nerede olması gerektiğini keşfetmek için ona inandınız ve mükemmel evi bulmasına yardımcı oldunuz. Dani Segelbaum ve Miranda Stinson'a, perde arkasında yardımcı oldukları ve yayıncılık yolculuğumun sorunsuz ve sorunsuz geçmesini sağladıkları için. Bu taslağı ilk taslağında okuyan Kate Sullivan'a. İnanılmaz içgörünüz ve notlarınız bu hikayenin en iyisini ortaya çıkarmamda etkili oldu ve bana güven verdi. bu kitabı YA'dan yetişkinlere taşımak için gerekli. New Leaf'teki rüya takımına, verdiğiniz tüm destek için teşekkür ederim.

bana ve kitaplarıma verilen. Yazarlarınızdan biri olduğum için çok onur duyuyorum.

Vedika Khanna'ya, eşsiz editörüne. Bu kitabın seni bulmasından ve gelişebileceği tüm yolları görmenden ne kadar onur duyduğumu ve mutlu olduğumu anlatamam şiddetli ve güzel bir şeye dönüştürdüm. Jack, Adaira, Torin, Sidra ve Frae'ye inandığınız ve onların bireysel hikâyelerinin kalbini bulmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

William Morrow ve Harper Voyager'daki muhteşem ekiplerime çok teşekkür ederim: Liate Stehlik, Jennifer Hart, Jennifer Brehl, David Pomerico, DJ DeSmyter, Emily Fisher, Pamela Barricklow, Elizabeth Blaise, Stephanie Vallejo, Paula Szafranski ve Chris Andrus. *A River Enchanted*'ı hayata geçirirken uzmanlığınıza ve desteğinize sahip olduğum için çok onur duyuyorum. Cynthia Buck'a redaksiyon ve bu taslağı cilalamama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Kitabın tasarımını yapan Yeon Kim'e çarpıcı bir kapak. Gerçekten bu kitap için hayal edebileceğim her şey var. Nick Springer'a, muhteşem haritayı yarattığı için. Natasha Bardon'a ve inanılmaz Voyager İngiltere ekibime - hepinizle ortak olmaktan çok heyecanlıyım ve bu hikayenin göletin ötesine uçtuğunu görmek. Romanıma İngiltere'de mükemmel bir yuva sağladığınız için teşekkür ederim.

Dünya inşası söz konusu olduğunda, araştırma yapmak ve ilham almak için okuduğum pek çok kitap oldu ve aşağıdaki yazarlar ve eserleri için derinden minnettarım: F. Marian McNeill'den *The Scots Kitchen*, Ellen Evert Hopman'dan *Scottish Herbs and Fairy Lore*, *The Complete Poems and Songs of Robert Burns*, John McPhee'den *The Crofter and the Laird* ve *Tree of Strings*: Keith Sanger ve Alison Kinnaird tarafından yazılan *A History of the Harp in Scotland*.

İlk kopyaları okuyan ve cesaretlendirici ve destekleyici sözler söyleyen sevgili yazarlara - kendimi boş hissettiğim günlerde yaratıcı kuyumu doldurdunuz. Nezaketiniz, zaman ayırdığınız ve öykülerinizle beni desteklediğiniz için teşekkür .

Amerika'daki ve ötesindeki okuyucularıma. Bazılarınızın en başından beri benimle birlikte olduğunu biliyorum. Bazılarınız kitaplarımı yeni keşfetmiş olabilir. Desteğiniz ve öykülerime verdiğiniz tüm sevgi için teşekkür ederim.

Rachel White'a, o çok soğuk ve rüzgarlı günde yazar fotoğrafımı çektiği için. Çok takdir ettiğim birisiniz ve size ve dostluğunuza minnettarım.

Aileme, babama, anneme, Caleb'e, Gabriel'e, Ruth'a, Mary'ye ve Luke'a. Sizler benim halkım ve güvenli sığınağımsınız ve her birinize olan sevgimi ölçmenin hiçbir yolu yok.

Sierra'ya, hikayelerimde her zaman bir köpeğe ilham verdiğin için. Ben'e, ben inanmadığımda bile bana inandığı ve zor günlerimde beni taşıdığı için. En karanlık, en uzun gecelerde lambamın yanmasını sağladın ve hayatımın seninkiyle örülmüş olmasını seviyorum.

Cennetteki Babama. Yaşayanlar diyarında senin iyiliğini göreceğime inanmasaydım, kalbimi kaybederdim.

Soli Deo Gloria.

REBECCA ROSS TARAFINDAN DA

KRALİÇENİN YÜKSELİŞİ İKİLEMESİ

Kraliçe'nin Yükselişi

Kraliçe'nin Direnişi

Kılıç ve Şarkı Kardeşleri Düşler

Altında Yatıyor

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

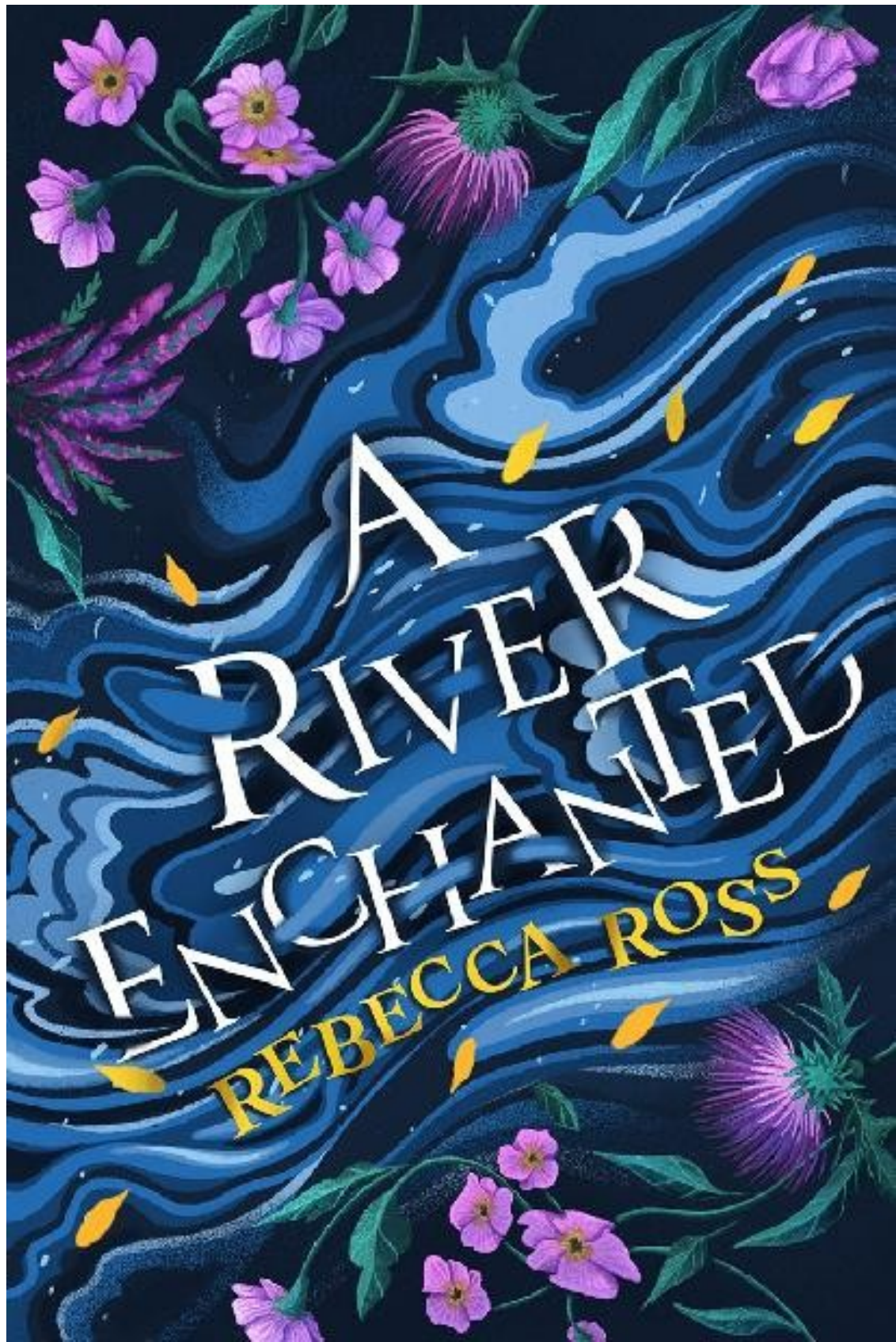
HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.